

အသံကလေးပေး

စုစုပေါင်း

BURMESE CLASSIC .com

HAROLD ROBBINS
The Inheritors

ရာဇုရာဇာ
အထောက်တော်လှအောင်
(ဘာသာပြန်သည်)

THE INHERITORS
BY
HAROLD ROBBINS

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ
၅၁၊ ဇေကျော်လမ်း၊
ပုဗ္ဗန်တောင်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၈၇၀၆၁၂
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၆၀၆၀၇

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊
(သန္တာအောင်စာပေ)
ဒုတိယအကြိမ် - စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊
(ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ)
အုပ်ရေ - ၅၀၀

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်ခြင်း

ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၁၂)၊ စောရန်ပိုင် အနောက်ရပ်ကွက်၊ သရဖီလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်ခြင်း

စွယ်စောင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် (၈၇)၊ (၅၆) လမ်း၊ (၂) ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဖိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ဝင်းမြင့်ဦး

တန်ဖိုး

၂၈၀၀ ကျပ်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစာ

စာရေးဆရာ ဟာရီးရော်ဘင်က-

'အမေရိကန် ရုပ်ရှင်လောကနှင့် ပတ်သက်၍ ဝတ္ထုသုံးအုပ်ရေးကြောင်း၊ ပထမအုပ်မှာ (THE DREAM MERCHANTS) ဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယအုပ်မှာ (THE CARPET BAGGERS) ဖြစ်၍ တတိယ နောက်ဆုံးဝတ္ထုမှာ (THE INHERITORS) ဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမအုပ်သည် ရုပ်ရှင်ပေါ်ဦးစခေတ်ကို ရေးဖွဲ့ပြီး၊ ဒုတိယအုပ်သည် ရုပ်ရှင်အလယ်ခေတ်ကို ဖော်ကျူးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု တတိယနောက်ဆုံးအုပ်သည် ရုပ်မြင်သံကြား ပေါ်ဦးစခေတ်ဖြစ်ကြောင်း' ဖြင့် သူ၏ 'ရာဇာရာဇာ' အမှာစာတွင် ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

ပထမအုပ်ကို မောင်မိုးသူက 'အိပ်မက်ကုန်သည်'ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မြန်မာ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ဒုတိယအုပ်ကိုမူ 'ရွစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်သူ' အမည်ဖြင့် ကျွန်တော် မြန်မာ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အခု တတိယအုပ် 'ရာဇာရာဇာ'သည် ပထမနှစ်အုပ်၏ အဆက်ဟုဆိုသော် လည်း ဇာတ်လမ်းအဆက်အစပ် မရှိပါ။ ဇာတ်ကောင်များ မတူပါ။ သီးခြားဇာတ်အိမ်နှင့် သီးခြားဇာတ်ကောင်များကို တည်ဆောက်ဖန်တီးထားပါသည်။

ထို့ကြောင့် သီးခြားအရသာခံနိုင်သော ဝတ္ထုဖြစ်ပါကြောင်း။

အထောက်တော်လှအောင်

“လွန်ခဲ့သည် နေ့ဦးရာသီတစ်နေ့”

မနက်ပိုင်း

တတိယမြောက် ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်ကို ကျွန်တော်သောက်နေခိုက် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ထဲမြည်သည်။ မြည်စမ်းပါစေ။ သည်အတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သည်တယ်လီဖုန်းကို သုံးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရသည်။ သည်တော့ ဒင်းအနေဖြင့် စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက်တော့ စောင့်ရပေမပေါ့။

ကျွန်တော် ကော်ဖီထပ်ဖြည့်သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်၏အောက်ဘက် တောင်ခါးပန်း၍ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးကလေး နေထိုင်ရာ အိမ်ပြတင်းပေါက်အပေါ် ထိုးကျတတ်သော နေရောင်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

သူပြတင်းပေါက်ပေါ်သို့ နေရောင်မထိုးသေးပါ။ တောင်နှင့် ကွယ်နေသေးသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးကလေးသည် အိပ်ရာမှ မထသေးပါ။ သူ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးများ ချထားဆဲဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဝွန်မောနင်း ဆမ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

တစ်ဘက်က ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။ အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို

တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ကြားနေရသည်။

“ဖုန်းဆက်တာ ငါဖြစ်ကြောင်း မင်းဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဒီမြို့က နေမြင့်မှ အလုပ်လုပ်တဲ့မြို့လေ၊ ဆယ်နာရီမထိုးမချင်း ဘယ်သူမှ အိပ်ရာထဲလေမရှိဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ငါ အိပ်လို့မပျော်ဘူးကွာ၊ မနေညက ဒီမြို့ကို ရောက်လာတယ်၊ ဘာလုပ်ရဦးမသိဘူး။ နယူးယောက်စံတော်ချိန်နဲ့ပဲ လှုပ်ရှားနေမိတယ်” ဟု သူက မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သိပါတယ်”

“မင်း အခု ဘာလုပ်နေသလဲ” ဟု သူကမေးသည်။

“ထိုင်နေတယ်၊ ကော်ဖီသောက်နေတယ်”

“ငါ့ဆီလာပြီး မနက်စာ အတူတူစားပါလား”

“ကျွန်တော် မနက်စာ စားလေ့စားထမမှမရှိဘဲ ဆမ်း ခင်ဗျား သိသားပဲ”

“ငါလည်း စားလေ့စားထ မရှိပါဘူးကွာ၊ ဒါလည်း မင်းသိတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါ အိပ်လို့မပျော်လို့ပါ၊ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“တယ်လီဖုန်းနဲ့ အခု ကျွန်တော် စကားပြောနေပြီလေဗျာ”

“ငါ့ဘဝသက်တမ်း တစ်ဝက်လုံးလုံး တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရတာပါ၊ မင်း မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စကားပြောချင်တယ်”

သူ စကားဖြတ်ထားသည်။ သူ့၏ ခပ်ပြင်းပြင်း အသက်ရှူသံကို ဖုန်းထဲမှာ ကြားလာရပြန်သည်။

“ငါ့ဆီကို လာခဲ့ပါကွာ၊ တစ်နေရာရာကို ကားမောင်းသွားလို့ရအောင်ပါ၊ တစ်နာရီကို မိုင်နှစ်ရာနှစ်ဆယ် မောင်းလို့ရတဲ့ကား မင်းဝယ်ထားကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီကားသစ်ကို အရဲစွန့်ပြီး စီးကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် မောင်းသွားပါလားဗျာ”

“အကြောင်းနှစ်ခုရှိတယ်၊ ပထမအကြောင်းက မင်းတို့ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်က ကားမောင်းတဲ့ လူတွေအားလုံး အဗူးချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ကြောက်တယ်၊ ဒုတိယအကြောင်းက အခုနပြောသလိုပဲ မင်းနဲ့ငါ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားဟိုတယ်ရှေ့ကို ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်”

“ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်တော့ အချိန်ပေးပါ၊ နယူးယောက်မြို့ကို ဖုန်းတစ်ချက် လောက် လှမ်းဆက်စရာရှိနေလို့”

တယ်လီဖုန်းပြန်ချပြီး အိပ်ခန်းရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တက်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။ ခန်းဆီးများချထားသဖြင့် အခန်းတွင်းမှာ အလင်းရောင် အားနည်းနေသော်လည်း အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည့် မိန်းကလေး၏ အနေအထားကိုမူ ကောင်းစွာမြင်တွေ့နေရပါသည်။

မှောက်လျက်အိပ်နေသဖြင့် ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များက သူ့ကျောပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ရှေ့ကန်ထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးချမည့်သူလို လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းဘက်မှာ ဆန့်တန်းထားသည်။

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မိန်းကလေး အိပ်ရာမှနိုးပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရှင်က အဝတ်အစားတောင် လဲပြီးနေပြီလား၊ ကျွန်မက ရှင်ကို စောင့်နေတာ” ဟု ဆီးပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ ချိန်းထားတာတစ်ခု ရှိနေလို့”

“နည်းနည်းပါးပါး နောက်ကျသွားတော့ရော ဘာဖြစ်မှာလဲရှင်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ အဝတ်အစားစီရိရိရာသို့ လျှောက်
သွားပြီး ဆွယ်တာတစ်ထည် ထုတ်ဝတ်သည်။

“ကျွန်မလဲ သွားတော့မှပဲ ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က တိတ်မြဲတိတ်နေလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ” ဟု မေးပြန်သည်။

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ နှစ်နာရီလောက် ကြာချင်ကြာမယ်”

“အဲဒီလောက်ကြာယင်တော့ ကျွန်မ ဒီမှာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းမှာ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက် ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်”

တံခါးပိတ်ပေးခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။

နေလုံးက တောင်ကိုကျော်ပြီး တက်လာချေပြီ။ တောက်ပြောင်သည့် အလင်း
ရောင်ကြောင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ချည်မှိတ်ချည် လုပ်မိသည်။ ခန်းဆီးများချခဲ့ပြီး ကားထား
ရာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ အိုက်စီအမျိုးအစား ကားသစ်သည် ကာတာလေး ရတနာ့ဆိုင်
ထဲမှ ပုလဲနက်တစ်လုံးလို နေရောင်ထဲမှာ တောက်နေသည်။ မိန်းကလေး၏ ဗေတစ်စ်
ဝက်ဝှန်းကားလေးက ကျွန်တော့်ကားဘေးမှာ ရပ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်ကားနှင့် ယှဉ်
လိုက်တော့ သူ့ကားလေးမှာ ရယ်စရာလို ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲက တိပ်ပြားတစ်ခုယူပြီး
ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကနစ်ရွက်ကို မိန်းကလေး၏ကားဒက်ရှ်
ဘုတ်တွင် တိပ်ပြားနှင့် တပ်လိုက်သည်။ ဒါဆိုလျှင် သူ မျက်စိမှောက်စရာအကြောင်း
လုံးဝမရှိနိုင်။

မိနစ်သုံးဆယ်နောက်ကျပြီး ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။
သို့သော်လည်း အောက်ထပ်သို့ သူ့ရောက်မလာသေးချေ။

ကားထဲမှာ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ဘာမဆိုညာမဆို အရူးထပြီး
ရောက်လာမိသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ကျိန်ဆဲနေမိသည်။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့မှ သူထွက်လာသည်။ ဟိုတယ်တံခါး
စောင့်က ကျွန်တော့်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ သူဝင်ထိုင်သည်။ ဒိုင်းခနဲ တံခါးပြန်ပိတ်သံ
ကြားရသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန် ကြည့်နေမိကြသည်။ အတော်ကြီးကြာအောင်
ကြည့်နေမိကြသည်။ ပြီးတော့မှ သူက ကျွန်တော့်ပါးကိုနှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းကို ငါ အမြဲတမ်း သတိရနေတာပါကွာ” ဟု သူကပြောသည်။

ဂီယာထိုးပြီး ကျွန်တော် ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်လျှောက်လုံး
စကားမပြောဘဲ မီးပွိုင့်တွင် မီးနီသဖြင့် ကားရပ်လိုက်တော့မှပင် သူ့ကို ကျွန်တော်

စကားပြောမိသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကွဲနေရတဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဒါလောက်ကြီး စိတ်ထိခိုက်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ”

ထိုစကားကို ကျွန်တော် အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သော်လည်း သူ အတော်ခံစားသွားရပုံ ပေါ်သည်။

“ငါ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်ကွာ၊ ငါ့အပြစ်နဲ့ငါဆိုတော့ လည်း ခံရတော့မှာပေါ့လေ”

မီးခိမ်းသဖြင့် ဆန်းဆက်ဘူလဗား လမ်းမကြီးအတိုင်းမောင်းကာ စနီကာ မော်နီကာဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဒါတွေက အရေးလည်းမကြီးတော့ပါဘူး၊ သုံးနှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘယ်နေရာကို သွားချင်တာလဲ” ဟု သူ့ဘက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူက ပခုံးတွန့်သည်။

“မင်းကြိုက်တဲ့နေရာကိုသာ မောင်းပါ၊ ဒါက မင်းအရပ်ပဲ”

ကျွန်တော်က ဆက်မောင်းမြဲ မောင်းနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို ငါလှမ်းခေါ်သလဲဆိုတာ မင်းကတော့ စဉ်းစားနေမှာပဲ” ဟု သူက စကားဆက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြေ။

“မင်းအပေါ်မှာ ကစီပတ်ကြွေးတွေ တင်နေတယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရ တယ်ကွာ”

“ဘာကြွေးမှ မတင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အစုရွယ်ယာတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ခင်ဗျားကုမ္ပဏီထဲမှာရော၊ စင်ကာလဲယာကုမ္ပဏီထဲမှာရော ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ အစုတွေ ရှိနေတာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“မင်း... သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုထုတ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး၊ လူတိုင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံဆိုတာ အရာရာကို ဖန်တီးလို့ရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။

“ဟောဗျာ... သူက ဒီစကားပြောပြီကိုး၊ ဒီလိုဆိုယင် ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်ခဲ့ရတာလဲ”

သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာသည်။

“အကျုပ်အတည်းတွေကြောင့်ပါကွာ၊ ဘေးကျပ်နံကျပ်တွေဖြစ်ပြီး အားလုံး ရေစုန်မျောတော့မှာပဲလို့ ငါ အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်မိခဲ့လို့ပါ”

ကျွန်တော်က နာကျည်းစွာ အော်ရယ်လိုက်မိသည်။

“ဟား... ဟား... ခင်ဗျား ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီထဲက လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အချဉ်ဖမ်းလိုက်တာပေါ့လေ၊ တော်ပါပေရဲ့ဗျာ”

“အဲဒီတုန်းက မင်းကို ငါပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စအတွက်

တစ်နေ့ကျယ်င် ငါ့ကို မင်း ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်မယ် ဆိုတာလေ”

ကျွန်တော်က လမ်းကိုဝရုစိုက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စရာတွေ အမြောက်အမြား ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုအထဲမှာ တစ်ခုတော့ မှားသွားသည်။ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘဲ ဝယ်လိုက်ရသည့် ရွယ်ယာများပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်လိုက်ရသည့် အလုပ်ပဲဖြစ်သည်။

“သီချင်းဟောင်းတစ်ပုဒ် မင်းရတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းချစ်တဲ့လူတစ်ယောက် နစ်နာအောင် အမြဲတမ်းလုပ်တယ် ဆိုတာလေ”

“သီချင်း ထမဆိုလိုက်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

“ငါ အမှန်ပြောတာပါ။ မင်းလို လူတစ်ယောက်ကတော့ ဒီအကြောင်းသိထားဖို့ လိုအပ်တယ်ထင်လို့”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အခု ကောင်းကောင်းသိသွားပါပြီ”

သူ ချက်ချင်း ဒေါသဖြစ်သွားလေသည်။

“မသိဘူး၊ မင်းဘာမှမသိဘူး၊ မင်းချမ်းသာအောင် ငါကူညီခဲ့တယ်၊ ဒါကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့”

“သေနတ်ပြောင်းဝ လှည့်သွားပြန်ပြီလား ဆမ်၊ ပိုက်ဆံဆိုတာ အရာရာကို ဖန်တီးလို့ရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ အခုနလေးတင် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားပြောခဲ့သေးတယ် လေဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ခြောက်တပ်ကပ် ပြန်ပြောမိသည်။

သူ ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။

“ငါ့ကို စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် ပေးစမ်းကွာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ခင်ဗျားမှ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်တာ၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဒီလိုကလိန်ကကျစ်လုပ်တာတွေ ဟိုတုန်းကတည်းက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ ဖူးပါတယ်၊ အကြိမ်တစ်ထောင်လောက်တောင် ရှိချင်ရှိလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ဘာဆိုလို့ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

“ငါ စီးကရက်တစ်လိပ် လိုချင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခုံနှစ်ခုကြားရှိ ဂီယာအုံဘေးမှ အံဖုံးကလေးကို ကျွန်တော် ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ယူသောက်”

နေအတော်မြင့်လာလေပြီ။ ကမ်းရိုးတန်းလမ်းမဆီသို့ ကားကို ကျွန်တော် ဧတည်လိုက်သည်။

“ရက်ပေါင်းတစ်ရာလောက် မိုးမရွာဘဲ အားလုံးခြောက်သယောင်းနေတဲ့ တိုင်း ပြည်၊ မိုးရွာပြန်တော့လည်း ရေတွေလျှံပြီး အားလုံးကို တိုက်ယူသွားတော့တာပဲ၊ သိပ် စိတ်ပျက် နှိုးနှောင်းတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိလိုက်သည်။

“အားလုံးကိုတော့ ခင်ဗျား မရနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ... ဘယ်လောက်ဝေးဝေး အထိ

သွားချင်တာလဲ”

“အဲဒီအနားမှာပဲရပ်တော့၊ အညောင်းလေးဘာလေး ပြေရအောင်”

ကားရပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာတွင် ကျွန်တော်ရပ်သည်။ ပြီးတော့ ကားထဲမှ ဆင်းခဲ့ကြကာ ကမ်းခြေဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး သမုဒ္ဒရာရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီးများ ရှိနေကြသည်။ သူတို့ရေကူးဝတ်စုံများမှာ ရေစိုနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ ရေကူးရတယ်လို့ကွာ၊ အတော်ခွေးတဲ့ ကလေးတွေ”

ကျွန်တော်က ပြုံးနေလိုက်သည်။ စီးကရက်ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်ပခုံးကို သူလာတို့ရာ သူဘက်လှည့်လိုက်သဖြင့် မီးငြိမ်းသွားသည်။

“ငါ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာ မင်းသိသလား”

“သိသားပဲ၊ ခြောက်ဆယ့်နှစ်နှစ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခြောက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ရှိပြီ” ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို သူစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အင်းလေ... ဒါဖြင့်လည်း ခြောက်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ပေါ့ဗျာ”

“ငါ့အသက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လိမ်လာရတာ ကြာပြီ၊ ဟိုတုန်းကတည်းက ငါ သိပ်အသက်ကြီးနေခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါးနှစ်လောက် သတ္တရာရံဖြူထားတာ”

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို သတ္တရာရံဖြူတော့ ဘာထူးသွားသလဲ”

“ငါ သိပ်စိတ်ပျက်နေပြီ”

“ခင်ဗျားမပြောယင် ဘယ်သူမှ သတိထားမိမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ငါ့အသည်းနှလုံးကတော့ သတိထားမိနေတယ်ကွ”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“အလျင်အကျင့်တွေအတိုင်း ငါနေလို့မရတော့ဘူး”

“သိပ်သောင်းသောင်းကျန်းကျန်းတွေလည်း မလုပ်နဲ့တော့ပေါ့ဗျာ၊ အသက်ကြီးပြီပဲ” ထိုအခါ သူကပြုံးသည်။

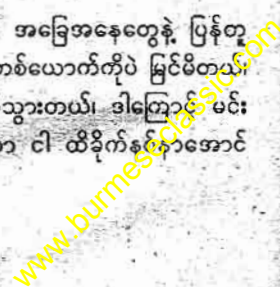
“မသောင်းကျန်းတော့ပါဘူးကွာ၊ ဓာတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား သေတော့မယ်ဆိုတာများ ပြောပြချင်နေတယ်ဆိုလင် လေတုန်ခံ မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ မသေတတ်တဲ့ လူစားမျိုးလို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ဖူးဘူး”

“ငါ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရတော့မယ် စတီဗင်၊ မင်းတို့ ပထမဆုံးလူအဖြစ်နဲ့ ဒီအကြောင်း အသိပေးချင်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုမှ အသိပေးချင်တာလဲ”

“အခုအခြေအနေဟာ အလျင်သုံးနှစ်လောက်က အခြေအနေတွေနဲ့ ပြန်တူနေပြန်ပြီ၊ ငါ့ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ မြင်မိတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ အခြေအနေတွေက သူများလက်ထဲ ရောက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့်မင်း ထိခိုက်နစ်နာအောင် ငါဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းကသာ ငါ ထိခိုက်နစ်နာအောင်

လုပ်နိုင်တော့မယ်”

“ခင်ဗျားပြောနေတာတွေ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“မင်း ပြန်လာစေချင်တယ်ကွာ”

“မလာဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာရိုးထုံးစံမရှိဘူး”

ကျွန်တော်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သူ့လာကိုင်သည်။

“ငါပြောတာကို မင်း နားထောင်ကြည့်ဖို့တော့ ကောင်းသေးတယ်၊ ငါပြောစရာရှိနေတာတွေကို မင်းအလျင်နားထောင်သင့်တယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြေ။

“ငါကုမ္ပဏီရဲ့ ရှယ်ယာအတွက် ပါလိုဗာလိတ်ကုမ္ပဏီက ဒေါ်လာသုံးဆယ့်နှစ်သန်း ငါရနိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုလဲ ယူပြီးလစ်တော့ပေါ့ဗျ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဖြစ်နိုင်ယင်တော့ လစ်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ လစ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကုမ္ပဏီဆက်လည်ပတ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ အာမခံချက် သူတို့က လိုချင်တယ်၊ ငါကလဲ အာမခံမခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါအစား မင်းကိုရမယ်ဆိုလင် လက်ခံမယ်လို့ သူတို့ကပြောတယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မင်းပြန်လာဖို့ကောင်းတယ်၊ ပြန်လာမှလည်း ဖြစ်တော့မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လုံးလုံး တောဒီတောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ထဲမှာ မင်းထိုင်ပြီး မင်းပိုက်ဆံတွေကို ရေကြည့်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ထင်သလဲ၊ မင်းသိပါတယ်ကွာ၊ ငါ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်၊ လုပ်လိုက်သူမျှ တလွဲချည်းပဲ၊ ကြည့်နေရင်း ငါ့မျက်စိ အောက်မှာပဲ အားလုံးပျက်စီးတုန်တယ်၊ အားလုံး ပြာဖြစ်ကုန်တယ်၊ ကံကလေးထောက် လို့ ဒီတစ်ချိန်တော့ ပွပေါက်တိုးဖို့ ကြုံလာတယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း ငါလုပ်လို့မရနိုင်ဘူး၊ မင်းလုပ်မှပဲ ရနိုင်မယ့် အခွင့်အရေးဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ကလည်း မင်းကိုပဲ အားကိုးတယ်၊ ယုံကြည်တယ်၊ မင်းလက်ထဲကိုပဲ ထိုးအပ်နေချင်ကြတယ်၊ တကယ်ဆိုတော့လည်း ဒီ အလုပ်ကြီးကို ငါဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

ဆမ်ဘင်ဂျမင်က ချင်းဂမ်းထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းယမ်းပြုလိုက်သည်။ သူက တစ်ခုခုစားသည်။

“ငါ့မျှော်လင့်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘူး၊ တစ်ချိန်တုန်းက ကလေးတွေအပေါ် မျှော်လင့်ချက် အများကြီးထားခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ဖြစ်စေချင်သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘူး၊ အခု ဂျူနီယာ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

ကျွန်တော့်အဖြေကို သူမစောင့်ပါ။ သူစကားကို သူဆက်ပြောသည်။

“စုပေါင်းဂေဟာကို ရောက်နေတယ်လေ၊ မနေ့က ဒီကိုထွက်မလာခင် တစ်နေ့တုန်းက သူ့အမေနဲ့ငါ သူ့နဲ့တွေ့ဖို့ သွားကြသေးတယ်၊ ဒင်းနိစ်... မင်း ဒီဟိုတယ်က စောင့်၊ သူ့ကို ငါ သွားခေါ်လာခဲ့မယ်၊ မိုးတွေလည်း ရွာနေတယ်မဟုတ်လားလို့ ငါက

ပြောတယ်။

ဒါနဲ့ ကားတစ်စီးငှားပြီး တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နဲ့ စုပေါင်းဂေဟာကို လိုက်ရှာတယ်။ ရောက်သွားတော့ ကံလေးတွေအများကြီး တွေ့ရတယ်။ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒါလောက်ကလေးများများကို တစ်နေရာတည်းမှာစုပြီး မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိတဲ့ အဆုံးမှာ ရဲသားတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရတယ်။ လေးထပ်တိုက်ပေါ်ကို ငါတက်လာခဲ့တယ်။ စိုစိုထိုင်းထိုင်းနဲ့ကွာ၊ အေးစိမ့်နေတာပဲ။

တခြားကလေး တစ်ဒါလင်လောက်နဲ့ အတူတူ ဂျူနီယာ အဲဒီမှာရှိနေတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးတွေ အရှည်ကြီးနဲ့၊ စီးထားတဲ့ဖိနပ်က အပေါက်အပြုံတွေနဲ့၊ အထဲက စက္ကူတွေတောင် ပေါ်နေပြီ။ ကြမ်းပေါ်မှာ ဖင်ချထိုင်ပြီး နံရံကို ကျော့မှီထားတယ်။ ငါဝင်လာတော့ မော့ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ဘာစကားမှမပြောဘူး။

'မင်းမချမ်းဘူးလား' လို့ ငါကမေးတယ်။

'မချမ်းပါဘူး' တဲ့။

'မင်းကိုကြည့်ရတာ ချမ်းလွန်းလို့ အသားတွေတောင် ပြာနေပြီထင်ရတယ်။ မင်းအမေ ဟိုတယ်မှာ စောင့်နေတယ်။ ငါနဲ့အတူလိုက်ပြီး မင်းအမေကို တွေ့လိုက်ပါဦး' လို့ ငါကပြောတယ်။

'မလိုက်ဘူး' လို့ သူကဖြေတယ်။

'ဘာဖြစ်လို့ မလိုက်ရမှာလဲ' လို့ဆိုတော့။

သူ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေတယ်။

'ရဲကိုသွားခေါ်ပြီး မင်းကို ဒီအထဲက ငါဆွဲထုတ်သွားနိုင်တယ်။ မင်းအသက် (၁၉) နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ငါပြောတဲ့စကားအားလုံး မင်းနားထောင်ရမယ်။ နားလည်လား' လို့ ငါကမေးတယ်။

သူက 'အဲဒီလုပ်လို့ ရှောင်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး ပါပါထိုင်ကြည့်ပြီး စောင့်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပါပါတို့အိမ်မှာ မနေဘူး' လို့ ပြန်ပြောတယ်။

'မင်း ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ။ မင်းမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နေနိုင်တဲ့အိမ်ရှိလျက်သားနဲ့ ဒီလောက်စွတ်စိုထိုင်းမိုင်းပြီး အေးစိမ့်နေတဲ့နေရာမှာ လာနေရသလား' လို့ ငါကဆက်ပြောတယ်။

သူက ငါ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ခဏကြာတော့ 'ဂျင်နီ... ' လို့ လှမ်းအော်ခေါ်တယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘေးခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတော့ ငါလန့်သွားတယ်။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ကွဲ၊ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကလည်း ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ မျက်နှာက ဖြူဖြူ မျက်လုံးကြီးတွေက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်။

'ဘာလဲ ဆင်ဖြူရယ်' လို့ သူကမေးတယ်။

'ဒီနေ့ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားသေးသလဲ' လို့ ငါ့သားဂျူနီယာက မေးတယ်။

ကောင်မလေးက အားပါးတရပြုံးလိုက်ပြီး 'ဒီနေ့ နည်းနည်းပိုဆိုးလာတယ်။ မိတ်ဆွေ

က ကလေးက တစ်ချိန်လုံး ဗိုက်ကိုလှိုင့်တန်နေတာပဲ လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

'ဟေ့ . . . ဒါဟာ လောကကြီးမှာ ရှေးရိုးအကျဆုံး လိမ်ဆင်ကြီးကွ၊ မင်း ဒါလောက် တုံးလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး၊ ဒီကလေးဟာ မင်းကလေး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနေရာ ကို မင်းရောက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ' လို့ ငါက ဒေါသတကြီး ပြောမိတယ်။

ဂျွန်ယာက ငါ့ကို အတော်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့မှ ဝမ်းနည်း ပက်လက်ပုံမျိုးနဲ့ ခေါင်းယမ်းပြီး 'ပါပါ အခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူးနော်' လို့ ညည်းတယ်။ 'ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ' လို့ငါက ပြန်မေးတယ်။

'ကိုယ့်သားသမီးမဟုတ်တဲ့အတွက် ဘာထူးခြားသွားသလဲ၊ ကလေးဟာ ကလေးပဲ မဟုတ်လား၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိနစ်တိုင်း စက္ကန့်တိုင်း ကလေးတွေမွေးနေတာပဲ၊ ဘယ်သူကပဲ မွေးမွေး၊ အဲဒီကလေးတွေအားလုံးဟာ ကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ ကလေးပဲမဟုတ်လား၊ ကမ္ဘာ လောကကြီးရဲ့ ကလေးမှန်သမျှကို ကျွန်တော်တို့ချစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် အခုကလေးဟာလည်း ကျွန်တော်တို့ကလေးပဲ၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ ကလေးပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကလည်း ချစ်နေကြတယ်' လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ငါက အိတ်ထဲက တစ်ရာတန်နှစ်ရွက်ထုတ်ပြီး သူ့ရှေ့မှာ ချပေးတယ်။ တခြား ကလေးတွေဝိုင်းလာပြီး ပိုက်ဆံကို စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ဘာမှတော့ မပြောကြဘူး။

နောက်ဆုံးမှ ဂျွန်ယာက ထိုင်ရာကထလာပြီး ပိုက်ဆံကို ကောက်ယူတယ်။ ငါ့ဆီ ကိုကမ်းပေးပြီး 'ငါးဆယ်တန်နှစ်ရွက်နဲ့ လဲမပေးနိုင်ဘူးလား' လို့ ပြောတယ်။

ငါက ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး 'အသေးဆုံးရာတန်ပဲ ငါကိုင်တာ မင်းအသိသားပဲ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

'ဒါဆိုရင် ပါပါပြန်လူသွားတော့၊ ဒါမျိုး ကျွန်တော်တို့ အသုံးမလိုဘူးတဲ့' ရုတ်တရက် ဘေးမှာ အသံတွေညလာတယ်။ ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ကလေးတွေက ပိုက်ဆံအကြောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတယ်။ တချို့က ယူထားသင့်တဲ့အ ကြောင်း၊ တချို့ကည်း မယူတာမှန်တဲ့အကြောင်း အပြင်းအခံ ဖြစ်နေကြတယ်။

ဂျွန်ယာက သူတို့ကို အော်ထုတ်လိုက်တယ်။ အသံတွေ ချက်ချင်းတိတ်သွားပြီး အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ် အသီးသီး ပြန်သွားကြတယ်။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပြန်တိတ်သွား ပြန်တယ်။

သူက ငါ့ဆီကိုလျှောက်လာပြီး ငါ့လက်ထဲကို ပိုက်ဆံပြန်ထိုးထည့်ပေးတယ်။ သူ လက်တွေတုန်နေတာ ငါသတိထားမိတယ်။

'ပါပါ ပြန်တော့၊ ကျွန်တော့်ဆီ နောက်ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့၊ အဆိပ်နဲ့တူတဲ့ပိုက်ဆံ ကို ထုတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ချင်း စိတ်ဝမ်းဘယ်လောက် ကွဲကုန်ကြတယ်ဆိုတာ ပါပါ မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေပါရစေတဲ့ကွာ။

ခါးပတ်ချွတ်ပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်ရ ကောင်းမလားလို့တောင် ငါစဉ်းစားနေသေးတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေပြည့်နေပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ ငါ ပိုက်ဆံပြန်ယူ လိုက်တယ်။ ကောင်းပြီ၊ ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ငါးဆယ်တန်နှစ်ရွက် ပိုခိုင်းလိုက်မယ်လို့ ငါကပြောတယ်။

နောက်ကြောင်းကို ပြန်မကြည့်တော့ဘဲ ငါ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီရိုင်ဘာကို ငါးဆယ် တန်နှစ်ရွက်လဲခိုင်းပြီး ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ ငါကတော့ တားထဲက ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ဟို- တယ်ကိုပြန်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဒင်းနိုစ်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရပါမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစား လာခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟိုတယ်ရောက်တော့ ဒင်းနိုစ်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲ” ဟုလည်း မေးကြည့်မိ သည်။

“တစ်ခုပဲ ငါတတ်နိုင်တာ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ၊ ဂျူနီယာနဲ့ မတွေ့ဘူးလို့ပဲ ပြန်ပြော ရတော့တာပေါ့”

ချွင်းဂမ်းတစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲသို့ သူပစ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“မင်းကိုလည်း ငါရာမတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ဒင်းနိုစ်ကို ပြန်မလိမ်ပါရစေနဲ့တော့ကွာ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က သူနှင့်မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး သမုဒ္ဒရာဘက်ဆီသို့ ထေးမျှော်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဘာတွေစဉ်းစားနေမိကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်သိချင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သိပ်ကြီးလွန်းတယ်” ဟူသောစကားလုံးများ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ ထွက်သွားသည်။

“ဘာ သိပ်ကြီးလွန်းတာလဲ” ဟု ဆမ်ဘင်ဂျူမင်က မေးသည်။

ကျွန်တော်က သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ်ကြီးဆီသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ဒီရေတွေကိုစစ်ယူဖို့ သမုဒ္ဒရာကြီးက သိပ်ကြီးလွန်းနေတယ်။ ရေရှေးဖြစ်သွားအောင် ကျိဖိုကလည်း သိပ်ကိုစရိတ်ကြီးလွန်းတယ်။ ဒီရေတွေ ကျွန်တော့်ရေကူးကန်ထဲထည့်ဖို့ကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါတွေဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တယ်ထားဦး။ ဒီရေတွေရဲ့ အရသာဟာ ရေတွင်းထဲက ရေအရသာနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင် ဘူး ဆမ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော် ပယ်ချပစ်လိုက်ပြီ”

ကားရပ်ထားရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ သူနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက် သည့်အခါတိုင်း ငိုနေသည်ကိုသာ မြင်တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်သည်။

သူတည်းနေသည့်ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ သူဆင်းသည်။

“လေကောင်းလေသန့်ကလေး ရှူလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ တို့ နှစ်ယောက် ထပ်ပြောကြသေးတာပေါ့”

“သဘောပဲလေဗျာ”

ဟိုတယ်လော်ဘီခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည့် ဆမ်ဘင်ဂျူမင်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့် နေမိသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးက ဝ၊လွန်းသဖြင့် လမ်းလျှောက်ပုံ အချိုးမပြေ ဖြစ်နေသည်။

ကားမောင်းပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ဗောက်စိဝက်ဂွန်ကားကလေး မရှိတော့ပါ။ အိမ်ထဲရောက်သောအခါ တယ်လီဖုန်း
ခေါင်းလောင်း မြည်နေသည်။ တယ်လီဖုန်းတွင် ကပ်ထားသည့် ဗောက်စိဝက်ဂွန်ကားပိုင်ရှင်
ကလေး ရေးသွားသော နှုတ်ဆက်စာကလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ပြီးမှ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်အောက်ဘက်မှ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့်
မိန်းကလေးနေသည့် အိမ်ပြတင်းပေါက်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အခန်းမှ
ခန်းဆီးများ ဖွင့်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဟယ်လီ. . .” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ထူးသည်။

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည်။

“စတီဖင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပြန်သာဖြေလိုက်ရသော်လည်း ထိုအသံကို ကျွန်တော် မကြားဖူးပါ။ မှတ်မိနေ
သောအသံမျိုး မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေးသည် သူ့အိမ်
ပြတင်းပေါက်မှာ ပေါ်လာသည်။ သူလက်ထဲမှာ တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထား
သည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ အိပ်ရာကနီးလို့ အပြင်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဗောက်စိဝက်ဂွန်ကားက
လေး မောင်းထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်”

“အဲဒီတော့. . .”

“အဲဒီတော့. . . ရှင့်အိမ်နီးချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီကို အလည်လာပြီး
တော်ဖိနည်းနည်းလောက် မသောက်နိုင်ဘူးလားရှင်၊ ရှင့်အိမ်နီးနားချင်း မိန်းကလေးကို နှစ်သိမ့်
တဲ့အနေနဲ့ပေါ့”

“ကိုယ် အခုချက်ချင်း အဲဒီကိုရောက်လာမယ်”

ထိုမျှပြောပြီး ဖုန်းကို ကျွန်တော်ပစ်ချလိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သော နွေဦးရာသီတစ်ရက်၏ မနက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်များကား ထိုမျှသာ
ဖြစ်ပါသည်။

နယူးယောက်မြို့၊ (၁၉၅၅-၁၉၆၀)

စာအုပ်- တစ်

စတီဖင်ဂေါ့က်

အခန်း(၁)

ဗဟိုပန်းခြံ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှ မက်ဒီဆင်ရိပ်သာသို့ တက္ကသိုလ်မှာ (၆၅) ပြားပဲ
ထူသည်။ ခရီးတိုတိုကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အလင်းနှစ်တစ်ထောင်လောက်ကို
သွားနေရသည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ထင်လာမိသည်။ အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ ဝင်သွားရင်း
ထိုအတိုင်း ကျွန်တော် ခံစားလိုက်မိလေသည်။

အဝင်ဧည့်ကြိုငှာနမှာ သားနားသပ်ရပ်လွန်းလှသည်။ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်နှင့်
အသက်ရှူချောင်သည်။ ကောင်တာနောက်တွင် အမျိုးသမီးကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ယူနီဖောင်း
ထော် အစောင့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နောက်ကျောဘက် နံရံပေါ်တွင်-

‘စင်ကလဲယား အသံလွင့်ကုမ္ပဏီ’

ဟူသော ရွှေစာလုံးကြီးက ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေကာ ခန့်ညားလွန်းလှလေသည်။
ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် မိန်းကလေးဆိုသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

“စင်ကလဲယားနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

မိန်းကလေးက မော့ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နာမည်သိပါရစေရှင်”

“စတီဖင်ဂေါက်”

သူ့ရှေ့မှာရှိနေသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ကာ နာမည်စာရင်းများ လိုက်ရှာနေ
သည်။

“မစ္စတာဂေါက်... မှန်ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ ဆယ်နာရီခွဲမှာတွေ့ဖို့ ချိန်းထားပါတယ်ရှင်”
သူတို့နောက်က နံရံမှာရှိသော နာရီဆိုသို့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက အလိုလို

ချောက်သွားသည်။

ဆယ်နာရီ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်။

မိန်းကလေးက ယူနီဖောင်းဝတ် အစောင့်တစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

“မစ္စတာဂျွန်ဆင် . . . မစ္စတာဂေါက်ကို မစ္စတာစင်ကလဲယားနဲ့ခန်း လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

အစောင့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျေကျေနပ်နပ်လည်း ပြုံးလိုက်သည်။ အေးစက်သည့် သူ့မျက်လုံးများကတော့ ကျွန်တော့်ကို အက်ခတ်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ဓာတ်လှေကားများ တန်းစီထားသည့်ဘက်သို့ ကျွန်တော်က ဦးတည်လျှောက်သွားသည်။

“မစ္စတာဂေါက်”

ကျွန်တော်ကဲ့ ခြေလှမ်းများကိုရပ်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

သူပြုံးနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီဘက်ကို ကြွပါခင်ဗျာ”

စင်္ကြံကိုဖြတ်ပြီး သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ နံရံ၏နောက်ဘက်တွင် ဓာတ်လှေကားအနည်းငယ်ကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။ သူက အိတ်ထဲမှသော့ နှိုက်ယူပြီး တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်သည်။ တံခါးပွင့်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကို ဓာတ်လှေကားထဲသို့ သူ့ရှေ့မှ အလျင်ဝင်စေသည်။ ပြီးတော့ သော့ပေါက်ထဲမှ သော့ပြန်ထုတ်ယူကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ တံခါးပိတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခေါင်းလောင်းတစ်ခု ထဲမြည်သည်။

သူ့အသံသည် ယခုတိုင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ချိန်နေဆဲပင်။

“အိတ်ထဲမှာ သတ္တုပစ္စည်းတစ်ခုခုများ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ပိုက်ဆံအကြွေ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်”

ဓာတ်လှေကားကို သူ စတင်မမောင်းသေး။

“အကြွေအပြင် တခြားတစ်ခုခုများ ရှိပါသေးသလားခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်တွင် ဝေါ်သွားသည့် နားမလည်နိုင်သော အမူအရာမျိုးကို သူမြင်သွားသည်။

“အခု မစ္စတာဂေါက် ကြားနေရတဲ့ ခေါင်းလောင်းသံကို အလက်ထရွန်နစ်စနစ်နဲ့ ထိန်းချုပ်ထားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံအကြွေဆိုရင် ဒီခေါင်းလောင်းက မမြည်ပါဘူး၊ မစ္စတာဂေါက် မေ့နေတဲ့ တခြားသတ္တုပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှိနေသေးတယ်နဲ့ ဟူပါတယ်”

သည်တော့မှပင် ကျွန်တော် သတိရတော့သည်။

“ဟောဒါတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ငွေစီးကရက်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ နှိုက်ပေးလိုက်သည်။

သူက ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်လက်ထဲမှ လှမ်းယူသည်။ ခလုတ်များရှိသည့် နံရံမှ အပေါက်သေးသေးကလေးကို ဖွင့်သည်။ ထိုအပေါက်ကလေးထဲသို့ ငွေစီးကရက်ဘူးကလေးကို ထည့်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံမှာ ချက်ချင်းရပ်သွားတော့သည်။

စီးကရက်ဘူးကလေးကို သူက ပြန်ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။
တောင်းပန်သည့် အပြုံးကလေးတစ်ခုလည်း ပြုံးပြလိုက်သေးသည်။

သူက ခလုတ်များရှိသည့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်သည်။
ခတ်လှေကားက လျင်မြန်စွာ တက်သွားသည်။ တံခါးအပေါ်မှာရှိသည့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်
ဇီးပွင့်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အထပ်နံပါတ်များ ပေါ်လာရမည့်အစား 'အိပ်ခိပ်'စာလုံး
တစ်ခုတည်းသာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပေါ်နေသည်။

"သူ ဘယ်အထပ်မှာ ရှေးထိုင်တယ်ဆိုတာ မစွတာစင်ကလဲယား ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်
လဲ"

အစောင့်၏ အမူအရာက တည်တည်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

"သူ့မှာလည်း သော့တစ်ချောင်း ရှိနေပါတယ်" ဟူသော အဖြေကိုသာ ပြန်ပေး
သည်။

ခတ်လှေကား အရှိုန်လျော့သွားပြီး ရပ်သွားသည်။ တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်
ထွက်လိုက်သောအခါ အဖြူရောင် ဧည့်ကြိုခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်
ယောက် ကျွန်တော်ဆီ ဦးတည်လာနေခိုက်မှာပင် နောက်ဘက်ကတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။
ထိုအမျိုးသမီးမှာ အနက်ခံဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အမူအရာက တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်။ ဆံပင်များကလည်း ရွှေရောင်ပင်။

"ဒီဘက်ကိုကြွပါ မစွတာဂေါက်"

ဧည့်သည်စောင့်ရန် အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သွား
သည်။

"ခဏလေးကြာရင် မစွတာစင်ကလဲယားက တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ဟောဒီမှာ သတင်းစာ
နဲ့ မေ့လင်းတွေ ဖတ်ပါဦးနော်၊ ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက်များ သုံးဆောင်လိုပါသလားရှင်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘလက်ကော်ဖီပဲ ပေးပါ၊ သကြားတစ်ခဲ"

အမျိုးသမီး ထွက်သွားသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော်ထိုင်သည်။ ဝေါလမ်းဂျာ-
နယ်တို့ ကောက်ယူပြီး မနေ့က ပွဲစားတန်းပိတ်ချိန် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီများ၏ နောက်ဆုံး
အခြေအနေသတင်းကို လှန်ဖတ်မိသည်။ ဂရိတ်တားဝါး အသံလွှင့် ကော်ပိုရေးရှင်းနှင့် စင်က
လဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီတို့၏ အခြေအနေများကို သတိထားကြည့်သည်။

စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီတွင် ရုပ်မြင်သံကြား ထပ်ဆင့်လွှင့်ပေးသည့် ဌာန
(၇၂) ခုရှိသည်။ မနေ့က ပွဲစားတန်းပိတ်ချိန်အထိ ကုမ္ပဏီ၏ ကာလပေါက်တန်ဖိုးမှာ ဒေါ်လာ
သန်းဝါးရာ ဖြစ်သည်။

ကော်ဖီပန်းကန်ယူပြီး အမျိုးသမီး ပြန်ရောက်လာသည်။ အပူမဟုတ်ဘဲ အအေး
ဖြစ်နေသည်။ ပထမတန်းစား ပန်းကန်ထဲမှာ ထည့်ပေးသည်။

"ခဏလေးတော့ စောင့်မိဦးနော်" ဟု သူက ပြုံးပြုံးကလေး ပြောသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တွေရှိပါတယ်" ဟု ကျွန်တော်က အလိုက်သင့်
ငြိမ်ငြိမ်လိုက်ရသည်။

သူ ပြန်ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံကတော့ အလွန်
တန်ဖိုးပါသည်။ မျက်နှာအမူအရာ၊ ပြောပုံဆိုပုံများကို လေ့ကျင့်ထားသည်မှာ ကောင်းစွာ

အသားကျနေသည်။ သူတင်ပါးကြီးကို တစ်ချက်လောက် လှမ်းပုတ်လိုက်လျှင် ဘာများပြန် ပြောမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော် ကော်ဖီသောက်ပြီးချိန်မှာပင် သူ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယားက အခုပဲ တွေ့ပါတော့မယ်ရှင်”

ဧည့်သည်စောင့်သည့် အခန်းကလေးထဲမှထွက်ပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားရပြန် သည်။ ဧည့်ကြိုငြာနက်ဖြတ်ပြီး တံခါးတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားရသည်။ အပေါက်ဝတွင် ဘာအမှတ်အသားမှ မရှိပါ။ ‘ကိုယ်ပိုင်ခန်း’ဟူသော စာတန်းမျိုးပင် ချိတ်မထားပါ။ အမျိုးသမီး က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ဝင်သွားသည်။

စပင်ဇာစင်ကလဲယားသည် သတင်းစာများထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသည့် ဓာတ်ပုံ အတိုင်းဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊ လေးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် မေးစေ့၊ တည်ငြိမ်သော အမူအရာ၊ ပညာရှိသည့်ရုပ်မျိုး၊ မျက်လုံး ညိုညိုနှင့် ဖြစ်သည်။ အရွယ်အတော်တင်ပုံရသည်။

“မစ္စတာဂေါက်”

စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်နေရာမှ သူ ထ၊သည်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှုတ်ဆက်သည်။ သည်ထက် ပိုလည်း မဲပို၊ လိုလည်းမလိုပါ။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ထိုင်ပါ”

သူ့စားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ သူက ရုံးတွင်း စကားပြောခွက်ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။

“တယ်လီဖုန်းလာရင် ဒီထဲကို လိုင်းပြောင်းမပေးပါနဲ့ဦး မစ္စကက်စီဒီ”

သူ့ကုလားထိုင်သို့ ပြန်သွားပြီးထိုင်သည်။ ခဏကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ အပြန် အလှန် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူက စကားစပြောသည်။

“အခုမှပဲ ကျုပ်တို့ချင်း တွေ့ကြရတော့တယ်၊ မောင့်သတင်းတွေ ကြားထားရတာ တော့ အများကြီးပါပဲ၊ မောင့်အကြောင်းကို လူတွေ တပြောတည်း ပြောနေကြရအောင် လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်း မောင့်မှာ တော်တော်ကြီးကြီးမားမား ရှိပုံရတယ်”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာပြန်မပြောဘဲ စောင့်နေသည်။

“မောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ လူတွေ ဘာပြောနေကြတယ်ဆိုတာများ မသိချင်ဘူးလား”

“မသိချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်း လူတွေပြောနေကြတယ်ဆိုရင်ပဲ လုံလောက်သွားပါပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကျုပ်တို့မိသားစုထဲကို မောင်ရောက်လာနိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါတယ်”

ထိုစကားကိုကြားရတော့ ကျွန်တော် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်မိသည်။ သူပြောသည့် စကား ဘယ်လောက်မှန်သည်ကို သူ့သိချင်လည်း သိပေလိမ့်မည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူ့သမီးဘာဘရာကို ဆရာဝန်ထံပို့ပြီး ကလေးဖျက်ပေးဖို့ အချိန်အချက် များအားလုံး ကျွန်တော် ပြုလုပ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို သူကောက်ယူပြီး တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“မောင် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့စေချင်ဘူး၊ မောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ လိုအပ်တာလေး

တွေ ကျုပ် စုံစမ်းထားတယ်”

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“တရားမျှတမှု ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဦးနုပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် စုံစမ်းထားတာ လေးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နယူးယောက်တိုင်းမိ သတင်းစာထဲမှာ လေ့လာထားတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“စတီဖင်ဂေါက်၊ အသက် (၂၈) နှစ်၊ မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ်၊ နယူးဘက်ဖ်ရှိုမြို့တွင် မွေးဖွားသည်။ ဖခင်၊ ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဂျွန်ဂေါက်၊ မိခင်- ယခင် အင်န်ရလေး။ နှစ်ဦးလုံး တွယ်လွန်၊ နယူးအင်္ဂလန်နယ်ရှိ ထိပ်တန်းကျောင်းကောင်းများတွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ တင်ယွန်နှင့် အက်ဟတ်တွင် ကြော်ငြာတာဝန်ခံအဖြစ် တစ်နှစ်၊ အမ်-ဂျီ-အမ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွင် အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ကြော်ငြာဆိုင်ရာ နှစ်နှစ်၊ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်မှစ၍ ဂရိတ်တာဝါ အသံလွှင့် ကော်ပိုရေးရှင်းတွင် ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားဌာန ဥက္ကဋ္ဌ ဟာရီမော်စကိုဝစ်၏ လက်ထောက်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်။ အိမ်ထောင်မရှိ။ လူပျို။ အပေါင်းအသင်း များသည်”

သူဖက်နေသည့်စာရွက်ကို ပြန်ချပြီး ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျုပ်နားမလည်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် တပြန်မေးသည်။

“မောင့်လို ဂျူးလူမျိုးမဟုတ်တဲ့ လူတော်ကလေးတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့များ သူတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေသလဲဆိုတာပါပဲ”

သူဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒါကတော့ ရိုးရိုးကလေးပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့အတွက် ဥပုသ်နေ့မှာ အစားထိုးပေးနိုင်လို့ပါပဲ”

ကျွန်တော်ပြောသည်ကို သူ သဘောပေါက် နားလည်ပုံမရပါ။ ထို့ကြောင့် သူ သဘောပေါက်သွားအောင် ကျွန်တော်က ရိုးရိုးကလေးပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“စနေနေ့ဟာ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ သူတို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ တာဝန်တွေအားလုံး ကျွန်တော်ပခုံးပေါ်ကိုပဲ စုပြုံတင် ဆောင်ကြပါတယ်။ နယ်လ်ဆင်ကုမ္ပဏီရဲ့ လေ့လာထားချက်အရဆိုရင် ဦးတို့လည်း ဒီအတိုင်း ထုပ်နေကြတာပါပဲ။ စိဘီအက်စ်တို့၊ အင်ဘီစီတို့၊ အေဘီစီတို့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ပခုံးလွှဲပေး နိုင်တဲ့လူကို ရှာနေကြတာပါပဲ”

“မောင်ဟာ နည်းနည်းတော့ စွာကျယ်ကျယ်နိုင့်တယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

“မောင်အခုလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကို ကျုပ်တို့ကကျောသွားအောင် လုပ်ချင်သပေ့ဆို နေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မောင်က ဘာကြောင့်ထင်နေရတာလဲ”

ကျွန်တော်က ပြုံးသည်။

“ဦးခင်ဗျာ-ကျွန်တော်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကိုကျောအောင် ဦးတို့ကြိုးစားခဲ့တာ တစ်

နှစ်ခွဲရှိသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အားလုံး သဲထဲရေသွန်ချည်း ဖြစ်ကုန်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဈေးကွက်က ဆယ့်တစ်ခုတည်းရှိနေတာ ဦးတို့ သိပ်ကံကောင်းနေပါတယ်။ ဒီထက်များ ဈေးကွက်ပိုရှိမယ်ဆိုရင် ဦးရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ဒီနယ်ပယ်ထဲကနေ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်တာ ကြာပါပြီ” ကျွန်တော်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မောင်ကို ကျုပ်သဘောကျသလား၊ မကျဘူးလားဆိုတာတောင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီ”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထ၊သည်။

“ဦးက အလုပ်များပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ကျွန်တော် မဖြုန်းလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်ရပါသလားခင်ဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ် မရဘူးလား။”

“ဘာအလုပ်လဲ၊ ကျုပ်မသိ... ”

သူ့စကားကို အဆုံးအထိ ကျွန်တော် နားမထောင်ပါ။

“မစွဲတာစင်ကလဲယားခင်ဗျာ၊ ဦးရဲ့ သမီးကို ညဘက်မှာ နှုတ်ဆက်အနမ်းကလေး နမ်းတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်လို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်တွေ့တာဆိုရင်တော့ ဦးဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အချိန်တွေကို အကြောင်းမဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်နေတာနဲ့ အံ့တူတူပါပဲ။ ကျွန်တော်မှာလည်း အလုပ်တွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်”

“ထိုင်ပါ မစွဲတာခေါက်” ဟု သူက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

“မောင်ကို အစီအစဉ်ဌာနမှာ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌရာထူး ပေးရရင် ကောင်းမလားလို့ ကျုပ်စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မောင်ကို အဲဒီရာထူး ပေးရေး မပေးရေးဆိုတာ တောင် ကျုပ် မသေချာတော့ပါဘူး။”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒုက္ခမခံပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ အခုဆိုရင် ဟိုမှာ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေတာ သုံးနှစ်တောင်ပြည့်သွားပါပြီ”

ကျွန်တော်ကို မျက်တောင်မခတ် သူ စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“မောင် တကယ်စိတ်ဝင်စားနေတာက ဘယ်အလုပ်လဲ၊ ကျုပ်နေရာကို လိုချင်နေတာလား”

ကျွန်တော်က ပြုံးသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားဌာနရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး ကို လိုချင်တာပါ”

သူ တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

“မောင် နောက်တီးနောက်တောက် ပြောနေတာလား”

“ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်တော့မှ နောက်တီးနောက် တောက် မလုပ်ပါဘူး”

“စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားဌာနရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဒင်ရစ်ချီ တာဝန်ယူလာတာ ဆယ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ၊ အဲဒီမတိုင်ခင်တုန်းက စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ဌာနမှာ ဆယ်ငါးနှစ်လုံးလုံး တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အတော်ဆုံး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေထဲမှာ သူလည်း

တစ်ယောက်အပါအဝင်ပဲ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရဲ့ ဖိနှပ်ကို မောင် စီးနိုင်မယ်ထင်နေသလား။”

“မစီးချင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ သူတို့က ဖိနှပ်အဟောင်းကြီးတွေပါ။ မကြာခင် ပေါက်တော့ ပြတော့မှာပါ။ ကျွန်တော်က ဖိနှပ်အသစ်ပဲစီးမယ့် လူစားမျိုးပါ။ သူတို့က အသံလွှင့်လှုပ်ငန်းကို ဝါဒကောက်ချလုပ်ခဲ့တယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဆီမှာရှိနေတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှန်သမျှ အသက် ငါးဆယ်နှစ်နှစ်အောက် တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ပရိသတ်တွေဟာ အသက်သုံးဆယ်အောက် လူငယ်တွေချည်းဖြစ်ပါတယ်။ ပရိသတ်ရဲ့အသက်ဟာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပိုပြီး ငယ်လာနေပါတယ်။ ရှေးဟောင်းကြီးတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နားမထောင်ကြတော့တဲ့ လူငယ်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စည်းရုံးဆွဲဆောင်ယူမယ်လို့ ဦး စိတ်ကူးထားပါသလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးနောက်အခြောက်ခံပြီး လူကြီးတွေကို ဆွဲဆောင်မနေဘူး။ ရှေးဟောင်းကြီးတွေနဲ့ ဖမ်းစားမနေဘူး။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ အခွင့်အာဏာပါပဲ။ အခွင့်အာဏာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။”

အတော်ကလေးကြာအောင် သူ ငြိမ်နေသည်။

“ကျုပ်ဩဇာကို မောင် နာခံမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးမိပြန်သည်။

“ဦးရဲ့ဩဇာကို ကျွန်တော် မနာခံနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာကို ကျွန်တော်ခံမယ်ဆိုတာတော့ ဦးယုံကြည်စိတ်ချပါ။”

“ဘယ်သူဩဇာလဲ”

“နယ်လ်ဆင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးစဉ်းစားကြည့်ပါ။ နယ်လ်ဆင်ကုမ္ပဏီရဲ့ စစ်တမ်းထုတ်ချက်အရဆိုရင် ဦးရဲ့ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားဟာ တခြားသုံးခုနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ဘိတ်ချီးကို ရောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ တာဝန်ယူရရင် နှစ်နှစ်အတွင်း နံပါတ်တစ် ဖြစ်စေရမယ်။ တစ်မဖြစ်ရင်တောင် တစ်နားမှာ ကပ်နေရမယ်။”

“တကယ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ကော . . .”

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီစည်းကမ်းချက်နဲ့ ချည်တုပ်ထားနိုင်တာပဲ ခင်ဗျာ။ ဖြစ်မလာရင် ထုတ်ပစ်လိုက်ရုံပဲပေါ့။ တစ်ခုသေချာတာက အခုလို ဘိတ်ချီးထက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပိုဆင်းမသွားနိုင်တော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က နံပါတ်လေး၊ ကျွန်တော်တို့အောက်မှာ နံပါတ်ငါးမရှိတဲ့အတွက် သူ့အောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ ဦးတို့မှာ ဘာနစ်နာစရာရှိသလဲ”

စပင်ဇာစင်ကလဲယားသည် စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ရွက်ကို အကြာကြီး ဝိုက်ညှိနေသည်။ သူ စကားပြန်ပြောသောအခါ စောစောကလေးသံမျိုး မဟုတ်တော့ချေ။ သူသည် ဘာဘရာဇီအဖေ ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်သမီးကို မောင် လက်ထပ်ယူမှာလား”

“ကျွန်တော် အလုပ်ရဖို့အတွက် အဲဒါဟာ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုများလား ခင်ဗျာ။ သူ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ချက်ကလေးမှ မတုံ့ဆိုင်းပါ။

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဦးသမီးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယူနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု တောက်လျှောက်ပြောချလိုက်သည်။

သူ စကားဆက်ပြောသောအခါ အလွန်စိတ်ထိခိုက်နေကြောင်း သိသာထင်ရှားလှ လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကိုစွဲ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်စာရွက်ပေါ်က အမှတ်စဉ်တစ်ဆယ် ကို သူ့ကြည့်နေသည်။

“ဒီနေ့ညနေမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားပြီးပါပြီ”

“ဆရာဝန်က တော်ရဲ့လား”

“အတော်ဆုံးဆရာဝန် ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသီးသန့်ဆေးခန်းမှာ အစီအစဉ် လုပ်ထား ပါတယ်”

“ကိစ္စပြီးပြီးချင်း ကျုပ်ဆီကို ဖုန်းဆက်မလား”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်းဆက်ပါမယ်”

“သမီးလေး ဘာဘရာ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်။ တကယ်တော့ အင်မတန် စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ကလေး”

ဘာဘရာသည် ဘယ်လိုမိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း သူ့အဖေအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ကို ကျွန်တော် မည်သို့ပြောပြနိုင်ပါမည်နည်း။

“အခုဖျက်ရမယ့်ကလေးက မောင့်ကလေးလား”

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

သူ မျက်လွှာချသွားသည်။

“ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်ကထင်ရင် မောင်မလုပ်ခိုင်းဘူးမဟုတ် လား”

“မလုပ်ခိုင်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဦးအဖို့ နား ကြား ဆန်းကောင်းဆန်းနေပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဘရာအပေါ်မှာ ကျွန်တော်ထားတဲ့ သဘောထားက တစ်မျိုးပါ။ သူ့ဒုက္ခရောက်တာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် မကြည့်ရက်ပါ ဘူး”

သက်ပြင်းကို သူ အားပါးတရ ခြိုက်သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျွန်တော့်ဆီကို လက်ကမ်းပေးသည်။

“မောင့်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ၊ ဘယ်တော့လောက် အလုပ်စ၊ဝင်နိုင်မလဲ”

“ဦးဘက်မှာ ဘာပြဿနာမှမရှိဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန် အလုပ်စ၊ဝင်ပါမယ်။ ဟိုကုမ္ပဏီ ကနေ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်ထဲကပဲ ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းလို့ ပြီးသွားပါတယ်”

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် သူပြုံးလေသည်။

“မနက်ဖြန်ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ဘက် ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို တစ်ဝက်ဖွင့်ပြီးမှ ကျွန်တော်ရပ်ပြီး နောက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“စကားမစပ်ခင်ဗျာ... ဒီအထပ်က နံပါတ်ဘယ်လောက်ပါလဲ”

“ငါးဆယ်တစ်”

“ဒင်ရစ်ချီရဲ့ရုံးခန်းက ဘယ်အထပ်မှာ ရှိပါသလဲ”

“လေးဆယ်ကိုး”

“ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို အထပ်ငါးဆယ်မှာ ဖွင့်ချင်ပါတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် အပြင်ထွက်ခဲ့ကာ တံခါးပြန်ပိတ်ပေးထားခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂)

တံခါးခေါင်းလောင်းကို တွန့်တော်နှိပ်သည်။ ဓာတ်စက်ဖွင့်သံကို ကျွန်တော် ကြား
နေရသည်။ တံခါးကို သူလာဖွင့်မပေးပါ။

တံခါးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်သည်။ သေဒုခတ်မထားသဖြင့် ပွင့်သွားသည်။
အခန်းထဲမှာ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ မွန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ပစ်လိုက်ရ
သည်။

“ဘာဘရာ . . .”

ကျွန်တော် ခေါ်ကြည့်သည်။ ပြန်မထူးပါ။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ ကြမ်း
ပြင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး စီးကရက်ဖွာနေသည့် ဘာဘရာကို တွေ့ရသည်။

“အဝတ်အစား လဲလေကွာ၊ ကိုယ်တို့ချိန်းထားတယ် မဟုတ်လား”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငိုတော့သည်။ ကုတင်ပေါ်သို့ပြေးကာ ခေါင်းအုံးမှာ မျက်နှာ
အပ်ပြီး ဆက်ငိုနေသည်။

ကျွန်တော်က ကုတင်စွန်းမှာ သွားထိုင်သည်။ သူ့ခေါင်းကလေးကို ဝှေ့ယူပြီး ကျွန်-
တော်ပရုံးစွန်းနှင့် အပ်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ အရမ်းကြောက်တယ် စတီဖင်၊ ရူးသွားမတတ်ကို ကြောက်နေတယ်၊ နာ
သာနာရင်တော့ ကျွန်မသေမှာပဲ၊ နည်းနည်းကလေးမှ အနာမခံခဲ့ရဘူး” ဟု လေသံကလေးနှင့်
ပြောသည်။

“မင်းနာအောင် ဘယ်သူကမှ မလုပ်ပါဘူး ကလေးရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ကြင်နာ
သည့်လေသံဖြင့် ချောသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကုတင်ပေါ်မှ ဆွဲထူပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

“ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်နော်၊ ကိုယ် ကော်ဖီဖျော်ထားမယ်၊ မင်းထွက်လာ တဲ့အချိန်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေရမယ်”

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ထွက်ခါနီးတွင် သူက ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“မောင် အလုပ်ရခဲ့ရဲ့လားဟင်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ” ဟု သူကပြောသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှသော ဆေးရုံများ၏ လူနာရှင်စောင့်သည့် အခန်းသည် အတူတူချည်း ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲသို့ ဆရာဝန် ဝင်လာသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းတွင်းဝတ်သည့် ဝတ်စုံကို သူ့ကိုယ် ပေါ်မှာ ဝတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ အခြားလူများကို ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ တန်းလာသည်။

“စတီဖင် . . . လာကွာ၊ ငါ့ရိုးခန်းထဲသွားရအောင်”

သူ့ရိုးခန်းထဲသို့ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ အခန်းတံခါးကို ဝရုတ်စိုက် ပြန်ပိတ်သည်။ စိတ်ချရတော့မှ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒါလောက် ပူမနေပါနဲ့ကွ၊ ကောင်းသွားပါပြီ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားသည်။

“ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူးနော်”

သူက စီးကရက် မီးညှိသည်။

“ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ ဒီအင်စီလုပ်တာ ရိုးရိုးကလေးပါ၊ သားအိမ်ခြစ်တာပေါ့ ကွာ၊ သူ့ကို ဆေးရုံမှာ ဒီတစ်ညပဲထားမှာပါ၊ မနက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် အိမ်ပြန်ခေါ် သွားနိုင်ပါပြီ”

“မင်းတယ်လီဖုန်း ခဏသုံးလို့ရမလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း စပင်ဇာစင်ကလဲယားထံ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ချသောအခါ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“အမျိုးသမီးရဲ့ အဖေလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြရုံပဲ ပြလိုက်သည်။

“သူ့အဖေကို အရမ်းလန့်နေတယ်၊ သူ့အဖေတော့ တော်တော်နည်းတဲ့ မိန်းကလေးကွ၊ သူ ယုံကြည်စိတ်ချတာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိပုံရတယ်”

“သူ့ကို ငါ သွားတွေ့နိုင်မလား”

“ရတာပေါ့၊ ဒုတိယထပ် အခန်းနံပါတ် (၂၀) ထဲမှာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြာကြာ တော့ မနေနဲ့နော်၊ သူ အနားယူဖို့လိုတယ်”

“မနေပါဘူး”

“ဒါထက် စကားမစပ် ငွေတောင်းခံလွှာ ဘယ်သူ့ဆီ ပို့လိုက်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်မိသည်။

“ငါ့ဆီသာပို့လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ကျသင့်သမျှအားလုံး ငါပဲ ရှင်းပေးလိုက်ပါ

မယ်”

သူကလည်း ရယ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

ထိုမျှပြောခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တက်လာခဲ့သည်။

ခပ်မှောင်မှောင်အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသော်အခါ ဘာဘရာ အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ နက်မှောင်သည့် ဆံပင်များသည် သွေးရောင်အားနည်းပြီး ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ ချောင်ကျနေသည့် မျက်နှာကလေးကို ဘောင်ခတ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးများအောက်တွင် အညိုရောင်သမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာကလေးက ကလေးလေးနှင့် တူလွန်းလှသည်။ ကုတင်ဘေးမှာရပ်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။ မျက်နှာဖြူဖြူကလေးပေါ်မှ အပြာရောင် မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ အသာအယာ ကမ်းပေးသည်။

“ဟယ်လို... စတီဖင်... မောင် ဧရာဝတီတယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲယူသည်။ အေးစက်ပြီး အားနည်းနေပုံရသည်။

“စောင့်မယ်လို့ မောင်ပြောထားသားပဲကွယ်၊ အခု ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

ကုတင်ဘေးကခုံမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

“နည်းနည်းပဲနာတယ်၊ အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ မခံနိုင်လောက်အောင် မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူတို့ ဆေးထိုးပေးပြီးတဲ့နောက်မှာ စိတ်တွေ တည်ငြိမ်လာတယ်”

ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို သူက စုပ်နမ်းသည်။ ထိုသို့နမ်းနေရင်း ကျွန်တော့်လက်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပူများ စီးကျလာကြောင်း သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

“ကျွန်မကို လက်ထပ်နိုင်မလား - မောင်၊ ကျွန်မ လိမ်လိမ်မာမာနေပါမယ်၊ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်၊ မောင့်ကို နာတိပေးပါတယ်”

ရွိုက်သံတစ်ဝက်နှောပြီး သူပြောသည်။

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဆွဲယူသည်။ သူ့မျက်လုံးကြီးများ ပိုင်းစက်နေသည်။ ကြောက်နေပုံလည်း ရသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်သေးဘူးလေကွယ်၊ ဝေဒနာကြီးတစ်ခုကို အခုပဲ မင်းခံစားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ မင်းနေကောင်းသွားတော့မှ ဒီအကြောင်းကို ပြောကြတာပေါ့နော်” ဟု ကျွန်တော်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

ကျွန်တော့်အမူအရာကို သူကြိုးစားပြီး အက်ခတ်နေသည်။

“ကျွန်မ သဘောထားကို မပြောင်းလဲတော့ဘူးနော်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည်။
“ကိုယ်လည်း မထင်ပါဘူးကွယ်၊ ကဲ... နားလိုက်ဦးနော်”
သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးများကို ကျွန်တော်ငုံ့ပြီး နမ်းလိုက်မိပါသည်။

□□□

အခန်း(၃)

(၂၁) ဟိုတယ်တွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခါ ချပ်က အပေါက်ဝမှ စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆီးကြိုဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘားခန်းထောင့်မှာ ခင်ဗျားအတွက် စားပွဲတစ်လုံး သီးသန့်ပြင်ထားပါတယ်၊ ဂျက်ဆာဗစ် ရောက်နှင့်နေပြီ၊ မာတီနီနစ်ခွက်တောင် သောက်ပြီးနေပြီ” ဟုလည်း ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချပ်”

“အချိန်မရွေး လိုတာပြောပါဗျာ”

သူက ပြုံးရင်းပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ကျော်ပြီး နောက်ရောက်လာသည် ဖောက်သည်သစ်များဆီသို့ ရောက်နေနှင့်ချေပြီ။

ဘားခန်းကို ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲထိုးချပ်မှာ ပျာယာခတ်နေသည်။

ဂျက်က မော့ကြည့်သည်။ သူ့ဆံပင်ဖြူများကို ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည်။ သူ့တိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ” ဟု သူကဆီးမေးသည်။

ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ဖြစ်သွားပါပြီ”

“အားလုံး ဖြစ်သွားတာလား၊ ကျုပ်တို့ပြောထားတဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်တာလား” သူ့လေသံက နူးညံ့လှသည်။ အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်လည်း ထိုလေသံထဲမှာ အထင်အရှား ပါဝင်နေသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“စင်ကလဲယားရပ်မြင်သံကြားဌာနရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ခန့်လိုက်ပြီ”

“ဘုရားသခင်... အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာလား” သူက အလန့်တကြား ပုံစံမျိုးဖြင့်

အော်သည်။

စားပွဲထိုးရောက်လာပြီး မာတီနီနီနစ်ခွက် ချပေးသည်။ ဂျက်က စားပွဲထိုးကို လက်လှမ်းပြသည်။

“နှစ်ခွက်ပူး တစ်ခါတည်း ယူခဲ့တာ” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့လည်း လှည့်ကာ “သူ့ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမယ်လို့ ကျွန်ပြောခဲ့တာတွေ မှန်တယ်မဟုတ်လား” ဟုလည်း တဆက်တည်း မေးသည်။

ကျွန်တော်က မာတီနီနီခွက်ကို သူ့ဘက်သို့ မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှန်ပါတယ်”

သူ့စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် ထိုစကားကို ပြောလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ကိုင်ထားသည့်အကြောင်း သူ့ကိုပြောပြနေဖို့ မလိုတော့ပါ။ အမှန်တော့ ယခုအလုပ်ကို ဘာဘရာကြောင့် ကျွန်တော်ရလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တခြားအကြောင်း ဘာမျှမရှိပါ။

မာတီနီနီကို တစ်ကျိတ်ကျိတ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ပူဆင်းသွားပြီး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“လခတို့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးတို့ အကြောင်းရော ပြီးပြတ်အောင် ပြောခဲ့ရဲ့လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ... အဲဒါတွေက ခင်ဗျားလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေပဲ”

“မောင်ရင်တော်တယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ မောင်ရင်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် အဲဒီကိစ္စတွေ ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်” ဟုပြောရင်း သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကိုင်တွယ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီးသားပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြောပြရင်း ပြောလိုက်ရသည်။ သူလည်း တခြားအေးရှင်များနှင့် ဘာမှမထူး။ လူတစ်ယောက် အလုပ်ဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် သူတို့က ကော်မရှင်ကို အချိုးကျ ထိုင်ယူနေရုံပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါထက် တစ်နေ့ခင်းလုံး မောင်ရင် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ဒီညနေ ဒီမှာတွေ့ဖို့ ခိုခင်းမလိုဟာ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မရဘူး၊ ဒီအချိန်ဟာ ကောင်မတစ်ကောင်ကောင်နဲ့ သွားရှုပ်နေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျုပ် အစာအိမ်ရောဂါက ချက်ချင်းပိုဆိုးလာတယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်သည်။

“ဘယ်ကောင်မနဲ့မှ မရှုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ သွားလုပ်နေတာပါ၊ မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို မာတီနီနီတစ်ခွက် ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူလိုက်ရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားတပည့်တွေကို တခြားတာဝန်တွေ မပေးတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပေတော့၊ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ သတင်းတွေအားလုံး လိုချင်တယ်၊ ကုမ္ပဏီအားလုံးရဲ့ အစီအစဉ်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ အရောင်းစံချိန်၊ ပေါက်စေ့၊ သုတေသနလုပ်ငန်း၊ ကြော်ငြာ

အင်ဂျင်နီယာလုပ်ငန်း၊ သူတို့အားလုံးရဲ့ လက်ရှိအဆင့်အတန်းအားလုံး လိုချင်တယ်။ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေရော အနောက်ဘက်ကမ်းခြေမှာပါ ရှိနေတဲ့ ကုမ္ပဏီအားလုံးနော်၊ နောက်ပြီးတော့ တစ်ပြည်လုံးမှာရှိနေတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနအားလုံးရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေ၊ သူတို့ရဲ့ ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းအား၊ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားဌာနနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း အသေးစိတ်သိချင်တယ်”

သည်တစ်ခါ အမှတ်ယူဖို့မှာ သူ့အလှည့်ဖြစ်သွားလေသည်။ သူ့ဘေးကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ဖိုင်တွဲကြီးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သားရေအနက်ဖုံးဖိုင်တွဲဖြစ်ပြီး သုံးလက်မခန့်ထူသည်။ ဖိုင်တွဲကြီးကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်သည်။ အဖုံးပေါ်တွင် ရွှေစာလုံးများ ရေးထားသည်။ ကျွန်တော်နာမည်နှင့် ရာထူးကို ပထမဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားဌာန ဥက္ကဋ္ဌ

မစ္စတာ စတီဖင်ဂေါက်အတွက် လျှို့ဝှက်ဖိုင်တွဲ

“ကျုပ်က မောင်ရင်ထက် နှာတစ်ဖျားမက ခေါင်းတစ်လုံးသာပါတယ် မောင်ရာ၊ မောင်ရင်မေးတာတွေအားလုံး ဟောဒီထဲမှာရှိတယ်။ သိချင်တာတွေအားလုံး ဟောဒီထဲမှာပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ကမ္ဘာ့အနုပညာသည်များ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ စွမ်းဆောင်ချက်တွေပါပဲ။ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို အားကိုးစမ်းပါ။ မစ္စတာ စင်ကလဲယားနဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားကြောင်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်က မောင်ရင် ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်လူတွေကို ဒါတွေ စုဆောင်းခိုင်းထားတာ၊ ဒါတွင်မကသေးဘူး၊ ဒီနေ့တစ်ညလုံး မောင်ရင်မေးတာဖြေဖို့ သိချင်တာ ပြောပြဖို့ ကျုပ်လူတွေ အဆင်သင့် စောင့်နေကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကမ္ဘာ့အနုပညာသည်များ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က လုပ်လိုက်ပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ဟာကွက်မရှိစေရဘူး စိတ်သာချ”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဒါလောက်တော်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ မှားလေခြင်းဗျာ”

“ဒါတွင်မကသေးဘူးမောင်၊ နောက်နှစ်မှာ အအောင်မြင်ဆုံးဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို အလံနီ ထိုးပြထားသေးတယ်။ မောင်ရင် အသာကလေး လှန်ကြည့်လိုက်ရဲ့ပဲ”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုနှစ်အတွက် အောင်မြင်နိုင်တာတွေကရော ဘာတွေလဲ”

ကျွန်တော်အမေးကို စိတ်ကြီးဝင်သော လေသံကြီးဖြင့် သူက ပြန်ဖြေသည်။

“လုပ်မနေနဲ့လေ၊ အခုပဲ အောက်တိုဘာလ ရောက်နေပြီ၊ နှစ်မကုန်ခင် မြင်ဆင်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလောက် အချိန်တိုတိုကလေးအတွင်းမှာ မောင်ရင် ဘာမှလုပ်လို့မရနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာကြောင့် မရ၊ရမှာလဲ”

“မောင်ရင် သိပါတယ်လေ၊ ဒီလောက်တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောင်းလဲလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“ဒီလို မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း လူတွေအားလုံးက ကျွန်တော်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြတော့မှာ၊ ကျွန်တော်ညီရင် ဝိုင်းဆော်ကြလိမ့်မယ်၊ စင်ကလဲယားအကြောင်းကို ခင်ဗျားက ကျွန်-

တော့ထက် ပိုသိပါတယ်။ အစ်ခုခုတော့ ကျွန်တော် လုပ်ပြတော့မှာပဲလို့ သူ့မျှော်လင့်ထားမှာ သေချာတယ်”

“အံ့ဖွယ်သူရဲတွေ လုပ်ပြလိမ့်မယ်လို့တော့ သူ့မျှော်လင့်ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် လောင်းမလား”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီအလုပ်ရတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ၊ အံ့ဖွယ်သူရဲတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ပြတတ်တဲ့လူမို့လို့ ရတာ၊ ဂရိတ်တာဝါ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနမှာ ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်ပြခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြန်ကြည့်စမ်း”

သူက မာတီနီသောက်ပြီး ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“အခုလောလောဆယ် ဘယ်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ဒုက္ခရောက်နေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

အရက်ခွက်ကို မှန်တေတေဖြင့် သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတိုင်း ဒုက္ခရောက်နေကြတာပဲ၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှ အမြတ် မရနိုင်ဘူး၊ သူတို့ အခြေအနေ မဆိုးကြောင်း အစုရှင်တွေ ယုံကြည်သွားအောင် တစ်နည်းနည်း ချက်လှည့်ပြဖို့ ကုမ္ပဏီတိုင်း အရူးအမူး ကြိုးစားနေကြတာ”

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကစပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ထိပ်တန်းရုပ်ရှင်ကားတွေ ရနိုင်သလောက် သိမ်းကျုံးဝယ်ပေးပါ၊ စည်းကမ်းချက် တစ်ခုပဲထားပါ၊ ဝယ်တဲ့အားအားလုံး (၁၉၄၈) ခုနှစ် ဒီဘက်ပိုင်းရိုက်တာတွေ ဖြစ်ပါစေ”

“မနောက်နဲ့လေ”

သူက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားများ ပေါ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ထုတ်လုပ်ချင်း ညှိနှိုင်းကာ ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီများအား (၁၉၄၈) ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ရိုက်ကူး သည့်ကားများ မရောင်းရေး ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

ကျွန်တော်က လေသံကို အအေးစက်နိုင်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။ မည် သူ အာဏာပိုင်ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြသရတော့မည့်အချိန် ရောက်လာပေပြီ။

“ကျွန်တော်မနောက်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လာရင်ပဲ” ထိုစကားကိုပင် စပင်ဇာစင်ကလဲယားအား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ အောင်မြင်သည်။

“အခုလည်း သူ့အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ လေသံပါ ပြောင်းသွားသည်။

“အရင်းအနှီး သိပ်များမယ်”

“ဒါ အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ၊ စင်ကလဲယားရုပ်မြင်သံကြားဌာနရဲ့ နောက်ဆုံး ငွေစာရင်း ရှင်းတမ်းကို ခင်ဗျားမြင်ပြီးပြီလား၊ ငွေသားချည်းပဲ ဒေါ်လာသန်းတစ်ရာကျော် ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီရုပ်ရှင်ကားတွေ ဝယ်လို့ရတဲ့အခါမှာ မောင်ရင် ဘယ်လိုအသုံးချမှာ

“စနေနေညတိုင်း ကိုးနာရီကနေ ဆယ့်တစ်နာရီအထိ အဲဒီကားတွေ ထုတ်လွှင့်ပြ

သူက 'ဝယ်လို့ရခဲ့ရင်' ဟူသော စကားလုံးကိုမသုံးဘဲ 'ဝယ်လို့ရတဲ့အခါ' ဟု သုံးသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

"ဒါပေမယ့် အခု ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီတွေ လုပ်နေပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် မောင်ရင့်နည်းကြီးက ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသွားသလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီတွေအားလုံးက ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းတွေရိုက်ပြီး ထုတ်လွှင့်နေကြတာပဲ" ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ အတော်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

"တခြားကုမ္ပဏီတွေမှာရှိတာ ခင်ဗျားပြောနေတာပါ။ စင်ကလဲယားမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ပိုက်ဆံတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပိုက်ဆံကိုသုံးပြီး လို့ချင်တာ လုပ်ယူရမယ်"

"ဒါပေမယ့် အခုပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကြီးကတော့ မှားနေပြီထင်တယ်။ ဖြစ်သင့်တာက ကျုပ်တို့ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းတွေ ရိုက်နိုင်အောင် ထူထောင်ယူရမယ်" ဟုပြောကာ သူက အကျောက်အကန် ကန့်ကွက်နေသည်။

သူ ဘာကြောင့်ခေါင်းမာနေကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများကို ကျွန်တော်တို့က ထုတ်လွှင့်ပေးမည်ဆိုလျှင် သူ့အတွက် ကော်မရှင် အရနည်းသွားမည်။ အပိုင်ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သဖြင့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများက သူ့ကို ကော်မရှင်ပေးတော့မည် မဟုတ်။

"ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီအစီအစဉ်ကို နောက်နှစ်မှာလုပ်မယ်။ ဒီနှစ်အတွက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စီစဉ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားပဲ စောစောတုန်းက ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား"

"မောင်ရင့်ရဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးက မောင်ရင့်ကို ဝိုင်းဟားကြတော့မှာပေါ့"

"ဟားစမ်းပါစေဗျာ။ သောက်ရေးလုပ်လို့၊ အရေးအကြီးဆုံးက ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်လိုက်နိုင်ဖို့ပဲ။ နယ်လ်ဆင်ကုမ္ပဏီရဲ့ သုတေသနစစ်တမ်း ထွက်လာရင် ဘယ်ကောင်ဟားနိုင်တော့မှာလဲ"

"အဲဒီကားတွေကို ဘယ်တော့ ထုတ်လွှင့်ပြချင်တာလဲ" ဟု သူကမေးသည်။

သူစိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးတွက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အက်ခတ်၍ ရနေသည်။ ကိုယ်က ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်ပြလျှင် တစ်ဖက်က ဈေးကိုင်စံမြဲဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း သူ့သွားလှီးဦးမည်။ မတတ်နိုင်တော့။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်သည်ကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဖို့သာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

"ဇန်နဝါရီလက စပြုမယ်"

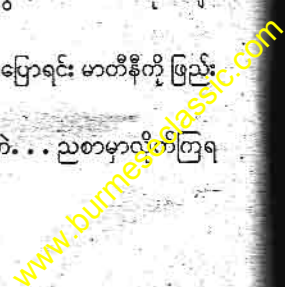
"ဒါလည်း အချိန်ဘယ်လောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ရှေးကြီးသုတ်ပြာဝယ်ရင် ဈေးတွေ သိပ်ကြီးကုန်လိမ့်မယ်"

ကျွန်တော်က မာတီနီခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

"စောစောကလည်း ဒီစကားကို ခင်ဗျားပြောပြီးပြီလေ။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကြွေးကြော်သံကို ခင်ဗျားကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ 'ရုပ်ရှင်သာလျှင် သင့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖျော်ဖြေမှုဖြစ်သည်' ဆိုတာလေ။ ကျုပ် အဲဒါကိုယုံတယ်"

"အင်း... မောင်ရင့်ပြောတာလည်း မှန်ပါလိမ့်မယ်" ဟုပြောရင်း မာတီနီကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့သောက်နေသည်။

"ကျွန်တော်မှန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ။ ကဲ... ညစာမှာလိုက်ကြရ

အောင်၊ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ဆယ့်တစ်နာရီလာတွေ့ဖို့ ခင်ဗျားလူတွေကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်
ပြန်ဦး”

စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသည့်ဖုန်းကို သူ လှမ်းဆွဲသည်။

“မောင်ရင်လိပ်စာ ပြန်ပြောပါဦး၊ အနောက်ဗဟိုပန်းခြံ၊ (၂၅) လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဝါးဒေါ့ဟိုတယ်၊ မိုးပျံအခန်း အမှတ်ခခွေး”

အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည့် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်လိုက်မိတော့မည်လို ဖြစ်သွားလေသည်။

“မောင်ရင် အဲဒီကိုပြောင်းသွားတာ ကျုပ် မသိလိုက်ရပါလား” ဟုလည်း ပြော
သည်။

“ဒီနေ့ နေ့ခင်းတုန်းက ကျုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေထဲမှာ အဲဒါလည်း
ထင်ခဲ့အပါအဝင်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်အလုပ်ရှိတဲ့နေရာကို လမ်းလျှောက်သွားလို့ရတဲ့ နေရာမျိုးမှာပဲ
နေချင်တယ်”

အခန်း(၄)

လော်ဘီခန်းထဲသို့ ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်တော်ဝင်သွားသောအခါ သူတို့စားလုံး ကျွန်တော့်ကို သိနေကြချေပြီ။ စားပွဲမှာထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ဂွဒ်မောနင်း မစ္စတာဂေါက်” ဟူ၍လည်း ပြိုင်တူနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဂွဒ်မောနင်း” ဟု ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်ရသည်။

မနေ့တုန်းက ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ထပ်လိုက်ပို့ပေးသည့် ယူနီဖောင်းဝတ် လုံခြုံရေး တာဝန်ခံက စားပွဲနောက်မှ ထွက်လာသည်။

“ဂွဒ်မောနင်း မစ္စတာဂေါက်၊ ဆရာရဲ့ ဓာတ်လှေကားသော့ ကျွန်တော့်မှာရှိပါတယ်၊ ဘယ်လို အသုံးချရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါရစေခင်ဗျာ” ဟု သူကပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂျွန်ဆင်”

သူပြုံးသွားသည်။ သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည့်အတွက် အတော်ပီတိ ဖြစ်သွားပုံရသည်။

သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ မနေ့တုန်းက သူသုံးခဲ့သည့် စင်ကလဲယား ၏ ဓာတ်လှေကားဘေးတွင် အခြားဓာတ်လှေကားတစ်ခု ရှိသည်။ ဂျွန်ဆင်က အိတ်ထဲမှ သော့ထုတ်ပြီး တံခါးဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“အပေါ်ကိုတက်ဖို့ ဟောဒီခလုတ်ကလေးကို နှိပ်ရုံပါပဲခင်ဗျာ၊ ဆရာရုံးခန်းရှိတဲ့ အထပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လော်ဘီကြားမှာ လုံးဝမရပ်ပါဘူး၊ ပြန်အဆင်းကျတော့ အဆင်းဆို တဲ့ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်ရုံပါပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးပြီးမေးမိသည်။

“ဒီဓာတ်လှေကားမှာတော့ ခေါင်းလောင်းမရှိဘူးလား”

သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်းပြန်တည်သွားသည်။

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ မစ္စတာစင်ကလဲယားရဲ့ ဓာတ်လှေကားမှာပဲ ခေါင်းလောင်း တပ်ဆင်ထားပါတယ်၊ မနှစ်တုန်းက သေနတ်သမားတစ်ယောက် တက်သွားပြီး သူ့ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ ခေါင်းလောင်းတပ်လိုက်ရတာပါ”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ စောင့်နားထောင်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူက စကားမဆက်တော့ချေ။ စင်ကလဲယားက ဘာတွေလုပ်သဖြင့် လုပ်ကြံခံရလူနီးနီး ကြုံလိုက်ရသနည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

ဂျွန်ဆင်က ကျွန်တော့်ကို သော့လှမ်းပေးသည်။

“ဆရာနည့်သည်တွေကိုတော့ ဧည့်ကြိုငြာနဂ္ဂိတဲ့ (၄၇) ထပ်ကို ပို့ပေးမှာဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် တခြားဓာတ်လှေကားနဲ့ ဆရာရုံးခန်းကို အစီအစဉ်အတိုင်း လာကြဖို့ဖြစ်ပါတယ်၊ တခြားဓာတ်လှေကားတွေ အားလုံးမှာ ဓာတ်လှေကားမောင်းသူ ရှိပါတယ်၊ ဒီဓာတ်လှေကားမှာ သော့သုံးချောင်းရှိပါတယ်၊ တစ်ချောင်းက ဆရာဆီမှာ၊ တစ်ချောင်းက ဆရာရဲ့ အတွင်းရေးမှူး မစ္စဖော်ဂါတီဆီမှာ၊ ကျန်တစ်ချောင်းက ကျွန်တော်တို့ လော်ဘီနည့်ကြိုငြာနဂ္ဂိမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေပါတယ်”

သူက ခလုတ်နှိပ်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“တခြားသိချင်တာ ဘာရှိပါသေးသလဲ ခင်ဗျာ”

“တစ်ခုပဲ သိချင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ရုံးခန်းက ဘယ်အထပ်မှာလဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာ ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။

“အထပ်ငါးဆယ်မှာပါ ဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂျွန်ဆင်”

အပေါ်တက်သည့်ခလုတ်ကို ကျွန်တော်နှိပ်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည့်အချိန်မှာပင် မစ္စဖော်ဂါတီ အဆင်သင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့အသက် သုံးဆယ်တွင်းလောက် ဖြစ်မည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ အညှိရောင် မျက်လုံးများနှင့် ဆံပင်ကို ဖဲကြိုးအနက်နှင့် နောက်မှာစုချည်ထားသည်။ စင်ကလဲ ဘာဘုမ္မင်္ဂါနီ၊ ယူနီဖောင်းဖြစ်သော အနက်ခဲဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဂွမ်မောနင်း မစ္စတာဂေါက်၊ ကျွန်မနာမည် ရှိလာဖော်ဂါတီပါ၊ ရှင့်ရဲ့နံပါတ်တစ် ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က လက်ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

“ဂွမ်မောနင်း မစ္စဖော်ဂါတီ”

သူ့လက်မှာ အေးစက်နေပြီး အနည်းငယ် စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ ညီတော့မှပင် စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရှေ့ပြုလာသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်။

“နေရာထိုင်ခင်းတွေကို ကျွန်မ လိုက်ပြပေးပါရစေရှင်”

နောက်ဘက်သို့ သူလှည့်သွားသည်။ သူတင်ပါးများ ဖွံ့ကားထွားကျိုင်းကြောင်းနှင့် သူ့ခြေတံများလှပမကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဒီအထပ်တစ်ထပ်လုံးမှာ ပြင်ဆင်ထားပုံအားလုံးဟာ အပေါ်ထပ်မှာရှိတဲ့ မစ္စတာ စင်ကလဲယားရုံးခန်းနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အိမ်ခန်းရှိတဲ့အထပ်ကတော့ ရှင့်ရဲ့အထပ်တစ်ခုတည်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

စကြိုအတိုင်း သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ အရာရာသည် ဖြူဖွေးနေသည်။ ပန်းချီကားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မိရိနှင့် ပီကာဆိုတို့၏ လက်ရာအစစ်များဖြစ်ပြီး အလွန်ဈေးကြီးမည်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူမျှမပြောဘဲ သိနိုင်သည်။

ပန်းချီကားများကို ကျွန်တော်ကြည့်နေကြောင်း ဖော်ဂါတီ သတိပြုမိသွားသည်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယား စုဆောင်းထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ကိုရှင်းပြရင်း တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်သည်။

“ဒါကတော့ ရုပ်ရှင်ပြခန်းဖြစ်ပါတယ်”

အတွင်းသို့ ကျွန်တော် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သပ်ရပ်ပြီး သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်အောင် စီမံထားသည်။ လက်တန်းပါသည့် ကုလားထိုင် နှစ်ဆယ်နှစ်လုံး ချထားသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်တွင် သူက တံခါးပိတ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ခန်း ဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

“ဒါကတော့ အစည်းအဝေးခန်းမကြီး ဖြစ်ပါတယ်”

အတွင်းမှာ စားပွဲကြီးနှင့် ကုလားထိုင်အလုံးနှစ်ဆယ် ချထားသည်။

“ဒီအခန်းနဲ့ အစည်းအဝေး ခန်းမလေးကြားမှာ မီးဖိုခန်းရှိပါတယ်။ စားဖိုမျိုးတစ်ယောက်ကို အချိန်ပြည့် တာဝန်ချထားပါတယ်။ နေ့လယ်စာ စားလိုတဲ့အခါမှာ သူ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ”

အစည်းအဝေး ခန်းမကလေးထဲတွင်မူ ကုလားထိုင် ဆယ်လုံးသာရှိသည်။ အစည်းအဝေး ခန်းမကြီးနှင့် တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သည်။

ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒါကတော့ ဧည့်ကြိုငြာနဖြစ်ပါတယ်။ ဧည့်သည်စောင့်ဖို့ အခန်းသုံးခန်းရှိပါတယ်။ ရှင့်ဆီကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ သူတို့ချင်း ဒီမှာဆိုဖိုအကြောင်း လုံးဝမရှိပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အခန်းအားလုံးဟာ တစ်ပုံစံတည်းချည်း ဖြစ်ပါတယ်”

မစ္စဖော်ဂါတီက တစ်ခန်းချင်း၏ တံခါးများကို ဖွင့်ပြသည်။ မနေ့တုန်းက အပေါ်ထပ် စင်ကလဲယားရုံးခန်းသို့အသွား ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်ခဲ့ရသည့် အခန်းများနှင့်လည်း တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဧည့်ကြိုငြာနက စားပွဲတစ်လုံးတွင်ထိုင်နေသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးကလေးက ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“သူက မစ္စဆွင်ဆန်... ဧည့်ကြိုတာဝန်ခံပါ။ မစ္စဆွင်ဆန်... ဒါက မစ္စတာဂေါက်”

ရွှေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင်ကလေးက ပြုံးသည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဂေါက်”

ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်။ သူသည်လည်း စင်ကလဲယား ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုလုံးတွင်ရှိနေသည့် အခြားမိန်းကလေးများနှင့် တစ်ပုံစံတည်းပင် ဖြစ်ချေသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စဆွင်ဆန်”

ဧည့်ကြိုငြာနကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မစ္စဖော်ဂါတီက တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်ပြန်သည်။

“ဒါက ကျွန်မရဲ့ရုံးခန်းဖြစ်ပါတယ်”

ရုံးခန်းထဲတွင် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင် သွားသောအခါ မော်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှန်းသိသည်တွင် ထိုင်ရာမှထ၊သည်။

“သူက ဂျင်နီပါ။ ကျွန်မရဲ့ လက်ထောက်ပါ။ ရှင့်ရဲ့ နံပါတ်နှစ်ပေါ့”

“မစ္စတာဂေါက်... အခုလိုတွေ့ရတာ ပျော်လိုက်တာရှင်”

ဂျင်နီက ရွှင်ရွှင်ကလေးပြုံးကာ ပြောသည်။ သူကတော့ ရွှေရောင်ဆံပင်မဟုတ်ဘဲ ဆံပင်အနက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အခြားအမျိုးသမီးများကဲ့သို့ပင် တစ်ပုံစံတည်းချော သူဖြစ်သည်။ စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီသည် ယခုလို အချောအလှများကို ဘယ်လိုများ ရှာဖွေ စုဆောင်းထားနိုင်ပါလိမ့်ဟု တွေးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ဂျင်နီ”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူ့လက်များကမူ မစ္စဖော်ဂါတီ၏ လက်လောက် စို့ထိုင်းထိုင်း ဖြစ်မနေ။ သူက နံပါတ်နှစ်ဆိုတော့ ဆုံးရှုံးစရာရှိလျှင် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် ဖော်ဂါတီလောက် စို့ထိုင်းစရာမလို။

“ရှင့်ရုံးခန်းထဲကို ဝင်တဲ့အပေါက် နှစ်ခုရှိပါတယ်။ ဟောဖို့စားပွဲအလွန်က အ ပေါက်က ကျွန်မတို့ရုံးခန်းကတစ်ဆင့် ဝင်တာပါ။ တစ်ခုကတော့ ဧည့်ကြိုငြာနကနေ တိုက်ရိုက် ဝင်တဲ့တံခါး ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင့်ရဲ့ သီးခြားညွှန်ကြားချက်မရဘဲနဲ့တော့ ဧည့်သည်အားလုံးကို ဧည့်ကြိုငြာန အဝင်ပေါက်ကနေပြီး ဝင်ခွင့်ပြုပါမယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောပါ။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ဝင်ပေါက်တံခါးကို သူဖွင့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အလျင်ဝင်စေ သည်။ အပေါက်ဝမှာ ကျွန်တော့် ခဏရပ်နေမိသည်။ စင်ကလဲယား၏ ရုံးခန်းနှင့် တစ်ပုံစံ တည်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ နံရံတစ်ဖက်စီတွင် ပြတင်းပေါက်ဆယ်ခုစီ ရှိသည်မှာလည်း အတူတူ၊ မြင်ကွင်းလည်း အတူတူ။

မတူတာ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းက အလွန်တရာ သစ်လွင်နေသည်။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မထိမတို့ မကိုင်မတွယ်ရသေးသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“အလျင်တုန်းက ဒီရုံးခန်းမှာ ဘယ်သူထိုင်ခဲ့သလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

မည်သူပဲဖြစ်စေကာမူ သူ၏ခြေရာလက်ရာကလေးမျှ ချန်မထားခဲ့သည်မှာတော့ အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်သူမှ မထိုင်ခဲ့ပါဘူးရှင်၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဘာအကြောင်းလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဒီကိုပြောင်းလာတာ လေးနှစ်ရှိပါပြီ၊ ပြောင်းလာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဒီရုံးခန်းမှာ ဘယ်သူကိုမှ မထိုင်ခိုင်းခဲ့သေးပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို အမှတ်မထင် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲဆီ သို့သွားကာ စားပွဲနောက်က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

စပင်ဇာစင်ကလဲယားသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ အခြား ဘယ်လိုလူမျိုးမှ ဒါလောက်ကြီးကျယ်သည့် ရုံးခန်းကြီးကို အသုံးမပြုဘဲ အလဟဿထားမည် မဟုတ်ပေ။

“အလယ်အံ့ဆွဲထဲမှာ ဖိုင်တွဲနှစ်ခု တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ တစ်ခုက မစ္စဆွင်ဆန်ရယ်၊ မစ္စဂျင်နီရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို လုပ်ငန်းသဘော အရ ရှင်ရုံးမှာ တာဝန်ချထားပေးတာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ရှင် ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့လူများ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ခန့်ထားဖို့ ရည်စူးထားတဲ့လူများ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ သဘောပေါက် နားလည်ပါတယ်”

“ပြဿနာမရှိပါဘူးကွာ၊ အခုအထိ အားလုံး အဆင်ပြေနေပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ ရည်စူးထားတဲ့ တခြားလူလည်း မရှိပါဘူး”

သူ ပြုံးပြန်သည်။

“ဒုတိယဖိုင်တွဲထဲမှာတော့ ဌာနအကြီးအကဲတွေရဲ့နာမည်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့တာဝန်တွေ ကို ဖော်ပြထားပါတယ်၊ အဲဒီစာရင်းတွေကို သေသေချာချာ လေ့လာထားဖို့ မစ္စတာစင်ကလဲ ယားက ကျွန်မကို သတိပေးခိုင်းပါတယ်၊ ဆယ်နာရီခွဲကျရင် သူ့အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှာ သူတို့ကို ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဖော်ဂါတီမှာ ဘယ်လောက် လိမ္မာပါးနပ်ကြောင်း သိသာလှသည်။ “ကျွန်တော့်ကို သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်” မပြော၊ “သူတို့ကိုသာ ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်” ဟု စကားလုံး ရွေးချယ်သုံးနှုန်းသည်။

“ဒီရုံးထဲမှာရှိတဲ့စပွန်းတွေ အသုံးချပုံချနည်းကလေး ရှင်းပြပါရစေဦးနော်”

ထိုသို့ပြောပြီး စားပွဲကိုပတ်ကာ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် အနားသို့ ကပ်လာသည်။ ကိုယ်လုံးချင်း နီးကပ်နေသောအခါ သူ့ကိုယ်မှ သင်းပျံ့သည့်ရနံ့ကလေးကို ကျွန်တော် ရှုရှိုက် နေရလေသည်။

“ဟောဟိုမျက်နှာချင်းဆိုင်က နံရံမှာ ရုပ်မြင်သံကြားမြင်ကွင်း သုံးခုရှိပါတယ်၊ တစ်ခု က ကျွန်မတို့ စင်ကလဲယားရုပ်မြင်သံကြားလိုင်းကို အသေဖမ်းထားပါတယ်၊ ကျန်တဲ့နှစ်ခုက တော့ ကြိုက်ရာဖမ်းယူဖို့ပါပဲ၊ ခလုတ်တွေအားလုံး အဲဒီတယ်လီဖုန်းဘေးနားမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီမှာထိုင်နေရင်း ကိုယ်ကြိုက်ရာလိုင်းကို ဖမ်းရုံပါပဲ”

“ဟိုဘက်ဘေးက နံရံမှာတော့ နံရံတွင်းဘားရှိပါတယ်၊ ဟောဒီခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက် ရင် ဘားပွင့်သွားပါလိမ့်မယ်”

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းမြည်ရာ ဖော်ဂါတီက ကောက်ကိုင်သည်။

“မစ္စတာဂေါက်ရဲ့ ရုံးခန်းကပါရှင်”

ခဏနားထောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ဖုန်းပြောင်းပေးသည်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယားက စကားပြောချင်လို့ပါတဲ့ရှင်”

သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းကိုယူပြီး ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်သည်။ ဖော်ဂါတီက

ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယား”

“ခဏလေးစောင့်ပါရှင်၊ သူနဲ့ လိုင်းဆက်ပေးပါမယ်”

သူ့အတွင်းရေးမှူး၏ အသံကို ကြားရသည်။ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် ကလစ်ဟူသော

အသံ ကြားရသည်။

“သက်တောင့်သက်သာရှိရဲ့လား မစ္စတာဂေါက်”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက တစ်ချက်ရယ်သည်။

“ဒီစကားကို သေသေချာချာ မှတ်ထားနော်၊ မောင့်ရဲ့ရဲ့ဘေးမှာရှိနေတဲ့ အဆောက်အအုံအပေါ် ထပ်တွေ့က ဆူညံတာများကြားရရင် မညည်းနဲ့၊ အဲဒီအခန်းကို လိုချင်တယ်လို့ မောင်တိုယ်တိုင်ကတောင်းတာ၊ တစ်ခုခု အနှောင့်အယှက်ပေါ်ရင် ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ကိုယ့်ကပ်”

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ရယ်မိသည်။

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အမြဲသတိရနေပါမယ်”

“ဆယ်နာရီခွဲ အစည်းအဝေးမစခင် အချိန်နည်းနည်းစောပြီး ကျုပ်ရဲ့ကို မောင်လာ နိုင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အစည်းအဝေးခန်းမထဲမဝင်ခင် ဒင်ရစ်ချီနဲ့ မောင့်ကို တွေ့ပေး ချင်တယ်” ဟု သူကပြောသည်။

“ဆယ်နာရီနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်တိတိမှာ ကျွန်တော် ရောက်လာပါမယ်”

ဒင်ရစ်ချီသည် အသံလွှင့်နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်းတွင် အပျော်တမ်း အလုပ်သမား မဟုတ်ဘဲ ကြေးစားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အောက်ခြေမှာ လုံးဝမလုပ်ခဲ့ဘဲ ထိပ်ဆုံးနေရာများ သို့ တန်းရောက်လာသူဖြစ်သည်။

သူ့၏ ကျွန်တော်လက်ကို တင်းတင်းကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် စတီဗင်”

ကျွန်တော်ကို အတော်ကလေးကြာအောင် စိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ စင်ကလဲယားဘက်သို့ ထည့်သွားသည်။

“သူ့ကို အသက်တော်တော်ငယ်လိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော်က ထင်နေတာ” ဟု ပြောသည်။

စင်ကလဲယား၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အလားတူ အံ့ဩသည့်အမူအရာ ရှိနေ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျွန်တော်က ပြုံးပြသည်။

“ဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုးထဲမှာ လူတွေဟာ အိုရုပ်အပေါ်မြန်ကြပါတယ်ခင်ဗျာ”

စင်ကလဲယားက ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြုံးသွား သည်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း ပိုမိုလေးစားသွားပုံ ပေါ်သည်။

“တစ်ခါတစ်လေကျတော့ တစ်ညတည်းနဲ့ အိုစာသွားတာတွေလည်း ရှိတယ်”

ပြောသည်။

အမှန်တော့ အတန်ငယ် အိုရုပ်ပေါက်အောင် ယခုမနက်ပင် ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်ကို သူ မသိပါ။

ကျွန်တော့်တွေးထင်ချက်တစ်ခု မှားသွားပါသည်။ ရုံးခန်းများသည် တစ်ပုံစံတည်း မဟုတ်ပါ။ စင်ကလဲယား၏ အစည်းအဝေးခန်းက ကျွန်တော့်အစည်းအဝေးခန်းထက် ပိုကျယ်သည်။ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် လူပေါင်းနှစ်ဆယ်ရစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က စားပွဲကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပတ်သွားရင်း တစ်ဦးချင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ မနေ့ညတုန်းက လေ့လာထားခဲ့သည့်အတိုင်း လူနှင့် နာမည်ကိုတွဲလျက် မှတ်မိအောင် ကြိုးစားနှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်သည် ကျွန်တော်ထင်ထားသည်ထက်ပင် ပိုကောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အပျော်တမ်းသမားများ ဟုတ်ပုံမရကြပါ။ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေကြကြောင်း သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးလိုသည့်ပုံစံမျိုး မပေါ်ပါ။ ကူညီခိုင်းပင်းလိုသည့် အချိန်အယောင်ကို မမြင်ရပါ။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ စင်ကလဲယားက နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဒင်ရစ်ဒိုးလည်း သူနှင့်အတူ ပါသွားသည်။

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြစ်ပါသည်။

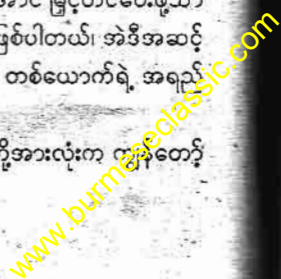
စားပွဲပတ်လည်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ ဆံပင်ဖြူအနည်းငယ်သည် အလုပ်ဖြစ်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က အသံကို တမင်တိုးတိုး ပြောသည်။ သို့မှသာ ကျွန်တော့်စကားကို သူတို့ အထူးအာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့ကတော့ စဉ်းစားနေကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို တွေးကြည့်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိမှမသိကြသေးဘဲကိုး။

ဒါပေမယ့် နောက်လအနည်းငယ်ကြာရင်ပဲ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သိသွားကြတော့မှာပါ။ တချို့က ကျွန်တော့်ကို သဘောကျလိမ့်မယ်။ တချို့က သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး။

အရေးကြီးတာက စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်းကို အသံလွှင့်လုပ်ငန်း သက်သက် လောင်းရိပ်အောက်ကနေ ဆွဲထုတ်ပြီး ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် မြှင့်တင်ပေးဖို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက အဆင့်အတန်း မြင့်တက်လာဖို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအဆင့် အတန်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း တိုင်းတာကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို တစ်ယောက်က အကဲဖြတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။”

ကျွန်တော်က စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်

ထို ဇိတ်ကြည့်နေကြသည်။ အကဲခတ်နေကြသည်။

“ဝါရှင်တန်မှာဆိုရင် သမ္မတအသစ်တစ်ယောက် တက်လာတဲ့အခါ သူကြိုက်ရာ နေကြီးအဖွဲ့ကို စိတ်တိုင်းကျ ဖွဲ့စည်းခွင့်ရပါတယ်။ ဒီစနစ်ကို ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်။ ဒါမှ တကယ်ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့အားလုံး ခေါင်းထောင်သွားကြသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။ အခြေခံ ထို့ ကျွန်တော် ခင်းပြုလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“လာမယ့် ဇန်နဝါရီလ သုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့တစ်ပြေး အလုပ်နှုတ်ထွက်ကြောင်း ခင်ဗျားတို့တစ်ဦးချင်းရဲ့ အလုပ်နှုတ်ထွက်လွှာကို လိုချင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်မနက်ကတည်း ကျွန်- ဆာ့နဲ့ခန်းမှာ ကိုယ်တိုင်လာတင်ကြပါ”

တစ်ပြိုင်တည်း သက်ပြင်းချသံကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့ သေသေချာချာ သဘောပေါက်သွားနိုင်အောင် ကျွန်တော် ခဏစောင့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အတွက် အသက်ကယ်ကြိုးတစ်ချောင်း ကျွန်တော် ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့တစ်ဦးချင်း ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်အတွင်းရေးမှူးက အစီအစဉ် ထုတ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ နောက်ရက်အနည်းငယ်ကြာရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ပြီး ဌာနတစ်ခုချင်းရဲ့ အခြေအနေတွေကို ပြန်လည်သုံးသပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာတွေကို ဓလုလာပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းများခင်ဗျား အားလုံးကို ဝေးလှောင်ပါတယ်”

အောက်ထပ်မှာရှိသည့် ကျွန်တော်နဲ့ခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ ဖင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး ဝုန်းဒိုင်းကြွကာ ပြောင်းဆန်ကုန်တော့သည်။

စင်ကုလံယားကိုယ်တိုင် ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့ခန်းသို့ ဆင်းလာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်နေသည်။

“မင်း အကုန်လုံးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီပေါ့လေ။ ဒီလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သယ်လိုလုပ်ပြီး လည်ပတ်အောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်မယ် ထင် သဘောတွေ၊ ဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ဘူးမှတ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အိုလံပတ်တောင်ထိပ်ပေါ်က နတ်မင်းကြီးတွေ ဆင်းလာပြီကိုး”

သူ တဲ့ခနဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာစကားတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဦးဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အောက်ထပ်တွေကို ဆင်းမလာဖူးဘူးလို့ ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေ က ကျွန်တော်ကို ပြောပြထားဖူးလို့ပါ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူပြုံးလာသည်။ ကျွန်တော်က စကားကို တုန်အောင် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်အလုပ်ကို ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ပါရစေ။ သူတို့ကို ကျွန်- ဆာ့ အလုပ်ထုတ်ပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇန်နဝါရီလကုန်ကစပြီး အလုပ်ထွက်ကြောင်း ချုပ်ဆိုတောင်းတာသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့တင်လာမယ့် ထွက်စာကို လက်ခံမယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မပြောခဲ့ပါဘူး”

သည်တော့မှ သူ ရယ်နိုင်တော့သည်။

“သူတို့အားလုံး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ကုန်ကြပြီ” ဟုလည်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တလည်း အဲဒီလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားအောင် တမင်ရည်စူးပြီး လုပ်လိုက်တာပါ”

“မောင့်နည်းက အတော်ကလေးကြမ်းတယ်”

“ဒီအလုပ်က တို့ရဲ့ကလေးတို့လို မရနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ကိုင်တွယ် ရပါတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းကြီး အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဆက်ပြီးလည်ပတ်နိုင်အောင် ဒီလိုပဲလုပ်ပေး ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါက မင်းအလုပ်ပဲ”

သူ့လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

“(၂၀) ဟိုတယ်မှာ နေ့လယ်စာစားဖို့ သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်း ကျုပ် ကြိုတင်စီစဉ် ထားတယ်၊ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် လူကြီးတွေနဲ့ မောင့်ကိုတွေ့ပေးဖို့၊ နောက်ပြီးတော့ သောကြာ နေ့မှာ မောင် သတင်းစာကွန်ဖရင့် လုပ်နိုင်အောင်လည်း ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဌာနကို စီစဉ်ခိုင်း ထားတယ်”

“နေ့လယ်စာစားဖို့- ကိစ္စကတော့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သောကြာနေ့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီနေ့ကျရင် ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ ရှိနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

နားမလည်နိုင်သလို ကျွန်တော့်ကို သူကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က ရှင်းပြစရာ အလုံအလောက်ရှိမှ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီတော့မှလည်း အချိန်ကျပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်၊ အခုလောလောဆယ်မှာ တော့ သူတို့ကိုပြောပြစရာ ကျွန်တော့်မှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး”

“မောင်က ဘယ်ကိုသွားမလို့တုံး”

“လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့”

“ဟ... ဒီမှာ မောင်ကိုယ်တိုင်ရှိနေဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ လော့စ် အိန်ဂျလိစ်မြို့ကို မောင်က ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော့်က တည့်တည့်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“စနေနေ့ညကို ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာအောင် ကြိုးစားပြီး ခိုးကြည့် မလားလို့ပါခင်ဗျာ”

အခန်း(၅)

“ကျွန်မအဖေ ရှင်နဲ့အတူတူပါလာသလား” ဟု အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွား
သွားချင်း ဘာဘရာက ဆီးမေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်စီးလာတာ သူ့မော်တော်ကားပဲ”

သူ့ကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်သည်။ အဝတ်အစား အဆင်သင့်လဲပြီးသား ဖြစ်နေ
သည်။ သူ့အဝတ်အစားသေတ္တာကလေးလည်း အခန်းလယ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေသည်။
သေတ္တာကိုသွားယူဖို့ သူ့ခြေလှမ်းမပြင်။

“သူ့မော်တော်ကားကို ငှားလိုက်တာပါ။ တက္ကစီထက်ပိုပြီး မင်း သက်တောင့်သက်သာ
နိုင်အောင်လို့တဲ့”

“သူသိသလား”

“သိတယ်”

ဘာဘရာ၏ အမူအရာမှာ လေထိုးထားသည့်ပူဖောင်း လေလျော့သွားသလားဟု
ဆင်တိုက်ရသည်။

“သူ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ၊ ရှင်ပြောပြလိုက်တာလား”

“မင်း ဒီထက်ပိုပြီး အကင်းပါးပါတယ် ဘာဘရာ၊ ဒီအကြောင်းကို သူသိထားပြီး
မင်းကို ဆေးရုံတင်ပေးဖို့ ကိုယ်စီစဉ်ထားတာကိုတောင် သူ ကြိုတင်သိနှင့်နေတာပါ”

ကျွန်တော့်တို့ သူ့မော့ကြည့်သည်။

“သေတော့မှာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ သူ အလစ်မပေးဘူး၊ အိမ်ဖော်မိန်းမစုတ်ကို အလုပ်
ဆောင်ခရမယ်၊ ဒီကောင်မ ပြန်ပြောတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်သေချာတယ်၊ ဒီ

အကြောင်းကို တခြားလူဆိုလို့ ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ပဲသိတာ၊ အမြဲတမ်း ချောင်းနားထောင်နေ တဲ့ မိန်းမ”

“သူဟာ မင်းအဖေလေ၊ မင်းကို ဂရုစိုက်တာဟာ ပုံမှန်...”

“ရှင် ဘာသိလို့လဲ”

သူက ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်ပြီး လှမ်းအော်သည်။ သူ့လေသံမှာ ကြမ်းတမ်းခက် ထန်လာသည်။

“ကျွန်မကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ အရာရာကို သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ထိန်းချုပ်ထားချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မအဖေ ထွက်ပြေးသွားတာ၊ ဒါတောင် သူ့အကျင့်ကို သူမဖျောက်ဘူး၊ အဖေ့ကို မြေလှန်ပြီး လိုက်ရှာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားရတာ၊ သူက ကျွန်မကိုလည်း အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်နေတာ”

“စိတ်အေးအေးထား၊ ကလေးမ... စိတ်အေးအေးထား” ဟု ကျွန်တော်က ပြော သည်။

ဘာဘရာက နာကြည်းစွာရယ်သည်။

“ရှင် ဘာမှမသိပါဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် စောင့်ကြည့်ပါ၊ ရှင်ကို အလုံးစုံ သူ့ချုပ်ကိုင် ပြီးတဲ့ အချိန်အထိ စောင့်ကြည့်ပါ၊ ရှင်ကို သူပိုင်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ ရှင်နားလည်မယ်၊ ကျွန်မအဖေကို သူပြောတာ မှတ်မိသေးတယ်၊ စင်ကလဲယားကိုယ်တိုင်က ကန်မထုတ်သေး သမျှ ဘယ်ကောင်မှ ခွာထွက်သွားလို့ မရဘူးကွတဲ့”

ဘာဘရာသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲမှာ ထိုးခြေသည်။

“ကျွန်မအခန်းကို ကျွန်မ ပြန်မသွားချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲလေ၊ မင်း ကလေးလေးမှမဟုတ်တော့ဘဲ၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ဒီဆေးရုံပေါ်က ဆင်းပေးဖို့လာခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူတိုးကပ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်နေသည်။

“မောင်နဲ့ အတူတူလိုက်နေပါရစေ မောင်ရယ်”

“ဒီကိစ္စ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော့်လက်ကို သူဖမ်းဆွဲသည်။

“လုပ်ပါ မောင်ရယ်၊ ကျွန်မ စိတ်တည်ငြိမ်သွားအောင် သုံးလေးရက်ပဲနေမှာပါ။ ကျွန်မအိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေချင်လို့ပါ”

“မင်းဇွန်ပြီ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ကိုယ့်အခန်းက ဗဟိုဘူတာရုံကြီးထက် တောင် လူတွေ ပိုများလာတော့မှာ”

“ကျွန်မ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ့မယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဘာတစ်ခုမှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နဲ့လိုက်နေချင်ရတာလဲ၊ မင်းမှာ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေတာ ပဲ”

ကျွန်တော့်တို့ သူ့မော့ကြည့်ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် အမူအရာများ ပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သေတ္တာ ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကောင်းပါပြီစတီဖင်၊ ကျွန်မသွားလို့ရပါပြီ” ဟုလည်း တည်ငြိမ်သည့်လေသံဖြင့်

သူ့သေတ္တာကို ကျွန်တော်ကကောက်ပြီး မော်တော်ကားရှို့ရာသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။
တစ်လျှောက်လုံး စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းထက် ပိုပြောဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်မထင်။
ဘာဘရာကို ဖူးစမ်းသလို မှန်ထဲမှနေ၍ မကြာခဏ ကြည့်နေသည်။ ဘာဘရာ
သူ့ကို အရေးလုပ်မနေပါ။

ပန်းခြံရိပ်သာလမ်းရှိ သူ့နေသည့် တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သောအခါ တံခါး
ကပြေးလာပြီး သူ့သေတ္တာကိုသယ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူနှင့်အတူတူ ကားပေါ်
မင်းသည်။

“မင်း အခုနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးကြည့်သည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ ညိတ်ပြသည်။

“ကျန်းမာအောင် ဂရုစိုက်ပြီးနေပါကွာ၊ ကောင်းကောင်း အနားယူလိုက်ပါ။ မင်း
ကောင်းရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ်ဖုန်းဆက်မေးပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ”

သူက ဒါပဲပြောသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ပါးကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ အဆောက်
အုံထဲသို့ သူဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော် ရုံးပြန်ရောက်တော့ ငါးနာရီထိုးနေပြီ။ အမှာစာများ၊ စာရွက်စာတမ်း
တယ်လီဖုန်းဆက်သည့်သူ စာရင်းများမှာ တောင်တစ်လုံးစာလောက် မြင့်မောက်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် သတိထားချိန်မရလိုက်မီမှာပင် အလုပ်များက ကျွန်တော့်ကို
မိတ်နှောင်ဖွဲ့နေကြချေပြီ။

ရှစ်နာရီထိုးတော့ ဂျက်ဆာဗစ်က ဖုန်းဆက်သည်။

“အခုအချိန်အထိ အလုပ်စားပွဲမှာ ထိုင်နေရတုန်းလား၊ ဟား... ဟား...
ကောင်းတဲ့အစဉ်အလာဆိုးတွေ ချမှတ်နေပြီကိုး” ဟု သူကပြောသည်။

ဆက်လုပ်စရာ ကျန်နေသေးသည့် စာရွက်ထပ်ကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ” ဟုပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပြောနိုင်သည်။

“မောင်ရင်ပြောထားတာတွေ အတော်စုဆောင်းမိနေပြီ၊ အတုန်လုံး စုစုစည်းစည်း
နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒီရုံးကို ကျုပ်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရမလား”

နာရီကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“မလာနဲ့၊ ဒုတိယရိပ်သာလမ်းက မက်ကာသီရဲ့ဆိုင်မှာ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာရင်
မယ်”

“ကျုပ် အဲဒီက စောင့်နေမယ်”

တယ်လီဖုန်းချပြီး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှိပ်သည်။ ဖော်ဂါတီဝင်လာသည်။

“ကျန်နေတဲ့ အဲဒီစာရွက်တွေ စုချည်လိုက်ပါ။ ကိုယ် အိမ်ယူသွားမယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သည်။ မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ်ပြန်ကြည့်မိသည်။ မနက်တုန်းက လန်းဆန်းခဲ့သလောက် ယခုအခါတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အရိပ်အယောင်များကို အထင်းသား မြင်နေရသည်။ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။ ဆံပင်ဖြူ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့နှင့်တော့ လိုက်ဖက်နေသည်။

ဆေးဝါးအကူအညီမပါဘဲ ဘယ်လောက်ကြာအောင် သည်ဖုတ်များကို ဆက်လက် ခံစားနေရဦးမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

ဖော်ဂါတီက လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံး အဆင်သင့်ပြင်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ အသစ်ကျပ်ချွတ် ဖြစ်သည်။ ဘေးတွင် ကျွန်တော့်နာမည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရေးထိုးထားသည်။ စာရွက်စာတမ်းများကို ထိုအထဲထည့်ကာ သော့ပိတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။

“အားလုံး ဒီထဲမှာပါပါတယ်၊ အလျင်လိုတာနဲ့ အရေးကြီးတာတွေကို အလံနီထိုးပေး ထားတယ်”

မက်ကာသီဆိုင်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ ဆိုင်ရှင်ဂျိုးဘာဂျာက အဝမှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြိုနေသည်။

“ထိုက်ထိုက်တန်တန် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်စတီဖင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျိုး”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖယ်ထားသော အခန်းခွံသည့်နေရာသို့ နံရံဘေးမှကပ်ပြီး သူ့နောက်က လိုက်သွားသည်။

သူ၏ ချောမောလှပသော ဇနီးကလဲယားကလည်း ငွေသိမ်းကောင်တာမှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာစကား လှမ်းအော်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ပြန်ပြကာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခဲ့ရသည်။

“ဘာတွေပြင်ပေးရမလဲ” ဟု ဂျိုးကမေးသည်။

“ဂျက်ဆာဗစ် လာလီမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ သူ ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျမယ့်အကြောင်း ဖုန်းဆက် ပြောထားတယ်”

ဒါကတော့ ဂျက်၏အကျင့်ဖြစ်သည်။ ချိန်းလိုက်ပြီဆိုလျှင် သူ့မှာ တစ်နေရာ နှစ် နေရာသို့ ဖုန်းဆက်စရာက ရှိနေတတ်သည်။

“မာတီနီလေးပက်ပေး၊ ညစာအတွက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် စားနေကျတွေပဲ ပြင်ပါ”

ဂျက်သည် ထုံးစံအတိုင်း နှစ်နေရာသို့ ဖုန်းဆက်ပြီးမှ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် က သုံးခွက်မြောက် မာတီနီကို သောက်နေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်ကို ကြည့်သည်။

“အဲဒါ ဘယ်နှစ်ခွက်မြောက်လဲ” ဟု မေးသည်။

“သုံးခွက်မြောက်”

စားပွဲထိုးကို သူမော့ကြည့်သည်။

“နှစ်ခွက်ပူး မြန်မြန်ယူခဲ့ကွာ၊ ကျုပ်ထက် မောင်ရင် ကျောသွားလို့မမြင်ဘူးလေ”

www.burmeseclassic.com

သူလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ဆက်တည်းပြောသည်။

ကျွန်တော်က ပြုံးနေလိုက်သည်။

စားပွဲထိုး ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော် စကားပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဂျက်က ထက်မြောက်ပြီး တားသည်။ သူ့အရက်ကို ခပ်မြန်မြန်သောက်သည်။ ဒုတိယခွက် အကုန်သောက်ပြီးတော့မှ လှမ်းပြောသည်။

“အိုကေ... မောင်ရင်ပြောချင်တာ စ၊ပြောပေတော့”

“ကျွန်တော့်ရုပ်ရှင်ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒါ သိပ်မလွယ်ဘူး မောင်ရာ” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အေးကျင့်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဈေးကိုင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က လည်း နောကျေနေအောင် သိသည်။

“မောင်ရင်အတွက် ရုပ်ရှင်ကား သုံးဆယ့်ခြောက်ကား ကျွပ် ရထားတယ်၊ ငါးကားတစ်ထပ်တန်းကုမ္ပဏီကြီးငါးခုက၊ ကျန်တာတွေတော့ ပုဂ္ဂလိက ထုတ်လုပ်သူတွေဆီကပဲ”

“ကောင်းတာတွေ ဘယ်လောက်များများ ပါသလဲ”

“ပျမ်းမျှခြင်း ခြောက်ကားမှာ လေးကားလောက်တော့ ကောင်းတာတွေပါပါတယ်။ ထွက်နှုန်းကလည်း သိပ်တော့အဆိုးကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွပ်တစ်ကားချင်း စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်ဖို့ ပြောကြည့်သေးတယ်၊ သူတို့က လက်မခံဘူး”

သူ၏ တတိယမြောက်ခွက်ကို လက်စ၊သိမ်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်နေမိသည်။ သူ့အလုပ်ကိုသူ အကောင်းဆုံးလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများသည် လေးကားတွင် ကောင်းသည့်ကားတစ်ကားနှုန်းလောက်ထည့်ပြီး အချစ်ဖမ်းစမြဲဖြစ်သည်။

“ကဲ... စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားနော်၊ အဲဒီတစ်ကားကို ဒေါ်လာလေးသိန်းကျတယ်၊ ဝယ်မယ် မဝယ်ဘူးပြောဖို့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပဲ အချိန်ရမယ်၊ ကျော်သွားရင် အရောင်းအဝယ် မဖြစ်တော့ဘူး၊ သူတို့က ဒီနှစ်အတွက် စာရင်းပိတ်တော့မှာဆိုတော့ ငွေကို အခုလိုချင်နေတယ်၊ ဒါမှ ဒီနှစ်ဝင်ငွေစာရင်းထဲမှာ အဲဒါတွေ ထည့်ပြန်မိမှာ မဟုတ်လား”

သူ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ လေးသိန်းဆိုသောဈေးမှာ သာမန်ပေါက်စေ့ထက် တစ်ဆတိတိ ပိုများနေသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်က လိုချင်နေပြီဆိုတော့ သူတို့ဈေးကိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါသည်။

သူတို့ဘက်ကလည်း အကျပ်အတည်းတွေ ပေါ်နေသည်။ ယခုနှစ် ဝင်ငွေကောင်းကြောင်းပြနိုင်မှ အစုရှယ်ယာဝင်များ ကျေနပ်မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် သူတို့ထမင်းအိုးပင် ကွဲနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်။

ရုပ်မြင်သံကြားလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ ရုပ်ရှင်ရုံများ ဝင်ငွေကျဆင်း ထွက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ရုပ်ရှင်များက (၁၉၄၈) ခုနှစ် နေ့ခက်ပိုင်းရိုက်သည့် ကားများကို အသေကိုင်ထားစေချင်ကြသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီများအား ထုတ်မရောင်းဖို့ တောင်းဆိုနေကြသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဝယ်လိုက်”

ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မောင်ရင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရော ပြန်သိရဲ့လား။ အဲဒါတွေ အတွက် ဒေါ်လာဆယ့်လေးသန်းကျော်ကျော်ကျယ်”

“ဝယ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်ပြောနေတယ်လေဗျာ”

“ဘယ်လိုရုပ်ရှင်အမျိုးအစားတွေလဲ ဆိုတာရော မသိချင်တော့ဘူးလား။ ယုတ်စွ အဆုံး ဘယ်ဇာတ်ကောင်တွေ ခေါင်းဆောင်ပါဝင်ထားတယ် ဆိုတာတောင်မှ...”

သူ့စကားကိုဆုံးအောင် ကျွန်တော် နားမထောင်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားဟာ ဒီကိစ္စမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့သူပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကျောသွားတာ မခံနိုင်ဘူးလို့ စောစောကလေးကပဲ ခင်ဗျားပြော ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမယ့် အခုဟာက မောင်ရင်အလုပ်နော်။ ကျုပ်ဝယ်လိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေက မကောင်းဘူးဆိုရင်...”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်၏ လေသံက ပို၍အေးစက်မာကျောသွားသည်။

“ဒီနေရာကျတော့ ခင်ဗျားမှားသွားပြီ ဂျက်၊ ဒီအလုပ်ဟာ ကျွန်တော်အလုပ်မဟုတ် ဘူး။ ဝယ်လိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ မကောင်းဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့အေဂျင်စီ နာမည်ပျက်မှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ကမ္ဘာ့အနုပညာသည်များ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က တာဝန်ယူပြီး ဝယ်ပေးတာလေဗျာ။ ကျွန်တော်အလုပ်မှာ ကျွန်တော် မှားသွားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကို ခင်ဗျားက အပါးနှစ်ပြီဆိုရင်တော့ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကို နောက်ဘယ်တော့မှ ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်ကားရောင်းလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားနဲ့ ပတ်သက် လို့ ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်စရာမလိုတော့ဘူး။ စင်ကလဲယားက ခင်ဗျားနဲ့ လုံးဝမဆက်ဆံတော့ဘူး ဆိုတဲ့သတင်း ထွက်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း တခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေ အားလုံးကပါ ခင်ဗျားကို လက်ရှောင်ကုန်ကြတော့မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ခင်ဗျားရဲ့ ကမ္ဘာ့အနုပညာသည် များ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဆိုတဲ့ အေဂျင်စီကြီး ဘယ်ဘဝ ရောက်သွားမယ်ထင်သလဲ”

သူ့မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ နဖူးပေါ်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ပေါ်လာသည်။ အရက်ကိုဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်ကာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာလွဲသွားသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ သူ စကားပြောသည်။

“ကားတွေတော့ ကားကောင်းတွေချည်းပါပဲ မောင်ရာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက စိတ်သောကရောက်နေရတာလဲ။ စိတ်အေး အေးထားစမ်းပါဗျာ။ ကဲ... ညစာစားလိုက်ကြရအောင်၊ ကျွန်တော် သိပ်ဆာနေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြုံးပြရင်းပြောသည်။

သို့သော်လည်း ထိုညက သူခံတွင်းတွေပုံမရပါ။

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ပြန်ရောက်တော့ ဆယ်တစ်နာရီထိုးနေပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပင်ပန်းမနေပါ။ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို ထမင်းစားစားပွဲ သို့မဟုတ် ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။

အားလုံးပြီး၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တော့ သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီ ထိုးနေချေပြီ။ မျက်လုံး မှား ကျိုးစပ်နေသည်။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးမှိတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အိပ်ပျော် သွားတော့သည်။

အိပ်ချိန် နာရီဝက်လောက် အကြာမှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရသည်။ အပိုင်းတွင် ခပ်ဝေးဝေးမှ လွင့်မျောလာသည့် ပဲ့တင်သံဟု ထင်မိသည်။ ဆက်တိုက်ကြားနေရ သဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ရတော့သည်။ ခေါင်းလောင်းသံက ပိုကျယ်လာသည်။ ကုတင်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ ပြီး တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။

ဘာဘရာ။

သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးတစ်လုံး ကိုင်ထား သည်။ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြာကြီးများဖြင့် မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ထိတ်လန့် စိန်ခိုင်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်နေသည်။

တံခါးဝမှာပိတ်ပြီး ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် ရပ်နေမိသေးသည်။ ပြီးတော့မှ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူပြေးဝင်လာသည်။ သူ့တစ် ညီယံလုံး တုန်နေသည်။ သူငိုနေသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“မောင်အိမ်ပြောင်းသွားတာ ကျွန်မကို မပြောဘူး” ဟုလည်း ရှိုက်ရင်းပြောသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ဖက်ထားသည်။

“မောင် အလျင်အခန်းကို ကျွန်မသွားတယ်၊ မောင် ဘယ်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ တံခါးစောင့် ပြောလိုက်လို့”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူမော့ကြည့်သည်။ သူ့တစ်မျက်နှာလုံး မျက်ရည်တွေ ရွဲနှစ် နေသည်။

“ကျွန်မကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသလား မောင်”

ကျွန်တော် ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

ကန်ဘောင်ကျိုးကျသလို ဒုလဟော သွန်ပြောတော့သည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်၊ ထာယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းမှာ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ရှိသေးတာပဲလို့ မောင်ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်၊ ကျွန်မမှာ တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိတာကို ပထမဆုံးအနေနဲ့ သဘောပေါက်လိုက်မိတယ်၊ တကယ့်ကို သူငယ်ချင်းစစ်စစ် တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ အပျော်ပေါင်း ပေါင်းနေတဲ့ လူတွေပဲရှိတယ်၊ တကယ်ပါ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဝီစက်သောက်တယ်၊ တစ်ပုလင်းသာကုန်သွားရော ဘာအရသာမှ မရှိဘူး၊ စိတ်လည်း တည်ငြိမ်မလာဘူး၊ ဆေးလိပ်တွေ ဆက်ဖွာကြည့်တယ်၊ အကြောင်းမထူး သူ့ အိပ်ဆေးသောက်ပြီးအိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ တစ်လုံးသောက်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စိတ်လည်းသောက်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ သုံးလုံးသောက်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ လေးလုံးမြောက်သောက်ဖို့ မချေခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်၊ မှန်ထဲမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်ကြည့်တယ်။

မှန်ထဲမှာ အမေ့မျက်နှာကို မြင်နေရတယ်။ လေးလုံးမြောက်သာ ဆက်သောက်မယ် ဆိုရင် အမေ့လိုပဲ ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားရမှာ သေချာတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ တခြားလူတွေ ကျွန်မအခန်းထဲကို ဝင်လာယင် အလောင်းကိုတွေ့ရမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းကြောက်သွားတယ်။

မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် လိုင်းဖြတ်ထားတယ်လို့ပဲ ပြန်ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ အရမ်းကြောက်နေပြီ။ ကျွန်မသွားစရာ တခြားဘယ်နေရာမှလည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ မောင့်အလျင်အိမ်ကို ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့တာ”

မျက်ရည်များကို သူ့လက်ခုံဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီရင်ပတ် ပွင့်သွားသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီခံဝတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဒီနေ့တစ်ညတည်းပဲ ဒီမှာနေပါရစေ မောင်ရယ်။ မနက်ဖြန် မနက်ကျတော့ ကျွန်မ ပြန်ပါမယ်။ နော်... မောင်... နေပါရစေ”

“မင်း ဒီကိုတောင် ရောက်နေပြီပဲကွာ။ ကဲ... အိပ်ကြစို့၊ ညဉ့်နက်လှပြီ”

သူ့ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦး၊ မျက်ခွံဆိုးဆေးတွေက တစ်မျက်နှာလုံး မြင်မကောင်းအောင် ပေကျနေပြီ”

ကျိုးနွံစွာဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲသို့ သွင်းသွားသည်။ မျက်နှာသစ်နေသည့်အသံ ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့ပြန်ထွက်လာသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ မီးရောင်က အိပ်ခန်းထဲသို့ ထိုးကျလာသည်။

“ကျွန်မမျက်နှာ အခုကြည့်လို့ ကောင်းသွားပြီလားဟင်”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ မှောင်နေသဖြင့် ဘာမှမမြင်ရပါ။ သို့သော်လည်း ကြည့်ကောင်းပါသည်ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူဝင်အိပ်သည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားသော်လည်း ကျွန်တော့်အိပ်မပျော်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာပြီး ဖြစ်သလို အိပ်လိုက်ရတော့သည်။

အခန်း(၆)

ကျွန်တော့်မိဘများ ကွယ်လွန်သည့်အချိန်က ကျွန်တော်သည် အသက်ဆယ့်ခြောက်
နှစ်အရွယ် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာပင် ရှိသေးသည်။

အဖေနှင့် အမေ သေဆုံးရသည်မှာ စစ်အတွင်းက ထုတ်ပြန်သော အဓိပ္ပာယ်မရှိ
သည့် စည်းကမ်းများကြောင့် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ မီးရောင်ကို မမြင်ရစေရန်ဟူသော
အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မော်တော်ကားအားလုံး၏ ရှေ့မီးကြိုးအပေါ်ခြမ်းကို ဆေးအနက်သုတ်ရ
ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖေနှင့် အမေသည် ညဘက်ကားမောင်းလာရင်း ရှေ့ကကားနှင့်
ဆောင်တွေ့မှာ ပက်ပင်းတွေ့သည်။ တစ်ဖက်ကားမီးရောင်ကို အပြန်အလှန် မမြင်နိုင်ကြသော
ကြောင့် ထိုသို့အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“မင်း သတ္တိရှိဖို့တော့လိုတယ်၊ စိတ်ကိုတင်းထား”

ရှေ့နေ မစ္စတာဘလိတ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။ အသုဘအခမ်းအနား
အပြီးတွင် သူ့ရုံးထဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်မရှိပါ။

“မင်းရဲ့မိဘနှစ်ပါးဟာ ဘာဝေဒနာမှ မခံစားလိုက်ကြရပါဘူး။ ဘာဖြစ်သွားတယ်ဆို
အတောင် သူတို့သိလိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မစ္စတာဘလိတ်က ဆက်ပြောသည်။

တစ်ဖက်ထောင့်တွင် ထိုင်နေသည့် ကျွန်တော့်အဒေါ် ပဏ္ဍိတကို ကျွန်တော်လှမ်း
ကြည့်သည်။ သူ့နာမည်သည် ‘အမြော်အမြင်ရှိသူ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က
သူ့ဘာအမြော်အမြင်မှ မရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ ဇာတိမြို့ဖြစ်သော နယူးဘက်ဖို့မှ ကိပ်အန်းသို့ သူပြောင်းသွား
သည်။ ကျွန်တော်အဖေသည် သူ့ညီမအကြောင်းကို သိပ်ပြောလေ့ပြောထ မရှိပါ။ သို့သော်
အဒေါ်၏ သတင်းများကိုတော့ ကျွန်တော် ကြားနေရပါသည်။

ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်နှင့်ကြိုက်ပြီး ပါရီမြို့သို့လိုက်သွားသည့်အကြောင်း၊ ဟိုရောက်တော့ ပန်းချီဆရာက သူ့ကိုထားခဲ့ကာ မယားကြီးဆီ ပြန်သွားသည့်အကြောင်းအပြင် အခြားအကြောင်းများကိုလည်း ကြားနေရပါသည်။

တစ်နေ့တွင်တော့ နယူးဘက်ဖရိဒ်မြို့သို့ သူပြန်ရောက်လာပါသည်။ သူပြန်ရောက်လာကြောင်း ကျွန်တော့်အဖေ မသိပါ။ အဖေ ရုံးထိုင်နေသည့်ဘဏ်တိုက်သို့ ငါးနှစ်သားလေး တစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ရောက်လာတော့မှ အဖေသိရခြင်းဖြစ်သည်။ ငါးနှစ်သားလေးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အဒေါ်၏ဂါဝန်စုကို ဆွဲထားသည်။

“ဟယ်လို . . . ဂျွန်” ဟု အဒေါ်က အဖေ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ပရူးဒင့်”

ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ဝတ်ကျေတမ်းကျေပဲ နှုတ်ဆက်သည်။

အဒေါ်က ငါးနှစ်သားကလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ ငါးနှစ်သားလေးက အဖေ့ကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“သူက ပြင်သစ်ဘာသာတစ်မျိုးပဲ တတ်တယ်လေ” ဟု အဒေါ်ကပြောသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျွန်တော့်အဖေက ကလေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ကျွန်မသားလေ . . . သူ့ကို ကျွန်မ မွေးစားလိုက်တယ်”

“မင်းပြောတာ ငါယုံမယ်ထင်လို့လား”

“ရှင်ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့လာတာ”

သူ့ဘာပြောနေကြောင်း အဖေက သိသည်။ နယူးအင်္ဂလန်နယ်တွင် မိန်းမများကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု နည်းပါးသည်။ သူတို့ ရပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အမွေကိစ္စများမှာ တင်းကျပ်သော ဥပဒေများကို ပြဋ္ဌာန်းထားလေသည်။

“မင်းရသင့်တဲ့ပိုက်ဆံကို မင်းအသက် သုံးဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့အထိ ဘဏ်တိုက်မှာပဲ ထားရမယ်၊ အဖေ့ရဲ့ သေတမ်းစာထဲမှာ အဲဒီအတိုင်း အတိအကျ ရေးသွားတယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့လကပဲ ကျွန်မအသက် သုံးဆယ်ပြည့်သွားပြီလေ”

“ဩ . . . သုံးဆယ်ပြည့်သွားပြီကိုး . . . သုံးဆယ်ပြည့်သွားပြီကိုး”

အဖေမှာ ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ ဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး လိုအပ်သည့်စာရင်းများ ရှင်းလင်းပေးရန် ပြောရတော့သည်။

“ဒီပိုက်ဆံတွေကို မင်းဘာသုံးမှာလဲ၊ ဘဏ်မှာ ဒီအတိုင်းထားရင် ဘဏ်တိုးနှုတ်မင်း လုံလုံလောက်လောက် နေနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ သုံးပြီးပြီ၊ ကိပ်အန်းမြို့မှာ တည်းခိုခန်းသေးသေးကလေးတစ်ခု ဝယ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီကဝင်ငွေနဲ့ ကျွန်မနေလိုရပါတယ်၊ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး ပန်းချီဆွဲမယ် အရေးကြီးတာက ဒီကလေးအတွက် အိမ်နဲ့ရာနဲ့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးဖို့ပဲ”

အဖေ ဘာမှပြောခွင့်မရတော့ပါ။ ထိုပြင်သစ်ပေါက်စကလေးကို လက်ဆွဲပြီး ကိပ်အန်းမြို့သို့ အဒေါ်ပရူးဒင့် ပြန်သွားသည်။ နှစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ထိုကလေးလေး ကွယ်လွန်သွားကြောင်း မိတ်ဆွေများပြောသဖြင့် သိရသည်။

“တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ဒီကလေးက ပြင်သစ်ဘာသာသင်လို့ ပြီး တခြားဘာမှမတတ်တာ” ဟု ကျွန်တော့်အဖေက ပြောခဲ့သည်။

“သူက ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်သလားဟင်” ဟု ကျွန်တော် မေးကြည့်
မိသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်အသက်မှာ ခြောက်နှစ်သာရှိသေးသည်။

“မတော်ဘူး” ဟု အဖေက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သူက အန်တီပရူးဒင့်ရဲ့သား မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးမှာ မိဘနဲ့ နေစရာအိမ်မရှိလို့ သနားပြီး သူ့ကိုမွေးစားလိုက်
တာ” ဟု အဖေကပြန်ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောခဲ့သည်များကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့်
စားခွဲတစ်ဖက်ထိပ်မှာ ထိုင်နေသည့် အန်တီပရူးဒင့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။
သူ့အလှည့်သည် ကျွန်တော့်အလှည့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုရော သူ သနားနိုင်ပါ့မလားဟု
တွေးကြည့်မိသည်။

“စတီဖင်”

မစ္စတာဘလိတ်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် သူ့ကို ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“မင်းဟာ ကလေးမဟုတ်တော့တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်မပြည့်သေး
ဆို တရားဥပဒေအရဆိုရင် လူကြီးလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ မင်းအဖေဟာ လူချမ်းသာကြီးတစ်
ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းပညာဆုံးခန်းတိုင် သင်နိုင်အောင်တော့ ငွေအလုံ
အလောက် ထားရစ်ခဲ့တယ်။ မင်းခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ရပ်နိုင်တဲ့အထိ မပူမပင် နေ
သွားနိုင်အောင် ထားရစ်ခဲ့တယ်။ လောလောဆယ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာက မင်းအသက်မပြည့်
သေးခင်စပ်ကြား မင်းရဲ့အုပ်ချုပ်သူအဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုထားမယ်ဆိုတာပဲ။

မင်းမိဘတွေက သူတို့ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် ငါ့ကို တရား
ဝင် ခန့်ထားခဲ့တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ထိန်းသိမ်းဖို့တော့ ငါ့ကို တာဝန်မပေးခဲ့
ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းအသက်ပြည့်တဲ့အထိ မင်းအတွက် တရားဝင် အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းသူကို
မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်”

အဒေါ်ပရူးဒင့်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန်
လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။ ကျွန်တော့်ကို အဒေါ်က ဆွဲဆောင်ထားလိုက်သလို ဖြစ်သွား
သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မည်သို့ခံစားနေရကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဖို့မလိုပါ။ ကျွန်တော် အလိုလို
ညီနေပါသည်။

“မစ္စတာဘလိတ်ခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်အဒေါ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်... ဟို
... ကျွန်တော်တို့...”

ကျွန်တော်တို့ တူဝန်းနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်နေရင်းက ကျွန်တော် ထစ်
ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။ စကားကိုဆုံးအောင် ကျွန်တော် ဆက်မပြောနိုင်ပါ။

စကားမဆက်နိုင်တော့သောကြောင့် အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့
နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက မစ္စတာဘလိတ်ကို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ
ပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေပါသည်။

“ဒီစကားကိုပဲ မင်းပြောလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ထားပါတယ် စတီဖင်၊ ဒါဆိုရင်
ထခြားဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ မင်းအဒေါ်ဟာ မင်းရဲ့ သွေးအနီးဆုံးအမျိုးဖြစ်ပါ

တယ်” ဟု မစွတာဘလိတ်က ပြောသည်။

အဒေါ်က ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ဆီလာသည်။ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေကြောင်း မြင်တွေ့ရသည်။

“အဒေါ်ကလည်း မင်းဒီစကားပဲ ပြောလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေတာပါကွယ်” ဟု ပြောသည်။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းလိုပင် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိပါသည်။ အဒေါ်က ကျွန်တော့်ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

“တိတ်ပါတော့ သားရယ်... တိတ်ပါတော့၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ” ဟု လည်း ကျွန်တော့်ကိုနှစ်သိမ့်သည်။

နောက်တစ်လအကြာတွင် နွေရာသီအတွက် ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်သည်။ ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အဒေါ်ပဏ္ဍိတရုံရာ ကိပ်အန်းမြို့သို့ ကျွန်တော် တန်းသွားသည်။

ဘူတာရုံသို့ ရထားဝင်သွားသောအခါ နေအတော်စောင်းနေပြီ။ သို့သော်လည်း သစ်သားနှင့်ဆောက်ထားသည့် ဘူတာရုံကလေးအတွင်းမှာ အတော်ကြီး ပူအိုက်နေသေးသည်။

အခြားခရီးသည်အချို့လည်း ဆင်းသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဘူတာရုံတွင်းမှ ထွက်ကာ သက်ဆိုင်ရာခရီးများကို ဆက်ကြသည်။ ဘူတာရုံတွင်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့သည်။ သေတ္တာကလေးကိုဆွဲပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်းကို အဒေါ် ရမှရပါရဲ့လားဟု တွေးကြည့်နေမိသည်။

ဘူတာရုံအပြင်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် အပိန်အချိန် ဗရပုဖြစ်နေသော ပလိုင်မောက်ကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ခပ်ငယ်ငယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကားထဲမှ ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေပုံရသည်။ ပြီးတော့မှ မေးသည်။

“စတီဇင်ဂေါက်ဆိုတာလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုငုံကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မင်ရောင်စုံတွေ စွန်းပေနေသည်။ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများတွင်လည်း ပေကျဲနေသည်။ ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များက ပခုံးပေါ်မှာ လျှောကျနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

သည်တော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်ပုံမျိုးဖြင့် ပြုံးသည်။

“ကျွန်မနာမည် နန်စီပါ။ ရှင်အဒေါ်က အကြိုခိုင်းလိုက်လို့ အမှန်က သူ့ကိုယ်တိုင် လာကြိုဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သင်တန်းချိန်ကြီးဖြစ်နေလို့ ရှင်သေတ္တာကို ကားနောက်ထဲ တင်လိုက်လေ”

သူ ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်လာသည်။ ကားမောင်းနေရင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြန်သည်။

“ရှင်ကိုတွေ့ရတော့ ကျွန်မ အံ့ဩသွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့တူလေးကို ဘူတာရုံမှာ သွားကြိုပေးစမ်းပါလို့ ရှင့်အဒေါ်ကပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ထင်ထားတာက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ”

ကျွန်တော် ရယ်လိုက်သည်။ အနည်းငယ်လည်း စိတ်ကြီးဝင်သွားမိသည်။

ကျွန်တော်က စီးကရက်ဘူးထုတ်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ကမ်းပေးသည်။ သူက တစ်လိပ်ယူသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အလျင်မီးညှိပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အဒေါ်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာလား”

သူက ခေါင်းခါသည်။ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များက သူ့မျက်နှာတစ်ဝိုက်တွင် ဝဲလွင့်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ်ဟန်ပြတဲ့အလုပ်လည်း လုပ်တယ်”

“အိုး... ”

ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသည်။ အဒေါ်ပရူးဒင့် အနုပညာကျောင်း ဖွင့်ထားသည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့ချေ။

“ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး၊ ကိုယ်ဟန်ပြတဲ့အတွက် သင်တန်းကြေး အထိုက်အလျောက် နည်းနည်းတာပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဘာသင်တာလဲ”

“အဓိကကတော့ ပန်းချီပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက် ပန်းပုထုတာ လေ့လာတယ်။ ပန်းပုထုမှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အကြောင်း ပိုသိမယ်တဲ့”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြောပြောပြောပြော မိသည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ဆိုရင် တခြားမှာ လေ့လာဖို့တောင်မလိုဘူး ထင်ပါသလား”

ကျွန်တော့်အကြည့်ကို သူ့မြင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ရယ်သည်။

“ရှင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၁၇) နှစ်”

ကျွန်တော်က တစ်နှစ်ပိုပြောလိုက်သည်။

“ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ အဲဒီထက်ပိုကြီးသလိုပဲ။ ထွားတယ်နော်၊ ကျွန်မက (၁၉) နှစ်ပဲ နေတာပဲ။ သိပ်မကွာပါဘူး”

မြို့ကလေး၏ အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ကား ရောက်လာသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်သို့ သွားဟန်တူသည့် ဘယ်ဘက်လမ်းအတိုင်း ကားချိုးဝင်သွားသည်။

အိမ်မှာ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို စီးမြင်နေရသည်။ လမ်းဘက်တွင် ထင်းရှူးပင်များ တန်းစိုက်ထားသဖြင့် အိမ်ကိုကွယ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ကား ဘားရပ်သည်။

“ဒီအိမ်ပဲ” ဟု နှစ်စီကပြောသည်။

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ပန်းချီပန်းပုသင်တန်း

ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုနှင့် တည်းခိုခန်းဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိသည်။

နန်စီက ကျွန်တော့်ရင်ပတ်ကိုကျော်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူ့ရင်ပတ်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ အိကျလာသည်။ ထိုအချိန်တလေးမှာပင် ကျွန်တော့်ကို သူမော့ကြည့် လိုက်သေးသည်။

“ရှင် အိမ်မကြီးမှာ နေရမယ်၊ ရှင်အဒေါ်က သေတ္တာဆွဲပြီး အိမ်ထဲသာ တန်းဝင်ခဲ့ပါ လို့ မှာထားတယ်”

သူ့ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က သေတ္တာဆွဲပြီး ကားပေါ်မှဆင်း သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ကားကို ဝိယာထိုးသည်။ မောင်းထွက်မည်လုပ်ပြီးမှ မမောင်းသေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျောင်းသူတွေက အိမ်မကြီးရဲ့ နောက်ဘက်က တိုက်ကလေးတွေမှာ နေရတယ်။ ကျွန်မ တိုက်နံပါတ်က ငါ။ အကြောင်းရှိရင် ပြောလေ” ဟု လှမ်းပြောပြီးမှ ကားမောင်းထွက် သွားသည်။

မော်တော်ကား ဖျောက်သွားသည်အထိ လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ အရှေ့ခန်းတွင် လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။ ဘယ်ဆက်သွားရမည်ကို မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ သည်။ တံခါးတစ်ခု၏ နောက်ကွယ်မှ လူသံများကို ကြားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အသံအားလုံး ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း တံခါးဝမှာ ကြက်သေ့သေပြီး ရပ်နေမိသည်။ အမျိုးသမီး လေးငါးယောက်သည် ပန်းချီဆွဲနေသည့် ဒေါက်များရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော်မြင် သည်ဟု မထင်မိပါ။

စင်ကလေးပေါ်တွင် ရပ်နေသည့် အဝတ်မပါသောဟန်ပြမယ်ကိုသာ ကျွန်တော် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေရာမှာ ဆက်ရပ်နေရမည်လော၊ ရှေ့ဆက်သွားရမည်လော၊ နောက်ပြန် ဆုတ်ရမည်လော ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။

“တံခါးပိတ်ပြီး ဒီမှာလာထိုင် စတီဖင်၊ ခဏကြာရင် ဒီလှေကျင့်ခန်း ပြီးတော့မှာပါ”

ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အနီးမှ ကျွန်တော့်အဒေါ် ပဇူးခင့်၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေ သည်။

အခန်း(၇)

ညက အနည်းငယ် အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေသည်။ ကုတင်ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထိုင်နေ

နန်စီက ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကြားမှ စီးကရက်ကို ဆွဲယူပြီး အားပါးတရ ဖြောင့်နေသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ပင်စာကိုလာကို ကိုယ်ပြန်တော့မယ်” ဟု နန်စီကပြောသည်။

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ပြန်မလာတော့ဘူး၊ အပြီးပြန်မှာ”

“အိုး...”

ကျွန်တော် ဒီတစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်သည်။

“အမှန်တော့ မင်းကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းပြန်သွားဖို့ကောင်းတယ်၊

မင်းစိတ်ဆင်းရဲသွားမှာစိုးလို့ စောစောက ကြိုမပြောတာကတော့ မင်းစိတ်ချမ်းသာ

လေးတွေ ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ပါ။ သူ့ပိုးစပ်ထဲမှ စီးကရက်ကို ပြန်ဆွဲယူပြီး ဖြောင့်စွာ

ပြောသည်။ အားနည်းသော အလင်းရောင်ထဲတွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းများကို

တွေ့နေရသည်။

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး စတီဗင်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူဝင်လာသည်။ တင်းကျပ်စွာ ကျွန်တော်

ကမ်းတားမိသည်။

အိမ်ပြင်ပြီး လျှောက်ပြန်လာသောအခါ အဒေါ်၏အခန်းထဲတွင် မီးရှောင်ခွံ
နေသောအခါ လျှောက်ပြန်ပြီး နာရီကို ခြုံကြည့်လိုက်တော့ သန်းခေါင်ကျော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
သိရသည်။

လျှောက်လာရင်း ခြေထဲကြောအောင် တတ်လာခဲ့သည်။

မိန်းမချစ်သမီးကြောတော့ ကျွန်တော့်အခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ
သိပ်နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“အဒေါ်ဝါ၊ ဝင်လာခဲ့လို့ရမလား”

“ဝင်ခဲ့ပါ အဒေါ်၊ တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်”

“မင်းကို ပြောစရာရှိနေတာ၊ ဘာကစပြီး ပြောရမုန်းတောင် မသိပါဘူးကွယ်”

ဟု ပြောရင်း အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ပတ်နှင့် ပခုံးစွန်းများတွင် နန်စီ၏ လက်သည်းခြစ်ရာများ ရှိနေသည်။
ထို့ကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီကို သွားယူကာ ထပ်ဝတ်လိုက်ရ
တော့သည်။

အဒေါ်က ကျွန်တော့်ကုတင်စောင်းမှာ လာထိုင်သည်။

“ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ဒီမှာလာနေဖို့ခေါ်မိတာ မမှားတန်ဘူးလို့ပဲ တွက်ရတော့
တယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ထိုင်နေမိသည်။

“ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း မင်း အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊
ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ နေ့တိုင်း လတ်လျားလတ်လျား လုပ်နေရတော့ စိတ်လည်းလေတာပေါ့၊
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်”

နန်စီမရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အချိန်
ဖြုန်းရတော့မည့် အလုပ်သည် အလွန်တရာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်
တွေးလိုက်မိပါသည်။

“မစ္စတာလက်ဖက်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ပြီးပြီ၊ သူ့အသံလွှင့်ဌာနမှာ ညနေဘက် အလုပ်
ခိုင်းပေးမယ်တဲ့၊ ပိုက်ဆံတော့ များများစားစားရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းစိတ်ငြိမ်သွားတာ
ပေါ့”

ထိုနည်းဖြင့် အသံလွှင့်လုပ်ငန်းတွင် ကျွန်တော့်ဘဝ စ၊ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နွေရာသီ
ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း မစ္စတာလက်ဖက်အတွက် အသံလွှင့်အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲပေးခြင်း
ကြော်ငြာများ လက်ခံပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရသည်။

ကျောင်းများပြန်ဖွင့်သဖြင့် ကျောင်းသို့ပြန်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်ဝါသနာပါသော
အလုပ်သည် ဘာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသိခဲ့ရပါပြီ။

အခန်း(၈)

ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကျယ်လောင်သည့် အသံများကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာက ထန်နိုးသွားသည်။ ညက ခလုတ်မပိတ်မိဘဲ အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်သို့သွားပြီး လိမ္မော်ရည်နှင့် ကော်ဖီမှာပြီး ရေဝင်ချိုးသည်။ အကြောအခြင်များ လျော့သွားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ယနေ့ထုတ် သတင်းစာများနှင့်အတူ လိမ္မော်ရည်၊ ကော်ဖီများ ရောက်နေပြီ။

ကျွန်တော် ရုံးသို့ ထွက်လာသည့်အချိန်အထိ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဘာဘရာ နှစ်နှစ် ခြိတ်ခြိတ် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။ မနေ့ညတုန်းက သူ့သောက်ခဲ့သည့် အိပ်ဆေးသုံးလုံးက သူ့မှ ကောင်းကောင်း အစွမ်းပြနေတော့သည်။

ရုံးသို့ ကျွန်တော် အစောကြီးရောက်လာသည်။ သို့သော် ဖော်ဂါတီက ကျွန်တော့် ထိတ်စောပြီး ရောက်နှင့်နေသည်။ မနေ့ညက အိမ်သို့ယူသွားပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို သူ့စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

ယနေ့ ကျွန်တော်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များ၊ ကျွန်တော်တွေ့ရမည့် လူများစာရင်းတို့ ဖော်ဂါတီက ပေးသည်။ အင်ဂျင်နီယာဌာနတာဝန်ခံ မစ္စတာဝင်းနန်ကို မနက်ကိုးနာရီတွင် ဖုန်းဆွဲပေးတော့ဖို့တစ်ခုသာ ကျွန်တော်ပြင်သည်။ ကျန်အစီအစဉ်များအားလုံးကို ဖော်ဂါတီ ဆရာဆွဲပေးထားသည့်အတိုင်း လက်ခံလိုက်သည်။

မစ္စတာဝင်းနန်သည် အရုပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးတံခဲထားသည်။ စတီးကိုင်းမျက်မှန် တပ်သည်။

“ဂွမ်မောနင်း မစ္စတာဂေါက်”

သူကနှုတ်ဆက်ရင်း စာရွက်တစ်ရွက် ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ် တင်ပေးသည်။

စာရွက်ကို ကျွန်တော်ကောက်ယူသည်။ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော်တောင်းထား
သည် သူ့နှုတ်ထွက်စာဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်နှုတ်ထွက်စာကို ကိုယ်တိုင်ပေးရင် ကောင်းမယ်လို့ ဒီလာရင်း စဉ်းစားမိ
လို့ပါ” ဟု သူကပြောသည်။

ကျွန်တော်က ပြုံးသည်။

“ရုပ်မြင်သံကြားကို ဆေးရောင်စုံနဲ့လွှင့်ဖို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“လေ့လာမှုတွေအားလုံး ကျွန်တော်တို့ လုပ်ထားပြီးပါပြီ”

“အဲဒီတော့”

“ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာကိုစောင့်နေတလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာကိုပါ။ အင်ဘီစီအနေနဲ့”

“အင်ဘီစီကို ကျုပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ စင်ကလဲယားကိုပဲ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။
ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့က စောင့်နေရတလဲ”

သူ့စကားကို အဆုံးအထိ နားမထောင်ဘဲ ကျွန်တော်က လေသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့်
လှမ်းငေါက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က အင်ဂျင်နီယာပါခင်ဗျာ မူဝါဒကို ကျွန်တော်ချမှတ်လို့ မရပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အင်း... ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အခု နားလည်သွားကြပြီ”

သူ့အတော်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နားရှင်းအောင် ဆက်ပြော
လိုက်ရသည်။

“ဆေးရောင်စုံလွှင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ မူဝါဒကို ကျွန်တော် အခုချမှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်
လောက်မြန်မြန် စလွှင့်လို့ရမလဲ”

သူ အတော်စိတ်ဝင်စားလာဖုံ ရသည်။

“စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြား အားလုံးအတွက်ဆိုရင် နောက်နှစ်စက်တင်ဘာလ
မှာ လွှင့်နိုင်အောင် လုပ်လို့ရပါတယ်”

“နယူးယောက်၊ ရှိကာဂိုနဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလစ် သုံးမြို့တည်းကို အခုနှစ်ဆန်း တစ်ရက်
နေ့မှာ စပြီးလွှင့်နိုင်အောင် လုပ်လို့မရဘူးလား”

“အချိန်ကတော့ သိပ်မရှိတော့ဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

ခဏကြာအောင် သူ့စဉ်းစားနေသည်။ သူ့ဆေးတံကို လက်နှင့်ခေါက်နေသည်။
ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လုပ်တော့လို့ အခုအမိန့်ပေးရင် ကျွန်တော် ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ လုပ်တော့ ကျုပ် အခု အမိန့်ပေးတယ်”

ထိုင်ရာမှ သူထ၊သည်။ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံပေါ်သည်။

“ခင်ဗျားက ဆေးရောင်စုံနဲ့ လွှင့်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအတွက် ငွေဘယ်လောက်
ကုန်မယ်ဆိုတာရော မသိချင်ဘူးလား”

“သိချင်မှတော့ စောစောတည်းက မေးမှာပေါ့ဗျ။ ကုန်ကျမယ့် ခန့်မှန်းခြေငွေ
ကျွန်တော်ဆီ တင်ပေးလိုက်၊ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုမယ်”

တံခါးဆီသို့ သူ့လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ လက်ထဲ
သူ့ထွက်စာကို ကိုင်ထားသည်။

“တစ်ခုကျန်သေးတယ် မစ္စတာဝင်းနန်”

“ဘာများပါလိမ့် မစ္စတာဂေါက်”

“နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကစပြီး ဆေးရောင်စုံနဲ့ ကျွန်တော် လွင့်ထုတ်နိုင်တော့မယ်
ခင်ဗျားပြောတယ်နော်”

“နယူးယောက်မြို့ရယ်၊ ရှိကားရိမြို့ရယ်၊ လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ရယ် သုံးမြို့မှာ လွင့်
နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီထွက်စာကို ခင်ဗျားလာတင်တယ်၊ ကျုပ် ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

တံခါးနားမှာ ခဏကြာအောင် သူရပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့မျက်နှာပြုံးသွားသည်။
ပိတ်သွားသောတံခါးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝင်းနန်၏
ထွက်စာကို ထက်ခြမ်းဆွဲဆုတ်လိုက်သည်။ စာအိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ထည့်သည်။ စာအိတ်
ထဲတွင် သူ့နာမည်ရေးသည်။ ဖော်ဂါတီကိုခေါ်ပြီး သူ့ထံသို့ ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းအဖွဲ့ကို စတင်ဖွဲ့စည်းဖို့ အချိန်ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဝင်းနန်
သည် စတင်စည်းရုံးရန် အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။
တစ်နာရီထိုးခါနီးတွင် ဂျက် ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်ရုံးခွဲနဲ့ အခုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီးတယ်၊ ရုပ်ရှင်ကားတွေ
အသိမို့ စာချုပ်စာတမ်းအားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီတဲ့၊ မောင်ရင် ဘယ်တော့လောက်သွားပြီး
အထိမှတ်ထိုးနိုင်မလဲ” ဟု ဂျက်က မေးသည်။

“မနက်ဖြန်”

“ဟား... ဟား... ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပုံကို
အဘောကျရဲ့လား၊ ကမ္ဘာ့အနုပညာသည်များ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့လေ”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒီမှာဂျက်၊ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးထဲက တစ်ပတ်ကို
တစ်နာရီလောက် ရုပ်မြင်သံကြား လွင့်ပေးချင်တဲ့လူများ မရှိဘူးလား”

“ကိုယ့်လူ စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လား၊ နာမည်ကြီးတွေမှန်သမျှအားလုံး စာချုပ်တွေနဲ့
ချုပ်ခံလေတာ”

“ကမ္ဘာ့အနုပညာသည်များ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဆိုဗျ၊ ကျုပ်အတွက် တစ်ယောက်
ရအောင် ရှာပေးပါ”

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဖုန်းခေါင်းလောင်း
ပြည်လာပြန်သည်။

“မစ္စစင်ကလဲယား ဖုန်းဆက်နေပါတယ်ရှင်” ဟု ဖော်ဂါတီက ပြောသည်။

ခလုတ်ကလေးကို ကျွန်တော်နှိပ်လိုက်သည်။

“ဘာဘရာ...”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်”

“ဟား... ဟား... အရှမ်းမ”

ကျွန်တော် အားပါးတရ ရယ်မိသည်။

“တကယ်ပြောနေတာ၊ မောင့်ကို ကျွန်မချစ်တယ်”

“မင်း နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အရမ်းကို နေကောင်းနေတယ်”

“ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

“အခု မောင့်အိပ်ခန်းထဲမှာ မနက်စာစားနေတယ်၊ အခန်းပွဲနေရင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နောက်ပြီးတော့ ရုပ်မြင်သံကြားလည်း ထိုင်ကြည့်နေမယ်”

“ဘာကိုများ ကြည့်နေတာလဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ဂျာနာရေးနီးရဲ့ ရုပ်ရှင်ကားဟောင်း၊ သူ့ အရမ်းအဆိုကောင်းတာပဲ မောင်၊ မယ့် ကြည့်နိုင်စရာပဲ”

“အင်း...”

စိတ်မှတ်မထင်ပင် စားပွဲပေါ်ရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ် မြင်ကွင်းမှာ ပေါ်လာသည်။ ပဟေဠိခန်းတစ်ခုကို ထုတ်လွှင့်နေသည်။ တခြားခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ အခြားမြင်ကွင်းပေါ်လာသည်။ ဂျာနာရေးနီး မဟုတ်သေး။

“ဘယ်လိုင်းမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဟီး... ဟီး... ဒယ်ဒီကို သွားမပြောနဲ့နော်... အေဘီစီမှာ”

အေဘီစီလိုင်းကို ကျွန်တော် ပြောင်းဖမ်းသည်။ မြင်ကွင်းပေါ်တွင် ဂျာနာရေးနီး ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဖြတ်ပြီး ကြော်ငြာခန်းလွှင့်ချိန်နှင့် တိုးနေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အသံခလုတ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာနေရတာ သိပ်သဘောကျနေပြီ၊ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကဆိုရင် ကျွန်မ ကို မစွက်ဂေါက်လို့ ခေါ်တယ်သိလား၊ ဟီး... ဟီး... ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အိမ်ကိုပြန်ဖြစ် မှာ မဟုတ်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ရုပ်မြင်သံကြားမြင်ကွင်းကိုသာ မျက်တောင်မခတ် ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘာဘရာကို စိတ်မဝင်စားတော့။

“မောင် ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဖို့ အထူးညစာမှာထားတယ်၊ အားလုံး အကောင်းစားတွေ ချည်းပဲ၊ ဒွန်ပီရီနွန်ရုန်ပိန်လည်း ပါတယ်၊ မောင့်အခန်းထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး စားမှာ နောက်ပြီးတော့ ဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ အထည်ဆိုင်က ကျွန်မဖို့ ဂါဝန်တစ်ထည်ပါ အပိုခိုင်းလိုက် တယ်”

“မဆိုးပါဘူး”

ကျွန်တော်မျက်လုံးများကတော့ ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်မှာသာ ခြုံနေသည်။ ကြော်ငြာ

မင်းနိုင်သေး။ တစ်သက်လုံး ကြော်ငြာပဲ လွင့်နေတော့မည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဒီတိုတယ်မှာ မောင့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ အမြင့်ဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးရမယ်”

“အခန်းထဲမှာ ညစာလာကျွေးရတဲ့ စရိတ်နဲ့တင် ကိုယ်တော့ ပွဲတော့မှာပဲ”

“မောင့်ဧည့်ခံစရိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်ပေါ့။ ဒယ်ဒီကို ပြောလိုက်ပါ။ ကုမ္ပဏီရဲ့ အရေးအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ဧည့်ခံရတာပါလို့၊ ရှယ်ယာအများဆုံး ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ကို ဧည့်ပြတာပါလို့၊ စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီက အစုရှယ်ယာ ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ကျွန်မအမေက အမွေပေးထားခဲ့တယ်လေ”

“ကိုယ့်ကို မင်း ချောက်ချနေပြီ၊ ကဲ . . . ဖုန်းချလိုက်တော့၊ ကိုယ် အလုပ်လုပ်ရဦး”

“မောင့်ကိုချစ်တယ်” ဟုပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ကြော်ငြာအစီအစဉ်ပြီးသွားပြီး ဂျာနာလစ်များ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက ပိတ်ထားသည့် အသံခလုတ်ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်က ရုပ်ရှင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဂျာနာရေးဇ်များမှာ အစိတ်အပိုင်းပိုသေးပြီး အအောင်မြင်ဆုံးအချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ယခုရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ သူ့ကို ဆယ့်ကိုးနှစ်သမီးလေးလားဟု ထင်မှတ်ရသည်။

သို့သော်လည်း ဆယ့်ကိုးနှစ်သမီးကလေးလို သူ့အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို အောက်လျှောက်ထိန်းသိမ်းမထားနိုင်သည်ကတော့ အလွန်ဆိုးပါသည်။

သူ့ဘဝက ကြမ်းတမ်းလွန်းလှပါသည်။ အိပ်ထောင်သုံးဆက်ကျသည်။ အားလုံး သူ့ပြားသွားရသည်။ အရက်နှင့် မူးယစ်ဆေးစွဲပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည်စုန်းနီးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့မှာ အနုပညာပီဇီ အပြည့်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းသိမ်းနိုင်သဖြင့် အားလုံးပျက်စီးကုန်ရတော့သည်။

ရုပ်မြင်သံကြားပေါ်လာသဖြင့် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းများ ထိခိုက်လာသည်။ စည်းကမ်းမရှိသည့် ဂျာနာရေးဇ်ကို မည်သည့်ကုမ္ပဏီကမှ လက်မခံတော့။ သူ့အစား အခြားဆယ့်ကိုးနှစ်သမီးကလေးများကို ရွာကြသည်။ လူသစ်များဖြင့် အစားထိုးကြသည်။

ဂျာနာရေးဇ်များ တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာသည်။ ယခုဆိုလျှင် လေးဆယ်အောက် ရှိနေပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့အသံကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ သူ့အမူအရာ ကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။ ပရိသတ်က သူ့ကိုချစ်နေဆဲဖြစ်သည်။

သတင်းစာများကလည်း သူ့ကို အလစ်မပေး။ ဂျာနာရေးဇ် ဘာလုပ်လုပ်၊ မျက်နှာမူသတင်း ဖြစ်နေဆဲပင်။

သူ့ကို သုံးမည့်သူပင်မရှိတော့။ သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးများမှတစ်ပါး ဘယ်ရုပ်ရှင်၊ သတင်းစာတံခွေပေါ်မှာမှ သူ့ကို မမြင်တွေ့ရတော့။

သို့သော် ယနေ့တိုင် သူ စတားဖြစ်နေဆဲပင်။ ကျော်ကြားနေဆဲပင်။ သူ့ကိုသာ ဖျတ်ဖျတ်တိုင် ကြည့်ရမြင်ရမည်ဆိုလျှင် တွန်းထိုးပြီး အူယားဖားယား ပြေးလာကြပေဦးမည်။ ရုပ်မြင်သံကြားမြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ် ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ယခုအချိန်တိုင်အောင် စတားဖြစ်နေသေးသည်မှာ သေချာသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခု ပီပီပြင်ပြင် မပေါ်သေးမီမှာပင် ဖုန်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်မိသည်။

စတား...

ကျော်ကြားနေဆဲဖြစ်သော စတား...

သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပေးဖို့ ဂျက်ထံ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ရှူးနေပြီဆိုတာ အခုမှပဲ ကျုပ် သေသေချာချာ သိရတော့တယ်”

ဂျက်က အသံကုန် ပြန်အော်သည်။

“သူ့အေးဂျင့်က ဘယ်သူလဲဗျ”

“ဘာအေးဂျင့်မှ မရှိဘူး။ တစ်ကောင်တစ်ပြီးမှ မရှိဘူး။ သူ့အနားကပ်မယ်လို့တောင် မရှိဘူး။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို မတို့ရဲ မထိရဲဘူး။ သူ့နဲ့ ပတ်သက်ဖူးသူတိုင်းနဲ့ တရားတပေါင် ဖြစ်ကြရတာချည်းပဲ။ အမှုတွေ ရင်ဆိုင်နေရတာနဲ့ သူ့တစ်ဘဝလုံး အချိန်ကုန်လာတာ”

“တစ်ပတ်ကို တစ်သိန်းတန် ဖျော်ဖြေမှုတစ်ခု တင်ဆက်မယ်ဆိုရင် အေးဂျင့်တစ် ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီအပေါ်က ကော်မရှင် ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“တစ်ပတ်ကို တစ်သောင်းရမယ်”

ဒါကိုတော့ မဆိုင်းမတွ သူ့ဖြေသည်။

“တစ်ပတ်ကို တစ်သောင်းရမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့အေးဂျင့်အဖြစ် ခင်ဗျား လုပ်မပေးနိုင် ဘူးလား”

တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်ဟာ မောင်ရင်ရဲ့ တပည့်သားမြေးလေးပါဗျာ။ တစ်ပတ်ကို တစ်သောင်းရလို့ များတော့ ဟစ်တလာရဲ့ အေးဂျင့်တောင် လုပ်ပေးပါသေးတယ်”

အတွေးအခေါ်နှင့် ပြောပုံဆိုပုံကအစ အေးဂျင့်တစ်ယောက် ပီသပါပေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလွန်အားကိုးလောက်သူ ဖြစ်သည်ကား အမှန်ပင်။

ထိုညက ဘာဘရာ ပြင်ဆင်ထားသည့် အထူးညစာစားပွဲကြီးသို့ ကျွန်တော် မသွား နိုင်တော့ပါ။

ဘာဘရာစောင့်နေမည့်အိမ်သို့ ပြန်ရမည့်အစား လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့သို့ ပျံသန်း သွားသည့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ကျွန်တော် ပါသွားလေတော့သည်။

အခန်း(၉)

နောက်သုံးလအကြာ ညနေပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့၊ ဗိုင်းလမ်းရှိ အတ်ရုံအနောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖြေဖျော်မှုတစ်ခုကို တိုက်ရိုက် ရုပ်ပြင် သံကြား ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်ဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ယခု ငါးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ပဲ လိုတော့သည်။ နယူးယောက်မြို့တွင် ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ် လိုပေလိမ့်ဦးမည်။ နယူးယောက်စံတော်ချိန် ရှစ်နာရီတိတိတွင် ကျွန်တော်တို့ ဖျော် ဖြေခန်း စတင်ထုတ်လွှင့်မည် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ရုံမှာ အရှူးထောင်နှင့် တူနေသည်။ အားလုံး ရင်တမမဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ သည်။ လူပေါင်းများစွာကိုကျော်ပြီး ဇာတ်စင်ရှေ့ဘက်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘင်မရာများ၊ မိုက်ခွက်များ၊ ဝိုင်ယာကြိုးများမှာ နေရာတကာတွင် ရှိနေသည်။ လူအားလုံး တီထုံအလုပ်နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေကြသည်။

ဇာတ်ခုံမန်နေဂျာက အပေါ်က ရုံကလေးထဲတွင်ရှိနေသည့် ဒါရိုက်တာကို သူ့ရင် ဇာတ်တွင် ချိတ်ထားသည့် မိုက်ခွက်နှင့် စကားလှမ်းပြောနေသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်သည်။ လူတွေကြပ်နေသည်။ ကန့်လန့်ကာ ချထားသည်။ သို့သော်လည်း ရုံထဲမှာရှိနေသည့် ပရိသတ်ကြီးကမူ ဇာတ်ခုံကိုသာ မျှော်လင့် ကြည့်ဖြင့် မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်နေဆဲမှာပင် အသံချဲ့စက်မှ အသံပေါ်လာသည်။

“ထုတ်လွှင့်ဖို့အချိန် သုံးမိနစ်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ အားလုံး ကိုယ့်နေရာမှာ ကိုယ်နေ

ကြပါ”

ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ အလုပ်သမားများ ပြေး

လွှားနေကြသည်။ ကင်မရာများကလည်း သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာများမှာ အသင့်ပြင်ကြသည်။

ဒါရိုက်တာက နောက်ဆုံးစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ရန် သူ့ရုံကလေးထဲမှ ဆင်းလာသည်။ ကျေနပ်သည့်အလား ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ မြင်ပုံမရပါ။

ပြီးတော့မှ ဖြုန်းခနဲ သူ့ရပ်လိုက်သည်။

“ဂျာနာ ဘယ်မှာလဲ”

ဇာတ်ခုံမန်နေဂျာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ တစ်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြန်သည်။

“အခုလေးတင် ဒီနားမှာ ရှိနေသေးတာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“မင်းအရှူးလား၊ ဒီကောင်မ ဒီနေရာမှာ အခု ရှိမနေဘူး၊ သွားခေါ်ခေါ့”

ဒါရိုက်တာက သူ့ကို ဒေါသတကြီးအော်သည်။

ဇာတ်ခုံအလုပ်သမားကလေးတစ်ယောက် ပြေးလာသည်။

“သူ့အဝတ်အစားလဲခန်းထဲကို ပြန်ဝင်သွားတာ အခုပဲ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်” ဟု ပြောသည်။

“အခုသွားခေါ် . . . အခုသွားခေါ်”

ဒါရိုက်တာက သံကုန်အော်နေသည်။ အဖူးတစ်ယောက်သဖွယ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ဇာတ်ခုံမန်နေဂျာသည် သူ့ခေါင်းမှာချိတ်ထားသည့် နားကြပ်ကိုဖြုတ်ကာ အဝတ်

အစားလဲခန်းဆီသို့ တန်းပြေးတော့သည်။ လူအတော်များများ သူ့နောက်လိုက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့နောက်က ကပ်ပါသွားသည်။

ဇာတ်ခုံမန်နေဂျာက တံခါးခေါက်သည်။

“လွင့်ဖို့အချိန် နှစ်မိနစ်ပဲလိုတော့တယ် မစွရေးနိုး”

အတွင်းမှ အဖြေပြန်မရ။

သူ တံခါးထပ်ခေါက်ပြန်သည်။

“နှစ်မိနစ် . . . ”

လူအုပ်ကြီးကိုတိုးပြီး တံခါးရှေ့မှာ ကျွန်တော်သွားရပ်သည်။

“ဖွင့်” ဟုလည်း သူ့ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

ဇာတ်ခုံမန်နေဂျာက ကြိုးစားဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဖွင့်လို့မရ . . . မရ . . . ”

သူ့ကို ဘေးဘက်သို့ ကျွန်တော် တွန်းထုတ်လိုက်သည်။ တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း အချိန်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

အခန်းထဲသို့ တံခါးနှင့်အတူ ပါသွားသည်။

အခန်းလယ်မှာ ဂျာနာရေးနိုး ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် အရက်ပုလင်းကိုိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က အရက်ထည့်ထားသည့် ဖန်

ခွက်တို့ ကိုင်ထားသည်။

“ထွက်သွား . . . ငါမလွင့်တော့ဘူး” ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို အသံကုန်အော်သည်။

အရက်သောက်ရန် ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ချိန်မှာပင် ကျွန်တော် ပုတ်ချလိုက်သည်။ ပုလင်းကို သူ့ကိုယ်လုံးနောက်ကွယ်သို့ ဝှက်သည်။ ထိုပုလင်းကိုလည်း ကျွန်တော် နှိပ်ချပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်သည်းနှင့်ကုတ်ဖို့ သူကြိုးစားသည်။ ထိုလက်ကို ကျွန်တော် ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ပြီး ပါလာသည်။

“လွတ်... လွတ်စမ်း... ခွေးသား၊ ငါ အရက်သောက်မယ်”

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ရုန်းရင်း ခြေထောက်နှင့်လည်း အဆက်မပြတ်ကန်ကာ အော်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ချုပ်မြဲချုပ်ထားသည်။

“အရက်မသောက်ရဘူး၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ သဘောတူညီထားတဲ့အချက်၊ ခင်ဗျား ဖွင့်တိုလွင့်ရမယ်”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တံတွေးနှင့် အဆက်မပြတ် ထွေးသည်။

“မလွင့်ဘူး... ခွေးသား... မလွင့်ဘူး၊ အပြင်ကို ငါ ထွက်တိုမထွက်ဘူး၊ နင်တို့ အားလုံး ငါ့ကိုလိမ်တယ်၊ သက်သက် တစ်ပတ်ရိုက်ကြတာ၊ ငါသီချင်းဆိုတာကို နားထောင်ဖို့ သူတို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို အရှင်လတ်လတ် ကိုက်စားဖို့လာကြတာ၊ ပျက်စီးနေတဲ့ ငါ့ဘဝကို ကြည့်ချင်မြင်ချင်လို့ လာကြတာ”

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် လက်ဝါးဖြင့် ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ အခန်းကျဉ်းက အတုအတွင်း၌ ဗုံးခပ်သေးသေးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလား ထင်လိုက်ရသည်။ နံရံနားက ဆူထင်ပေါ်သို့ သူ တစောင်းလဲကျသွားသည်။

ခေါင်းပေါ်ရှိ အသံချွတ်မှု ကြေညာသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ထုတ်လွင့်ဖို့အချိန် တစ်မိနစ်ပဲ လိုပါတော့တယ်”

အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ကုတင်ပေါ်မှ သူ့ကိုဆွဲထုလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် နှုတ်ကြည့်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့သည့်အမှုအရာများ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်နေသည်။

“ခွေးသူခိုးမကြီး... ခင်ဗျား လွင့်တိုလွင့်ရမယ်၊ ခင်ဗျားကို လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲ ထဲချပစ် ခဲ့ထုတ်လာတာ၊ အတိအလင်း ကြေညာထားပြီးမှ ကျုပ်အစီအစဉ်တွေကို ဖျက်ဖျက်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က သူများလို ရုံးတင်တရားစွဲနေမယ့် အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာတင် အသေသတ်ပစ်လိုက်မယ်”

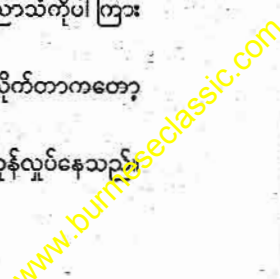
ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ မြိမ်းမြိမ်းနုနုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိအောင် တမင်ထပ်ရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို ဇာတ်ခုံဆီသို့ တရုတ်ခွေး ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ တံခါးဝတွင် ပိတ်ဆို့နေသည့် လူအုပ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ခုံထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ အစီအစဉ် ကြေညာသူသည် ထင်ရောစေ့မှာ အသင့်ရောက်နေချေပြီ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ကြေညာသံကိုပါ ကြားသိရစေတော့သည်။

“စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားအ ဂုဏ်ယူစွာ တင်ဆက်ဖျော်ဖြေလိုက်တာကတော့ နားစားနေနိုးရဲ့ လူ့ကိုယ်တိုင် ဖျော်ဖြေခန်းပါပဲရှင်”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဂျာနာရေးနိုး လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အသံမှာ တုန်လှုပ်နေသည်။

“ငါ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်... ဆိုလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ အရမ်းကြောက်နေတယ်” ဟု ချောက်ချားစွာ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့သာ ဆိုင်တာပါဗျာ”

သူ့ကို ဇာတ်ခုံတက်သို့ မျက်နှာပြန်မူစေသည်။ ပြီးတော့ သူ့တင်ပါးပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်တင်ကာ ကျွန်တော် ဆောင့်ကန်လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

သူ့မှောက်ထိုးလဲကျမသွားသည်မှာ အလွန်တရာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှချေသည်။ ဒဿိဒဿိဒ်ဖြင့် မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့မှာ သူရပ်သည်။ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း လက်မတစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။ ကန့်လန့်ကာဖွင့်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ပရိသတ်ကြီးဘက်သို့ သူ မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။

သံစုံတီးဝိုင်းကြီးက ဂျာနာရေးနိုး၏ ကျော်ကြားလှသော သီချင်းကို တီးမှုတ်ပေးသည်။ သို့သော်လည်း ပရိသတ်ကြီး၏ မိုးချွန်းသလို မြည်ဟည်းနေသော ဩဘာသံများကြောင့် ဂျာနာ၏အသံကို တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်လောက် လုံးဝမကြားရပါ။ သူ့ဆိုသည့်သီချင်းကို ပရိသတ်ကလည်း ရပြီးသားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဩဘာပေးရင်း ပရိသတ်ကပါ ဝိုင်းပြီး လိုက်ဆိုနေကြရာ သူအသံမှာ လုံးဝ နစ်မြုပ်နေလေတော့သည်။

ဇာတ်ခုံထောင့်မှာရပ်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ ယုံကြည်နိုင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပါ။ သူရင်ထဲမှာ ဘာတွေပဲရှိနေနေ၊ ယခုထွက်လာသည့် အသံကတော့ သူ့အသံအစစ် ဖြစ်ပါသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက အသံမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလောက် မကောင်းတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ယခုကြားနေရသည့်အသံသည် ဂျာနာရေးနိုး၏ အသံအစစ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအသံထဲမှာ အံ့ဩဘာနန်း ထူးဆန်းမှုတွေ ပါဝင်နေသည်။ လှပခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများအားလုံး စုပေါင်းပါဝင်နေသည်။

ပထမဆုံး ကြောငြာဇာတ်လမ်းတို့ ပေါ်မလာမီ ဆယ့်လေးမိနစ်လုံးလုံး ထိုနေရာမှာ သူရပ်ပြီး သီချင်းသီဆိုဖျော်ဖြေခဲ့သည်။

အချိန်ပြည့်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများနစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲပြိုကျလာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိရှိခံစားလိုက်ရသည်။ ဇာတ်စင်ရှေ့ရှိ ပရိသတ်မှာ အော်ဟစ်ဩဘာပေးနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ မိုးချွန်းသံသဖွယ် ဆူညံနေဆဲဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို သူတို့ သဘောကျကြတယ်” ဟု လေသံကလေးနှင့် ပြောသည်။ ယခုအဖြစ်ကိုလည်း မယုံကြည်နိုင်သည့် လေသံမျိုး ရောစွက်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို သူတို့ ချစ်ပါတယ်ဗျာ”

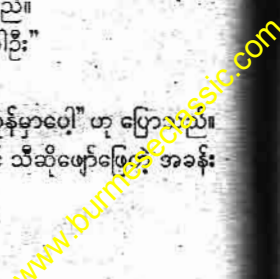
သူ့ကို ဇာတ်ခုံအလယ်ဆီသို့ မျက်နှာပြန်မူပေးလိုက်သည်။

“ပြန်သွားပြီး ပရိသတ်ကြီးကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော့်ကို သူ့မော့ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရုပ်မြင်သံကြား ချိန်ကိုက်ထားတာတွေ လွဲကုန်မှာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

“လွဲစမ်းပါစေဗျာ ဒီအခန်းကိုက ဂျာနာရေးနိုးကိုယ်တိုင် သီဆိုဖျော်ဖြေတဲ့ အခန်း

ဟု ပြောရင်း သူ့ကို ကျွန်တော် တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်တော့ သူ့ဖင်ကို ကျွန်တော် ကန်မလွှတ်တော့ပါ။

ဇာတ်ခုံအလယ်သို့ သူ ပြန်ပြေးသွားသည်။ အောက်က ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်အလေး ပြုသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်ဆီ ပြန်လာသည်။ သူ အလွန်အမင်း ရွှင်လန်းနေတော့သည်။

“ကဲ... ခင်ဗျားအခန်းကိုပြန်ပြီး အဝတ်အစား လဲလိုက်ပေတော့”

ကျွန်တော့်ပါးကို သူ ကသုတ်ကရက်နမ်းကာ ကသုတ်ကရက်ပင် ပြေးထွက်သွားသည်။ ပရိသတ်ကို သူပြန်ပြီး ဦးညွှတ်အလေးပြုသည့်အကွက်သည် ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ကျွန်တော်တို့ ထည့်သွင်းထုတ်လွှင့်ခြင်း မပြုကြောင်းကိုတော့ သူ့အား ဘယ်တော့မှ ပြောပြ ညည်းမဟုတ်ပါ။

ရုပ်မြင်သံကြားဟူသည်မှာ သတင်းများ၊ ဖျော်ဖြေခန်းများ၊ ဇာတ်လမ်းများ၊ ရုပ်ရှင်များကိုသာ ကြားဖြတ်ပြီး ကြော်ငြာပြုလေ့ရှိသည်။ ကြော်ငြာကိုတော့ ဘာနှင့်မှ ကြားဖြတ် နှောင့်ယှက်လေ့မရှိပါ။

ထိုနောက်တွင် ဂျာနာရေးနိုးအား မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ရန် ငှားထားသည့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်လိုက်ရှာသည်။

သိပ်ကြာကြာ မရှာလိုက်ရပါ။ ဇာတ်ခုံနောက်က အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုထဲတွင် နေထိုင်လေ့ရှိသူများကို သွားတွေ့သည်။ သူတို့က သည်အထဲမှာလာပြီး အကြည့်ဆိုက်ချင်တိုင်း ဆိုက်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထားသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ အနားသို့ကပ်သွားပြီး အမျိုးသမီးကို ဂျိုင်းနှစ်ဖက်အောက်မှ မမြှောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဘာလုပ်...”

အမျိုးသားက အော်သည်။ အမျိုးသမီးက ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင်လွတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်။

“မီးတွေမိတ်လိုက်တုန်းက မင်းတို့ ဘယ်ရောက်နေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဂျာနာရေးနိုးကို ဇာတ်ရုံထဲရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လာပေးတာပဲ” ဟု အမျိုးသားက ပြောသည်။

ကောင်မလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ချပေးလိုက်သည်။

“သူ့အနားက မခွာရဘူးလို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်မိနစ်တောင် မခွာရဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“အဝတ်အစားလဲခန်းထဲကို ကျွန်မတို့ လိုက်ပို့တဲ့အချိန်တုန်းက သူ့အခြေအနေ ဘာပဲလား” ဟု အမျိုးသမီးကပြောသည်။

“မင်းတို့ သူ့အနားက မခွာရဘူးလို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ နည်းနစ်နစ်ယောက်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ ကြာသောအခါ ဂျာနာရေးနိုးအတွက် အစောင့်သစ်အဖြစ် ခန့်အပ်ပေးရန် ကျွန်တော် တွေ့သည်။ သူတို့ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များကို ကျွန်တော် အသေးစိတ်ပြောပြသည်။ သူတို့ ခေါင်းညိုကြသည်။ စည်းကမ်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလျှင် နည်းနစ်နစ်အကျိုး ခံစားရမည်ဖြစ်ပြီး စည်းကမ်းဖောက်လျှင် မည်သို့ဆိုးကျိုးခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း

သူတို့သဘောပေါက်သည်။ ဤနေရာသည် ဟောလီးဝုဒ်ဖြစ်သည်။ ယခုအလုပ်လည်း သူတို့အတွက် ပထမဆုံးအလုပ် မဟုတ်ချေ။

“ဒုတိယအကြိမ် ဖျော်ဖြေပြီးရင် သူ့ကို ဟိုတယ်ပြန်ပို့လိုက်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ပထမအစီအစဉ်မှာ အမေရိကန်ပြည် အရှေ့ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းဒေသများသို့ ထုတ်လွှင့်ပေးသည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအစီအစဉ်ကို အနောက်ဘက် ကမ်းခြေဒေသအတွက် ထုတ်လွှင့်ပေးမည်။

“အင်္ဂါနေ့ကျရင် ဇာတ်တိုက်ဖို့ သူ့ကို ဒီပြန်ခေါ်လာခဲ့၊ မင်းတို့ အမြဲတမ်း သူ့အနားမှာ နေရမယ်။ ဘာတစ်ခုမှ သူတစ်ယောက်တည်း မလုပ်စေရဘူး၊ စားတာ၊ သောက်တာ၊ အိပ်တာ ယုတ်စွာအဆုံး ယောက်ျားတစ်ကောင်ကောင်နဲ့ မဟုတ်တာလုပ်တာကအစ သူ့နဲ့အတူတူ မင်းတို့တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေရမယ်။ နားလည်ပြီလား။”

သူတို့ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

နာရီ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ခြောက်နာရီထိုးစို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်။ ခုနစ်နာရီထွက်မည့် လေယာဉ်ပျံဖြင့် နယူးယောက်မြို့သို့ ပြန်ဖို့ဆိုလျှင် ယခုသွားမှဖြစ်မည်။

ဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာရင်း အစီအစဉ်ကြေငြာသူကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ ဂျာနာရေးနီးသည် ဒုတိယအစီအစဉ်ကို စတင်ဖျော်ဖြေနေလေသည်။ အလွန်အလွန်ကိုလှသော အမျိုးသမီးဖြစ်ပါသည်။

ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားတော့သည်။ သည်ဇီ ဆိုးဆိုးရွားရွား ပြဿနာများကို ဘယ်လောက်များများ ကျွန်တော် ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးနေရဦးမည် ဆိုသည်ကို မသိနိုင်ပါ။

တစ်ပတ်လောက်တော့ မထတမ်း အိပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိပါ။

နယ်လ်ဆင်ကုမ္ပဏီ၏ သုတေသနပြုချက်ကို သိရှိနိုင်ရန် နယူးယောက်မြို့သို့ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ချင်နေသည်။

အခန်း(၁၀)

အိပ်ဆေးတစ်လုံးသောက်ပြီး လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာအိပ်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားသည်။
သို့သော်လည်း အိပ်ဆေးက မစွမ်းပါ။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်များကို ထုတ်ပစ်၍
နေနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိနေသေးသည်။ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်အတစ်ခု
ထပ်သည်တည်း အောင်မြင်စုံဖြင့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ချောချောမောမော လည်ပတ်နိုင်ပြီဟု
ဆိုသောပါ။

နောက်ရာသီအတွက် ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ထားသည့် အစီအစဉ်များမှာ စင်ကလဲ
ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီ တင်ဆက်ခဲ့ဖူးသမျှများအနက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။
အစီအစဉ်အားလုံး၏ (၇၀) ရာခိုင်နှုန်းသည် တင်ဆက်မှု အသစ်များချည်းဖြစ်သည်။

ရုပ်မြင်သံကြားဌာနကြီး တစ်ခုလုံးမှာရှိနေသည့် ဌာနကြီးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ရုပ်မြင်သံကြားဌာနကြီးကို ကျွန်တော်အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ရပေတော့မည်။
သူတို့နှင့်အတူ သုံးလအလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် မကြိုက်နိုင်သူတွေ တစ်ဝက်ကျော်
ရောပေါ့နေသည်။

ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ကိုင်လိုသပ၊ဆိုလျှင် ထိုသူများကိုထုတ်ပစ်ပြီး ကျွန်တော်
အရည်အချင်းရှိသူများနှင့် အစားထိုးခန့်အပ်ရမည်။ သည်အတွက်လည်း
သူတို့၏နှုတ်ထွက်စာများ ကျွန်တော်အံ့ဆွဲထဲမှာ အသင့်ရှိပြီးသားဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနကို 'ပီးဘော်ဒီ'ဆု ပေးတော့မလိုလို သတင်းများ
ထွက်နေသည်။ ကျွန်တော်လက်ထဲမှာလည်း ရုပ်ရှင်ကားတွေ တပုံကြီးရှိနေသည်။
သူတို့ဘေးသည့်ဈေးကို မဆစ်ဘဲ ဝယ်ထားခဲ့သဖြင့် နိုင်ဖဲက ကျွန်တော်လက်ဝယ် အပိုင်
သဘောဖြစ်သည်။

လာမည့် ဖေဖော်ဝါရီလသည် ကြော်ငြာရှင်များ၏လဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အစီအစဉ်များကို ထုတ်ဖော်ကြေညာလိုက်လျှင် ကြော်ငြာရှင်များ ဝိုင်းလာမည်မှာ သေချာသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရုပ်မြင်သံကြားဌာနအချင်းချင်း အပြင်းအထန် ပညာပြိုင်ကြရမိမြဲဖြစ်သည်။ လာမည့် ရုပ်မြင်သံကြားရာသီအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် အစီအစဉ်များကို မက်လုံးပေးကာ အပြိုင်ကြေညာကြရသည်။ ကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာနှင့် ကြော်ငြာကုမ္ပဏီများကလည်း ထိုအစီအစဉ်များကိုကြည့်ကာ လူကြိုက်များမည့် ရုပ်မြင်သံကြားဌာနတွင် အပြိုင်ကြော်ငြာနိုင်ရန် ကြိုးစားကြသည်။

ယခင်အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် စင်ကလဲယား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသည် မိမိအစီအစဉ်ကို နောက်ဆုံးမှ ထုတ်ဖော်ကြေညာစမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ထိုအစဉ်အလာကို ဖျက်ရတော့မည်။ ဇန်နဝါရီလကုန်လောက်တွင် သူများထက်ဦးအောင် ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး ထုတ်ပြန်ကြေညာရတော့မည်။ ထိုအချိန်တွင် အခြားရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီများက သူတို့အစီအစဉ်ကို ပြင်ဆင်နေတုန်းပင် ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်ရမည့်သဘော ဖြစ်သွားမည်။

ကျွန်တော် အတွက်မှားလျှင် ဒေါ်လာသန်းသုံးဆယ်ကို ရေထဲလွှင့်ပစ်လိုက်သည်နှင့် အတူတူဖြစ်တော့မည်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ပြုတ်မည်။ အလုပ်ပြုတ်လျှင် ကိပ်အန်းမှ မစွတုာလက်ဖတ်၏ အသံလွှင့်ရုံကလေးသို့ ပြန်ပြီးအလုပ်လုပ်ဖို့သာ ခွံတော့သည်။ ထိုသို့သော တောအသံလွှင့်ရုံကလေးကပင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးချင်မှ ပေးပေတော့မည်။

နယူးယောက်မြို့တွင် လေယာဉ်ပျံ ဆင်းသက်လိုက်သည့်အချိန်အထိ ကျွန်တော် အိပ်၍မပျော်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ ဂိတ်ဝတွင် ဂျက်ဆာပစ် စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျုပ်တို့တော့ ဒုက္ခတွေ့ကုန်ကြပြီ” ဟု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းဆွဲမနှုတ်ဆက်ရသေးမီမှာပင် ဂျက်က ဆီးကြိုပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒုက္ခတွေ့နေရသည့်အကြောင်း သူထုတ်ဖော်ပြောဖို့ မလိုပါ။ ယခုလို မနက်ခြောက်နာရီအချိန်ကြီးမှာပင် အိပ်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ကို လေဆိပ်မှာ လာကြိုနေသည်ဆိုကတည်းက ဒုက္ခဖြစ်ပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလိုက်မိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ပြီးတော့ မနက်လင်းအားကြီး အချိန်သာမက ယနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့လည်း ဖြစ်နေသေးသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခဖြစ်အောင်လုပ်သူမှာ ဒင်ရစ်ချီဖြစ်သည်။ အလွန်ဆိုးရွားသည့် အမှားတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကျူးလွန်ခဲ့မိသည်။ ထိုအမှားက ဒင်ရစ်ချီကို သူ့လူများနှင့် သည်အတိုင်းပူးပေါင်းခွင့် ပေးထားခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်လက်ခံလိုက်သည့် နေ့မှစ၍ သူတို့အုပ်စုကို ဖြိုပစ်ရမည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်လူများနှင့် အစားထိုးရမည်။

ယခုတော့ အလုပ်သင့်ဆုံးအလုပ်ကို ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့မိသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို

ဖြစ်သည်။ နောင်တွင် သည်လိုအမှားမျိုးကို ထပ်မံမကျူးလွန်မိဖို့ စိတ်ထဲမှာကျိတ်
ညှစ်ဆို့လိုက်မိလေသည်။

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဂျက်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက်က မောင်ရင် လော့ဘ်အိန်ဂျလိစ်ကို ထွက်လည်းသွားရော ဒီမှာ
ပေါ်တာပဲ။ ဂျိုးဒိုင်းက ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အစီအစဉ်တွေအားလုံး ရပ်ထားဖို့ပြောတယ်။
သဘောတူညီချက်မပါဘဲနဲ့ ဘာစာချုပ်မှ မချုပ်ပါနဲ့တဲ့”

ဂျိုးဒိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
သည်။ သူ့ကို လူတော်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော်သက်မှတ်ပြီး ဆက်လက်ခန့်ထားဖို့
ဆန္ဒရှိသေးသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်မပြောတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေး

“စ၊စချင်းတော့ ဖုန်းဆက်မလို့ စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို မောင်ရင်
ထိုင်သိပြီး ဒီကိစ္စထဲကို မောင်ရင်ကပဲ ဒင်ရစ်ချီကို ဆွဲသွင်းတယ်ထင်နေတာ။ သောကြာ
ညက သူ့ဖုန်းဆက်ပြီး ကျုပ်တို့အစီအစဉ်တွေကို ရှင်းပြလိုက်တယ်”

“သူက ဘာပြောသလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာပေါ့။ စီးပွားရေးနဲ့
မောင်ရင်လုပ်မယ့် အစီအစဉ်တွေအားလုံး ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ကို ကြိုတင်တင်ပြရ
အမှတ်အသားမရှိတာပျား၊ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့အနေနဲ့ ကြိုတင်လေ့လာနိုင်မယ်တဲ့”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပျား၊ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဆိုတာ စင်ကလဲယားခိုင်းတာပဲ။ တစ်သက်
တာရတာ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ဒေါသကြီး ပြောမိသည်။

“ဒါကိုတော့ မောင်ရင်ရော ကျုပ်ရော သိကြတာပေါ့ပျား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က
အတိုက်အခံလုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ စင်ကလဲယားကို သူ အယုံသွင်းချင်
တာမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။ သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော် စဉ်းစား၍
စင်ကလဲယားက ကျွန်တော့်ကို ချောက်ချချင်သပဆိုလျှင် သည်လောက်အထိ
အသေးစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ယခု ကျွန်တော်သုံးပစ်လိုက်သည့် ငွေများသည် အလွန်
များပြားနေသည်။ သူ့အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်လျှင် စောစောတည်းက ကြိုတင်ဟန့်တား
ထားသည်။

တို့တယ်မှာရှိသည့် ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ မနက်ရှုန်နာရီထိုးနေ
လောင်းမြည်နေသည့် တယ်လီဖုန်းက အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ ဖုန်းဆက်သူမှာ
ကျွန်တော်ပင်။ သူ့အသံမှာ ဒေါသကြောင့် တုန်လှုပ်နေသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ပေးနေတယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်” ဟု သူက

“ဟုတ်တယ်လေဗျား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားက နယူးယောက်မြို့၊ ရိုတာဂိုမြို့နှင့် လော့ဘ်အိန်ဂျလိစ်
ဆေးကုရေး ဆေးရောင်စုံအဖြစ် စတင်လွှင့်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် သောကြာနေ့ညက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲ” ဟု ဝင်းနန်းက မေးသည်။

“ဘာ . . .”

အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားသည့် အသံကို ကျွန်တော် အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းပင် မရှိလိုက်တော့ပါ။

“ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒင်ရစ်ချီက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး အလုပ်ထုတ်လိုက်ကြောင်း ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပုံတွေဟာ စည်းကမ်းနည်းလမ်းမကျဘူးတဲ့၊ ဆေးရောင်စုံနဲ့ ထုတ်လွှင့်ဖို့ကိစ္စ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ကျွန်တော်လုပ်တယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားက ခွင့်ပြုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြတယ်၊ ဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလို့ သူက ပြောတယ်၊ ငွေလုံးငွေရင်း အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ရမယ့်ကိစ္စတိုင်း ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရယူဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဒါလောက်ကြာကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ နားလည်ရမယ်တဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အခုဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု သူကမေးသည်။

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ခင်ဗျားရုံး ခင်ဗျားပြန်သွားပြီး ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပါ၊ ကျုပ် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ဂျက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားကြားတယ်မဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပို၍စိတ်ပူလာကြောင်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်တွေ့နေရသည်။

“မောင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ”

သူ့ကို အဖြေပေးသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်က ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ ဖော်ဂါတီ၏ အိမ်ဖုန်းကို ဆက်သည်။

“မင်းလက်ထောက် အဖို့သမီးကလေးတွေကိုစုပြီး အခုတစ်နာရီအတွင်း ကိုယ့်ရုံးမှာ လာတွေ့နိုင်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် မစ္စတာဂေါက်”

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပင် ဖြစ်သော်လည်း သာမန်ရုံးတက်ရက်အတိုင်း ရုံးတက်မည် ဟုပြောသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းတယ်”

“မစ္စတာဂေါက် . . .”

သူ့လေသံက တက်ကြွသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ပြောပါ”

“ညတုန်းက ဂျာနာရေးနိုးရဲ့ ဖျော်ဖြေခန်း ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တယ်၊ အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ ရှင့်ကို ချီးကျူးပါတယ်၊ အဲဒီအစီအစဉ်အပြီးမှာပြတဲ့ ကလပ်ဂေဘယ်လ်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကလေးကလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တစ်နာရီအတွင်း မင်းတို့နဲ့ တွေ့မယ်နော်”

ခေတ်ခါးပြီး အဝတ်အစားအသစ်များ လဲသည်။ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်လာသော

အခါ ကော်ဖီနှင့် ဘရန်ဒီကို ရောသောက်နေသည်။

“လာ... သွားစို့”

“အစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်လာရင်း ဂျက်ကမေးသည်။

“မီးလောင်ရင် မီးကိုသတ်တဲ့နည်းလမ်းဟာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

□□□

အခန်း(၁၁)

အိပ်ဆေးသောက်ပြီး ကျွန်တော် အိပ်သည်။ တနင်္လာနေ့တွင် နေအတော်မြင့်မှ အိပ်ရာကထသည်။ (၁၁) နာရီမထိုးမချင်း ရုံးသို့မသွား။ သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ပြောင်းဆန်ကုန်လောက်ပြီ။

ဖော်ဂါတီက ပြက်လုံးမထုတ်စဖူး ပြက်လုံးဆီးထုတ်သည်။

“ပေါက်ကွဲမှုကြီးကတော့ ရစ်ချ်တာစကေး နံပါတ်ရှစ်ရောက်သွားပြီ”

ထို့နောက် ကော်ဖီနှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို ကျွန်တော်ရုံးခန်းတွင်းသို့ ယူလာသည်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယားက သူ့ကိုဖုန်းဆက်ပါလို့ မှာထားပါတယ်”

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆီးနှင်းတွေကျနေတဲ့ အတိုင်းပဲနော်”

ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုကြောင်း ဖော်ဂါတီသိသည်။

“နောက်တစ်ခါ သူဆက်ရင် ရှင်မအားသေးဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်နော်”

“နယ်လ်ဆင်စစ်တမ်းတွေ လာပြီလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အခု အချိန်မရွေး ရောက်လာတော့မှာပါ။ အေအိုင်အာ သတင်းတွေတော့ ရောက်နေပြီ။ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်”

အေအိုင်အာသတင်းများကို အပေါ်ဆုံးတွင် တင်ထားပေးသည်။ ကျွန်တော် ယူကြည့်သည်။ အခြေအနေ ကောင်းသည်ဆိုခြင်းထက်ပင် ပိုကောင်းနေပါသည်။

ဂျာနာရေးဦး ဖျော်ဖြေခန်းတစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် ပရိသတ် (၄၄) ရာခိုင်နှုန်းကို ကျွန်တော်တို့ ရယူနိုင်လိုက်ကြသည်။ တလပင်ကေဘယ်လ်၏ ရုပ်ရှင်ကားဖြင့် (၄၁) ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်လိုက်သည်။ ယခု စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြား စံချိန်အားလုံးကို ချိုးပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီ စတင်တည်ထောင်သည့် အချိန်မှစ၍ ပရိ-
သတ် (၁၅) ရာခိုင်နှုန်းထက် ပိုမရဖူးသေးချေ။

ကျွန်တော် အတော်တလေး အသက်ရှူချောင်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သတင်း
ကြည့်အစုံ မရသေး။ စောင့်ကြည့်စရာတွေ ရှိနေသေးသည်။

ထိပ်တန်းကြော်ငြာကုမ္ပဏီကြီး လေးခုတို့၏ ဥက္ကဋ္ဌများကို မနေ့တုန်းက ကျွန်တော်
နှုတ်ခွန်းဆက်ခဲ့သည်။

“အခုလာမယ့် ရာသီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်တွေ ခင်ဗျား
ကြိုပို့ပေးလိုက်ပါမယ်။ သတင်းစာတွေထက် ဆယ်နှစ်နာရီစောပြီး ကြိုပို့ပေးတော့ပါ။ တခြား
ကုမ္ပဏီကြီးသုံးခုကိုလည်း ကျွန်တော် ဒီအတိုင်း ဖုန်းဆက်ပြောပြီး ကမ်းလှမ်းပါမယ်။ ကျွန်တော်
ကြော်ငြာမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီလေးခုကို ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ငွေလှူပေးမယ်။
အစီအစဉ် ညနေလေးနာရီအထိ စောင့်ပါမယ်။ လေးနာရီကျော်သွားရင်တော့ ထုံးစံဈေးပဲ
အစီအစဉ်တွေကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်စေလိုပါတယ်။ နောက်ရာသီမှာ
စင်ကလဲယား အကောင်းဆုံးဖြစ်တာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ကြော်ငြာကုမ္ပဏီကြီး လေးခုစလုံးက တစ်ခုတည်းသော မေးခွန်းကိုပင် မေးကြ
သည်။

“ဘာကြောင့် ခင်ဗျား အပိုင်ပြောနိုင်နေတာလဲ”

လေးယောက်စလုံးကို ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ခုတည်းသော အဖြေကိုပင် ပြန်
သေသည်။

“တနင်္လာနေ့ကျရင် နယ်လ်ဆင်ကုမ္ပဏီကထုတ်တဲ့ စစ်တမ်းကို စောင့်ကြည့်ပါ။
နေ့နေညတုန်းက ပရိသတ်အများစုကို ကျွန်တော်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်က ဆွဲဆောင်
နိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ကမ်းလှမ်းချက်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြား
ကြော်ငြာကုမ္ပဏီကို ခင်ဗျားတို့ မဝယ်ဖြစ်လိုက်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကြော်ငြာရှင်တွေကို
အခြေခင်းရခက်ပါလိမ့်မယ်”

ယခုတော့ သူတို့၏ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို ကျွန်တော် စောင့်ရချေပြီ။
အေအိုင်အာ သတင်းများကိုဖတ်၍ မပြီးသေးမီမှာပင် ပထမဆုံး အကြောင်းပြန်
ကြားချက် ရောက်ရှိလာသည်။ ဆက်သွယ်မှု စတင်ဒတ်ကက်ဆယ် ကြော်ငြာကုမ္ပဏီကြီး၏
ဥက္ကဋ္ဌ ဂျန်ဘာဏ္ဍလက်ဖြစ်သည်။ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ကမ်းလှမ်းထားသည့်
သေသီးထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“စတီဖင်... နယ်လ်ဆင်စစ်တမ်းကို မစောင့်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်
ချိန်တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ယုံကြည်သွားပြီ”

ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူလည်း အေအိုင်အာသတင်းများကိုဖတ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချသွား
ခြင်းသာ ဖြစ်ရပါမည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျန်”

“တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကြော်ငြာတွေကို အစီ
အစဉ်ရွေးဆုံးတ ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ရမယ်”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ဂျာနာရေးနိုး ဖျော်ဖြေမှုနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြားထဲမှာ ထည့်ကြော်ငြာပေးနိုင်မလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဂျာနာရေးနိုးအပြီးမှာ ထည့်ပေးနိုင်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒုတိယ ရုပ်ရှင်မလွှင့်ခင် ထည့်ပေးနိုင်မယ်၊ နောက်လဆိုရင် ခင်ဗျားကြိုက်သလို လုပ်ပေးမယ်၊ သဘောကျသလား”

“ကျပြီ၊ ခင်ဗျားကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျွန်၊ လိုအပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကြော်ငြာဌာနကလူတွေကို ညွှန်ကြားလိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော်က ထိုမျှပြောပြီး ဖုန်းကိုပြန်ချသည်။ ကျွန်တော့်လက်များ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားကြော်ငြာအတွက် တစ်ထိုင်တည်းနှင့် သန်းသုံးဆယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးချေ။ ယခု ဂျွန်ဘာထွက်လက် တစ်ယောက်တည်းနှင့် သန်းသုံးဆယ် ကျွန်တော် ပိုက်မိချေပြီ။

ဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်ပြန်သည်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယားက ရှင်နဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့” ဟု ဖော်ဂါတီက ခြောက်ကပ်ကပ် ပြောသည်။

“ကိုယ် အစည်းအဝေးလုပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ကြော်ငြာဌာနက ဂီလီယန်ကို အခုချက်ချင်း လွှတ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ချသည့်အချိန်မှာပင် ထပ်မြည်ပြန်သည်။

“နှစ်နာရီခွဲမှာလုပ်မယ့် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အထူးအစည်းအဝေးကို ရှင်တက်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်လို့ မစ္စတာစင်ကလဲယားက ပြောပါတယ်ရှင်” ဟု ဖော်ဂါတီက ပြောပြန်သည်။

“တက်မယ်လို့ပြောလိုက်”

ဂီလီယန်ဝင်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနားလာပြီး အပြင်ကိုကြည့်စမ်း”

ပြတင်းပေါက်နားရှိ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူလာရပ်သည်။

“ဟောဟိုအောက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ လူတွေပေါ်ကို ဆီးနှင်းတွေ ကျနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအပေါ်ကနေကြည့်ရင် လူတွေတို့ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရဘူးလေ”

အံ့ဩသည့်အမူအရာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားလည်း ဆီးနှင်းတွေအပေါ်မှာ ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား၊ ဆီးနှင်းတွေက ခင်ဗျားအောက်မှကျနေပြီး ခင်ဗျားကိုတော့ ဆီးနှင်းပွင့်တစ်ပွင့်ကလေးမှ လာမထိနိုင်လောက်အောင် မြင့်တဲ့နေရာမျိုးလေ”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ဘာတွေပြောနေသည်ကို သူနားမလည်ပါ။ သို့သော်လည်း အပေါ်ထပ်မှာရှိနေသည့် စင်ကလဲယားကတော့ ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုကြောင်း သိသည်။

မစ္စတာစင်ကလဲယားသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဆီးနှင်းများမကျနိုင်ကြောင်း သူ သိ
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို သူ့အောက်မှာထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနည်းအားဖြင့် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်နိုင်တော့။ သူ့အောက်မှာရှိနေသော
ကျွန်တော်တို့ကမူ အချင်းချင်း တိုက်ကြခိုက်ကြရသည်။ သတ်ကြဖြတ်ကြရသည်။ ကုတ်ကြ
ဖြတ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသောအချိန်တွင် စင်ကလဲယားကမူ အောင်ပွဲခံသူ
မဟုတ်ဘဲ ပြီး ထွက်ခွာသွားပေလိမ့်မည်။

အခန်းထဲသို့ ဖော်ဂါတီ ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။ နောက်ဆုံးသတင်း
ကျွန်တော်ကိုပေးသည်။ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။

စနေနေ့ည ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်သည့် ပရိသတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ပိုင်သွားပါပြီ။
ကျွန်တော်တို့သည် အခြားရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီအားလုံးထက် ရှစ်မှတ်တိတိ ပိုမြင့်သွားပြီ
ဖြစ်ကြောင်း နယ်လ်ဆင်ကုမ္ပဏီ၏ စစ်တမ်းတွင် ဖော်ပြထားချေသည်။

ဘာစကားမှမပြောဘဲ စာတမ်းစာရွက်ကို ဝီလီယန်၏လက်ထဲသို့ ထိုးပေးပြီး ကျွန်-
တော်တို့ပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော် ဝင်မထိုင်ရသေးမီမှာပင် တယ်လီဖုန်းများ ဆူညံစွာ
ပြည်ကြလေတော့သည်။

ထိုနေ့က နေ့လယ်စာ အပြင်ထွက်မစားနိုင်တော့ပါ။
ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အထူးအစည်းအဝေးကျင်းပရာ အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွား
သည်။ အချိန်တွင် အကြီးဆုံး ကြော်ငြာကုမ္ပဏီကြီးလေးခုက ကျွန်တော်တို့၏ ကြော်ငြာကဏ္ဍ
အားလုံးကို ဝယ်ယူပြီး ဖြစ်နေချေပြီ။

မိနစ်အနည်းငယ်နောက်ကျပြီး အစည်းအဝေးသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်။
အစည်းအဝေးသည် ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ဖြစ်သော စင်ကလဲယား၏ဘေးမှ ကုလားထိုင်
ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်ထိပ်သို့ ကျွန်တော် သွားထိုင်ရသည်။
“နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်-လူကြီးမင်းများခင်ဗျား။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော် ခေါင်းမဖော်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်များသွားပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က
အတင်းပန်စကား ပြောသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး အစည်းအဝေး စပါပြီ” ဟု စင်ကလဲယားက ပြောသည်။ သူ
မူလမှာပေါ်တွင် ဘာအမှုအရာမှ မရှိချေ။

ဒင်ရစ်ချီက နည်းနည်းကလေးမှ အချိန်ဆွဲမနေပါ။
“ခင်ဗျားရှေ့မှာချထားပေးတဲ့ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်ကို မှတ်မိခဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်
၏ လှမ်းမေးသည်။

ကျွန်တော်က ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မှတ်မိရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပေးလိုက်တဲ့ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်ပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါရိုက်တာအဖွဲ့နဲ့ ကြိုတင်ညှိနှိုင်းပြီး သဘောတူညီချက်မယူဘဲနဲ့ အဲဒီ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ခင်ဗျား သဘောပေါက်မှာမေ့မိနေ” သူလေသံက အလွန်တရာခြောက်ကပ်ပြီး အေးစက်မာကျောနေသည်။

ကျွန်တော်က စင်ကလဲယားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဓမ္မတာစင်ကလဲယားနဲ့ ကျွန်တော် နားလည်ထားတာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ ကုမ္ပဏီအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာမှန်သမျှကို လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ အပြည့်အဝ ရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒီနေ့အထိ ခင်ဗျားလုပ်ကိုင်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို ဒါရိုက်တာအဖွဲ့က ခွင့်ပြုခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုပါ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို တစ်ခုမှ အပြောင်းအလဲ မလုပ်ခိုင်းခဲ့ပါဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တိုင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပြီးတော့မှသာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့က သဘောတူခဲ့ရတာချည်းပါပဲ၊ ဘာတစ်ခုကိုမှ ကြိုတင်သဘောတူညီချက် မယူခဲ့ဖူးပါဘူး၊ နောက်နောင် ကျွန်တော်ဆက်လုပ်မယ့် အလုပ်တွေအားလုံးဟာလည်း အဲဒီသဘောသာဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်”

ဒင်ရစ်ချီသည် ခဏကြာအောင် တိတ်သွားသည်။ သူ့ရှေ့မှာရှိနေသည့် စာရွက်အချို့ကို ကောက်ယူကာ ဖတ်ကြည့်နေသည်။ စင်ကလဲယားကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကို ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်၍ မရနိုင်ချေ။ ကျောက်ပုံကြီးတစ်ခုကို ကြည့်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားရေးဆွဲထားတဲ့ အစီအစဉ်သစ်တွေအရ ကုန်ကျငွေတာ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း လေးဆယ်ကျော်နေတယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆေးရောင်စုံနဲ့ ထုတ်လွှင့်တဲ့အတွက် နောက်ထပ်ဆယ်တစ်သန်း ကုန်သွားတာကို ရော သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်”

“ဒါလောက်တောင်များတဲ့ ငွေတွေကို သုံးနေတာဟာ ကုမ္ပဏီအတွက် အကျိုးကျေးဇူးရှိမယ်လို့ ထင်သလား”

“ထင်ပါတယ်၊ အကျိုးကျေးဇူးရှိမယ်မထင်ရင် ကျွန်တော် ဒီအလုပ်တွေကို ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကုမ္ပဏီက အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေကို သူတို့နဲ့မတိုင်ပင်ဘဲ အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်တာကရော စည်းကမ်းနည်းလမ်းများနဲ့အညီ လုပ်တာဖြစ်တယ်လို့ ထင်သလား”

“ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်စင်တင်တဲ့နေ့ကပဲ သူတို့အားလုံးရဲ့

နှုတ်ထွက်စာတွေ ကျွန်တော် တောင်းထားခဲ့တာပဲ၊ အခုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်အံ့ဆွဲထဲမှာ အဲဒီနှုတ်ထွက်စာတွေ ရှိနေတယ်။”

“ခင်ဗျားဆီမှာ ကျုပ်ရဲ့နှုတ်ထွက်စာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အလုပ်ထုတ်ပစ် ထိက်တဲ့ လူတွေစာရင်းထဲမှာ ကျုပ်နာမည်ပါ ပါနေတယ်။”

“ဒါကတော့ ဖြစ်လာမည့် အခြေအနေကိုကြိုမြင်ပြီး စာရင်းထဲမှာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလိုက်တာပါ။”

“ကြိုမြင်တယ်ဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီအစည်းအဝေး မပြီးခင်မှာပဲ ခင်ဗျားရဲ့ နှုတ်ထွက်စာကို ကျွန်တော် လက်ခံရရှိ တာမယ်ဆိုတာ သိပ်ကိုသေချာနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။”

သူ့မျက်နှာရဲ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို စကားပြောခွင့် ကျွန်တော် မပေးတော့ပါ။ စားပွဲပတ်လည်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား၊ အားလုံး အလုပ်များကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါ တယ်။ ဒါကြောင့် အကျယ်ချဲ့မနေတော့ဘဲ လိုရင်းကို တိုတိုပဲပြောပါမယ်။ အခုမကုန်ဆုံးသေး ဆို ရာသီအတွက် ကျွန်တော်တို့ရလိုက်တဲ့ ကြော်ငြာကဝင်ငွေဟာ သန်းတစ်ရာခြောက်ဆယ် နှစ်ဆယ်၊ ကြိုတင်ပေးငွေအဖြစ် လေးဆယ်ရှစ်သန်း ရထားပါပြီ။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် သုံးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်ပါတယ်။ နောက်လာမယ့် ရာသီအတွက် ကြော်ငြာကဝင်ငွေ သန်းပေါင်းနှစ်ရာ ဆယ်ဆယ် ရှိပါတယ်။ အခု သန်းတစ်ရာနှစ်ဆယ် ရထားပါပြီ။ ရာခိုင်နှုန်းငါးဆယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ကြော်ငြာကဝင်ငွေဟာ အလျင်နှစ်တွေနဲ့စာရင် အဆပေါင်းများစွာ တိုးတက်လာတာကို တွေ့ရ ပါသလိုပဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလို မတန်တဆ တိုးတက်လာရသလဲဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့က ဝတ်လွှင့်လိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားနဲ့ ဂျာနာရေးနိုး ဖျော်ဖြေမှု အစီအစဉ်အရ နှစ်ရက်အတွင်း အောင်မြင်သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆေးရောင်စုံနဲ့ ထုတ်လွှင့်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ မလုပ်မဖြစ် လုပ်ကြရမှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နောက်ငါးနှစ်ကြာမှ ဆေးရောင်စုံနဲ့လွှင့်ဖို့ စီစဉ်မယ်ဆိုရင် ကုန်ကျ စရိတ်က ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း တက်သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစုရှယ်ယာဈေးနှုန်းတွေပါ ရာခိုင်နှုန်းနှစ်ဆယ် တိုးလာပါတယ်။”

ကျွန်တော်က စကားကို ခဏဖြတ်ပြီး ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်များအား လှည့်ကြည့် ရင်း အကဲခတ်နေသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အသုံးစရိတ်ငွေ များတဲ့အတွက် ဝင်ငွေတွေ မတန်တဆ များလာပါတယ်။ ဒီလို ဝင်ငွေတွေ မတန်တဆများလာတာဟာ ကုမ္ပဏီရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ထိခိုက်ပါသလား။ ဌာန အဝန်ခံတွေကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာကတော့ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီအတွက် အသုံးမဝင်တော့လို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီအတွက် သူတို့အားလုံး လူပိုတွေဖြစ်နေ တာ အချိန်ကြာမြင့်လှပါပြီ။”

အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

စင်ကလဲယားက လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“မစုတာဂေါက်ရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေအပေါ် အယုံအကြည်ရှိမရှိ မဲခွဲမယ်”
မဲနှစ်မဲမှအပ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ကြည်ကြောင်း ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်အားလုံးက တစ်ည
တညွတ်တည်း ဆန္ဒမဲပေးကြလေသည်။

မဝေးသောမဲနှစ်မဲမှာ ဒင်ရစ်ချီနှင့် ကျွန်တော်၏မဲဖြစ်လေသည်။

“ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အထူးအစည်းအဝေး ရုပ်သိမ်းကြောင်း ကြေညာပါတယ်” ဟု
စင်ကလဲယားက ပြောသည်။

လူနှစ်ယောက်မှအပ ကျန်လူအားလုံး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ကျန်နေ
သူနှစ်ယောက်မှာ ဒင်ရစ်ချီနှင့် ကျွန်တော် ဖြစ်လေသည်။

စာရွက်စာတမ်းများကို စုဆောင်းသိမ်းဆည်းရင်း စားပွဲတစ်ဖက်ထိပ်သို့ ကျွန်တော်
လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒင်ရစ်ချီသည် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရသွားသူ တစ်ယောက်လို
စားပွဲပေါ်မှာ ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး ငိုနေသည်။

သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော်လျှောက်သွားသည်။ သူ့ဘေးမှာ ရပ်သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒင်”

ကျွန်တော့်ကို သူမော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုခွေးသားကြီးက နှုတ်ဆက်စကားလေးတောင် ပြောသွားဖော်မရဘူး” ဟု အသံ
လေးလေးကြီးဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ကျုပ် အခုလိုဖြစ်အောင် သူ့အကွက်ဆင်ထားတာ”

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို အကွက်ဆင်ထားတာပါဗျာ”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်တောင်ကို ခပ်မြန်မြန်ခတ်နေသည်။

“ကျုပ်ကို အလုပ်ထွက်ပါတော့လို့ သူပြောဖို့ကောင်းတယ်။ အခုလို သောက်ရက်
ခွဲဖို့မကောင်းဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး သူပြောရင် အခုလိုလည်း ကျုပ်လုပ်မိမှာ မဟုတ်
ဘူး”

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူထသွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာ
တော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။

သူ ခြောက်ကပ်ကပ်ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက မပြုံးပါ။ ကျွန်တော်
ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးသည်။

“ကံကောင်းပါစေ စတီဖင်”

သူ လှိုက်လှဲစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒင်”

“သူတို့ ပြောလေ့ရှိသလိုပဲ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား လုံခြုံအောင် အမြဲတမ်း ကာကွယ်
ထားပေတော့၊ နောက်ပြီးတော့ ဒိုင်လူကြီးကို မလွတ်တမ်းကြည့်ထား”

အခန်း(၁၂)

တစ်နေ့ခင်းလုံး ကော်ဖီနှင့် ဘရန်ဒီကိုရောပြီး ကျွန်တော် သောက်နေမိသည်။
သည်လိုသောက်နေရသဖြင့် ကျွန်တော် သိပ်မတွေးဖြစ်တော့။

ကျွန်တော့်အကြောင်း၊ ဒင်ရစ်ချီအကြောင်း၊ စင်ကလဲယားအကြောင်းများကို သိပ်
မတွေးဖြစ်တော့။ အလုပ်များကို ဇောက်ချလုပ်နိုင်နေသည်။ ညကိုးနာရီထိုးတော့မှ အလုပ်
ပြတ်သည်။

“အင်း... အခုမှပဲ ပြတ်တော့တယ်” ဟု ပြောရင်း ရွှေ့မှာရှိနေသည့် ဖော်ဂါတီကို
တုန်ကြည့်မိသည်။

“ဖော်ဂါတီ... ကိုယ့်ဖို့ အရက်တစ်ခွက်လောက် စပ်ပေးစမ်းပါ”

ဘားရှိရာသို့ သူ့လျှောက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်လာပေးသည်။ အလွန်
အပ်တည့်သည်။

“မင်းလည်းသောက်လေ၊ ဒီနေ့ ပင်ပန်းနေပြီ၊ အမောပြေသွားအောင် သောက်လိုက်
နော်”

“မသောက်တော့ပါဘူးရှင်၊ သိမ်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းပြီး ကျွန်မပြန်မယ်၊ ဆီးနှင်း
တွေ ဒါလောက်ကျနေတာ ရထားက နောက်ကျဦးမှာ” ဟု ခေါင်းခါရင်း ပြောသည်။

သူ့ဖြူပြင်မှာနေသည်ကို ကျွန်တော် မေ့သွားသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်အောင် အချိန်
အတော်ကြာဦးမည်။ ညဉ့်နက်သွားဖို့ သေချာသည်။

“ဖော်ဂါတီ ပြန်ဖို့အခက်အခဲရှိတယ်ဆိုရင် တိုတယ်မှာ သွားတည်းပါ၊ ကုန်ကျစရိတ်
မီး တုမ္မဏိက ရှင်းမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂေါက်၊ ကျွန်မကို ခိုင်းစရာရှိပါသေးသလား”

“ရှိတယ်၊ မင်းမပြန်ခင် စောစောကလို မာတီနီကောင်းကောင်းလေး စပ်ပေးခဲ့ပါဦး”
သူ စပ်ပြီးယူလာပေးသည့် မာတီနီကို ကျွန်တော်မြဲသည်။

“ဖော်ဂါတီ ဒါလောက်ကောင်းအောင် စပ်ပေးတတ်တဲ့အတွက် မင်းကို လခတိုးပေးဖို့အကြောင်း လုံလောက်သွားပြီ၊ တစ်ပတ်ကို နှစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာတိုးဖို့ လစာဌာနကို မနက်ဖြန် အကြောင်းကြားလိုက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂေါက်”

“မင်း မနက်ဖြန် အကြောင်းကြားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာလို့ မင်းမထင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ကိုယ်မူးနေပြီလို့ မင်းထင်နေပြီလေ”

“ဒီလိုမထင်ပါဘူး မစ္စတာဂေါက်”

“အရေးကြီးတာကို ပြောကြားဖို့ ကိုယ်ဟာ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြား လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆိုရင် အားလုံးရှင်းသွားပြီ၊ ကဲ . . မင်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကို လာ”

ကျွန်တော်က မာတီနီသောက်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်မ ပြန်မှကောင်းတော့မယ် ထင်တယ်” ဟု သူကပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ အတော်ကြီး ထူးဆန်းနေသည်။

“မင်း ကိုယ့်တောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းပယ်လိုက်တာလား”

သူ ဘာမှမဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“မင်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ကုမ္ပဏီရဲ့ဥက္ကဋ္ဌအလိုကို မလိုက်လျောတဲ့အတွက် တာဝန်မကျေပွန်မှုနဲ့ မင်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ဘာစကားမှမပြော။

ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်သည်။ ချက်ချင်း အမူးပြေသွားသည်။

“မင်းကို အလုပ်မထုတ်တော့ဘူး၊ ဆော့ရိုး”

“ရပါတယ် မစ္စတာဂေါက်၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဝွန်နိုက်နော်” သူ ပြုံးပြီးပြောသည်။

“ဝွန်နိုက် ဖော်ဂါတီ”

နယူးယောက်မြို့တွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဆီးနှင်းများ စကျခြင်းသည် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးသမျှထဲတွင် အလှဆုံးဖြစ်သည်။

ဆီးနှင်းပွင့်များကိုနှင်းပြီး အိမ်သို့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းပြင်ရောက်တော့ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်ကို ပထမဆုံး သတိထားမိသည်။ အခန်းမှားဝင်မိသည်ထင်ပြီး ခြေစုံရပ်လိုက်မိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဒွန်ပီရိုနိုက်

ပုလင်းကို ရေခဲစိမ်ထားသည်။ အစားအသောက်တွေ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ဘာဘရာ...”

ကျွန်တော် အော်ခေါ်ကြည့်သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ သူထွက်လာသည်။ နှင်းဆီပန်း
ထီးထားသည့် ဖန်ပန်းအိုးကလေးတစ်လုံးကို ကိုင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး စားပွဲအလယ်မှာ ပန်းအိုးတင်သည်။

“အခုမှ ပိုလှသွားတယ်နော်” ဟု သူကပြောသည်။

“ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဆီးနှင်းတွေ စ,ကျတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ”

“ဒါတော့ သိတာပေါ့”

“နှစ်ဆန်းမှာ ဆီးနှင်းတွေ စ,ကျတဲ့အတွက် အထိမ်းအမှတ်ကလေးတစ်ခုတော့
လုပ်သင့်တယ်ထင်လို့”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ငြိတုပ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီများကိုချွတ်ပြီး ဗီရိုထဲမှာ သွားချိတ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးနား
သို့ သူလာရပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... မောင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့ပါ။ အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်
ရင်တယ်”

“ဗောဓိကာတစ်ပုလင်း ရေခဲစိမ်ထားတာရှိတယ်”

သူနှင့်အတူ ဘားရှိရာသို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ သူက ပုလင်းထုတ်ပြီး
နှစ်နှုတ်ထဲထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က မသောက်သေးဘဲ သူ့ကိုစောင့်နေသည်။ ဘာဘရာ
က ခေါင်းခါပြသည်။

“မောင် သောက်နှင့်”

ကျွန်တော် သောက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးသွားသည်။ လျော့သွားသည့် အရက်
ဘာဘရာက ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သူကြည့်နေသည်။

“မောင် အလုပ်ဝင်တာ သုံးလရှိသွားပြီနော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်ပြသည်။

“မောင် အရမ်းအလုပ်များတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင့်ကို အနှောင့်
အယှက်ပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီကိုတောင် သိပ်မလာတာ၊ အခုညတော့ မောင်အံ့ဩသွား
အောင် လုပ်သင့်တယ်ထင်လို့”

“အံ့ဩသွားပါတယ်ကွာ”

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မှပဲထင်တယ်”

“မပြန်ပါနဲ့၊ ဒီဟာတွေ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကုန်နိုင်ပါ့မလဲ”

“မကုန်မှာစိုးလို့ မပြန်စေချင်တာလား”

“အပြင်မှာ ဆီးနှင်းတွေအရမ်းကျနေတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တက္ကစီတစ်စီးမှ မရှိ

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကဲခတ်နေသည်။ ခဏကြာမှပြောသည်။

“မောင့်တို့ချစ်ပါတယ်။ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့တောင် မနမ်းတော့ဘူးလားဟင်” သည်တော့မှပဲ သူ့ကိုနမ်းပြီး ကျွန်တော် ချောရလေသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်. . . တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှ သူ ရုန်းထွက်သွားသည်။ သူ့လေသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ ဝိုလည်းဝိုသည်။

“မောင်ကိုသတိပေးဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်ကြောင်း မောင့်ကိုပြောပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မပြောတာကို မောင်နားထောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ယုံလည်း ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလဲ. . . ဘယ်သူလဲ”

“ဒယ်ဒီလေ. . . မနေညတုန်းက သူ့အိမ်မှာ ကျွန်မ ညစာသွားစားတယ်။ သူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ ကျွန်မကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီခွေးသားလေးကိုကိုင်ဖို့ သေချာအောင် ပြင်ဆင်တော့တဲ့ စင်ကလဲယားရုပ်မြင်သံကြားကို ဘယ်သူအုပ်ချုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူသိသွားအောင် လုပ်ရတော့မယ်တဲ့”

ကျွန်တော့်ကို သူ တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားသည်။ ပြီးတော့ လေသံကလေးနှင့်လည်း တိုးတိုးပြောသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ တခြားအလုပ်တစ်ခု ရအောင်ရှာပါ။ ပြီးတော့ မောင် ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ သူသိသွားအောင် ကြိုးစားပြလိုက်စမ်းပါ”

သူ့မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော် ဆွဲမော့ယူလိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ဒီနေ့ည ဒီကိို မင်းရောက်လာတာလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မောင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့” ဟု ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းသိပ်လှတယ်။ မောင် အလုပ်မပြုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် စင်ကလဲယားရုပ်မြင်သံကြားကို တကယ်အုပ်ချုပ်နေသူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မောင်သိသွားပြီ။ မင်းအဖေလည်း သိသွားပြီ။ တကယ်အုပ်ချုပ်နေသူကတော့ မောင်ပဲ”

ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရ သူဖက်လိုက်သည်။

“မောင် တကယ်လုပ်လိုက်တာလားဟင်. . . မောင် တကယ်အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဒွန်ပီရီနွန်ရှမ်းပီနီပုလင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီပုလင်းကိုဖွင့်ကြစို့။ အခုမှ တကယ်အထိမ်းအမှတ်ပွဲကလေးကို လုပ်ကြရတော့မယ်”

မယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်မြန်မြန်နမ်းသည်။

“မောင်...ဖွင့်”

ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းချင်းထိပြီး ကျွန်တော်တို့ သောက်ကြသည်။

နောက်ပိုင်း ဘာတွေဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ အချို့ပွဲ မစားမီမှာ

ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

□□□

အခန်း(၁၃)

တစ်နေရာရာမှ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ကြားရသည်။ မျက်လုံး မဖွင့်ဘဲ ဖုန်းကိုလှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ မကိုင်မိသေးမီ ခေါင်းလောင်းသံ ရပ်သွားသည်။ ခပ်တိုးတိုးပြောနေသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

ဘာဘရာက တယ်လီဖုန်းပြန်ချပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

“ပြန်အိပ်လိုက်ဦး မောင်” ဟု သိမ်မွေ့စွာပြောသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မောင်ရုံးကပါ။ မောင်အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ရုံးကလား။ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ” ဟုမေးရင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းအိပ်ချင်ပြေ

သွားသည်။

“နေ့လယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ကိုမနှိုးတာလဲကွာ”

“မောင် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ အိပ်လိုက်တာမှ ကလေးလေးတစ်ယောက် ကျနေတာ

ပဲ” ဟု ပြောပြီးပြောသည်။

ကုတင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သည်။

“ညက အစားတွေထဲမှာ မင်း အိပ်ဆေးတွေများ ခပ်ထားသလား”

“အိပ်ဆေးခပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဗောဓိကာတစ်ပုလင်းနဲ့ ရှုမိပိန်နှစ်ပုလင်းကို မောင်

တစ်ယောက်တည်း သောက်ပစ်လိုက်တာ”

“ကိုယ် ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး”

“စားနေရင်း စားပွဲမှာတင် မောင်သတိလစ်သွားတယ်။ အဆောင်အလုပ်သမားတွေ

“မောင်ကိုယ်လုံးကြီးကို အိပ်ရာထဲ သယ်ခိုင်းရတယ်”

“ကော်ဖီခိုသေးသလား”

“ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှာရှိတယ်၊ ကျွန်မ သွားယူပေးမယ်”

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ပြန်ထွက်လာသောအခါ အငွေ့တထောင်း

ထမင်းထနေသည့် ကော်ဖီကို အသင့်တွေ့ရသည်။ ယူသောက်ကြည့်သည်။ အနည်းငယ်
သောက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဘားထဲက ကော့ညက်ပုလင်း ယူပေးပါဦး”

“မောင် အခါတိုင်းထက် အရက်တွေ ပိုသောက်နေပြီ”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မက ပြောပိုင်ခွင့်မှမရှိဘဲ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါ။ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားစရာတွေ

အများကြီးဖြစ်နေပြီ”

“ညက မောင်ပြောတာမှားတယ်၊ သူ့ကို မောင်မပိုင်ဘူး၊ မောင်ကို သူပိုင်သွားပြီ”

သူ ပြောသည်။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မောင် အရက်ပိုသောက်လာတယ်၊ ကျွန်မအနားကို အကပ်နည်းလာတယ်၊ ဒါဟာ

ထမင်းထမင်းလုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ စရိုက်ပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြော။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသော သူ့ကိုသာ လှမ်းကြည့်

နေလိုက်မိသည်။

သူပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်သည်မှာ သုံးလရှိပြီ။ အလုပ်

ဝင်သည့်နေ့မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ စင်ကလဲယားက ကျွန်တော်ကို ပိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အမိန့် သူ့ဩဇာအောက်မှာ ရောက်နေခဲ့ရသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ဘာဘရာ ပြန်ထွက်လာ

တော့ ကျွန်တော် ကုတင်ပေါ် ပြန်ရောက်နေပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မောင် နေမကောင်းဘူးလား” ဟု သူမေးသည်။ စိတ်ပူသည့်

လေသံကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။

“အခုလောက် စိတ်ချမ်းသာသွားတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူးကွာ”

ကုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး လာထိုင်သည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်

နှင့် ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ တစ်မျက်နှာလုံးကို ခပ်မြန်မြန်နှမ်းသည်။

“မောင်ကိုချစ်တယ်... ချစ်တယ်... ချစ်တယ်”

အဒေါ်ပဏ္ဍိဒ်၏အိမ်ရှေ့တွင် ကျွန်တော် ကားထိုးရပ်လိုက်သည့်အချိန်သည် သန်း
ခေါင်ကျော် နှစ်နာရီခွဲအချိန် ဖြစ်လေသည်။ လပြည့်နေ့ည လရောင်က ဆီးနှင်းများပေါ်သို့
ထိုးကျနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ နေ့ခင်းသဖွယ် လင်းထိန်နေသည်။

“အိမ်ထဲမှာတော့ မီးရောင်မရှိဘူး၊ ဒီလို အချိန်မတော်ကြီးမှာ လာနှိုးတာ မေး

www.burmeseclassic.com

အဒေါ်တော့ အတော်လန့်သွားမှာပဲ” ဟု ဘာဘရာက အိမ်ဆီသို့လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။
တံခါးဘောင်ပေါ်တွင် ဝှက်ထားလေ့ရှိသော အိမ်သော့ကို ကျွန်တော်လှမ်းယူသည်။
တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန်မနက် အပေါ်ထပ်က ကိုယ်တို့ဆင်းလာတော့မှပဲ ကိုယ်တို့ရောက်နေတာ သူသိမှာပါကွာ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရုတ်တရုတ် မီးလင်းသွားသည်။

“ထုံးစံအတိုင်း ဒီတစ်ခါလည်း မင်းမှားပြန်တာပဲ” ဟူသော အဒေါ်၏အသံကို အိပ်ခန်းပေါက်ဝဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အဒေါ်သည် နှယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိသလို အရပ်အမြင့်ကြီးမဟုတ်ကြောင်း အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရလေသည်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသူများကို ငယ်သူတိုင်းက မိမိထက် အရပ်မြင့်သည်ဟု ထင်စမြဲဖြစ်လေသည်။ အဒေါ်ကို ကျွန်တော်က နမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီကို ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“နယူးယောက်ကနေပြီး ကားမောင်းလာတာ”

“ဒါလောက် ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းတွေ ကျနေတဲ့ကြားထဲမှာလား”

“မုန်တိုင်းခဲသွားတာ ကြာလှပါပြီ၊ လမ်းတွေမှရှင်းလို့”

အဒေါ်က ဘာဘရာဘက်သို့လှည့်ပြီး လက်ဆန့်တန်းပေးသည်။

“ပရူးဒင့်ဂေါက်ပါ၊ တူတော်မောင်ကတော့ ကလေးတုန်းကအတိုင်းပဲ၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူး၊ လူမှုရေးကို နည်းနည်းကလေးမှ နားမလည်ဘူး”

ဘာဘရာက သူ့လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်သည်။

“ဘာဘရာ စင်ကလဲယားပါရှင်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ စတီဇင်က လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အဒေါ်အကြောင်းတွေ ပြောလာတာပါ”

အဒေါ်မှာ ထိုစကားကို အတော်သဘောကျသွားပုံ ရသည်။

“ညာတာ... ညာတာ... ကဲ... လာကြ၊ မင်းတို့သိပ်အေးနေကြရော့မယ်၊ ကော်ဖီဖျော်တိုက်မယ်”

“ရစ်အရက်ကလေးပါ ထည့်လိုက်ပါဦး အဒေါ်” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ဆီးနှင်းခဲများပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ လင်းနေသည့်နေရောင်မှာ ဆီးနှင်းခဲများပေါ်တွင် အရောင်စူးရှလွန်းလှလေသည်။ နေ့လယ်စာစားဖို့ အိမ်ပြန်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာများမှာ သွေးရောင်လွှမ်းနေတော့သည်။

အိမ်ပေါက်ဝတွင် အဒေါ်ကိုတွေ့ရသည်။

“မင်းကို နယူးယောက်က ဖုန်းဆက်တာ ငါးခါရှိသွားပြီ” ဟု ဆီးပြောသည်။

“ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“မင်း ဒီမှာမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ကောင်းတယ် အဒေါ်၊ သူတို့ထပ်ဆက်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ အဆက်အသွယ်မရှာဘာ ကြာပြီလို့သာ ပြောလိုက်ပါ”

သုံးရက်မျှ ဆီးနှင်းခဲများကြားမှာနေပြီးသောအခါ ဘော်စတွန်မြို့သို့ ကျွန်တော်တို့
လာကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘာမူဒါသို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားကြသည်။ ဘာမူဒါတွင်
တစ်ပတ်လုံးလုံး ရေချိုးလိုက်၊ နေပူဆာလှူလိုက်ဖြင့် အနားယူသည်။ သုံးလအတွင်း အနှောင့်
အယှက်တင်းတင်းဖြင့် အနားယူခွင့် ပထမဆုံးအကြိမ်ရရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တနင်္လာနေ့တွင် ကျွန်တော် ရုံးပြန်တက်သည်။ ဖော်ဂါတီက တောင်ငယ်
တစ်ညလောက်မြင့်သည့် စာရွက်ထပ်ကြီးကိုပွေ့ပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်
ထံသို့လာပြီး ချပေးသည်။

“ရှင်အသားရောင်တွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ မစ္စတာဂေါက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖော်ဂါတီ၊ ကိုယ် ကောင်းကောင်း အနားယူလိုက်ရတယ်လေ၊
အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုလဲ”

“လူတွေ လန့်နေကြတယ်၊ ရှင် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊
ကျွန်တို့ပဲ တစ်မေးတည်း မေးနေကြတယ်၊ ရှင် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့
ကျွန်တေ ဖုံးထားတယ်လို့ လူတိုင်းကထင်ကြတယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“ဒါက ကျွန်မအလုပ်ပဲလေ၊ ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးသာဖြစ်တယ်၊ အထိန်း
ဆင်မတုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်”

“မင်း သိပ်တော်တယ်”

သူက စာရွက်ထပ်ကြီးကို မေးငေါ့ပြသည်။

“ဘယ်က စ၊ ရှင်းချင်သလဲ”

တောင်ငယ်ကလေးတစ်လုံးကို ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။
စာရွက်အားလုံးကိုယူပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဖော်ဂါတီကို မော့
ကြည့်ပြီးတော့လည်း မေးလိုက်မိသည်။

“အဲဒီလိုရှင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

သူ့အမူအရာ တစ်ချက်မှ မပျက်ပါ။ မှတ်စုစာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။

“ကောင်းပါတယ်ရှင်၊ တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ လူတွေစာရင်း ပြောပါရစေ၊ မစ္စတာ
ရုတ်ဆာဗစ်က ရှင်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပါတဲ့၊ မစ္စတာဂီလီယန် . . .”

“ဖုန်းဆက်တာတွေက အရေးမကြီးတော့ပါဘူးလေ” ဟုပြောရင်း တံခါးပေါက်ဆီသို့
ကျွန်တော် ထသွားသည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု ရုတ်တရက် လှမ်းမေးသည်။

“အပေါ်ထပ်ကို”

သည်တော့မှပင် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာ ပထမဆုံးအကြိမ်
ပေါ်လာလေတော့သည်။ အတွင်းရေးမှူးများရှေ့မှဖြတ်ပြီး စင်ကလဲယား၏ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်-
တော် တန်းဝင်သွားသည်။

“မင်းကို အခု ဖုန်းဆက်တော့မလို့ပဲ၊ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်”

သူက ကျွန်တော့်ကို စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်က လှမ်းယူသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝငုံ့မကြည့်။

“စနေနေ့ည ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်တဲ့ ပရိသတ်ကို တို့ကောင်းကောင်း ပိုင်လိုက်ပြီ၊ ဒုတိယအပတ်မှာ ပရိသတ် သုံးဆယ့်ရှစ်ရာခိုင်နှုန်းကို ရလိုက်တယ်၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် မောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”

စင်ကလဲယားက ဆက်ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူကမ်းပေးထားသည့် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ယခုအချိန်အထိ ငုံ့မကြည့်သေး။

“ကျွန်တော်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပရိသတ်ကြိုက်သွားအောင် ဦးကိုယ်တိုင် လုပ်လိုက်တာပါ”

“မောင်ပြောတာကို နားမလည်ဘူး” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အစကတော့ နားမလည်ခဲ့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ နားလည်သွားပါပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေကိုလည်း ကျွန်တော် နည်းနည်း ကလေးမှ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုက်ပါပြီ”

အခန်း(၁၄)

ကျွန်တော့်ကို သူ့အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ အတော်ကြီးကြာတော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းညိတ်ကာမေးသည်။

“ဒီလိုလား”

“ဒီလိုပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာကြောင့် အလုပ်ထွက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မှာ မေးခွင့်ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးနားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

“ပြောကြည့်ပါဦးလေ”

“ကျွန်တော် အသုံးချခံရတာမျိုးကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ဖို့ ဒီကို ဆာခဲတာပါ။ ကြီးပိုင်းတစ်ခုအတွင်းကို ပစ်ချခံရပြီး ဦးသဘောကျအောင် တစ်ယောက်ယောက် ခွဲလည်မျိုကို ထိုးဖောက်ပစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ ငြိမ်နေသည်။

“ဒင်ရစ်ချီနဲ့ ဖြစ်ရတာမျိုးဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပါ။ ဦးအနေနဲ့ သူ့ကို ဂုဏ်ရှိရှိ ထွက်သွားခွင့် ပြုသင့်ပါတယ်။ သူ့ဘဝကို အခုလို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ဆာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး”

“ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကုထုံးတစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီကုထုံးအဆို အရ ဖြတ်ပစ်ရမယ်၊ ဖြတ်မပစ်ရင် သေမယ်။ အခုဟာကလည်း ရိုးရိုးကလေးပဲ။ ဒင်ရစ်ချီဟာ ထင်ဆာရောဂါပဲ။ ဒီကုမ္ပဏီမှာ သူ့အလုပ်လုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်ရှိပြီ။ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ အန္တရာယ်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကို မောင်သိတယ်။ ကျုပ်လည်းသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တွေ မသိဘူး။ သူဟာ အလျင်ကလို လူတော်တစ်ယောက်ပဲလို့ သူတို့က ထင်နေကြတယ်။ ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေတွေကို မောင်ဖြုန်းတီးနေပြီလို့ သူက ပြောပြတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်

ထက်မနည်းတဲ့လူတွေက သူ့စကားကိုတောင် ယုံလိုက်ကြသေးတယ်။

မှန်ပါတယ်။ သူ့ကို အေးအေးသက်သာ ထွက်သွားစေသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကုမ္ပဏီအတွက် ကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုတာကို သူတို့ယုံကြည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အပြစ်ပေးစရာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်။ မောင်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပေးဖို့နည်းလမ်းပဲ ခိုတယ်”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့သွားမယ် ဆိုရင်ကော... အဲဒီအခါမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မောင် မနိုးနိုင်ပါဘူး။ ဒီလောက်ငွေတွေ မောင်ကိုသုံးခွင့်ပြုတည်းက ကျုပ်အားလုံး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပဲ”

သူ့စားပွဲပေါ်မှာရှိသည့် ရုပ်မြင်သံကြားခလုတ်များကို ဖွင့်သည်။ ကျွန်တော့်နောက် ကျောဘက်ရှိ နံရံပေါ်မှ အသံပေါင်းစုံကို ကြားနေရသည်။

“နောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ကျွန်တော်က ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူက လိုင်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းနေသည်။ မြင်ကွင်းပေါ်မှ အရုပ်များသည် ခုန်ယုံပြေးလွှားနေကြသည်။

“အဲဒါပဲ။ လူထုဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းဟာ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်နေပြီလဲ။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမားတော့မယ်။ ဦးတို့က အခုမှ အဲဒါကို လေ့လာနေရတုန်း ရှိသေးတယ်။ နောက်ငါးနှစ်ကြာရင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတလောင်းကို လူထုဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းရှင်များက ရွေးချယ်ပေးတော့မယ်။ နောက် ဆယ်နှစ်ကြာရင် တိုင်းပြည်အားလုံးကို ဦးတို့နောက်ကျောဘက်မှာ ထားပစ်ခဲ့တော့မယ်။ နောက်ဆယ်ငါးနှစ်ကြာရင် ဦးတို့ကို လ,ပေါ် ပို့ပေးတော့မယ်”

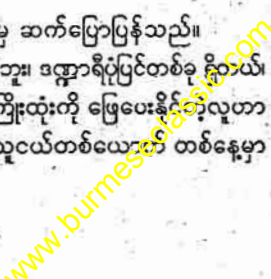
ဒေါသတကြီးဖြင့် ခလုတ်များကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ နံရံပေါ်မှ မြင်ကွင်းများအားလုံး အဖြူထည်ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီလို အခြေအနေရှိနေတဲ့ကြားထဲက မောင်က အလုပ်ထွက်ချင်သလား။ ဒီအလုပ်က ကြမ်းတော့ကြမ်းတယ်။ မောင်က စိတ်နုနယ်တယ်။ တခြားလူ ထိခိုက်မှာမျိုးကို မလုပ်ချင်ဘူး။

ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ပြီဆိုရင် ဒီလိုညာတာထောက်ထားနေဖို့ မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ ထိပ်ဆုံးရောက်လာအောင် မြှင့်တင်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ရက်စက်တန်တဲ့အခါမှာ ရက်စက်ပစ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ။ မောင်ဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီး စီရင်ချက်ချဖို့ဟာ မောင်ကိုယ်တိုင် တရားသူကြီးပဲ။ မောင်တရားကို မောင်စီရင်ရလိမ့်မယ်။ မောင်ဟာ ထိပ်ဆုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတယ်။ မြင်ကွင်းကို ပိုကျယ်ကျယ်မြင်ရမယ်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ်။ ဒါကို မောင်သဘောပေါက်ပြီးနေပြီလို့ ဦးထင်တယ်။ ဦးထင်တာ မှားချင်လဲ မှားလိမ့်မယ်”

သူ့စကားကိုဖြတ်ပြီး ခဏနားနေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးပြောနေဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ဦးမှာမရှိပါဘူး။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ခု ခိုတယ်။ ဖရိုက်ကိုးယားနယ်မှာ ဂေါ်ဒီယန်ကြိုးထုံးတစ်ခု ရှိသတဲ့။ အဲဒီကြိုးထုံးကို ဖြေပေးနိုင်တဲ့လူဟာ အဲဒီမှာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ အလက်ဇန္ဒားဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက် တစ်နေ့မှာ

...လာပြီး အဲဒီဂေါ်ဒီယန်ကြီးထုံးကို ဖြေပေးလိုက်တယ်။ အဖြစ်ကတော့ နိုးနိုးကလေးပါပဲ။
 ဂေါ်ဒီယန် ကြီးထုံးအဖြစ် ဟောဒီအဆောက်အအုံက အထပ်ငါးဆယ်ကို ဦးလုပ်
 ...တယ်။ ဒီအထပ်မှာ ရုံးလာထိုင်တဲ့သူဟာ ဦးနေရာကို ဆက်ခံမယ့်သူ ဖြစ်ရမယ်လို့
 ...တည်းထားတယ်။ အဲဒီအထပ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရုံးမထိုင်ခိုင်းခဲ့ဘူး။ မောင်ရောက်လာတော့
 ...အထပ်ကို လိုချင်ပါတယ်လို့ မောင်ကိုယ်တိုင်ကပဲ တောင်းဆိုတယ်။ ဒီအထပ်ကို ဒီအတိုင်း
 ...လေးနှစ်ရှိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်
 ...အလက်ဇန္ဒားဖြစ်ရမယ်လို့ ဦးထင်ခဲ့တယ်။ အလက်ဇန္ဒားကလည်း လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ
 ...လား။”

စကားကိုဖြတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူထ၊သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်
 ... ဆက်ပြောသည်။

“မောင့်ရဲ့နှုတ်ထွက်လွှာကို ဦးလက်ခံပါမယ်။ ဒါပေမယ့် မောင် ဝင်လာစတုန်းက
 ...ပေးတဲ့စာကို အလျင်ဆုံး ဖတ်ကြည့်စေချင်သေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည့်စာရွက်ကို ကောက်
 ...လိုက်သည်။ သတင်းစာတိုက်များသို့ ထုတ်ပြန်ပေးရန် ကြေညာချက်တစ်ခုကို အကြမ်း
 ...ခြင်း ဖြစ်သည်။

“စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့၏ သဘာ
 ပတ်တာဝန်ကို ယနေ့မှ စတင်ထမ်းဆောင်ပြီဖြစ်ကြောင်း စပင်ဇာ စင်
 ကလဲယားက ယနေ့ကြေညာသည်။ စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီ
 ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌသစ်အဖြစ်နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတာဝန်များအားလုံးကို
 စတီဖင်ဂေါက်အား လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်ကြောင်းကိုပါ ဆက်လက်
 ကြေညာသည်။ မစ္စတာဂေါက်သည် စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားဌာန
 ၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ဆက်လက်တည်ရှိနေမည် ဖြစ်
 သည်။ မစ္စတာစင်ကလဲယားက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရာတွင်...
 ကျန်စာပိုဒ်များကို ကျွန်တော် ဆက်လက်ဖတ်နေဖို့ မလိုတော့ပါ။

“ကျွန်တော့်ကို စောစောကပြောဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြော

ကျွန်တော်ဘက်သို့ သူလှည့်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ပြီးပြန်သည်။
 “ဦးကို ပြောချိန်မှ မောင်မပေးဘဲ”

“ကျွန်တော် အခုနစကားတွေ ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာရော ဒီရာထူးကို ပေးချင်တဲ့စိတ်
 ...လား”

“မောင့်ကို အဲဒီစာရွက် ပေးလိုက်ပြီမဟုတ်လား”
 စာရွက်ကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ထိုင်ကြည့်မိပြန်သည်။ စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီ
 ... ဥက္ကဋ္ဌ။ ကမ္ဘာလုံးကြီး၏ ထိပ်ဆုံးပေါ်တွင် တက်ထိုင်နေရသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည်။
 သတင်းထုတ်ပြန်ချက် စာရွက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်တင်ထား
 ...သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့အသံထဲမှာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသည့်လေသံ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပါဝင်နေ
သည်။

“ကျွန်တော်သေဖို့ အသက်အများကြီး ငယ်ပါသေးတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြောပြီး
အောက်ထပ်မှာရှိသည့် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

ဥ ချစ်နာရီထိုးပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အပြင်သို့ ညစာထွက်မစားတော့၊
အိပ်ခန်းထဲမှာ ဘာဘရာနှင့် ကျွန်တော် အတူရှိနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။

“နားထောင်မနေပါနဲ့ကွာ” ဟု ကျွန်တော်တပြောသည်။

သို့သော်လည်း ဘာဘရာက ကိုင်မိအောင် သွားကိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ထူးဆန်းသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မအဖေ အောက်ထပ်မှာရောက်နေတယ်၊ သူ အပေါ်တက်လာချင်တယ်တဲ့”
ဖုန်းကို ကျွန်တော် ဆွဲယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

“မစ္စတာစင်ကလဲယားဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့ခင်ဗျာ၊ အပေါ်
ကို ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်ရမလား” ဟု တံခါးစောင့်က ပြောသည်။

“လွှတ်လိုက်”

တယ်လီဖုန်းပြန်ချရင်း ဘာဘရာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲသို့
ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ပလုတ်ကျင်း၊ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားဝတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့
ပြန်ဝင်လာသည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ ဘာဘရာ ထိုင်နေသည်။

“မင်း ဘယ်မှမှသွားနဲ့နေနား၊ သူ့ကို မြန်မြန်ပြန်အောင်လုပ်ပြီး ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်”
ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

စင်ကလဲယားသည် လူလည်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာရိပ်မိ
နေပုံရသည်။

“မောင်တို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရာတော့ မရောက်ဘူးထင်ပါရဲ့”

“မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ... မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာများ သုံးဆောင်လို့ပါသလဲ” ဟုမေးရင်း
ကျွန်တော်က ဘားဆီသို့သွားသည်။

“ဝီစကီနဲ့ ရေပေးပါ၊ ရေခဲမထည့်နဲ့”

“စကော့ဝီစကီလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ စကော့”

ဒီကော်နှင့် ရေကို အလောတော် ရောစပ်ပေးသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကမူ
သည့်သောက်သည်။ သူသည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ပြောစရာရှိသည်ကို တိုက်
ပြောသည်။

“မနက်တုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဦးလုပ်တာတွေအားလုံးဟာ အင်မတန် ရှင်း
တယ်ဆို ထင်ထားမိတယ်”

“ခွင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာမှမမှားပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ပေးတဲ့တာဝန်တွေဟာ သိပ်
နက်နဲတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ဖို့ သိပ်ကိုစောလွန်းသေးတယ်လို့
ထင်တာ သဘောပေါက်လိုက်မိလို့ပါ။ ဦးပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ရပြီးတဲ့အခါမှာ
သဘောပေါက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိနေပါ
တယ် ခင်ဗျာ”

“အဆင်ပြေအောင် မောင်လုပ်နိုင်မှာပါ။ မောင်ဟာ အင်မတန် သိလွယ်တတ်လွယ်
တယ်ထင်တစ်ယောက်ပဲ”

“မုန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲ သိလွယ်တတ်လွယ်
ပေမယ့် ဦးကမ်းလှမ်းတဲ့ရာထူးကို လက်ခံဖို့ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက်တော့ စောင့်
ရဦးမယ် ထင်ပါတယ်”

“အခုအချိန်အထိ မောင်အလုပ် ထွက်ချင်နေတုန်းပဲလား”

“မထွက်ချင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခုအချိန်မှာ မထွက်ချင်တော့ပါဘူး”

သူ ချက်ချင်းပြုံးသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဇောကကြီးမှာ ဦးမဖြစ်ချင်ဆုံးအရာဟာ မောင် အလုပ်ထွက်
တာပေါ့ပဲ”

“ဒါကိုလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဦးတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကြီးထဲမှာ ဟာကွက်ကြီးတစ်ခု
ခင်ရစ်ချိက ဖန်တီးထားခဲ့ပြီ”

“အဲဒီဟာကွက်ကြီးကို ကျွန်တော် ဖြည့်ပေးပါမယ်၊ စည်းကမ်းချက်ကလေး တစ်
ခုသာကံပဲ တောင်းဆိုလိုပါတယ်”

“ဘာများလဲ”

“စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့ရော လုပ်ငန်းတာဝန်ခံချုပ်
အနေနဲ့ပါ ဦး ဆောင်ရွက်ပေးပါ။ ကျွန်တော်မမှားအောင် ဦးကထိန်းသိမ်းပေးဖို့ လိုနေပါသေး
တယ်၊ နောက်နှစ်နှစ်လောက် ကြာတဲ့အထိ ဦးရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်က ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေဦးမယ်
ဆိုရင် ဦးကလည်း စိတ်ပြောင်းမသွားသေးဘူးဆိုရင် အဲဒီတော့မှ ဒီရာထူးကို ကျွန်တော်
သတ်ခံပါမယ်”

ကျွန်တော့်ကို သူလှမ်းကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မောင်ကို ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌတာဝန်နဲ့ စင်ကလဲယား
မှီခိုင်သံကြားလုပ်ငန်းရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကိုပေးမယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဒါဆိုရင် ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း ပြန်ပြော

သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“သဘောတူပြီ ဦးသိချင်နေတာ တစ်ခုရှိလို့ ပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် ပြောပြစမ်းပါလား”

“ဘာများပါလိမ့်ခင်ဗျာ”

“မောင်နဲ့ဦး အခုလို သဘောတူညီမှုမရဘဲ မောင်အလုပ်ထွက်သွားရမယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဒါအတွက်တော့ ဘာမှပစ္စရာမရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်စားဝတ်နေရေးအတွက် ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ နေလို့ရပါတယ်”

ထိုအခိုက် ဘာဘရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် တားချိန်မရလိုက် တော့ပေ။ စင်ကလဲယားက ကျောခိုင်းထားသဖြင့် မမြင်သေး။

“လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်ထဲက ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်တဲ့အကြောင်း ဦးကိုပြောပြဖို့ မေ့နေမိပါတယ်။ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက် တာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အဖေက ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲမှာ ဝင်လုပ်စေချင်ပါတယ်”

စင်ကလဲယား၏ အမူအရာမှာ အလွန်တရာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကို လည်း ချက်ချင်းရူးသွားပြီလားဟု ထင်မှတ်လိုက်ပုံရလေသည်။

“ဟယ်လီ... ဒယ်ဒီ”

ဘာဘရာက လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

စင်ကလဲယားသည် သာမန်လူမဟုတ်။ အလွန်တရာကို ပါးရည်နှုပ်ရည်ရှိသူဖြစ် သည်။ အံ့ဩတုန်လှုပ်သည့် အမူအရာ ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ သူ့သမီးဘက်သို့လှည့် ပြီး လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ကားပေးလိုက်သည်။ ဘာဘရာက သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

စင်ကလဲယားက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးပြုံးကာ ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ငါ့သား.. သားဟာ အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

၆”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ့အပြုံးက ပိုပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရှိလာသည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး သူစိမ်းတွေလို မဆက်ဆံကြစို့နဲ့၊ သားဟာ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ မိသားစု ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီလို့ပဲ ခေါ်ပါကွယ်”

အခန်း(၁၅)

“ပြဿနာပဲ၊ ဘရာစီယာတောင် ဝတ်လို့မရတော့ဘူး၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်၊ ကျွန်တို့ ကြည့်စမ်းပါဦး။”

ဘာဘရာက ဘရာစီယာကို ဒေါသတကြီးလှင့်ပစ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာထိုင်ချကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်က သူ့အနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး သူ့ကိုချော့သည်။

“အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ၊ အဝတ်အစားတွေလဲ တစ်ထည်မှ မတော်တော့ဘူး၊ နေရမိရ သွားရလာရတာကအစ အင်မတန် ဒုက္ခကြီးတယ်” ဟု ရှိုက်ရင်းပြောနေသည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါကွယ်၊ နောက်နှစ်လ သုံးလဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားတော့မှာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း နေသွားရတော့မယ်နဲ့ တူမယ်၊ နည်းနည်းကလေးမှကို မလွတ်လပ်တော့ဘူး။”

ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ပြည့်သည်အထိ သားသမီးမယူသေး။ သို့သော် နည်း ဒုတိယနှစ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်တွင် ဘာဘရာက သားသမီးယူတော့မည်ဟု ပြောသည်။

“အိမ်ထောင်ကျပြီးမှတော့ သားသမီးမွေးရမှာဟာ ဓမ္မတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ သားသမီးယူတော့မယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။

အခုတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရသည့်ဒုက္ခကို သူ သည်းမခံနိုင်အောင်၊ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“မောင် အဝတ်အစားလဲတော့၊ ကျွန်မ မလိုက်တော့ဘူး၊ မောင်တစ်ယောက်တည်း သွား” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို အသာတွန်းလွှတ်သည်။

“သူတို့က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မျှော်နေကြမှာ”

“ကြည့်ကောင်းအောင်ပြောပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါတော့ မောင်ရယ်၊ ဒီဇိုက်ပူပူကြီးနဲ့ သွားလို့လာလို့လည်း မတောင်းပါဘူး၊ တော်တဲ့အဝတ်အစားတွေလဲ တစ်ထည်မှမရှိတော့ဘူး၊ စက္ကန့်နဲ့အမှု ဒီဇိုက်ကြီးက ဖောင်းဖောင်းလာတာ၊ အဝတ်အစား ဝယ်လို့ကို မဆုံးနိုင်တော့ဘူး”

“ဝမ်းကြီးသည်တိုင်း ဒီလိုပဲ ကြုံကြရတာပါကွာ၊ ကဲ... နည်းနည်းချောင်တဲ့ အဝတ် ကို ရွေးဝတ်လိုက်၊ မင်းမလိုက်လို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... အဲဒီဂျူးစုတ်ကိုလည်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူ့ကိုယ်လုံးက ဝဝကြီးနဲ့၊ သူ့ကိုမြင်တိုင်း ဝက်တစ်ကောင်ကိုပဲ ပြေးပြေးမြင်နေမိတယ်၊ မောင်အိမ်မှာ ညစာ ပြန်မစားရင် ယုံလောက်တဲ့ဆင်ခြေအဖိုးမျိုး ပေးတတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အခုလည်း ကျွန်မကို ပေးတဲ့ဆင်ခြေမျိုး ပေးလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ မလိုက်ရေးချမလိုက်ပါ၊ အဲဒီဂျူးစုတ်ကလည်း မောင့်ကို အသုံးချချင်နေတာ”

“သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူတိုင်းက ကိုယ့်ကို အသုံးချချင်နေကြ တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ကိုယ့်အလုပ်ပဲလေ၊ လူတိုင်းရဲ့ အသုံးချခြင်းကို ခံနေရတာဟာ ကိုယ့်အလုပ်ပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က မှန်ထဲမှာကြည့်ပြီး လည်စည်းကို ပြန်ချည်သည်။

“ကဲပါကွာ... နည်းနည်းချောင်မယ်ထင်တဲ့ အဝတ်ကလေးဝတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ၊ မင်းမပါလို့ မကောင်းပါဘူး၊ အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေပါ့မယ်”

(၂၁) ဟိုတယ်၌ ကျွန်တော်တို့ရှစ်ယောက် ညစာအတူစားကြပါသည်။ ဆမ်ဘင်ဂျူး မင်နှင့် ဇနီးဒင်းနီစ်၊ ဂျက်ဆာဗစ်နှင့် သူ့ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ပေးနေသည့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျနီဖာဘရေစ်၊ ဆမ်ဇီးယောက်ဖ ရော်ဂျာကိုဟင်နှင့် ကျွန်တော် နာမည်ကောင်းစွာ မမှတ်မိ သော သူ့ဇနီး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် ဘာဘရာတို့ ဖြစ်ကြသည်။

စားပွဲကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆမ်က မျက်လှည့်ပြနေသည်။ သူ့မျက်လှည့်တို့သူ သဘောကျနေပုံရသည်။ တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ဖျောက်ပြ သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျနီဖာဇီးအင်္ကျီထဲမှ ပြန်တွေ့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဘာဘရာ ဇီး စီးကရက်ဘူးထဲက ထွက်လာသည်။

ဘာဘရာက အလွန်သဘောကျနေသည်။ ဆမ်ဘင်ဂျူးမင်ဇီး မျက်လှည့်ကို သူ တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဦးထဲတွင် သူ အရယ်အသန်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။ ဆမ်သည် မျက်လှည့်ပြရသည်ကို အလွန် ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရပုံကလေးကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေမိသည်။

ဂျက်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဝါးဒေါ့ဖ်ဟိုတယ်တွင် နေ့လယ်စာစားပြီး ပန်းခြံရိပ်သို့ သို့လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အဆောက်အအုံတစ်ခုရှေ့တွင် လူအများ ဝိုင်းအုံနေကြသည်

ထို တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲမသိဘူး” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

“သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဂျက်ကပြောသည်။ ပြီးတော့ လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ သူပြန်ထွက်လာသည်။

“ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို စတန်ထွင်ပြီး ကြော်ငြာနေကြတာ၊ သူတို့အကြံ မဆိုးလှဘူး။ လူစိတ်ဝင်စားအောင်တော့ လုပ်ထတ်ကြသားပဲ” ဟု ပြောသည်။

လူအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်သည်။ မှတ်မိသူအချို့ပါသည်။ သတ္တုသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို မြင်ရသည်။ ထိုသေတ္တာပေါ်တွင် ‘ဆမ်ဘင်ဂျမင် တင်ဆက်သည့် အစ်ကရပ်စ် ရုပ်ရှင်ကားကြီး’ ဟု စာတန်းရေးထားသည်။ သူတို့မျက်လှည့်ပြပြီး ရုပ်ရှင်ကား ကြော်ငြာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပုံပုဝေ လူတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ အရပ်က အတော်ကိုမူသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးမြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အနတ်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးတွေပြန်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးလိုလိုက ကျွန်တော့်ကို မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည် ဆပ်-သင်္ဘောမင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရုပ်ရှင်ကားကိုလည်း ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဆီဆို မသိကြပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ကားနာမည်က အစ်ကရပ်စ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီကနေ့ကို လွန်ကြောက်သွားတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုရော ကျွန်တော့်ရဲ့ရုပ်ရှင်ကားကိုပါ သယ်နည်းနဲ့မှ မေ့ပျောက်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“သွားကြစို့” ဟု ကျွန်တော်ကပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျက်က ကျွန်တော့်နောက်မှ ဆီထီလာသည်။

“ဒီငတီ ဆိုးတော့မဆိုးဘူး၊ သတ္တိရှိတယ်” ဟု ဂျက်ကပြောသည်။

“သူ့အကြောင်း သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

“စိတ်ဝင်စားလို့လား” ဟုမေးပြီး ဂျက်က သူ့သိသမျှ ပြောပြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ့ကို ကျွန်တော် သွားတွေ့သည်။ ရော့ကယ်ဖဲလား ဘာတွင် အခန်းကျဉ်းကလေး လေးခန်းကိုငှားပြီး ရုံးခန်းလုပ်ထားသည်။ လူတွေ ရှုပ်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လည်း စာရွက်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။

ဧည့်ကြိုငှာနတွင် ကျွန်တော် ရပ်နေသည်။ ရှုပ်ပွေနေသည်များကို ကျွန်တော် မကြည့်နေမိသည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လူတစ်ယောက်လာသည်။ သူ့အမူအရာမှာ ဗုဒ္ဓသောကရောက်နေသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက သူ့ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ သူသည် ဆင်္ဘောမင်လို့ခေါ်ယောက်ဖ ရော်ဂျာကိုတင်ဖြစ်ပြီး ဆမ်ကို ငွေအရင်းအနှီး ထုတ်ပေးနေသူဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းကျမှသိရသည်။

“လာဗျာ၊ မစ္စတာဘင်ဂျမင်က ခင်ဗျားကို အခုချွတ်ချင်း တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားတော့ ဆမ်က ထယ်လီဖုန်းစကားပြောနေသည်။ ကျွန်တော် နောက်ကြည့်ပြီး ကုလားထိုင်များမှာထိုင်ရန် လက်နှင့်ငွေ ယမ်းပြသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းပြန်ချပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဆမ်ဘင်ဂျမင်ပါ”

“စတီဖင်ဂေါက်”

“ဘာ...ဟိုစတီဖင်ဂေါက်လား” ဟု အံ့ဩတကြီးမေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘာအတွက်လာတာလဲ” ဟု သူကမေးသည်။

“ခင်ဗျားက ငွေလိုနေတယ်၊ ကျွန်တော်က ငွေရှိတယ်”

“ခင်ဗျား ဒီသတင်းကြီး ဘယ်ကရလာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းကြီးက မှားနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ အားလုံးအဆင်ပြေနေတာပဲ” ဟု သူက ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအချိန်ကို ကျွန်တော် လာပြီးဖြုန်းတီးရာ ရောက်နေပြီ”

“ခဏနေပါဦးလေ၊ ဒါလောက်လည်း အလျင်မလိုပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“ခင်ဗျားရုပ်ရှင်ကားကို ရုပ်မြင်သံကြားလွှင့်ဖို့အတွက် ငွေနှစ်သိန်းပေးမယ်”

“မမြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီသတင်း ပေါက်ကြားသွားရင် တခြားရုပ်ရှင်သမားတွေက ကျုပ်တို့စိုင်းပြီးသပိတ်မှောက်ကြလိမ့်မယ်”

“အခုချက်ချင်း ငွေလက်ငင်းပေးမယ်၊ သဘောတူညီချက်ကို နှစ်နှစ်အတွင်း ခြေညှာမယ်၊ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ခင်ဗျားရုပ်ရှင်ကို ကျုပ်တို့ပြုလုပ်ပြီးသွားပြီ”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“ခင်ဗျား ငွေတစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့သလား၊ ကျုပ်အခန်းလခတွေ ဒီနေ့ပေးရမယ် မပေးနိုင်ရင် ကန်ထုတ်ပစ်တာ ခံရတော့မယ်ဗျာ”

အခန်း(၁၆)

ညစာစားပြီးကြတော့ ဆမ်တို့က ကားနှင့်ပြန်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်
ဘာဘရာက ငြင်းလိုက်သည်။ လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဘာဘရာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေပုံရသည်။ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောဘဲ
နီလိုက်လာသည်။ (၄၉) လမ်းထောင့်ရောက်တော့မှ စကားပြောသည်။

“သူက ဘယ်လောက်တောင် မောင့်အဖို့ အရေးကြီးနေလို့လဲ”
“ရုပ်ရှင်လေကွယ်၊ သူ့ဆီက ကိုယ်တို့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ ရနိုင်တယ်”
“ရုပ်ရှင်ကားရိုက်ဖို့က ဘယ်လောက်များခက်လို့လဲ၊ ရုပ်ရှင်ကားတွေမှ တစ်ပုံကြီးရှိ

“ရှိတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့လိုသလောက် အလုံအလောက်ရနိုင်
တော့တယ်၊ ဟောလီးဝုဒ်က ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ကားက ကိုယ်တို့ရုပ်မြင်သံကြားတွေ ထုတ်
ပေးလောက်နိုင်ဘူးလေ၊ သူတို့ တစ်နှစ်လုံး ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ကားကို ကိုယ်တို့ရုပ်မြင်သံကြား
တွေ ပြန်ပြလိုက်ရင် တစ်ပတ်တည်းနဲ့ ကုန်သွားတာမဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မောင်တို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြပါလား”
“အချိန်ကျရင်တော့ ရိုက်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် စီးပွားရေး
အခြေအနေတွေအရ မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဈေးပေါပေါနဲ့ ရနိုင်သမျှ ရုပ်ရှင်ကားကို
လုပ်ထားနိုင်မှ ကိုယ်တို့လုပ်ငန်း အရှိန်မပျက် လည်ပတ်နိုင်မှာ”
“သူ့ကို ဈေးဆစ်လို့ရမယ် မောင်ထင်သလား၊ ဒီလူက ဒီလိုအစားထဲက ဟုတ်ပုံမရ

ဘာဘရာကို လေးစားသည့်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိသည်။ စင်ကလဲယား
သူ့မှာ သည်လိုတော်တာကလေးတွေ ရှိနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့အကူအညီကို သူလိုနေတယ်၊ ဒီလူ အကြံသိပ်ကြီးတယ်၊ သူပိုင်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ထောင်ချင်နေတယ်၊ ကိုယ်တို့ကလည်း သူ့ကို ကူညီနိုင်တယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး အကျိုးရှိနိုင်တယ်”

ဟိုတယ်သို့ပြန်ရောက်သဖြင့် ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဘာဘရာက တစ်စုံတစ်ရာပြောမည် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဓာတ်လှေကားမောင်းသူကို လှမ်းကြည့်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။ အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချသည်။

“လေအေးခန်းထဲ ရောက်တော့မှပဲ သက်သာတော့တယ်၊ အပြင်မှာ ပူလိုက်တာ လွန်ပါရော၊ ဒီဗိုက်ကြီးကို သယ်နေရတာ အရမ်းပင်ပန်းတာပဲ”

“ဓာတ်လှေကားထဲတုန်းက မင်းတစ်ခုခုပြောမယ် လုပ်ပြီးမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သွားတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မောင်နေရာမှာသာ ကျွန်မဆိုရင် သူ့ကို နည်းနည်းလေးမှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု စီးကရက် မီးညှိဖွာရင်း ပြောသည်။

“ဘာကြောင့် မယုံတာလဲ”

“သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကိုကြည့်ပြီး မကြိုက်တာပါ၊ သူ့မှာ သစ္စာတရားရှိတယ် မထင်ဘူး၊ ဒီနေ့ည သူ့ယောက်ဖ ရော်ဂျာအပေါ် ဆက်ဆံပုံကို ကြည့်ပါလား၊ ပထမဆုံးအကြိမ် သူတို့နဲ့ ကျွန်မတို့တွေ့တုန်းက ရော်ဂျာကို သူ့အစုစပ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆက်ဆံတယ်၊ ရော်ဂျာကို သိပ်အရေးပေးတယ်၊ ရော်ဂျာက သူ့ကို ငွေရင်းထုတ်ပေးထားတယ်လို့ မောင်ပြောပြတော့မှပဲ ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“ရော်ဂျာအပေါ် ဒီနေ့ည ဆက်ဆံပုံကို မောင်ကြည့်ပါလား၊ ရော်ဂျာကို ရှိတယ်လို့ တောင် သူ သဘောမထားတော့ဘူး၊ သူ နည်းနည်းကလေး အောင်မြင်လိုက်တာနဲ့ ရော်ဂျာကို အပေါ်စီးနဲ့ဆက်ဆံတယ်၊ အထင်အမြင်သေးပုံရတယ်၊ ရော်ဂျာစကားပြောမယ်ဟန်ပြင်တိုင်း သူ ကဖျက်ယဖျက်လုပ်တယ်၊ ရော်ဂျာ ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းသလဲ”

“ဆစ် ပျော်နေလို့ပါကွာ၊ ပျော်လည်း ပျော်သင့်ပါတယ်၊ သုံးလအတွင်း ငွေသုံးသန်း တောင် ရသွားတယ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ကားတိုင်း ရနိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ”

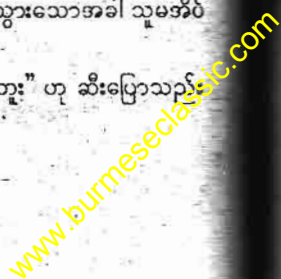
“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို တစ်သက်လုံး ကူညီလာတဲ့သူအပေါ် မှာ ဒီလိုတော့ မဆက်ဆံသင့်ဘူးပေါ့”

“ရော်ဂျာကို ကားသစ်ကြီးတစ်စီး သူဝယ်ပေးတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“မြင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရော်ဂျာဆိုက သူ့ချေးထားတဲ့ငွေတွေကိုတော့ ပြန်ဆပ်ပြီး ပြီလို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ ပူလိုက်တာနော်၊ ကျွန်မ ရေဝင်ချိုးပြီး အိပ်တော့မယ်” ဟုပြောရင်း သူ့ဗိုက်ကြီးကို မနှိပ်တနိုင်သယ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

နောက်နှစ်နာရီခန့်အကြာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားသောအခါ သူ့အိပ်သေးဘဲ ရုပ်မြင်သံကြားထိုင်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မတော့ သူ့ကို နည်းနည်းကလေးမှ သဘောမကျဘူး” ဟု ဆီးပြောသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဆင်ဘင်ဂျမင်လေ... ကျွန်မနောက်ကျောကို ကုတ်ပေးစမ်းပါ”

သူက ကျောခိုင်းပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကုတ်ပေးသည်။

“အောက်နားကို နည်းနည်းရွှေ့လိုက်ပါဦး၊ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အဲဒီ

နာနာကုတ်”

ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်ရင်း သူငြိမ်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကျောကို ကုတ်မြဲကုတ်

နေသည်။

“ညည်းလွန်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဆင်ဘင်ဂျမင်လေ သိပ်စိတ်ကုန်စရာကောင်းတာပဲ၊ မောင်ကတော့ အလုပ်လုပ်နေရလို့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက အလုပ်မရှိတော့ အချိန်သိပ်ကုန်ခဲ့တာ၊ ဒါလောက်ပူအိုက်ပြီး နည်းနည်းနည်းနည်း မြို့ထဲမှာနေရတာ စိတ်ကုန်လှပြီ၊ အချိန်ရှိသမျှ လေအေးခန်းထဲမှာ နေရတာ နည်းနည်းနည်းနည်း မှုမတတ်ပဲ၊ အပြင် လေကောင်းလေသန့်ကလေးများ ရှူလိုက်ရရင်... ”

“ဒါလေးလောက်ကတော့ လွယ်ပါတယ်ကွ” ဟု ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ဖြတ်ဖြတ်သည်။

“ဒီမြို့ထဲမှာလား၊ ကျွန်မ ဘယ်ကိုသွားနိုင်လို့လဲ၊ ဗဟိုပန်းခြံထဲကိုလား”

“တိပ်အန်းမြို့ကိုသွားရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ ဟိုမှာ မင်းသွားနေမယ်ဆိုရင် အဒေါ်အဖေက အရမ်းဝမ်းသာသွားမှာ၊ မင်းလည်း အခုလို ငြိမ်းနေတော့ဘူး၊ ဟိုမှာ လေကောင်းလေသန့် ရှူလို့ရမယ်၊ စိတ်ဝင်စားစရာတွေကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှိနေတတ်တဲ့နေရာပဲလား”

“ဒါပေမယ့် မောင်က ဘယ်လိုနေမှာလဲ”

“စနေ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မှာ ကိုယ်လိုက်လိုက်လာမယ်လေ၊ ဟိုမှာ မင်းနဲ့အတူ နေမယ်၊ ရုံးဖွင့်ရက်ကျတော့မှ ဒီကိုပြန်လာမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် အနည်းဆုံး စနေ တနင်္ဂနွေ ကိုယ်လည်း အနားယူခွင့်ရတာပေါ့၊ နေပူဆာ ကောင်းကောင်းလို့နိုင်တာပေါ့”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မှားသွားပါသည်။

ဘာဘရာ ကိပ်အန်းမြို့သို့ ထွက်သွားသည့် ပထမအပတ် စနေ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော် လိုက်မသွားနိုင်ပါ။ ဟောလီးဝုဒ်တွင် အရေးတကြီး အလုပ်များကို လုပ်နေခဲ့ရသည်။

ဒုတိယအပတ် ရုံးပိတ်ရက်တွင်လည်း လိုက်မသွားနိုင်ပြန်ပါ။ အရရှယ်ယာဝင်များ အား တင်ပြရန် နှစ်ပတ်လည်အစီရင်ခံစာ ပြင်ဆင်နေရင်းဖြင့် နယူးယောက်မြို့ ရုံးချုပ်မှာဝင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

တတိယအပတ် ရုံးပိတ်ရက်ကတော့ အလွန်အလွန်ကို နောက်ကျသွားပါတော့သည်။

အခန်း(၁၇)

အရောင်းမန်နေဂျာများနှင့် အစည်းအဝေး စ၊ခါစကလေးမှာပင် အခန်းထဲသို့ ဖော်ဂါတီ ဝင်လာသည်။

“အပြင်တယ်လီဖုန်းတွေ ဆက်မပေးဖို့ ပြောထားတာ သိပါတယ်မစ္စတာဂေါက် ဒါပေမယ့် ရှင့်အဒေါ် ကိပ်အန်းမြို့ကနေ ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ပါ။ သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်” ဟု ဖော်ဂါတီက ပြောသည်။

ဖုန်းကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောရသေးခင် အဒေါ်ပရူးဒင့်က စ၊ပြောသည်။

“ဘာဘရာ နေမကောင်းလို့ စတီဖင်၊ မင်း အခုချက်ချင်းလိုက်လာရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ အခုအချိန်အထိတော့ မသိရသေးဘူး။ ဒီနေ့မနက် ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဆီကို မနက်စာသွားပို့တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်က သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေတာတွေ့ရတယ်”

“အခုရော . . .”

“လူနာတင်ကားနဲ့ ဆေးရုံကိုသွားနေပြီ၊ မင်း ဒီကို မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့ပါ” ဟုပြောရင်း သူ့အသံများ အက်ကွဲလာသည်။

လက်ထဲမှဖုန်း အသံတိတ်သွားသည်။ ဖော်ဂါတီကို ကျွန်တော်မော့ကြည့်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ ကျွန်တော် ပြောဖို့မလိုပါ။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က အမူအရာကို သူ့ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်။ သူက ဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး လေကြောင်းကုမ္ပဏီသို့ ဆက်သည်။

နောက်နှစ်နာရီ အချိန်အတွင်းမှာပင် စင်းလုံးငှားထားသော လေယာဉ်ပျံဖြင့် ကိပ်
အိမ်ညို့သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။

ဆေးရုံဧည့်ခန်းထဲမှာ အဒေါ်ပဏ္ဍိဒနှင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးသလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ကလေးပျက်သွားတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကလေးအကြောင်း ကျွန်တော်သိချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဘရာ ဘုရားလို့နေသေး
သလဲလို့ မေးတာ”

ကျွန်တော့်လေသံ အနည်းငယ်မှာသွားသည်။

“ငါလည်းမသိဘူး။ ဒီကိုရောက်ကတည်းက ခွဲစိတ်ခန်းထဲတို့ သွင်းသွားတာ အခုထိ
ပြန်ထွက်မလာသေးဘူး”

သူနာပြုဆရာမများရှိသည့် ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားသည်။

“ကျွန်တော် မစွတာဂေါက်ပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ အခြေအနေသိချင်လို့ သိပ်မကြာ
ခင်တုန်းက ဒီဆေးရုံကိုရောက်လာတဲ့ လူနာပါ”

“ခဏနော် မစွတာဂေါက်၊ ကျွန်မ စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါမယ်”

သူနာပြုဆရာမက ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ နံပါတ်တစ်လုံး လှည့်သည်။

“လူနာသစ်အခြေအနေ သိချင်လို့ပါ။ နာမည်က မစွက်ဂေါက်”

သူ ခဏ နားထောင်နေသည်။ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖုန်းကို ပြန်ချပြီးနောက် နံပါတ်
တစ်လုံးကိုလှည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ခွဲစိတ်ခန်းကို ကျွန်မ ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းခေါ်နေသည်ကို သူ ခဏစောင့်နေသည်။

“မစွက်ဂေါက် အခြေအနေ သိချင်လို့ပါ။ ဒီမှာ သူ့ယောက်ျားရောက်နေပါတယ်”

ခဏ နားထောင်နေသည်။ ဖုန်းပြန်ချပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ထ.လာသည်။

“အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ သူ့အခန်းကို ပြန်သယ်သွားပါပြီ။ ရှင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏ
သွားစောင့်နေပါ။ တအောင့်ကြာရင် ဆရာဝန် လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အဒေါ်ပဏ္ဍိဒနှင့်ရှိနေသည့် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ (၁၅)မိနစ်
လောက် ကြာသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆရာဝန် ဝင်လာသည်။ အဒေါ်နှင့် အသိအကျွမ်း
ဖြစ်သည်။ အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိဦးမည်။ သူ့ အတော်ပင်ပန်းနေပုံရသည်။ သူ့မျက်လုံးများ
ရဲရဲနီနေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ မစွတာဂေါက်၊ လမ်းမှာ အကျိုးအကြောင်း ပြောသွားကြ
တာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဝင်သည်။ ဆေးရုံ
များထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်လှေကားက နှေးကွေးလွန်းလှသည်။ ဆရာဝန်က တည်ငြိမ်သော
လေသံဖြင့် ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျားဇနီး သိပ်အားနည်းနေတယ်၊ သူ့ကိုတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သွေးတွေ သိပ်လွန်ပြီး
နေပြီ၊ ဖြစ်နိုင်တာက ညဘက် သူ့အိပ်ပျော်နေတုန်း သွေးညွှန်ပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူမနီး

ဘူး။ ကလေးပျက်ကျခါနီးတော့မှ သူနိုးတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းဖို့ အိပ်ရာက သူထုတယ်။ ဒါပေမယ့် အားကုန်နေပြီဆိုတော့ လဲကျပြီး သက်လစ်သွား တယ်။ သူ့ကိုလူမတွေ့ခင် သုံးနာရီလောက်ကတည်းက အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင် တယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရတဲ့အချိန်မှာ အသက်ရှင်နေသေးတာကိုပဲ အံ့ဩလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ် နေမိတယ်ဗျာ”

ဓာတ်လှေကားရပ်ပြီး တံခါးပွင့်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွား ကြသည်။ ဘာဘရာဇီအခန်းဆီသို့ သူသွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ အစိန်းဝမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏရပ်ကြသည်။

“မျှော်လင့်ချက်ရော ရှိသေးရဲ့လားဗျာ”

ကျွန်တော်၏ စကားလုံးများမှာ ကျွန်တော့်နားထဲမှာပင် အလွန်စာရာ ထူးဆန်းနေ သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစွမ်းရှိသမျှတော့ ကြိုးစားနေကြတာပါပဲ။ သူဆုံးရှုံးသွားတဲ့ သွေး တွေကို ကျွန်တော်တို့ အစားထိုးပေးတယ်”

သူက စကားဖြတ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေ သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးပင့်ဖို့ပါ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားတယ်”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။

သူ့နာပြုဆရာမက လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သောအခါ လူနာ ကုတင်ဘေးမှ ထွက်သွားသည်။

ဘာဘရာကို ကျွန်တော် ငံ့ကြည့်သည်။ လက်မောင်းတွင် ပိုက်တစ်ချောင်းနှင့် သွေးသွင်းပေးထားသည်။ နှာခေါင်းထဲမှာလည်း ပိုက်တစ်ချောင်း တန်းလန်းရှိနေသည်။ အသား အရည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်။ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးသမျှလူများတွင် သွေးရောင်အနည်းဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ကလေးကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ မျက်တောင်ကလေးများကို အသာအယာ ခတ်နေသည်။ ကျွန်တော်မှန်း သိသွားသည်နှင့် နှုတ်ခမ်းကလေးများ လှုပ်လာသည်။ သို့သော် လည်း သူ့ပြောသည့်စကားကို ကျွန်တော် မကြားရပါ။

သူ့မျက်နှာအနားသို့ ကျွန်တော် ပါးအပ်လိုက်သည်။

“စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ဘာဘရာ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မင်းလည်း နေကောင်းသွားမှာပါ”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို သူ့စိုက်ကြည့်သည်။ အပြာရောင် သူ့မျက်လုံးများသည် လည်း အရောင်ဖျော့လွန်းလှသည်။

“မောင်... ကလေးပျက်သွားတာ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ့အသံသည် လေသံထက်ပင် ပိုတိုးနေသေးသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်၊ မောင်တို့ အများကြီး ထပ်မွေးနိုင်သေးတာပဲ”

သူ့မျက်လုံးများ အနည်းငယ် ပြုံးလာသည်။

“မောင့်ကိုချစ်တယ်ကွယ်”

“မောင်ကလည်း မင်းကိုချစ်ပါတယ် ဘာဘရာ”

သူ မသိမသာ သက်ပြင်းကလေးချသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလေး တ၊သွားသည်။

“မင်းကို မောင် အမြဲတမ်းချစ်ခဲ့တာပါ အချစ်ရယ်” ဟု ကျွန်တော်က ဆက်ပြော

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ပြောသည်ကို သူ ဘယ်တော့မှ ကြားနိုင်တော့မည်
မသိပါ။ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ဆွဲခေါ် သွားတော့မှပင် သူ အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်
ကြောင်း သိရပါတော့သည်။

အခုဘက်စွဲပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို
သွားခတ်ထားလိုက်သည်။ မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့လိုတော့ပါ။ စကားလည်း မပြောချင်ပါ။

ပထမရက်ပိုင်းများတုန်းက ဖုန်းတွေဆက်ကြသေးသည်။ ဘယ်ဖုန်းကိုမှ ကျွန်တော်
မဆိုင်ပါ။ တံခါးလာခေါက်သူများကိုလည်း ဖွင့်မပေးပါ။ တတိယနေ့တွင်မူ မည်သူမှ မလာ
တော့။ ကျွန်တော် အေးအေးနေလိုသည်ကို ရိပ်မိသွားကြပုံရသည်။

အခန်းထဲမှာ စိတ်မှတ်မထင် လှည့်ပတ်သွားလာနေမိသည်။ ဘာဘရာကို သတိရ
နေရတော့သည်။ နေရာတကာမှာ ဘာဘရာရှိနေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ သူ့ကိုယ်
သင်ရန်၊ သူသုံးတတ်သည့် ရေမွှေးနံ့များကို ရှုရှိုက်နေရသည်။ ဝီရိယိယမှာ သူ့အဝတ်အစားတွေ
ရှိသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူ့အလှပြင်သည့် ပစ္စည်းတွေရှိသည်။

ရှုပ်မြင်သံကြားကို အမြဲဖွင့်ထားမိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် လုံးဝမကြည့်။ တတိယ
မြောက်နေ့မှာပင် ရှုပ်မြင်သံကြား ကျွမ်းသွားသည်။ အသစ်လဲဖို့ ကျွန်တော် မကြိုးစားပါ။
သည်တော့မှပင် အခန်းထဲမှာ အတိတ်ဆိတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က တံခါးလာခေါက်သည်။ ညောင်
စောင်းပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေသည်။ မည်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်မပေးလျှင်
သတ်လျော့ပြီး ပြန်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ယခုလူကမူ တံခါးကို ခေါက်မြဲဆက်ခေါက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထ၊
သွားပြီး အတွင်းမှ မေးကြည့်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆစ်ဘင်ဂျမင်ပါ” ဟု ဖြေသည်။

“သွားစမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မတွေ့ချင်ဘူး”

“မင်းကို ငါတွေ့ချင်လို့၊ တံခါးဖွင့်ပေးမလား၊ ဖျက်ပြီး ငါဝင်ခဲ့ရမလား၊ ဒါပဲပြော”

သူ ကပြန်အော်သည်။

တံခါးကို ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကဲ တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ သွားတော့” ဟုပြောရင်း တံခါးကို ကျွန်တော် ပြန်ပိတ်

သည်။

သို့သော် သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က တံခါးကို ကန့်လန့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကြီးဖြင့် တံခါးကို ဖိတွန်းထားကာ အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“အင်း... အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိတော့တယ်” ဟု ပြောရင်း ကိုယ်ကိုမတ် လိုက်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်လို့လဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မင်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်ဖို့ကောင်းပြီ” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

သူနှင့်ဝေးရာသို့ ကျွန်တော်လှည့်လာခဲ့သည်။ ညောင်စောင်းပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေတာ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား လာနှောင့်ယှက် ရတာလဲ”

“နှောင့်ယှက်ရမယ်ကွ၊ မင်းဟာ ငါနဲ့ ဘာမှဆိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒါ အမှန်ဆုံးစကားပဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်းဆီကအကူအညီ ငါလိုနေပြီ”

“ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဘရာကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒီကလေးကတော့ ငါထင်ထားတာထက်တောင် ပိုတော်နေမြဲ”

ဘားဆီသို့ သူသွားပြီး ဝီစကီပုလင်းကို ထုတ်သည်။ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲမှာ ပြည့်လှ နီးပါး ထည့်သည်။ ဖန်ခွက်ယူပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ဖန်ခွက်တစ်လုံး ကမ်းပေး သည်။

“မင်း အရက်သောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“မသောက်ချင်ဘူး”

ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်သည်။ သူ့အရက်ကို သူ့သောက်သည်။ သောက် ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည်။ ခဏကြာတော့ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက် လုပ်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ မကြာခင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူတင်ထား ခဲ့သည့် စားပွဲပေါ်မှ အရက်ဖန်ခွက်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်အထိ အိပ်ခန်းထဲမှ သူပြန်ထွက်မလာ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သွားသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အဝတ်ပုံကြီး တွေ့ရသည်။ ဝီရိုရှေ့မှ သူပြန်ထွက်လာပြီး အဝတ် ပုံကြီးပေါ်သို့ နောက်ထပ်အဝတ်များ ပစ်ချပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ သူရပ်နေသည်။

“ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒါ ဘာဘရာအဝတ်တွေဗျ” ဟု ကျွန်တော်က ဒေါသ တကြီး အော်သည်။

“ငါသိတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေ ဘာတန်ဖိုးရှိတော့လို့လဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်ဝတ်မှာ မှ မဟုတ်ဘဲ”

ကြမ်းပေါ်မှ အဝတ်များကိုကောက်ပြီး ဝီရိုထဲသို့ပြန်ထည့်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစား သည်။ သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ အဝတ်များကို ပြန်ပုတ်ချသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခုန်အုပ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသည်။ အံ့ဩစရာကောင်း

အောင်အောင် သူသန်လွန်းလှသည်။

“သူသေသွားပြီ၊ သူသေသွားပြီဆိုတာကို မင်းလက်ခံရမယ်၊ သူ အသက်ပြန်ရှင်
အောင် မင်း ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့အတူတူ မြေကြီးထဲတူးဝင်လိုက်သွားဖို့
ကြိုးစားနေတာတွေရပ်တော့” ဟု သူက ပြန်အော်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ဟိုကို မလွတ်လိုက်မီရင် သူအသက်ရှင်နေ
အောင် ဒီဘာသာနေရင် အခုလိုဖြစ်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေမှာ
မဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က အရူးတစ်ယောက်လို ပြန်ပြောသည်။

“သေမယ့်လူဟာ ဘယ်မှာနေနေ သေမှာပဲ၊ လူတိုင်း သေနေစေရင် သေကြတာ
မည်”

“ခင်ဗျားတို့ ဂျူးလူမျိုးတွေက အားလုံးသိတယ်ပေါ့လေ၊ သေခြင်းတရားအကြောင်း
ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ သိတယ်ပေါ့လေ”

“သိတာပေါ့ကွ၊ သေခြင်းတရားအကြောင်းကိုတောင် သိတာပေါ့၊ ငါတို့ ဂျူးလူမျိုး
တွေ သေခြင်းတရားအကြောင်း သိခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ထောင်တောင် ရှိနေပြီပဲ၊ ဒါ
ကြောင့် သေခြင်းတရားကို ငါတို့ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်”

“အဲဒီလိုကြုံလာရတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်သလဲ”

“ငိုတယ်”

“ကျွန်တော် မေ့သွားပြီဗျ၊ ကလေးဘဝတုန်းကသာ ငိုခဲ့ဖူးတာ၊ အခု ကျွန်တော်
ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကြီးစားကြည့်စမ်းပါကွာ၊ ငါ ပြပေးပါမယ်”

ထို့နောက် လူသေလျှင် သူတို့ဂျူးလူမျိုးများ မည်သို့ငိုသည့်အကြောင်းများကို ပြော
ပြနေသည်။ ပြောပြနေရင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပါ ငိုတော့သည်။

သူ့ကိုကြည့်နေရင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆို့လာသည်။

“ဘာဘရာ... ”

ကျွန်တော် ငိုချလိုက်မိသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာ ကျွန်တော် ငိုနေမိတော့သည်။

‘နယူးယောက်မြို့’ (၁၉၅၅-၁၉၆၀)

စာအုပ်- နှစ်

ဆစ်ဘင်ဂျမ်း

အခန်း(၁)

သူ အိပ်ရာမှနိုးလာတော့ တစ်ခေါင်းလုံး အုံ့ခဲနေသည်။ ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကြိုးစားထထိုင်သည်။ ဒင်းနီစင်လာပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အခုမှပဲ ထနိုင်တော့တယ် မဟုတ်လား” ဟု သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။

သူက ဒင်းနီစင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ခါးနေတာပဲကွာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဖြစ်မှာပေါ့။ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်၊ တစ်မြို့လုံးမှာရှိတဲ့ ဝိစကီတွေကို ရှင်ထစ်ထိုင်တည်း သောက်ပစ်နေတာမဟုတ်လား”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ မနက်စာပြင်ထားပေးဖို့ မမ်မီကို ပြောလိုက်စမ်းပါ” ဟုပြောရင်း ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သည်။

“ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်လား”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ ကြက်ဥလေးလုံး၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ ကော်ဖီနဲ့ သစ်သီးဖျော်ရည်”

“အင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသေသေအောင် အစားစားပြီး သတ်နေတာကိုး”

“ကိုယ်သေသွားရင် မင်း အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ မုဆိုးမဖြစ်မှာပေါ့”

ဒင်းနီစင်က ပြုံးသည်။

“ကတိတွေ... ကတိတွေ... ပေးလိုက်တဲ့ ကတိတွေ... ရှင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ရှင့်ဆီက ကျွန်မရတာ ကတိတွေပဲရှိတယ်”

သူက ဒင်းနီစင်ဆီသို့လျှောက်သွားပြီး ပါးကိုနမ်းသည်။

“အမေကြီး... မနက်စာသွားပြင်ခိုင်းလိုက်၊ မင်း သိပ်စကားများတယ်”

ဒင်းနိစ်က သူ့ကိုတွန်းလွှတ်ပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။ ထိုနေရာမှာ သူ့ရုပ်နေသည်။ အိမ်ဖော်မိမိကို စေခိုင်းနေသံများ ကြားနေရသည်။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိစ္စဝိစ္စမပြီးစီးမီ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသည်။

“ရှင့်ကို ရော်ဂျာ ဖုန်းဆက်နေတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ခဏစောင့်ဦးလို့ ပြောလိုက်၊ ပြီးရင် ဖုန်းကုမ္ပဏီကို ဖုန်းဆက်စမ်း ရေချိုးခန်းထဲမှာပါ ဖုန်းတစ်လုံး တပ်ပေးပါဦးလို့ပြော”

ခဏကြာတော့ အိပ်ခန်းထဲသို့ သူပြန်ဝင်သွားသည်။ ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။

“ပြော... ရော်ဂျာ”

“ရောမမြို့သွားဖို့ လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် ဝယ်ပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ညကိုးနာရီ လေယာဉ်ပျံ ထွက်မယ်၊ ခင်ဗျား တကယ်သွားချင်တာရော သေချာရဲ့လား”

“ဟ... သိပ်သေချာတာပေါ့” ဟု သူကပြန်ပြောသည်။

“ငွေလေးသိန်း ရင်းရမှာနော်၊ သူတို့နဲ့ သဘောတူညီချက်မရရင် အားလုံး ရေစုန် မျောကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ရော်ဂျာက ပြောသည်။

“မပူပါနဲ့၊ ပြီးအောင်ဆက်မလုပ်ရင်သာ ငွေလေးသိန်းဆုံးမှာပါ၊ ဆက်လုပ်ရင် ဘာမှ ဆုံးစရာမရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့များ ဒီအလုပ်ကို ဒါလောက်တောင် လုပ်ချင်နေရတာလဲ ဆမ်”

“ဒီအခွင့်အရေးမျိုးကို ကျွပ်တစ်သက်လုံး စောင့်လာတာ၊ အခုလို အခွင့်အရေး ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး ရော်ဂျာ”

“ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံတစ်ဝက်က ကျုပ်ပိုက်ဆံနော်” ဟု ရော်ဂျာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားငွေအတွက် ကျုပ် အာမခံပါတယ်”

ထိုသို့ သူ ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း စကားအဖြစ်သာ ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ ထိုငွေလေးသိန်း ဆုံးရှုံးသွားလျှင် သူ့မှာ လျော်စရာငွေ မရှိ။ ရော်ဂျာကလည်း ထိုအကြောင်းကို သိသည်။

“စတီဖင်ဂေါက်က မြှောက်ပေးတာနဲ့ ခင်ဗျား အဲဒါတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ သူ ဝင်ပါမလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု ရော်ဂျာက ဆက်မေးပြန်သည်။

“သူပါမှာပါ၊ ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးတွေ ရနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီစတီ သေသေချာချာ သိပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ သူဟာ ကျုပ်အတွက် အင်မတန် လာဘ်ကောင်းတဲ့လူ”

စကားဖြစ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရော်ဂျာ သိသည်။

“ရုံးကို ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်ရောက်မလဲ”

“နောက် တစ်နာရီလောက်ကြာရင် ရောက်မယ်၊ အဝတ်အစား ထည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ရုံးကနေပြီး လေဆိပ်ကို တန်းဆင်းကြတာပေါ့”

သူ ဖုန်းချလိုက်သောအချိန်မှာပင် ဒင်းနိစ် ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဒီအလုပ်ကို ရှင်ဆက်လုပ်မှာလား” ဟု မေးသည်။

သူက ခေါင်းညိုပြလိုက်သည်။

“တကယ်ဆိုရင် လုပ်ဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့မှာ ပြည့်စုံနေပြီပဲ၊ ကလေးတွေ အတွက်လည်း အရာရာ စိတ်ချနေရပြီပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်လုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်ကွ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေခဲ့ရတာကြာပြီ၊ ဒီအချိန်မှာမလုပ်ရင် တစ်သက်လုံး ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်လို့လုပ်မှ ကိုယ်ဟာ တခြားလူတွေလိုပဲ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိကြမယ်” ရေချိုးခန်းထဲသို့ သူပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ခွတ်ခနဲ အသံကြားသဖြင့် သူ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ကေဗင်တံခါး ပိတ်ထားသည်။ ရော်ဂျာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ရော်ဂျာအိပ်ပျော်နေသည်။ သူသည် ဝယ်နေရာမှာမဆို ပျော်အောင်အိပ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဣလေးဘတ်တုန်းက မြေအောက်ရထား နီးရင်းလည်း အိပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ အိပ်ရေးဝပြီးသောအခါတွင် ဘာမဆို အလွယ်တကူ ထုပ်နိုင်သည်ဟု ပြောသည်။ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။

ဆန်တင်ဂျမင်ကတော့ သည်လိုမဟုတ်ပါ။ အမြင့်ပေ သုံးသောင်းခွဲတွင် ပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် သူ ဘယ်လိုမှ မအိပ်တတ်ပါ။ အရက်ပဲသောက်သောက်၊ အိပ်ဆေးပဲသောက်သောက် အိပ်မပျော်ပါ။

ဆန်ထားသော ရော်ဂျာ၏ ခြေထောက်ကိုကျော်ပြီး လေယာဉ်ပျံနောက်ပိုင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခရီးသည်တွေအားလုံး အိပ်နေကြပုံပေါ်သည်။ မီးဖျား မှောင်နေသည်။

နောက်ပိုင်းရောက်တော့မှ ဗွိတ်ချည်လင်းချည်ဖြစ်နေသော မီးလုံးကလေးကို တွေ့သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသည့် လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ လေယာဉ်မယ်က ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဘာလိုအပ်ပါသလဲ မစ္စတာဘင်ဂျမင်”

“မင်းက ကျုပ်နာမည်ကို သိနေသလား” ဟု ပြန်မေးသည်။

“သိပါတယ်ရှင်၊ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတစ်ယောက်ကို လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ” ဟုပြန်ဖြေရင်း လေယာဉ်မယ်က ပြုံးသည်။

အီတလီလူမျိုးတို့၏ ပညာဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ခရီးသည်စာရင်းတွင် သူ့နာမည် မပါနေသည်။

“ဝီစကီနဲ့ ရေ လိုချင်တယ်”

လေယာဉ်မယ် ထသွားတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သူ ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်မှန် ခွတ်ပြီး လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်နေခိုက် လေယာဉ်မယ် ပြန်လာသည်။ သူ့ရွှေမှာ အရက်ဖန် နှုတ် ချပေးသည်။ အရက်ကို တစ်ကျွက်တည်း မော့ပစ်လိုက်သည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကိုယ့်ခုံသို့ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့သည်။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်ဘီး ထိနေပြီ။

အခန်း(၂)

ဆမ်က ဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်သည်။

“ငါ အရက်သောက်လိုက်မှ ထင်တယ်”

ဆူစကားမဆုံးသေးမီမှာပင် အိတလီနိုင်ငံမှ သူ့ကိုယ်စားလှယ် ချာလီသည် အရက်ဖန်ခွက်ကို အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဇာတ်ညွှန်းကို ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ ဆရာကြီး” ဟု မေးသည်။ ဆယ်ခြောက်နှစ်သား အရွယ်မှစ၍ အမေရိကန်သို့ ပြန်မရောက်တော့သော်လည်း သူ့လေသံထဲတွင် ဘဝ္ဗတ်ကလင်းမြို့သားသံ ပါနေဆဲရှိသည်။

“ဇာတ်လမ်းက လေးလွန်းတယ်ထင်တယ်ကွာ၊ ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

“မာရီလူးရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ရော်ဂျာကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဆမ်က အရက်သောက်ရင်း ပြောသည်။

မာရီလူးဘာဇီနိုသည် နာမည်ကြီး အိတလီရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အစ်ကိုကာလသားများအကြိုက် ကိုယ်လုံးကိုပြုရင်း နာမည်ကျော်နေသည့်သူ ဖြစ်သည်။ ဥရောပတိုက်တွင် လှမ်းလှမ်းတောက်လာသောအခါ အမေရိကန်သို့သွားပြီး ရုပ်ရှင်များရိုက်သည်။ အစ်ကိုကာလသားများအကြိုက် ရိုက်သဖြင့် သူ့ကားများသည် အောင်မြင်မြဲ အောင်မြင်ခဲ့ပြန်သည်။

ယခု သူ့မှာ သူ့ရိုက်လိုသော ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုရှိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ရိုက်ပေးမည်ဆိုလျှင် သူယူနေကျ သံရုပ်ဆောင်ကြေး တစ်သိန်းခွဲမယူဘဲ တစ်သောင်းခွဲသာ ယူမည်ဟု ပြောသည်။ ဇာတ်ညွှန်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဘာကြောင့် ဈေးလျော့ယူကြောင်း ဆမ်ဘင်ဂျမင် သဘောပေါက်တော့သည်။

ဇာတ်လမ်းက သူ့ရိုက်နေကျ အစ်ကိုကာလသားကြိုက် ဇာတ်လမ်းမျိုးမဟုတ်။ တည်တည်ခန့်ခန့် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းကောင်းသည်မှာ မှန်သည်။ အောင်မြင်နိုင်သည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း ငွေများများရလိုပါက ဇာတ်လမ်းကို အတော်အသင့် ပြင်ဆင်လိုက်မှသာ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

ဆမ်က ချာလီကို မော့ကြည့်သည်။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပြင်ရမယ်ကွ၊ ဟာသလေးတွေနှောပေးမှ ဇာတ်လမ်းပို
ကောင်းမယ်”

“ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးခင်ဗျ၊ ဒီဇာတ်လမ်းကို လုံးဝအပြုအပြင်
ပြင်အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း တသဝေမတိမ်း ရိုက်ရမယ်လို့ဆိုတယ်၊ ဒါရိုက်တာ ပီရင်
ကလည်း သဘောတူတယ်”

“သူကတော့ သဘောတူမှာပေါ့၊ သူ့ဘဝမှာ ပိုက်ဆံရတဲ့ကား တစ်ကားမှ ရိုက်ဖူးတဲ့
ဇာတ်ကား”

“ဒါပေမယ့် အိတ်လီနဲ့ ဥရောပမှာရှိတဲ့ အကယ်ဒမီဆုတွေအားလုံးကို သူယူထားတဲ့

“သူ့ဘာသာသူ ကြီးကျယ်စမ်းပါစေကွာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ” ဟု ရော်ဂျာက မေးသည်။

“ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ပုံနှိပ်မြတ်မြတ် လုပ်ရမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကား
ကလေးကိုကြီးကျယ်သွားနိုင်တယ်၊ သရုပ်ဆောင်တွေကလည်း အကောင်းဆုံးတွေ ဖြစ်နေ

“ခင်ဗျားမှာ အစီအစဉ် ရှိထားပြီးပြီလား” ဟု ရော်ဂျာက ဆက်မေးသည်။

“စိတ်ကူးပဲရှိသေးတယ်၊ သူတို့က ဘယ်လောက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်လာမလဲဆို
မှာ မူတည်တယ်၊ မာရီလူးက ဘယ်လောက် လိုက်လျောမလဲဆိုတာ ကြည့်ရမယ်”
ထိုအခိုက် ဖုန်းမြည်လာသည်။ ချာလီက ကောက်ကိုင်သည်။ ခဏနားထောင်ပြီး
ပြောခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်ကာ လှမ်းပြောသည်။

“သူတို့ အောက်ထပ်မှာ ရောက်နေကြပြီ”

“အပေါ်တက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ”

မာရီလူးဘာလီနီ၏အလှူက ထုံးစံအတိုင်း ဖမ်းစားလိုက်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းများ
သွားသည်။ ခဏကြာအောင် အသက်အောင့်ထားလိုက်ရသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများ
သွားသော် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းမရှိ။

“ဆမ် . . .”

မာရီလူး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။ လက်တစ်ဘက်ကမ်းပေးပြီး ပါးကိုပါ
ညှိုးပေးသည်။ ဆမ်က ပါးကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“မယ့်ကြည့်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို မင်း အရမ်းလှနေပါလား” ဟုလည်း
ညှိုးညှိုးအတိုင်း ပြောချလိုက်သည်။

မာရီလူးက ပြုံးနေသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သည်လိုချီးကျူးစကားများနှင့်
နေခဲ့ရသဖြင့် ယဉ်ပါးနေပါပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆမ်”

“ဟယ်လို နစ်ကီ”

နစ်ကီသည် အိတ်လီနိုင်ငံထဲမှလွဲ၍ အခြားတိုင်းပြည်များတွင် မာရီလူး၏ ယောက်ျား
နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ သူတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဆမ်က တတိယလူဘက်သို့

လှည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ပီရင်ဂျယ်လီ... တွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

ဒါရိုက်တာက အနည်းငယ်ရှက်သည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ အင်္ဂလိပ် စကားကို သူ အနည်းအကျဉ်းသာ ပြောနိုင်သည်။

မာရီလူးက စောင့်မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဇာတ်ညွှန်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီမဟုတ်လား ဆမ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု မေးသည်။

ဆမ်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး မင်းကို လက်ဆောင်ပေးစရာ စိတ်ကူးကလေးတွေ ကိုယ့်မှာရှိနေတယ်၊ တကယ်လို့ သဘောတူညီနိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ ဆက်လုပ်ကြရုံပါပဲ”

“ဘာတစ်ခုမှ အပြောင်းအလဲမလုပ်ရဘူး ဆမ်” ဟု မာရီလူးက အထက်စီးလေသံမျိုးဖြင့် ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။

ဆမ်က သူ့ကို ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

“မာရီလူး... ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ စိတ်ကူးကလေးကိုတောင်မှ မဆွေးနွေးနိုင်ဘူးဆိုရင် သဘောတူညီချက်ရစရာ တစ်ဆံ့ခြည်တောင် မရှိနိုင်ပါဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ချာကနဲလှည့်ကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ အဝရောက်တော့မှ ပြန်လှည့်ပြောပြန်သည်။

“သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီကားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မင်းအကောင်အထည် ဖော်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကားမှာ မင်း တကယ်သရုပ်ဆောင်နိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်သူဟာ တူပီတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပဲ။ နောက်ပြီးတော့ အကယ်ဒမီဆုရဖို့ ပထမဆုံး နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဟာ မင်းပဲဖြစ်ရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားသူဟာလည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိလို့ပဲ”

အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ သူ့နဖူးပေါ်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ရှိနေကြောင်း သူသိနေသည်။ ရေခဲခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး မျက်နှာသစ်ပြန်သည်။ အရက်သောက်ချင်လာသည်။

ညင်ညင်သာသာ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

“ဘာလဲ” ဟု သူ လှမ်းအော်မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဝင်လာလို့ရမလား ဆမ်” ဟု နှစ်ကီ၏အသံကို ကြားရသည်။

ကုတ်အင်္ကျီကို မြန်မြန်ချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ လည်စည်းနှင့် ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ကာ ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

အခန်းထဲသို့ နှစ်ကီ ဝင်လာသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးက ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ ချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူလည်း အောင်မြင်သည့် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတစ်ယောက်

လေသည်။

နစ်ကိုသည် မာရီလူးကို အားကိုးနေစရာမလို။ မာရီလူးအပေါ်မှာ မှီခိုနေစရာမလို။ မာရီလူးတွင် စစ်မှန်သည့် အနုပညာ အရည်အချင်းများ ရှိနေသည်ကို သူသိသဖြင့် စင်တင် သဘောခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“မာရီလူးကို ခင်ဗျား နားလည်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဒီကလေးမက သိပ်ကိုစိတ် ခိုင်မာလွယ်တဲ့ ကလေးမ” ဟု နစ်ကိုက နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

နစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့သည့် နစ်ကိုသည် စိတ်ရှည်သည့် အလေ့အကျင့် ထိုင်း ကောင်းစွာရနေပြီ။

“အခု သူ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ မဆင်မခြင် ပြောလိုက်မိတဲ့အတွက်လည်း သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါတယ်”

“ကျုပ် တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ပြီးမှ တွေ့ကြရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ကျုပ်လည်း ပိုပြီးစိတ်ရှည်လာနိုင်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တစ်ခုလောက် အကြံပေးပါရစေ ဆမ်၊ မာရီလူးကို ပီရင်ဂျယ်လီမပါဘဲ ချော့လိုက်ပါ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် သူ သိပ်ပြီးခေါင်းမာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလူမရှိရင် စိတ်ရှည် ထက်ရှည် နားထောင်ပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား စီစဉ်လိုက်လေ၊ ဒီနေ့ညနေ ကျွန်တော် အားနေမှာပဲ” ဟု ဆမ်က ပြန် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နစ်ကို”

နစ်ကိုက ပြုံးသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။

“မပူပါနဲ့ ဆမ်၊ ဒီကားဟာ စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်တဲ့ကား ဖြစ်မှာပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်ပေါင်းပြီး ကြိုးစားလုပ်ကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ နစ်ကို အခန်းအပြင် ပြန်ထွက်သွား သည်။ ဆမ်က ခြေလက်များကို ဆန့်လိုက်သည်။ ခဏချင်းမှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားတော့ သည်။

ရောမမြို့သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် သူရောက်လာတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရနေမိသည်။ လေးနှစ်လောက်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။

လေယာဉ်ပျံစီးရသည်မှာ အလွန်တရာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ရိုးရိုးတန်းမှ သူ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံက အိတ်လီ အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်က စကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောရင်း သူ့ကိုကျော်ကာ မနားတမ်း နည်းအပေးအယူ လုပ်နေကြသည်။

ရောမမြို့သို့ရောက်တော့ နေက ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ အိပ်ဆယ်စီယာ ညီတယ်ရောက်တော့ သူ့အတွက် ရော်ဂျာ ကြိုတင်ငှားရမ်းထားသောအခန်းသို့ ဧည့်ကြိုစာရေး က လိုက်ပို့သည်။ အခန်းကလေးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် သူ့ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ အခန်းက

ကျဉ်းသည်။ အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရ။ ဟိုတယ်အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်။
“မင်းတို့မှားနေပြီ၊ ငါ ငှားခိုင်းထားတာက မိသားစုခန်း”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒီအခန်းကိုပဲ ကြိုငှားထားတာပါ” ဟုပြောရင်း ဧည့်ကြိုစာရေး
က ကြိုတင်အကြောင်းကြားချက်ကို ပြသည်။

“ငါ မိသားစုခန်းပဲ လိုချင်တယ်” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

ပြီးတော့ ဧည့်ကြိုစာရေးနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ ပြန်လိုက်သွားရပြန်သည်။ လက်
ထောက်မန်နေဂျာကလည်း ခေါင်းခပ်မာမာပင်။

“မိသားစုခန်းတွေ မအားတော့ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။

ဆမ်က သူ့လက်ကို မသိမသာ ပြသည်။ တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူအစွန်းကလေး
ပေါ်နေသည်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာ မြင်သွားသည်။ သူ့အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွား
သည်။

“တစ်နည်းနည်းနဲ့များ စီစဉ်ကြည့်လို့ ရနိုင်မလား၊ မသိသေးဘူးခင်ဗျာ” ဟု ပြောရင်း
စာရင်းစာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဆမ်က သူ့လုပ်ကိုင်နေပုံကို ကြည့်နေသည်။

“ဒီဟိုတယ်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး မိသားစုခန်းကို လိုချင်တယ်၊ အရေးကြီးတဲ့
အစည်းအဝေးတွေ လုပ်စရာရှိတယ်”

“သံအမတ်ခန်းတော့ ရနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် စေးက သိပ်ကြီးပါတယ်”

“အဲဒီအခန်းပဲယူမယ်”

ဆမ်က လက်ကိုင်အိတ်ကို ကောင်တာပေါ် တင်ဖွင့်သည်။ ခရီးသွားချက်လက်မှတ်
တစ်ထပ်ကြီးကို လက်ထောက်မန်နေဂျာ မမြင်မြင်အောင် ပြသည်။ တစ်ရွက်ဆွဲထုတ်ပြီး
လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒါက တစ်ထောင်တန် ဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ တကယ်ကျတာက...”

“ကျုပ်မှာ အသေးသုံး တစ်ထောင်တန်ပဲရှိတယ်၊ ယူထား၊ ကုန်ရင်ပြော”

သူ့အခန်းသို့ လက်ထောက်မန်နေဂျာကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့သည်။ ဆမ်က တစ်ရာတန်
စက္ကူကိုပေးလိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ အရက်ပုလင်းစုံအောင် ထားခိုင်းသည်။ ချက်ချင်း
အခန်းထဲမှာ အရာရာ ပြည့်စုံသွားသည်။ အကုန်အကျများသည် ကိုတွေ့လျှင် ရော်ဂျာတော့
ဘုံဆောင့်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့စဉ်းစားမိသည်။

သူ ရေရင်ခွီးသည် အချိန်မှာပင် သူ့အခန်းထဲမှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မနား
တမ်း မြည်တော့သည်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာကို ငွေတစ်ရာပေးလိုက်ခြင်းသည် ရေဒီယိုမှ
ခြောက်နာရီသံတိုင်းတွင် ကြေညာသည်ထက် ပိုမိုထိရောက်သွားတော့သည်။

သူ ပထမဆုံး လက်ခံစကားပြောသော တယ်လီဖုန်းသည် ချာလီ၏ တယ်လီဖုန်း
ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၃)

ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာပြီး သူ့ကိုယ်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနှင့် ပတ်ထားသည်။
အထော့ပီစကီဖန်ခွက်ကိုကိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်နားမှာ သွားရပ်သည်။ အလံတလူလူလွင့်နေ
သော အမေရိကန်သံရုံးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“ပြောပါ”

“မစ္စတာဘင်ဂျမင်လားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ချာလီပါ” ဟု ဘရွန်ကလင်းမြို့သားသံ
ခပ်ခဲခဲဖြင့် ပြောသည်။

“ချာလီလား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သိသလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မစ္စတာဘင်ဂျမင်ဆိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။
မိမိခင်ကားတချို့ဝယ်ရအောင် အီတလီကိုရောက်လာတဲ့ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူကြီး
တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ခင်ဗျား အကြားအမြင်များသားပဲ၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်ခု ပေးနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ချာလီဆိုသူက ပြောသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာမဆို လုပ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကြိုက်ရာပြောပါ။ စကားပြန်လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊
ခိုင်ဘာ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ လမ်းညွှန်လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ လုပ်ငန်းအတွက် စေ့စပ်ပေးနိုင်ပါ
တယ်၊ အတွင်းရေးမှူး လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ တွေ့ချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ရှာပေးနိုင်ပါတယ်၊
ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ဘင်ဟာလာတံကားကြီး ရိုက်တုန်းက
ထက်ထောက်ထုတ်လုပ်ရေး မန်နေဂျာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကိုလံဘီယာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကြော်
ငြာနဲ့ အရောင်းဌာနမှာ တစ်နှစ်လုပ်ဖူးပါတယ်၊ ဒါတွေအပြင် အီတလီ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
နှစ်နှစ်လုပ်ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ရိုးသားပါတယ်၊ ဒီကလူတေဟာ လစ်ရင်
လစ်သလို တွယ်တတ်တဲ့သူတွေပါ၊ ကျွန်တော်က သူတို့လို မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား အိတလီလူမျိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ကြီးပြင်းပါတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက မိဘတွေနဲ့အတူ ဒီကိုပြောင်းလာတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အမေရိကန်စစ်တပ် ဒီကိုရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်ကို စစ်ထဲဆွဲသွင်းပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့မယ်”

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ သွားဖွင့်ပေးသောအခါ ချာလီဆိုသူဖြစ်နေသည်။ အသက်ငယ်သည်။ အရပ်မြင့်သည်။ ကိုယ်လုံးသွယ်သည်။ မျက်လုံးညိုသည်။ ခေါင်းအနည်းငယ် ပြောင်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြသည်။

“ကျုပ်အကြောင်း မောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု ဆစ်ကမေးသည်။

“ဒီက လက်ထောက်မန်နေဂျာက ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူနေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ခဲအိုတော်ပါတယ်။ ဆရာကြီး ဒီကိုရောက်လာလာချင်း ကျွန်တော့်ကို သူ့ ဖုန်းဆက်ပြောတာပါ”

“ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးကွာ” ဟု ဆစ်က မရေမရာပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်လောက် စမ်းခန့်ကြည့်ပါလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ထွက်သွားပါမယ်။ လခအများကြီးလည်း မတောင်းပါဘူး။ တစ်ပတ်ကို လိုင်ယာလေးသောင်းရရင် တော်ပါပြီ”

ဆစ်က စဉ်းစားနေသည်။ လိုင်ယာလေးသောင်းဆိုသည်မှာ ဒေါ်လာရှစ်ဆယ်သာ ရှိသည်။ ဘာမှ မဖြစ်လောက်။

“ကောင်းပြီလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟုပြောရင်း ချာလီကပြုံးသည်။

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။ ချာလီက တစ်ချက်ကလေး ဆိုင်းမနေဘဲ ကောက်တိုင်သည်။ အိတလီလို ခပ်မြန်မြန် ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့်အုပ်ရင်း ဆစ်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတစ်ယောက်က ဆရာကြီးကို ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ပြုကြည့်ချင်လို့ပါတဲ့”

“ဘာကားလဲ”

“ရှူးရှူးမိုက်မိုက် မိန်းကလေးဆိုတဲ့ကားပါ”

“ကြည့်သင့်တဲ့ကားလား”

“မကြည့်သင့်ပါဘူး၊ ဒီကားနဲ့ အချစ်ဖမ်းဖို့ သူကြိုးစားနေတာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။ ကုမ္ပဏီကြီးတိုင်းက လက်လှန်လွှတ်လိုက်တာချည်းပါပဲ”

“ငါစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောလိုက်”

ချာလီက စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချသည်။

“ဘယ်လိုကားမျိုးကို ဆရာကြီး လိုချင်တယ်ဆိုတာ သိရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဆေးရောင်စုံဖြစ်ရမယ်၊ အစ်ကိုကာလသားကြိုက် ဖြစ်ရမယ်၊ ဈေးပေါရမယ်၊
အမေရိကန်မှာ ပြန်ပြရင် ပိုက်ဆံရနိုင်တဲ့ကား ဖြစ်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ အစ်ကရပ်စ်ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်
ကားတစ်ကား ရှိပါတယ်၊ အတောင်တပ်ပြီး ကောင်းကင်မှာ ငှက်တွေလိုပျံဖို့ ကြိုးစားတဲ့
သူငယ်လေးတစ်ယောက်အကြောင်း ဒဏ္ဍာရီပုံဝတ္ထုကို အခြေခံရိုက်ထားတဲ့ကား ဖြစ်ပါတယ်၊
သယ်ယူပို့ဆောင်မှုမှာ ငွေကြေးအကျပ်အတည်း ပေါ်နေပါတယ်၊ ဈေးချောင်ချောင်နဲ့ ရနိုင်ပါတယ်၊
အရာကြီးလိုချင်တဲ့ ကားမျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“သဘောကျသွားပြီကွာ၊ သူကားကိုကြည့်ဖို့ ဖုန်းဆက်ပြီး စီစဉ်စမ်း”

သူတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းက ထိုသို့စဉ်းစား ဖြစ်သည်။ ချာလီမှာ သူပြောသလို
သူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဆမ် ကံကောင်းသွားသည်။ အစ်ကရပ်စ်အမည်ရှိကားကို
သယ်ပြန်သည်။ အမေရိကန်ပြည်တွင် ငွေတွေ သောက်သောက်လဲ ရလိုက်သည်။ ချာလီကို
အိတ်လီနိုင်ငံဆိုင်ရာ ဖွဲ့ခွဲတွင် မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာအဖြစ် ခန့်အပ်ပြီး တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာ
၁၀၀ ရာအထိ လခတိုးပေးလိုက်သည်။

သူ၏ ယုံကြည်စိတ်ချရသော ရာသက်ပန်တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့

အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်တ သူပုခုံးကို လာကိုင်သည်။
အကြောင့် တစ်ဖက်သို့လှိုင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ် ဆရာကြီး၊ ခဏနေရင် မာရီလူး ရောက်လာတော့မယ်”

သူ ချာလီကပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ကက်ပရီစီယိုဟိုတယ်မှာ ညစာကြိုမှာထား
ခိုက်” ဟုပြောရင်း ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“ဒီမှာပဲကျွေးဖို့ ကျွန်တော် မှာထားပြီးပါပြီ”

ဆမ်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“တော်ပါပဲလားကွ၊ မာရီလူးဟာ ကြေးစားမဟုတ်ဘူးနော်၊ ရွှပ်ကုန်မယ်”

“သူဟာ အိတ်လီရုပ်ရှင်မင်းသမီးပါပဲခင်ဗျာ” ဟု ချာလီက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြော

သည်။

“ဒါပေမယ့် နစ်ကီရိုသေးတယ်လေကွာ”

“အခုဟာ သူ့အစီအစဉ်ပဲလေ ဆရာကြီးရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဆမ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းဆီသို့ သွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် မာရီလူးမှာ တစ်နာရီလောက် နောက်ကျနေသည်။ သူ့ကိုစောင့်

ရှင် အရက်သောက်နေသည့် ဆမ်မှာ အတော်ကလေး များနေသည်။ တံခါးခေါင်းလောင်းသံ
ကြားသောအခါ ထိုင်ရာမှ သူထသည်။ အနည်းငယ် ယိုင်နေသည်။ ချာလီက တံခါးသွားဖွင့်

ပေးသည်။

မာရီလူးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့ ချက်ချင်း အမူးပြေသွားသည်။ အမူးပြေလောက်အောင် လှပသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ မာရီလူးက သူ့ဆီကိုလာသည်။ သူက ပါးကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် ဆမ်”

“ဒါလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူစိတ်ဆိုးနိုင်မှာလဲကွယ်” ဟုပြောရင်း ဆမ်က ပြုံးသည်။

ရော်ဂျာနှင့် ချာလီထွက်သွားသည်ကို သူ့သတိမထားလိုက်မိပါ။ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲသို့ မာရီလူးက ရှပ်ပိန်ထည့်သည်။ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ဆီသို့ ဖန်ခွက်တစ်လုံး လှမ်းပေးသည်။

“အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သောက်လိုက်ရအောင် ဆမ်”

ဆမ်က ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ရှပ်ပိန်နှင့် ပိုင်အရက်များကို သူ အလွန်မုန်းပါသည်။

“ဘာအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သောက်ကြမလဲ”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်အတူတူရိုက်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်”

အတူသောက်ကြသည်။ မာရီလူးက ဖန်ခွက်ကိုပြန်ချရင်း ဆမ်ကိုကြည့်သည်။

“ကျွန်မ သိပ်ပျော်နေတယ်”

“ကျုပ်လည်း ပျော်တာပါပဲ” ဟု သူကပြန်ဖြေသည်။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။ ဆမ်က ထ၊သွားသည်။ နယူးယောက်မှာ ရှိနေသည့် စတီဖင်ဂေါက်ထံသို့ ညနေစောစောပိုင်းတုန်းက သူ ဖုန်းခေါ်ထားသည်။ ယခု သူခေါ်ထားသည့်ဖုန်း ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ် အိပ်ခန်းထဲက သွားပြောလိုက်မယ်၊ ခဏစောင့်ဦးနော်”

မာရီလူးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဆမ် ဝင်လာပြီး ဖုန်းကို ကောက် ကိုင်သည်။

“အဲဒီမှာ အီတလီအစားအစာတွေ ဘယ်လိုနေသလဲဆမ်” ဟု စတီဖင်ဂေါက်က မေးသည်။

“မြည်းစမ်းကြည့်ဖို့ အချိန်မရသေးပါဘူးကွာ၊ ဇာတ်ညွှန်းကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဆိုတာ သိချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာပါ”

“ညီအစ်မနှစ်ဖော်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဇာတ်လမ်းက လေးလွန်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်၊ မာရီလူး ဘာဇီနိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတာ စာစ်ပုစိုပါတယ်၊ အစ်ကိုကာလသားကြိုက် သရုပ်ဆောင်ရာမှာတော့ သူ့မတူအောင်တော်တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကားမှာ သူ သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါ့မလား”

ဆမ်က မော့ကြည့်သည်။ အိပ်ခန်းတံခါး မသိမသာလှုပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ခဏကိုင်ထားဦးနော်” ဟုပြောပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ ဖုန်းချထားခဲ့သည်။

တံခါးဆီသို့ သူလျှောက်သွားသည်။ တံခါးကို ရုတ်တရက် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မာရီလူးမှာ အရှိန်လွန်ပြီး အခန်းထဲသို့ ယိုင်လဲဝင်လာသည်။ သူ့ကို ထိတ်လန့်တကြီးဖြင့် ကြည့်သည်။

ဆမ်က ပြုံးပြသည်။ မာရီလူး၏လက်ကိုဆွဲပြီး ဖုန်းချထားခဲ့သည့် တုတ်ဆီသို့ ထားသည်။ ကုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ဖုန်းကို ပြန်ကောက်ယူသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ စတီဖင်... အခုန ဘာပြောတယ်”

ဆမ်က စတီဖင်ပြောသည့်စကားများကို မာရီလူးကြားနိုင်စေရန် ဖုန်းကို သူ့နားနှင့် အနီးထိစေ ခြားထားသည်။

“အဲဒီမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသလား” ဟု စတီဖင်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား စကားပြောလို့ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ မာရီလူးကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မာရီလူး သရုပ်ဆောင်နိုင်ပါ့မလားလို့ ပြောတာပါ။ သူ သရုပ်ဆောင်နိုင်တယ်ဆိုရင် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းသွက်သွားအောင် နည်းတော့ ပြင်ရလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုကာလသားကြိုက်အခန်း နည်းနည်းပါးပါးထည့်ပေးဖို့ ဆိုလိုမယ်။ အများကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကြိုက်သလို လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ဒီကားကို မင်းဝယ်မလား”

“အခုတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ဆမ်၊ ကျွန်တော့် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့အကြောင်း ခင်ဗျား နည်း အသိသားပဲ။ တစ်ခုပြီး တစ်ခုလုပ်မှ ဖြစ်မှာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဝယ်မယ်ဆိုရင် ငွေလေးသိန်းပေးမလား”

“ကျွန်တော် အများဆုံးပေးနိုင်တာကတော့ နှစ်သိန်းခွဲပဲ။ ဒါတောင် ရုပ်ရှင်ပြီးသွားရင် ကြည့်ချင်သေးတယ်”

“ဒီကားနဲ့ မာရီလူး အကယ်ဒမီရမယ် ဆိုရင်ရော”

“သူသာ သေသေချာချာ သရုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကြည့်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဒီကားကို ဖြစ်အောင်ရိုက်တော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အပေါစားတွေရပ်ပြီး လူလေးစားမယ့်ကား ရိုက်ပါလို့ မင်းပဲ ငါ့ကို ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား” ဟု ဆမ်က ပြန်မေးသည်။

“ဟား... ဟား... ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့်ကို ထည့် ဇာတ်လိုက်ပါ”

“သုံးသိန်းပေးမလား”

“ဟား... ဟား... ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သုံးသိန်းပေးပါမယ်။ ကံကောင်းပါစေ၊ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ အသက်ရှူသံ ကြားနေရတဲ့ ခင်ဗျားအနားက မိန်းကလေးကို ကျွန်တော့် အတွက် တစ်ချက်လောက် အသက်ရှူထည့်ပေးစမ်းပါလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် စတီဖင်က တယ်လီဖုန်းချသွားသည်။ ဆမ်ကလည်း ပြန်ချပြီး မာရီလူးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲဟင်” ဟု မာရီလူးက မေးသည်။

“ဧရာမ အမေရိကန် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ”

“ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်နိုင်မယ်ဆိုတာကို လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတာလဲဟင်၊ အစ်ကိုကလည်း ကြိုက် အမှုအရာပဲ ကျွန်မလုပ်တတ်တယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်” ဟု မာရီလူးက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“ဒါလည်း မမှားပါဘူးလေ”

“ဒါပေမယ့် မကြာခင် သူတို့မြင်ရစေ့မယ်၊ ဂျီနာလိုလိုဘရီဂျီဒါနဲ့ ဆိုဖီယာလောရင်း တို့ကို ကြည့်စမ်း၊ သူတို့ ဘယ်လောက်တော်သလဲ”

“မင်းလည်းတော်မှာပါ၊ တို့ ဒီကားရိုက်ပြီးရင်လေ”

“တကယ်ထင်တာလား ဆမ်”

မာရီလူး၏ စောစောက ဒေါသသည် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဆမ်ဘင်ဂျမင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ အတယ်ဒီဗီဆုရော ရနိုင်သလားဟင်”

မိမိခိုင်းရာကို မာရီလူး လိုက်နာဆောင်ရွက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆမ်က အတပ် သိလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အနည်းအကျဉ်း ပြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်း သေချာပေါက် ရ၊ရစေ့မယ်”

မာရီလူးက သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တိုင်ချလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာခိုင်းခိုင်း ကျွန်မ သဘောတူပါတော့မယ်ရှင်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပါတယ်၊ အကြီးအကဲဖြစ်ပါတယ်၊ လမ်းညွှန်သူဖြစ်ပါတယ်” ဟုပြောရင်း ဆမ်၏ပေါင်ပေါ် သို့ မျက်နှာအပ်ချလိုက်လေသည်။

အခန်း(၄)

သူသည် အမြဲတမ်း ကြီးကျယ်သည့် အရာများကိုသာ မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ ပထမဆုံး သူ့အဖေနှင့်အတူ အရာမှာ သူ့အရပ် ခြောက်ပေနှစ်လက်မရှိဖို့ ဖြစ်သည်။ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ခြောက်ပေနှစ်လက်မ မြင့်လျှင် တစ်ကြိမ်ပြန်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသွားရ ခြင်းလူမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် အရပ်ရှည်အောင် လေ့ကျင့်ခန်းမျိုးစုံ လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း ငါး ခြောက်လက်မထက် ပိုမြင့်မလာနိုင်သည့် အဆုံးကျတော့မှ သူလက်လျှော့လိုက်သည်။ ခြောက်ပေနှစ်လက်မ မဖြစ်နိုင်လျှင် ခြောက်ပေနှစ်လက်မ မြင့်သူကဲ့သို့ လှုပ်ရှားရမည်ဟုလည်း ဆိုကြားရ၏။ ချလိုက်ရတော့သည်။

နယူးယောက်မြို့ စီးတီးကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရပြီး ဖော့ဒ်ဟစ်တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေပညာ ဆက်သင်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့ ရပြီးသောအခါ အမျိုးတစ်ယောက်၏ ဥပဒေရုံးမှာ အလုပ်ဝင်သည်။ သို့သော် သူစိတ်မဝင်စားပါ။ လုပ်ငန်းသေးသေးကွေးကွေးများကို သူလုပ်ချင်သူ မဟုတ်။ ကြီးမားသည့် လုပ်ငန်းကြီးများကလည်း အောင်မြင်နေသည့် ရှေ့နေကြီးများဆီသို့သာ ရောက် ချင်ကြသည်။ အမှုကြီးလျှင် ရှေ့နေကြီးကြီးကိုသာ ငှားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့နေလုပ်ငန်းကို ရာသက်ပန် ကျောခိုင်းစွန့်ခွာလိုက်လေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကမ္ဘာ့စီးပွားရေးပျက်ကပ် ဆိုက်နေသည့် (၁၉၃၃) ခု ဖြစ်သည်။ သူ့ရောဂါဝေးလမ်းပေါ်ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံခပ်သေးသေးကလေးတွင် လက်ထောက်မန်နေဂျာအလုပ်ကို သူရသည်။ လခမပေးလျှင်လည်း အလကားလုပ်ပေးပါမည်ဟူသော စည်းကမ်းချက်ဖြင့် သူ့ကို အလုပ်ခန့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဥပဒေအရ တစ်ပတ်လျှင် (၂၂) ဧင်္ဂါလာနှင့် ဆင့်ငါးဆယ် ကျော် မပေးမဖြစ် ပေးရသည်။

(၁၉၃၄) ခုတွင် ရုပ်ရှင်ရုံ အလုပ်သမား သပိတ်များ ပေါ်လာသည်။ သူတို့ရုံမှ မန်နေဂျာ သပိတ်ထဲပါသွားသည်။ သူမန်နေဂျာဖြစ်လာသည်။ တစ်ပတ်လျှင် ဧင်္ဂါလာ(၃၀) ရသည်။ သူ့အတွက် မလုံလောက်ပါ။ သို့သော် သည်အလုပ်ကို သူသဘောကျနေသည်။

ရုပ်ရှင်ကို သူကြိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရုံမှတစ်ဆင့် ကားတိုင်းကို ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ မလွတ်တမ်းကြည့်သည်။ ကြိုက်သည်ကားကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးယဉ်၍ မဆုံးနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေမိသည်။

တစ်နေ့တွင် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ မြေအောက်ရထားဖြင့် သူ့အလုပ်ဆင်းလာသည်။ ထိုနေ့က အလွန်ပူအိုက်နေသည်။ လမ်းမများပေါ်မှာ တံလှုပ်တွေ တစ်ခုချင်းချင်းတနေသည်။ သူ့ အလုပ်လုပ်သည့် ရုပ်ရှင်ရုံကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြန်ဆဲကား ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီး ချိတ်ထားသည်။

‘ရုံတွင်း၌ ဒီဂရီ (၂၀) သာ အပူချိန်ရှိသည်’ ဟုသော စာတန်းကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား ချိတ်ဆွဲထားသည်။ လမ်းကိုဖြတ်ကူးလာရင်း လက်မှတ်ရုံရှေ့မှာ ရပ်သည်။

“ဂွမ်းမောနင်း မာဂျီ”

“ဂွမ်းမောနင်း ဆမ်” ဟု လက်မှတ်ရောင်း အမျိုးသမီးက ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ မန်နေဂျာခန်းမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြစ်သည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းဝင်သွားသည်။

နောက်လဲမည့် ကားများစာရင်းကို သူ့လှန်ကြည့်သည်။ ငွေများများလိုက်နိုင်မှ ကားကောင်းကောင်းရနိုင်မည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ထိုအခိုက် တံခါးဖွင့်သံ ကြားသည်။ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မာဂျီဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဥတုနန်းက ရှင် ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး” ဟု သူ့ကို အပြစ်ဆိုသည်။

“သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ ကိုယ် ဒီကပြန်တော့ သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီထိုးနေပြီ၊ မင်း အိပ်နေပြီထင်လို့”

“ကျွန်မ စောင့်နေပါမယ်လို့ ပြောထားသားနဲ့”

မာဂျီက သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဆီးကြိုသည်။ သူတို့ ကိုယ်လုံးချင်း ပူးချိန်မှာပင် ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာကာ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်လည်း နံရံဘက်သို့ လွင့်သွားသည်။ ရုံးခန်းထဲမှာရှိသည့် ပစ္စည်းများ ပြောင်းဆန်ကုန်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေသည့်အတိုင်း ခဏကြာအောင် သူငြိမ်နေသေးသည်။ မာဂျီ၏ ကိုယ်လုံးကြီးက သူ့အပေါ် ပိကျနေသည်။ သည်တော့မှ သတိရပြီး မာဂျီကို တွန်းဖယ်ကာ ထ၊သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ မာဂျီ”

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ဘာဖြစ်သည်ကို သူ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ရုံထဲမှ အော်ဟစ်သံများကို ကြားရသည်။ ယနေ့ သံပိတ်ထားသူများ ဘာကြောင့်မလာသည်ကို သူ နားလည်သွားသည်။ ဝုံးနှင့်လာခဲ့သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၅)

တောင်ပိုင်း ဘူလတားလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ သူ့အဖေ၏ အပ်ချပ်ဆိုင်ထဲတွင် သူ မသက်
သာ ထိုင်နေသည်။ သူ့အဖေက ဆိုင်သိမ်းနေရင်း သူ့ကို မကြာခဏလှမ်းကြည့်ကာ တဖျစ်
ဆောက်တောက် ပြောနေသည်။

“မင်းအမေကို ငါ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပြောရမှာလဲ”

ဆမ်ဘင်ဂျမင်မှာ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီ။ သို့သော်လည်း မိဘများက သူ့ကို
လေးငယ်တစ်ယောက်လိုသာ မြင်နေတုန်းဖြစ်သည်။ ချောက်ဒီရပ်ရှင်ရုံကြီးမှာ သူ လက်
ဆောက်မန်နေဂျာ ဖြစ်နေသော်လည်း သူ့ကို လူလားမြောက်ပြီဟု မထင်။ သူ့လခသည်
ထိပ်ပတ်လျှင် ကိုးဆယ်ဖြစ်သည်။ သူ့တို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့လောက် လခများများရသူ
ဆယ်ယောက်မှမရှိ။ သို့သော်လည်း သူ့ကို စိတ်မချနိုင်ကြသေး။

သူ့အဖေက ဆိုင်တံခါးကို သေ့ဘတ်ပြီး ဆိုင်အပြင်မှာ သူ့တို့နှစ်ယောက် ရပ်နေကြ
သည်။ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အကျီကြယ်သီးတပ်ထား၊ အအေးမိသွားဦးမယ်”

ခါးကိုင်းစပြုနေသည့် အဘိုးကြီးကို ဆမ်ကကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကြယ်သီးများ
ထပ်လိုက်သည်။ သူ့တို့နှစ်ယောက် အိမ်ဘက်သို့ လမ်းအတူ လျှောက်ပြန်လာကြသည်။
သူ့အဖေက ခဏရပ်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်လုပ် ငါမတားခဲ့ဘူး၊ မင်းကို ဝေ့ကုန်ကြေးကျ အများကြီးခံပြီး ဥပဒေ
ဥပဒေ သင်ပေးခဲ့တယ်၊ မင်းက ရှေ့နေမလုပ်ချင်ပါဘူးဆိုတုန်းက ငါဘာပြောခဲ့သလဲ”

ဆမ်က ခေါင်းခါပြသည်။

“မင်းအမေဆွေတော့တောင် ငါက ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ သူ လူလားမြောက်နေပြီ၊
သူ့ကြိုက်ရာလုပ်ပါစေလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံ လက်ထောက်
မန်နေဂျာအလုပ် သွားလုပ်တုန်းကလည်း ငါ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ သူ့အတွက် ကံကောင်းပါစေ
အောင် သူ့စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဆစ်က ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“ဟို သူဌေးသမီးနဲ့ ယူဖို့ကိစ္စတုန်းက မင်းအကျောက်အကန်ငြင်းတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ရော မင်းကို ငါအကျပ်ကိုင်လို့လား၊ သူ့ကိုယူမယ်ဆိုရင် သူ့အဖေက မင်းအတွက် ငွေနှစ်သောင်းအကုန်ခံပြီး ရွှေနေရုံးခန်း ဖွင့်ပေးမယ်ဆိုတာကို မင်းငြင်းခဲ့တယ်၊ ငါ ဘာပြောသလဲ၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ကြိုက်ရာကို သူ့လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့ပဲ ငါပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ဂျူးလူမျိုးမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မယားလုပ်ပြီး အိမ်ခေါ်မလာရင်တော်ပြီလို့ ငါပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဆစ်က နှုတ်ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားသည်။

“ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကတော့ လွန်လွန်းတယ်၊ ငါ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ မင်းအဖေကို ရော ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပြောပြရမှာလဲ၊ အတော်မိုက်မဲတဲ့အလုပ်”

သူတို့အိမ်ခန်းရှိသည့် အဆောက်အအုံသို့ ရောက်လာသည်။ အတွင်းသို့ဝင်ပြီး လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။

“မင်း ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းလုပ်ဖို့မလိုဘူး၊ မင်းကို စစ်ထဲမဝင်မနေရ အမိန့်ထုတ်တဲ့အချိန်မှာ မင်းအသက်က သတ်မှတ်ချက်ထက် လွန်နေပြီ”

“အဲဒါပဲ ပါပါ၊ ကျွန်တော် အခု စစ်ထဲမဝင်ရင် သိပ်နှောက်ကျသွားလိမ့်မယ်၊ စစ်တပ်က ကျွန်တော့်ကို လက်ခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဆစ်က ပြန်ပြောသည်။

“အိုးဟို . . . ဒီလိုဝင်ခွင့်မရတာဟာ သိပ်ကိုကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကြီး ဖြစ်သွားရောလား”

သူ့အဖေက လှေကားတစ်ဝက်မှာ ရပ်သည်။ ဆစ်၏ရင်ပတ်ကိုလည်း လှမ်းပုတ်သည်။

“မင်း ဝင်ခွင့်မရတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ၊ ဘာတွေ ဆုံးရှုံးသွားမှာလဲ၊ မင်းခေါင်းကို သေနတ်မမှန်လိုက်ရမှာ စိုးရိမ်နေတာလား၊ မင်းဟာ ဂျူးလူမျိုး၊ အသာနေ၊ သူတို့တိုက်လိမ့်မယ်၊ တိုက်ဖို့ခိုက်ဖို့က သူတို့အလုပ်၊ မင်း ကိုယ်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်ပါ၊ ကိုယ့်ကြီးပွားရေးကိုသာ ကိုယ်ကြည့်ပါ”

“အဲဒါ အမှန်ပါပဲ ပါပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီအလုပ်ဟာလည်း ကျွန်တော်အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေကမှ ဟစ်တလာကို မဟန့်တားချင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်စား ဘယ်သူက ဟန့်တားပေးမှာလဲ”

သူ စစ်ထဲဝင်ချင်သည်။ ဝင်ခွင့်ရသည်။ ဥရောပရှိ စစ်မြေပြင်သို့ရောက်ဖို့ ကြာကြာ စောင့်ရန် မလိုတော့ပါ။ အခြေခံ စစ်သင်တန်းကို တတိယမြောက်နေ့အဖြစ် သူသင်ယူနေသည်။

ထိုနေ့က မနက်ခြောက်နာရီလောက်တွင် ဖြစ်သည်။ မိုးသံသဲအောက်တွင် စစ်သင်တန်းဆင်းရန် ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့မှ နံနက်စာစားရန် တန်း

ပြည်ပေးသည်။

တန်းဖြတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မိုးရေထဲမှာ ဖြတ်ပြေးကာ စားသောက်ဆောင်
ကျွန်ုပ်တို့ နံနက်စာစားဖို့ တန်းစီကြသည်။ ထိုအခိုက် သူ့ကို ဘေးတွန်းထုတ်ခံရသည်။

“ဖယ်စမ်း ဂျူးစုတ်၊ မင်းတို့အတွက် တို့က စစ်တိုက်ပေးနေရတာ လွန်လှပြီ၊ တို့
အလှိုင်စားမယ်၊ ဘေးကိုဖယ်” ဟူသော ခပ်ဆက်ဆတ်အသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်
ရသည်။

သူ ရပ်လိုက်သည်။ ဝင်ပေါက်ကို ပီတိထားသည်။ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။
အမေရိကန် စစ်သားသုံးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ နယူးယောက်မြို့ အရှေ့ဘက်ရှိ ရပ်ကွက်မှာ
အမေရိကန်တွေနှင့် သူ ကောင်းစွာယှဉ်ပါးခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကောင် ပြောတာလဲကွ” ဟု လေသံပြင်းပြင်းဖြင့် မေးသည်။

သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်သည်။ အရပ်အမြင့်ဆုံး
အမေရိကန်စစ်သားက ရှေ့တိုးလာသည်။ သူ့လေသံကလည်း အေးတိအေးစက်ဖြင့် ရန်လို
ကြောင်း သိသာနေသည်။

“ငါပြောတာ ဂျူးစုတ်... ”

သူ့စကားမဆုံးပါ။ ဆမ်က ဆုံးအောင်ပြောခွင့်မပေးပါ။ သူ့အောက်ပိုင်းသို့ ဒူးတစ်
ထိုး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ရှေ့သို့ကိုင်းကျလာသော သူ့၏နောက်စေ့တည့်တည့်ကို လက်နှစ်
ဖက် ပူးယှဉ်ပြီး တင်းပုတ်နှင့် ထုချလိုက်သလို ထုချပစ်လိုက်သည်။ အောက်သို့ ဝိုက်အသွား
တွင် ရင်ပတ်ကို ပင့်ဒူးတစ်ချက် ပစ်တိုက်လိုက်သည်။

ဒါလောက်နှင့်ပင် လုံလောက်သွားပါပြီ။ အမေရိကန်စစ်သားမှာ ပက်လက်လန်ပြီး
ရွံ့ရွံ့ထဲသို့ ကျသွားသည်။ သတိမေ့ပြီး ထိုနေရာမှာပင် ငြိမ်နေသည်။

အဖြစ်အပျက်က မြန်လွန်းလှသည်။ အားလုံး ဘာလုပ်လိုက်ရမှန်း မသိချိန်မှာပင်
သူနဲ့နှစ်ယောက်ဘက်သို့ ဆမ်က လှည့်သည်။

“ကဲ... ဘယ်ကောင် စမ်းချင်သေးသလဲ”

“ဟေ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ” ဟု ဩဇာအာဏာအပြည့်ပါသည့် အသံဖြင့်
အော်မေးသံကို ကြားရသည်။

သူတို့အားလုံး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ရှေ့သို့ ဝိုင်းကြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ရွံ့ရွံ့ထဲမှာ လဲကျပြီး သတိလစ်နေသည့် စစ်သားကို ငုံ့ကြည့်
သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

မည်သူ့ကမှ မဖြေပါ။ အားလုံး သတိဆွဲပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေကြသည်။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

တိတ်မြိတ်တိတ်နေကြသည်။ ဝိုင်းကြီးက ဆမ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“မင်း ပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဆမ်က သူ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“အဲဒီအပေါ်မှာ ချော်လဲသွားတာပါ ဝိုင်းကြီး၊ လှေကားနဲ့ ဆောင့်မိသွားတယ်နဲ့

ထုတယ်”

ထိုအချိန်တွင် လဲနေသည့်စစ်သား သတိပြန်ရလာသည်။ သူ့အဖော်နှစ်ယောက်က ထူပေးဖို့ ပြေးသွားကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးက လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆေးခန်းလိုက်ပို့လိုက်”

ပြီးတော့ ဆစ်ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ ရဲဘော်”

“ဆင်ဖြူရယ်ဘင်ဂျမင်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

“နာရီဝက်အတွင်း ငါ့ဆီ သတင်းလာဖို့”

ဆစ် အလေးပြုချိန် မရလိုက်မီမှာပင် ဗိုလ်ကြီးက လှည့်ထွက်သွားသည်။

နောက်နာရီဝက်ကြာတော့ ဗိုလ်ကြီး၏ ရုံးခန်းထဲက စားပွဲရှေ့တွင် ဆစ် ရပ်လျက် သား ရှိနေသည်။

“ဒီလို သတ်ရပတ်ရတာကို မင်း ဘယ်မှာလေ့လာခဲ့သလဲ”

“အင်မတန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းခဲ့ရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီးက သူ့ရှေ့ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်မော့လာသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်တွေနဲ့အတူတူ သင်တန်းလာတက်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဗိုလ်သင်တန်းကို မလျှောက်တာလဲ၊ ပုံစံနှစ်ဆယ်မှာဖြည့်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဗိုလ်သင်တန်း လျှောက်နိုင်တာပဲ”

“ဂျာမန်တွေကို အမြန်ဆုံးတိုက်ချင်လို့ မိုးမိုးရဲဘော်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် ဝင်လာတာပါ ဗိုလ်ကြီး”

ဗိုလ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ စာရွက်များကို ပြန်ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။ “မင်း အတော် မိုက်တဲ့ သတ္တဝါပဲ” ဟုပြောရင်း စာရွက်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးခြစ်သည်။ ပြီးတော့ တံဆိပ်တုံးနှိပ်ကာ ဆစ်ဘက်သို့ ထိုးပေးသည်။

“အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး”

ဆစ်က သူ့ကိုကြည့်သည်။

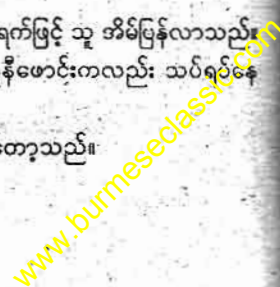
“ဘာအတွက်လဲ ဗိုလ်ကြီး”

“မင်း ဗိုလ်သင်တန်းတက်ဖို့ ငါ ထောက်ခံလိုက်တာ၊ မင်း အခုလို ဟိုကောင်တွေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ သူတို့ကြားကို ငါပြန်ပို့လို့ဖြစ်မလားကွ၊ မင်း ဂျာမန်ကို မတိုက်ရခင် ဟိုကောင်တွေကြားမှာ အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

နှစ်နာရီမပြည့်မီမှာပင် စခန်းကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် မော်တော်ကားပေါ်တွင် ဆစ်ဘင်ဂျမင် လိုက်ပါသွားရလေတော့သည်။ အတော်ကလေး စိတ်သက်သာရာလည်း ရသွားသည်။ သည်စခန်းတွင် သုံးရက်မျှ နေလိုက်ရုံဖြင့် သူသည် သာမန်ရဲဘော်တစ်ယောက်အဖြစ် မနေအပ်ကြောင်း ယုံကြည်သွားလေသည်။

နောက် သုံးလကျော်ကျော် ကြာမြင့်သောအခါ ခွင့်ရက်ဖြင့် သူ အိမ်ပြန်လာသည်။ ပခုံးပေါ်ရှိ ဒုဗိုလ်အမှတ်အသားက တောက်ပြောင်နေပြီး ယူနီဖောင်းကလည်း သပ်ရစ်နေလေသည်။

အမေက သူ့ကိုမြင်လျှင်မြင်လျှင် ချိုးပွဲချ ငိုလေတော့သည်။

“မင်းကို သူတို့ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်ကြတာလဲဟင်... မင်း အရမ်းကို ပိန်သွားတော့
လား။”

အမှန်တော့ သူပိန်သွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ရည်စစ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များမှာ သူ သုံးနှစ်ကြာ စစ်မှုထမ်းခဲ့ရသည်။
ဂျာမန်တစ်ယောက်ကိုမှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရ။ သေနတ်တစ်လက်မှ မကိုင်ခဲ့ရ။ တစ်ချက်မှ

တပ်ဖွဲ့များအတွင်း၌ သူ ရုပ်ရှင်ကောင်းကောင်း ပြတတ်ကြောင်း သိသွားသောအခါ
ရုပ်ရှင်ပြဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

တပ်ဖွဲ့ပေါင်းစုံတို့၏ အနားယူစခန်းများသို့လှည့်ကာ ရုပ်ရှင်ပြသရင်းဖြင့် ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည်အထိ အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အခန်း(၆)

“ဩ... မင်းက သူ့ရဲကောင်းကြီးပေါ့လေ” ဟု ချုပ်ပြီးသား ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို မီးပူတိုက်နေသည့် သူ့အဖေက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“အခုလို သူ့ရဲကောင်းကြီးဖြစ်လာတော့ ဘာအကျိုးရှိသလဲ၊ မင်း ဘာအလုပ်မှလည်း မရသေးဘူးလေ”

ဆမ်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။ သူ့အဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။ အဖေမျှတ်နာမှာ အပူရှိန်ကြောင့် နီရဲနေသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ရဲကောင်းမဟုတ်ပါဘူး ပါပါ”

“မင်းရင်ပတ်မှာ တံဆိပ်တွေ အများကြီးချိတ်ထားတာ သူ့ရဲကောင်းပေါ့ကွ”

ဆမ်က ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ရင်ပတ်မှ တံဆိပ်များသည် မြောက်အာဖရိက အင်္ဂလန်၊ စစ္စလီ၊ အီတလီ၊ ပြင်သစ်စသည့် နိုင်ငံများတွင် စစ်ခုထမ်းခဲ့သည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် တပ်ဆင်ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်ကြောင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သူ့ရှင်းပြခဲ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် ထပ်မံ ရှင်းပြလိုစိတ် မရှိတော့။

“ကဲ... မင်းဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာအလုပ်မှ ရမှာလည်းမဟုတ်ဘူး ရောက်ဖီရိုက အလုပ်ဟောင်းကိုလည်း မင်း ပြန်မလုပ်ချင်ဘူး၊ အိမ်ကိုလည်း ပြန်လာမနေခဲ့ဘူး၊ မင်းအမေရဲ့အသည်းကို မင်းခွဲနေတာပဲ၊ မင်းအသက်လေးဆယ်ပြည့်နေပြီ၊ ကလေးထေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ မင်းဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“တခြားလူတစ်ယောက်အတွက် လုပ်ပေးနေရတာကို ကျွန်တော် ငြီးငွေ့လှပပြီ ပါပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် ရုပ်ရှင်ရုံဝယ်ဖို့ ကျွန်တော်ကြည့်နေတယ်” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

“အိုးဟဲ့... တကယ်တော့မ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါလား၊ တကယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုမှ ငါက သာ တော်နေရတာကိုး၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရယ်... ခင်ဗျားက ဘယ်ကများ ပိုက်ဆံ... တဲ့လဲ”

သူ့အဖေက မီးပူအတိုက်ရပ်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်မေးသည်။

“ကျွန်တော်စုထားတဲ့ငွေ အနည်းအကျဉ်းရှိပါတယ် ပါပါ”

“ဩ . . . ငွေစုထားသလား၊ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“တစ်သောင်းလောက် ရှိပါတယ်”

သူ့ကို အထင်ကြီးသည့် အမူအရာ ပေါ်သွားကြောင်း ဆစ်က သတိထားလိုက်မိ

“တစ်သောင်း . . . ဒါလောက်များတဲ့ငွေတွေ မင်း ဘယ်ကသွားရလာတာလဲ၊ ဘာ
အလုပ်လုပ်ဘဲ ဒီလောက်ငွေတွေရထားရင် မင်းကို ထောင်ထဲထည့်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်နော်”
ဆစ်က ပြုံးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ပါပါ။ ကျွန်တော်လခတွေ့ကို စုထားခဲ့တာပါ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းဟာ ထင်သလောက် မမိုက်မဲသေးဘူးပေါ့၊ အဲဒီလောက်ငွေနဲ့
အရှင်နဲ့ဝယ်လို့ရော လောက်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော်မြင်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံကို ဝယ်မယ်ဆိုရင်တော့ လောက်ပါတယ်၊ တကယ်
ဆိုရင်လည်း ချေးရငှားရမှာပေါ့ ပါပါ”

အဘိုးကြီးက မီးပူမတိုက်သေးဘဲ စဉ်းစားနေသည်။

“မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးစမ်း”

“ဘာများလဲ ပါပါ”

“မင်း ငွေချေးဖို့လိုတယ်ဆိုရင် သူစိမ်းတွေဆီမှာ သွားမချေးနဲ့၊ မင်းအဖေနဲ့ အမေဟာ
တစ်ဦးတည်းသောသားကို ငွေထုတ်မချေးနိုင်လောက်အောင် ဆင်းရဲနေတာ မဟုတ်

(၄၂) လမ်းရှိ ရုပ်ရှင်ရုံမှ သူထွက်လာပြီး အမိုးအောက်မှာ ရပ်နေသည်။ အရှေ့ဘက်
အထွေထွေခရိပ်သာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံပေါင်းများစွာကို ပြီးပြီးပြန်ပြန် မြင်တွေ့
နေရလေသည်။

နောက်ဘက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး သူထွက်လာခဲ့သည့် ရုပ်ရှင်ရုံကို ပြန်ကြည့်သည်။
အခြားရုပ်ရှင်ရုံများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် သေးငယ်လွန်းနေသည်။

ပွဲစား ထွက်လိုက်လာသည်။ သော့ပြန်ခတ်ရာမှာ ပေသွားသည့် သံချေးများကို
အတိအကျနှင့် သုတ်နေသည်။

“ဆေးပြန်သုတ်လိုက်ရုံပါပဲ မစ္စတာဘင်ဂျမင်၊ ပြီးရင် လုပ်ငန်းစလို့ရပြီ” ဟု ပွဲစားက
ပြောသည်။

“မလိုချင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဆစ်က ကောက်ကင်ကင်ကာ ပြောချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မှားသွားမယ်နော်၊ ဝယ်တဲ့လူတွေ အရမ်းများနေတာ၊ ဒါကို လက်လွတ်
ချွေးရင် . . .”

“ကျုပ်လိုချင်တဲ့ရုံမျိုးက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး” ဟု ဆစ်က စကားပြတ် ပြောချလိုက်

“ခင်ဗျားမှာရှိနေတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ ဘီဂျော့ရုံမျိုးကို လိုချင်နေပြီနဲ့တူတယ်” ဟု ပွဲစားက လှောင်သလိုလိုပြောသည်။

“အဲဒီရုံကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ အဲဒီရုံကိုရနိုင်အောင် ခင်ဗျားလုပ်ပေးနိုင်မလား”

“လခတ တစ်လငါ့ထောင်၊ စတော် တစ်သောင်း၊ တစ်လတွက် လဆန်းတိုင်း ကြိုပေးရမယ်၊ စစချင်း နှစ်သောင်းကုန်ရောမဟုတ်လား၊ သမဂ္ဂကြေးက ခုနှစ်ထောင်၊ လျှပ်စစ် အတွက် သုံးထောင်၊ အားလုံး သုံးသောင်းဖြစ်သွားပြီ၊ ပြန်ပြင်ရမှာက ငါ့ထောင်၊ သုံးသောင်း ခွဲကျမယ်”

ဆမ်က သူသုံးနိုင်သည့် ငွေကြေးပမာဏကို စိတ်ထဲမှာ တွက်ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ တစ်သောင်းခွဲရှိနေသည်။

“အလုပ်သမားစရိတ်က တစ်ပတ်ကို ထောင့်လေးရာလောက် ရှိနေတာကိုလည်း မမေ့နဲ့နော်၊ ဘရော့ဒ်ဝေး လမ်းမပေါ်မှာဆိုတာက လခပေါ့ပေါ့နဲ့ ပေးငှားလို့ရနိုင်တာမဟုတ် သွား”

ဆမ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သွားကြည့်ကြရအောင်လေ”

“ခင်ဗျား တတ်နိုင်မယ်ထင်လို့လား” ဟု ပွဲစားကမေးသည်။

“တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မေးကြည့်ပြီးမှ ပြောလို့ရမှာပေါ့”

တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မေးမြန်းကြည့်သောအခါ လက်ထဲမှာ သုံးသောင်းခွဲရှိမှ အလုပ် ဖြစ်နိုင်မည်ဟု သိရသည်။

ဆမ်သည် သူ့အဖေ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ နီးဂရိုးအလုပ်သမားကြီး မီးပူတိုက်နေသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။

“ငွေလိုရင် သူ့စိမ်းဆီမသွားပါနဲ့ဆိုလို့ ပါပိုဆီကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး လာခဲ့တာ ပဲ” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

“မင်း ဘယ်လောက်လိုသလဲ” ဟု သူ့အဖေက မေးသည်။

“ဒေါ်လာနှစ်သောင်း”

“အကျိုးရှိမယ့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလို့ရော ထင်သလား”

“ကျွန်တော့်မှာရှိသမျှ ပိုက်ဆံအားလုံးတောင် ပုံအောလိုက်ပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ တစ်သောင်းခွဲရှိတယ်”

သူ့အဖေက ခဏငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲနောက်သို့သွားပြီး အံဆွဲဖွင့်သည်။ ဆမ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ချက်လက်မှတ်မှာ ဘယ်လောက် ရေးလိုက်စေချင်သလဲ”

ရုပ်ရှင်ရုံဖွင့်မိမှာပင် သူ့ဘဝ ပျက်ရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးဌာန များက မတန်တဆကြေးများ တောင်းနေသည်။ သူတို့တောင်းသည့်ဈေးနှုန်းကို သူမပေးနိုင်၊ မပေးနိုင်လျှင် နောက်ဆယ်ရက်အကြာတွင် သူ ရုပ်ရှင်ရုံ ဖွင့်နိုင်မည်မဟုတ်၊ နောက်ဆယ်ရက်နှင့်မှ မဖွင့်နိုင်လျှင် သူတရားစွဲခံရတော့မည်။ သူ့မှာရှိသမျှ အားလုံးတက်တက်

သည်။

သူ့ခန်းကလေးထဲမှာထိုင်ပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် စစ်ဆေး

သည်။

ထဲခါးခေါက်သံကြားရပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မော့ကြည့်လိုက်သော

ရုပ်ရည်သနားကမား လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဓမ္မတာဘင်ဂျမင်လား” ဟု ထိုသူကမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟုဖြေရင်း သူက ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

ထိုသူက ရှေ့သို့တိုးလာပြီး အိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားကလေးတစ်ခုနှုတ်ကာ စားပွဲပေါ်

သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကတ်ပြားပါပဲ” ဟု ပြောသည်။ သူ့အသံ နည်းနည်းဝဲနေသည်။

“ဟုတ်ပြန်သည်။

“အားလိန်းဆိုလဲဗက်၊ ဆပင်ကာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ” ဟု ရေးထားသည်။

“ကျွန်တော်က ဆွီဒင်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်

ပြုဖို့ ဘရော့ဒ်ဝေးလမ်းမှာ ရုပ်ရှင်ရုံရှာနေပါတယ်။ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် ရွေးနိုင်လောက်

ကျွန်တော်တို့မှာ ကားအမြောက်အမြား ရှိပါတယ်။”

ဆမ်က ကတ်ပြားကို ငှုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မစ္စတာဆိုလဲဗက်ဆိုသူကို မော့ကြည့်

သည်။ သူ့မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေရသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမဆိုလုပ်

ဖြစ်နေသည်။

“အင်္ဂလိပ်အသံ သွင်းထားတာတွေလား” ဟု အားတက်သရော့ မေးသည်။

“သွင်းမထားပါဘူး၊ တချို့ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုးပါတယ်”

“ဒါဆို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘယ်သူမှ လာကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဆမ်က ခပ်တိုတိုပင်

ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်လမ်းမှာ အိတ်ထဲကားတွေပြနေတာ အောင်မြင်သားပဲ မစ္စတာ

ဆိုလင်”

“အဲဒီကားက သိပ်ကောင်းတဲ့ကားကိုဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်တွေကလည်း အင်မတန်ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ အင်္ဂလိပ်အသံ သွင်းမထားလို့ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်

တုံး” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

ဆိုလဲဗက်က စဉ်းစားနေသည်။

“ကားတစ်ကားတော့ ရှိတယ်၊ အမေရိကန်စစ်သား နှစ်ယောက်ပါတယ်၊ ဇာတ်ကား

လျှောက်လုံး သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောကြတယ်၊ ကျန်တဲ့ဇာတ်

ကောင်တွေကတော့ ဆွီဒင်ဘာသာနဲ့ ဂျာမန်ဘာသာ ပြောကြတာပေါ့လေ”

“အမေရိကန်တွေရဲ့အခန်း တော်တော်များများ ပါသလား”

“သူတို့နှစ်ယောက်က အဓိက ဇာတ်ကောင်တွေပဲ၊ အဲဒီစစ်သားနှစ်ယောက်က

အသံပန်းစခန်းက လွတ်ပြေးသွားတယ်၊ နေပူဆာလှတဲ့ စခန်းတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်၊

အဲဒီမှာ သူတို့ဝင်နေကြတယ်၊ အများတကာလို အဝတ်အစားမပါဘဲ နေလိုက်တာပေါ့ဗျာ။

အင်မတန်ရယ်ရတယ်၊ ဆေးရောင်စုံကလည်း သိပ်ကိုကောင်းပါတယ်”

“နေပူဆာလှတဲ့ ခခန်းလား” ဟု ဆမ်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်မတန် ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကြည့်ကြည့်နေရင် ပါတယ်”

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ဆင်ဆာခွင့်ပြုချက် ရထားပြီးသားလား”

“ရထားပြီးပါပြီ၊ သူတို့ နည်းနည်းပါးပါးဖြတ်ပြီး ပြခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်၊ သူတို့ ငြင်းခိုင်းတာတွေက ဇာတ်ကားကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား သဘောကျမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးရုံပါပဲ”

“စည်းကမ်းချက်တွေက ဘယ်လိုလဲ”

“တစ်ပတ်ကို ငါးထောင်နှုန်းနဲ့ ဆယ်ပတ် ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာပေးမယ်၊ ရုပ်ရှင်ကားငှားခက စုစုပေါင်း ဝင်ငွေရဲ့ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပေးရမယ်၊ ဒါ အနိမ့်ဆုံးဈေးပါပဲ”

“ဘယ်သူက ဖြန့်ချိတာလဲ” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“ဖြန့်ချိသူ မရှိသေးပါဘူး၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ မစီစဉ်ရသေးဘူး”

ထိုအခါတွင် ဆမ်က မဆိုင်းမတွဲ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဆိုယင် ဖြန့်ချိမယ်သူ ခင်ဗျား အခုရပြီ၊ အမေရိကန် ဖြန့်ချိရေး ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စည်းကမ်းတွေအားလုံး ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်”

“ရုပ်ရှင်ကားကို မကြည့်တော့ဘူးလား” ဟု ဆိုလ်ဗက်က မေးသည်။

“သဘောတူညီချက်ရပြီးမှ ကြည့်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဆယ်ရက်အတွင်း ဒီရုံကိုဖွင့်တော့မယ်ဆိုတော့ အချိန်လည်း မရှိတော့ပါဘူး”

ရုပ်ရှင်ရုံ စတင်ဖွင့်လှစ်သည့်နေ့တွင် ဆမ်သည် သူ့အဖေ၊ အမေနှင့်အတူ နောက်တန်းမှာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ အမေရိကန်စစ်သားနှစ်ယောက် နေပူဆာလှစခန်းသို့ ရောက်သည့်အခန်းပြသောအခါ ပရိသတ်မှာ တဝေါပေါ ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့အမေက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ဆမ်ကိုလည်း အပြစ်တင်နေသည်။

“အေးအေးကြည့်စမ်းပါကွာ” ဟု သူ့အဖေကပြောသည်။

ဆမ်က သူတို့ဘေးမှထပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပွဲအတွက် တန်းစီနေသူများက တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ‘ရုံဝင်ခ တစ်ဒေါ်လာ (၂၅) ဆင့်’ ဟူသော စာတန်းကို တွေ့ရသည်။

သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ လက်မှတ်ရုံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ကိုးနာရီပွဲကစပြီး ဈေးနှုန်းကို တစ်ဒေါ်လာ (၅၅) ဆင့်ကို တင်လိုက်” ဟု အမေ့ပေးသည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ပြီး သူ ငိုကြွေးမိလေသည်။

ပထမဦးဆုံးသော အောင်မြင်မှုကြီးကို သူ ရရှိလိုက်လေပြီ။

အခန်း(၇)

“မစ္စက်မာ့ခဲမင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့တဲ့ မစ္စတာဘင်ဂျမင်
ထံမှတ်သိမ်းသူက ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဘယ်သူ...”

“မစ္စက်မာ့ခဲမင်း ဆယ်နာရီမှာ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်” ဟု လက်
ခံက ရှင်းပြသည်။

သည်တော့မှ သူမှတ်မိသွားသည်။

“အား... ဟုတ်သားပဲ၊ အပေါ်ကိုလွှတ်လိုက်”

ဖုန်းကို ပြန်ချသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှုပ်ပွနေသည်များ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်သွား
သိမ်းသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သောကြာနေ့တုန်းက သူ့မိဘများနှင့် သူ ညစာအတူတူစားခဲ့သည်။
အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် လိုနေကြောင်း သူက ပြောပြမိသည်။

“သူ့အဖေက မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဲဝါဖြင့်သုတ်ရင်း သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်လိုအတွင်းရေးမှူးမျိုး လိုချင်တာလဲ”

“ချက်ချက်ချာချာ မိန်းကလေးမျိုး၊ နှစ်ခါပြောပြနေဖို့မလိုတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုပါ
ပါ။ ရုံးလုပ်ငန်း အတော်အသင့် ကျွမ်းကျင်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် မင်းလိုချင်တဲ့မိန်းကလေး ငါ့မှာရှိထားတယ်”

“ဟုတ်သလား” ဟု ဆမ်က မယုံကြည်သလို ပြန်မေးသည်။

“ရှိတယ်၊ မစ္စတာကိုဟင်ကို မင်းမှတ်မိသလား၊ ကြက်သားသည်လေ”

“မမှတ်မိဘူး ပါပါ”

“စစ်ဖြစ်နေတုန်းက ဒီရပ်ကွက်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး ကြက်သားမှောင်ခိုသမားကြီး

“သိပ်ကိုလိုမာတဲ့ မိန်းကလေး၊ ရုပ်ချောတယ်၊ ပညာတတ်တယ်” ဟု အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော သူ့အမေကပါ ဝင်ပြောသည်။

“နေပါဦး မာမာ၊ ကွန်တော်လိုချင်နေတာ အတွင်းရေးမှူးပါ၊ လက်ထပ်ဖို့ မိန်းကလေး ခွာနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

“သူကလည်း လင်ရှာနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဟု သူ့အဖေက ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် သူက အိမ်ထောင်နဲ့ပေါ့”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ မုဆိုးမ၊ သူ့ယောက်ျားက စစ်အတွင်းက သေသွားတယ် သူ အလုပ်ပြန်လုပ်ချင်တယ်လို့ ငါကြားထားတယ်”

“ပါပါက ဘယ်လိုလုပ် ကြားတာလဲ”

“ရော်ဂျာဆီက ကြားတာ၊ ငါ့ဆိုင်ခန်းလခကို လ,တိုင်း သူ့လာတောင်းတယ်လေ သူ့အဖေ မစွတာကိုဟင် ကွယ်လွန်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီအဆောက်အအုံကြီးကို ပိုင်နေပြီ၊ သူပိုင် တဲ့ တခြားအဆောက်အအုံတွေ မြေတွေလည်း အများကြီးပါ၊ သူ့သေသွားတော့မှ သူ့သား ရော်ဂျာတို့က သိရတာ၊ ဒါကြောင့် သူလည်း မြေရောင်းမြေဝယ် လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတယ် သိပ်ဟန်ကျနေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ညီမကို သူက ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မပေးနိုင်ရတာလဲ”

“မင်းနားမလည်ဘူးလား၊ သူတို့က မောင်နှမလေကွာ၊ လုပ်ငန်းထဲမှာ ဆွေမျိုးထည့် ထားလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ မိန်းကလေးကလဲ ငွေလိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မစွတာ ကိုဟင်က သူ့သားနဲ့ သမီးအတွက် အမွေတွေ ကောင်းကောင်းထားပစ်ခဲ့တာ”

“ဒီလိုဆို သူက ဘာကိစ္စ အလုပ်လုပ်ချင်ရတာလဲ ပါပါ” ဟု ဆမ်က ထပ်မေးပြန် သည်။

“အိမ်မှာ ဒီအတိုင်း နေနေရတာ ပျင်းလို့တဲ့ကွာ၊ မင်းက အတွင်းရေးမှူး လိုချင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကိုတွေ့ကြည့်လိုက်ပါ၊ မင်း သဘောကျချင်လည်း ကျမယ် မကျချင်ဘဲလည်း ရှိမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ငါစီစဉ်ပေးမယ့်အကြောင်း သူ့အစ်ကို ကို ကတိပေးထားပြီးပြီ”

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး၊ အရပ်ကမြင့်မြင့်၊ ရော့... စွပ်ပြုတ်ထပ် ထည့်လိုက်ဦး”

ဆမ်က စွတ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ထောင်ဖမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ အလိုလိုသိနေသည်။ သို့သော်လည်း လွတ်အောင်ရှောင်ဖို့ သူ့မှာ အကြောင်းမရှိတော့ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးကို လက်ခံတွေ့ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ မိန်းကလေးကို သူ့အလုပ်ပေးမည် ထင်လျှင်တော့ ဇူးလို့သာ ဖြစ်ရပေမည်။ သူ ဒါလောက်တော့ မတုံးပါ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ပါမယ်၊ တနင်္လာနေ့မနက် ဆယ်နာရီ ကွန် တော်ရုံးလာဖို့သာ ပြောပေးပါ” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

အဖေနှင့် အမေပြောသည်များအနက် တစ်ခုတော့မှန်သည်ဟု သူ့စဉ်းစားနေ

မိန်းကလေးက ရုပ်အတော်ချောသည်။ သူ့ထက် တစ်လက်မလောက် အရပ်ပိုမြင့်

အညိုရင့်ရောင်ဆိပ်နှင့် မျက်လုံးပြာများပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

“ထိုင်ပါ”

ဆမ်က သူ့စားပွဲရှေ့မှာရှိသည့် ကုလားထိုင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အခုလို ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လာတွေ့ခိုင်းတာဟာ ကျွန်မ
ရော်ကုာရဲ့ ပရိယာယ်အသစ်တစ်ခုလို့ စောစောကထင်တယ်။ ဒါကြောင့် လာတောင်
အခုအင်းဘူး” ဟု အမျိုးသမီးက ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ဟား... ဟား... ကျုပ်မိဘတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပရိယာယ်ဆင်နေတယ်လို့
ကျုပ် ထင်ထားတာ။ ဒါကြောင့် မင်းရောက်လာရင် ဒီအလုပ်နဲ့ မင်းနဲ့ မသင့်လျော်ပါဘူးလို့
ပြောဖို့တောင် စဉ်းစားထားပြီးသား” ဆမ်က ရယ်ရင်းပြောသည်။

အမျိုးသမီးကလည်း သူနှင့်အတူ ရောရယ်သည်။ အမျိုးသမီးရယ်ပုံကို ဆမ်
သဘောကျသွားသည်။ ဟန်ဆောင်မှု လုံးဝကင်းစင်ပြီး လှိုက်လှဲစွာ ရယ်မောခြင်းဖြစ်သည်။

“အလုပ်က ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲ မစွတာဘင်ဂျမင်”

ဆမ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်တာတို့၊ စာတွေဖိုင်တွဲတာတို့ သိမ်းဖို့လိုတာ
သိမ်းတာတို့ပါပဲ။ ရိုးရိုးအတွင်းရေးမှူးဆိုတာထက် သာမန်ထက်ပိုပြီးတော်တဲ့ အသိဉာဏ်
ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုချင်နေတာ။ ကျုပ် ခရီးထွက်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ နောက်ပိုင်း
အောင် အုပ်ချုပ်ဖို့ဆိုပါတော့”

“ဒါဆိုရင်တော့ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ” ဟု အမျိုးသမီးကပြော

သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်မှာ စီမံကိန်းအကြီးကြီးတွေ ရှိတယ်။ ဒီလောက်နဲ့ ကျုပ်
နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံထက် ပိုများများလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိတဲ့
အဖွဲ့ဝင်ကိုပါ လုပ်ဖို့ရှိတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ရုပ်ရှင်တွေရောင်းဖို့ စီမံကိန်းလည်းရှိတယ်”

“ဒီအလုပ်မျိုးက ကျွန်မစိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်မျိုးပါပဲ။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိချင်
တာရှိရင်လည်း မေးပါ”

“အလျင်တုန်းက ရုံးတစ်ရုံးရုံးမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးသလား”

“လုပ်ဖူးပါတယ်။ ဟန်းတားကောလိပ်က ကျွန်မ ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ကျွန်မ
အိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ အလုပ်ဝင်လုပ်နေပါတယ်။ ကျွန်မ လက်ရေးတိုနဲ့ လက်နှိပ်စက်ရိုက်
တာတော့ မလုပ်တာကြာလို့ နည်းနည်းနွေးတယ်။ ဒါမေမယ့် အလေ့အကျင့်ရသွားရင်
အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“မင်း အိမ်ထောင်ကျတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”

“နှစ်နှစ်... နှစ်နှစ်ကြာတော့ ကျွန်မယောက်ျား ဆုံးသွားတယ်။ ကျွန်မတို့ချင်း
အတူနေလိုက်ရတာကတော့ တစ်လတောင်မပြည့်ပါဘူး။ သူ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားရတယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်”

အတော်ကြာအောင် စကားမဆက်မိကြဘဲ ငြိမ်နေမိပြန်သည်။

“ကျွန်မမှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတာရော ရှင်သိသလား” ဆမ်က ခါင်းညိတ်ပြ

သည်။

“သမီးက သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ကျွန်မ အလုပ်ထွက်လုပ်ပေးမယ့် ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကလေးထိန်း ကောင်းကောင်းရှိပါတယ်”

“မင်းကို လခတော့ များများစားစားပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ လုပ်ငန်းက အခုဇူဇာ”

“လခက အရေးမကြီးပါဘူးရှင်၊ တခြားသိချင်တာများ ရှိပါသေးသလား” ဟု အမိနဲ့ သမီးက မေးသည်။

“ရှိသေးတယ်” ဟုပြောပြီး ဆမ်က သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

“ဘာများပါလိမ့်”

“မင်းနာမည်”

အမိနဲ့ သမီးက သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒင်းနိစ်”

ဒင်းနိစ်အလုပ်ဝင်ပြီး နှစ်ပတ်မျှအကြာမှာပင် အခြေအနေအားလုံးကို အုပ်ထိန်းမိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဆမ်သိသည်။ ဒင်းနိစ်က စာရင်းဇယားများကအစ စနစ်တကျ ကိုင်တွယ်ပေးသည်။

‘ဝရမ်းပြေး’ဟု ဆမ်အမည်ပေးထားသော ဆွဲဝင်ရုပ်ရှင်ကားမှ ဝင်ငွေသောက်သောက်လဲ ရနေသည်။ ပြုချင်သပ၊ဆိုလျှင် ထိုကားကို ရုံပေါ်တွင် တစ်နှစ်တိတိ မဆင်းဘဲ ပြုသနိုင်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရုံပေါ်မှ မြန်မြန်ချဖို့ မစဉ်းစား။

ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရန် သူ စတင်ပြင်ဆင်တော့သည်။ ထိပ်တန်း ကုမ္ပဏီကြီးပေါင်းများစွာက သူ့ကို ကမ်းလှမ်းလာကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့စည်းကမ်းချက်များ တင်းကျပ်လွန်းသည်။ ဈေးတွေကြီးသည်။ ကိုယ်တွက် များများစားစား မကျန်နိုင်။ လူပေါင်းများစွာနှင့် သူ့ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြည့်သည်။

ကုမ္ပဏီအငယ်ကလေးတွေ ရှိသည်။ သူတို့နှင့်လည်း အဆင်မပြေ။ ပိုက်ဆံများများ စားစား ရှုစရာအကြောင်းမရှိ။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ပြီး ငွေအမြောက်အမြားရနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို သူကြိုးစားရှာသည်။

အရေးကြီးသည်မှာ ကြော်ငြာလုပ်ငန်းကို စနစ်တကျလုပ်နိုင်ဖို့ဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့လာသည်။ ရုပ်ရှင်ကားက သိပ်မကောင်းသော်လည်း ကြော်ငြာကောင်းလျှင် လူအများ စိတ်ဝင်စားနိုင်ကြောင်း သိလာသည်။ သို့သော် ထိုအတွက် အစုစပ်လုပ်မည့်သူ ရှာဖွေလိုလာပြန်သည်။

ဘဏ်တိုက်များကို သူ ချဉ်းကပ်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ငွေမချေးချင်ကြ။ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းမှာ အာမခံချက် လုံလုံလောက်လောက် မရှိသဖြင့် ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် မရှိကြချေ။ ချေးမည်ဆိုလျှင်လည်း သူတို့က အမြတ်ငွေကို တစ်ဝက်ခွဲယူချင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ပြည်လုံး၌ ရုပ်ရှင်ရုံဆယ်ရုံ ငှားရမ်းဖို့ စိတ်ကူးကြည့်သည်။

အဲဒါတွေက သူတို့ယုံတိုင် ဖြန့်ချိသည့် ရုပ်ရှင်ကားများကို ပြသမည်။

ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံအတွက် ကြော်ငြာနှင့် အခြားစရိတ်ငွေ တစ်ပတ်လျှင် ငွေသုံးထောင် ဖြစ်သည်။ ငါးပတ်တွက်ပေးထားရမည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရုံ တစ်သောင်းခွဲကျမည်။ ဆယ်ရုံဆို သုံးထောင်ခွဲလောက်ပင်။

သူ့မှာ ငွေသုံးသောင်းရှိသည်။ သူ့မိဘများထံမှ ငွေနှစ်သောင်းရနိုင်သည်။ ယခင်ခွေး နှစ်ကောင်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်ဆပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ယခုလည်း နှစ်သောင်းလောက် အလွယ်တကူရမည်။ သို့ဆိုလျှင် ငါးသောင်းရှိမည်။

ဆွီဒင်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ငါးသောင်းထုတ်ပေးဖို့ ကတိပြုထားသည်။ စုစုပေါင်း တစ် သိန်းရပြီ။ သို့သော် ငါးသောင်းလိုနေသည်။

စာရွက်များကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး နာရီကြည့်သည်။ ရှစ်နာရီထိုးတော့မည်။

သူ့အဖေက ပုဂံပြည်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီး အသင့်ပြင်ဖို့ကောင်းပြီ။ ဝင်းနီဗီနှင့် ညစာအတူစားဖို့ ချိန်းထားသည်။ ဝင်းနီဗီလည်း အဝတ်အစားလဲဖို့ အိမ်ပြန်သွား သည်။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။

“ဆမ်လား” ဟု ဝင်းနီဗီက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်နေကောင်းရဲ့လား” ဟုမေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်။ နည်းနည်းလေးပင်ပန်းနေတာ တစ်ခုပါပဲ”

“ကျွန်မ စိတ်ကူးတစ်ခုရတယ်။ အပြင်မှာ မိုးတွေသိပ်ရွာနေတယ်။ အဲဒီတော့ ဘာ ပြုမိလို့ အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားတော့မလဲ။ ကျွန်မအိမ်ကိုလာပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနား သူရင်း စားပါလား။ အိမ်မှာဆိုတော့ ပိုပြီး သက်တောင့်သက်သာ နေလို့ရတာပေါ့။ ဟင်းချက် စရာတွေ အသင့်ဝယ်ပြီးသားလည်း ချိန်နေတယ်။ မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်ရုံပဲ”

“အဲဒါ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဘယ်အချိန် လာခဲ့ရမလဲ” ဟု ဆမ်က ပြန်မေးသည်။

“အခုလာခဲ့လေ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

ဝင်းနီဗီအိမ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆမ် ထိုင်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က အရက်ခွက်ကို ခိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က စနိုးဝိုက် ရုပ်ပြစာအုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲဟင် အန်ကယ်ဆမ်” ဟု မိရီယမ်က မေးသည်။

“သူက ဂရမ်ပီ”

“သူ့ကို သမီး သဘောမကျဘူး” ဟု ကလေးငယ်လေးက ပြောသည်။

ဆမ်က ရယ်သည်။ အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ကလေးငါးခေါင်းကို ပွတ်သပ် ထိတ်သည်။

“သူ့ကို ဘယ်သူမှ သဘောမကျဘူးကွယ်၊ သူက စရိုက်မကောင်းဘူး”

“သမီးက စရိုက်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးကို လူတိုင်းသဘောကျတယ်” ဟု မိရီယမ်က ပြောသည်။

“သမီးကို လူတိုင်းသဘောကျတယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ် သမီးရယ်” ကလေးက သူ့ပေါင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

“အန်ကယ်ဆမ် ပြန်မပြေးနဲ့နော်၊ သမီး စာအုပ်တစ်အုပ် သွားယူဦးမယ်”

“ဒီမှာရှိနေမှာပါ သမီးရယ်”

စောစောကချထားသည့် အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အခန်းပတ်လည် ကို မျက်စိကစားမိသည်။ အဖေနှင့်အမေ ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဒင်းနိုစ်သည် အလုပ် လုပ်ဖို့မလိုပါ။ သည်အိမ်ခန်းငှားခကပင်လျှင် သူမေးသည့် တစ်ပတ်တွက် လစာငွေထက် များနေသည်။ အခန်းခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရသည်။

“တံခါးလေး တစ်ဆိတ်လောက် ဖွင့်ပေးလိုက်ပါလား ဆမ်” ဟု ဒင်းနိုစ်က မီးဖိုထဲမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

ဆမ်က တံခါးသွားဖွင့်သည်။ ဒင်းနိုစ်၏အစ်ကို ရော်ဂျာဖြစ်နေသည်။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး လက်ဆွဲဆွတ်ဆက်ကြသည်။

“ကျွန်တော် ခဏပဲ နေနိုင်မှာပါ။ ခင်ဗျားကို ညစာကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားတယ်လို့ ဒင်းနိုစ်က ပြောလို့၊ နှုတ်ဆက်ရအောင် ဝင်လာတာပါ” ဟု ရော်ဂျာက ပြောသည်။

မီးဖိုထဲမှ ဒင်းနိုစ် ထွက်လာသည်။

“တစ်ခါတည်း ညစာစားသွားပါလား၊ ဟင်းတွေ အများကြီးပဲ”

“အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့” ဟု ရော်ဂျာက ဆမ်ကိုလှမ်းကြည့် ရင်း ပြောသည်။

“အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

“စိတ်ကြိုက်သာ အရက်စပ်သောက်ကြပေတော့၊ ခဏနေယင် အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ ရော်ဂျာအတွက် တစ်နေရာ ထပ်ပြင်လိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောပြီး မီးဖိုထဲသို့ ဒင်းနိုစ် ဝင်သွားသည်။

“လုပ်ငန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု ရော်ဂျာက အရက်သောက်ရင်း မေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ အခုပြနေတဲ့ကားက ဝင်ငွေကောင်းနေတုန်းပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ဖြန့်ချိရေးစီမံကိန်းကြီးရော ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ” ဟု ရော်ဂျာကပင် ဆက်မေးပြန်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့လေ၊ အချိန်ယူရဦးမယ်” ဟု ဆမ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာပြဿနာ ရှိနေလို့လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား ငွေဘယ်လောက်လိုနေသလဲ” ဟု ရော်ဂျာကမေးသည်။

ချက်ချင်း ဆမ်က နားလည်လိုက်သည်။ ညစာစားရသက်သက်အတွက် ဒင်းနိုစ်က သူ့ကို ဖိတ်ခြင်းမဟုတ်။ ဒါတွေအားလုံး ဒင်းနိုစ်က ကြိုထင်စီစဉ်ထားခြင်းသာလျှင်ဖြစ်မည်။

ရော်ဂျာ ပြန်သွားပြီးနောက်တွင် နည့်ခန်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ကော်ဖီထိုင်
နေကြသည်။ ဆမ်က ဒင်းနိုစ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း ဒီလိုလုပ်လိုက်ဖို့ မကောင်းဘူး”

“ကျွန်မက ဒီလိုပဲလုပ်ချင်တယ်လေ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ယုံကြည်တယ်”

သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ခဏကြာတော့ ဆမ်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဒင်းနိုစ်

လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သူထင်ထားမိသလို သေးသေးကွေးကွေးလေး မဟုတ်

ကြောင်း ချက်ချင်း ယုံကြည်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

တံခါးပေါက်ဆီမှ အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ မိရီယမ် ရပ်နေသည်။

သူမလုံးကို ပွတ်နေသည်။

“သမီး အိပ်မက်မက်လို့” ဟုပြောသည်။

ဆမ်က ကလေးကို သွားကောက်ချိပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေသည့် ညောင်

ပေါ်သို့ ခေါ်လာသည်။

“ကောင်းသွားမှာပါ သမီးရယ်” ဟုလည်း ချောသည်။

ကလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

“အန်ကယ်က သမီးရဲ့ဒယ်ဒီ ဖြစ်တော့မလားဟင်”

“သမီးမေမေကို မေးကြည့်ပါလား သမီးရယ်၊ ဒါတွေအားလုံး သူစီစဉ်နေတာပဲနဲ့

တယ်”

အခန်း(၈)

“ရှင့်အတွက် အဝတ်အစားသစ် ချုပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်” ဟု တစ်ညတွင် ညစာစားရင်း ဒင်းနိုစ်က ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အခုဝတ်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေက မင်းနဲ့လက်မထပ်ခင်ကလေး တင် ချုပ်ထားတာ၊ အားလုံး အသစ်တွေပဲ” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သာမန်လူဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်နေ တယ်၊ အောင်မြင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဝတ်တာမျိုးနဲ့ မတူဘူး။”

သူတို့ ဝတ်စုံခြောက်စုံ ဝယ်လာခဲ့သည်။ အားလုံး တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်သည်။ အနက် သုံးစုံ၊ အပြာရင့်ရောင် သုံးစုံ၊ ထိုဝတ်စုံများကို ဝတ်လိုက်တော့ သူ ပိုကြည့်ကောင်းလာသည်မှာ မှန်သည်။ သာမန်ထက် အနည်းငယ်ခုံပိုမြင့်သော ရှူးဖိနပ်အသစ်ကို စီးလိုက်သောအခါ အရပ်သိပ်ပူသည်ဟု မထင်ရတော့ချေ။

နောက်ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဆမ်က အိုကလာဟိုးမားမြို့မှ ရုပ်ရှင်ခုံ မန်နေဂျာကို ဖုန်းဆက်ပြီး တအားအော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းသည်။ ဒင်းနိုစ်က သူ့စားပွဲမှနေ၍ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဒါလောက်တောင် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဒါလောက် အော်နေတော့ အချိန်ပိုကုန်ပြီး တယ်လီဖုန်းမီတာတွေ ပိုတက်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်” ဟု ဒင်းနိုစ်က သူ့စကားပြောပြီးသွားသောအခါ လေအေးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“မအော်လို့ ငါက ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ဟိုခွေးသားက ငွေနှစ်ထောင် အခွေပေး ပြောင်သွားပြီလေ” ဟု သူက ဒင်းနိုစ်ကို ပြန်အော်သည်။

“ဟော... အခုတောင် အော်နေပြန်ပြီ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ သုံးပေလောက်ပဲ ဝေးတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါအော်တယ်၊ ငါစိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အော်တာ”

“လေသံတိုးတိုးနဲ့လည်း စိတ်ဆိုးလို့ ရပါတယ်လေ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် လူတွေက ရှင့်ကို နှိပ်စက်လေ၊ လေးစားလာကြဦးမယ်၊ ရှင်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ဖို့ လူတွေကို အော်စရာ မလိုပါဘူး၊ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းခိုင်းစရာ မလိုပါဘူး၊ ရှင်အောင်မြင်နေပြီ၊ ရှင်ကြီးကျယ်နေပြီ၊ ရှင်သေသံကလေးနဲ့ တိုးတိုးပြောရင်လည်း လူတွေက ရှင်ပြောတာကို နားထောင်ကြမှာပါပဲ”

နောက်နှစ်တွင် ဆမ်မြူရယ်ဘင်ဂျမင်ဂျူနီယာဟု သူတို့ အမည်ပေးသော သားလေး ဖွားဖွားသည်။

ဆမ်၏လုပ်ငန်းများ တိုးတက်အောင်မြင်နေသည်။ တစ်နှစ်လျှင် ငွေငါးသောင်း သောက် အမြတ်ရှိနေပြီး အောင်မြင်သည့် စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် အများ၏ အားပေးခြင်းကိုပါ ခံယူနေရသည်။

သူဖြန့်ချိနေသည့် ရုပ်ရှင်ကားများမှာ ပထမတန်းစားတော့ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အမြတ်များများမရ။ အမြတ်များများရနိုင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားများကို ဖြန့်ချိနိုင်အောင် သူကြိုးစား နေသည်။

ဒင်းနိုစ်နှင့်လည်း တိုင်ပင်ချိန်သိပ်မရ။ ဒင်းနိုစ်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အလုပ် မကတော့သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ အကဲခတ် သုံးသပ်နေရင်းဖြင့်ပင် (၁၉၅၅) ခုနှစ်တွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သူ ရဲရံကြီး ချမှတ်လိုက်လေသည်။

သူပိုင်သည့် ရုပ်ရှင်ရုံများကို ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေး ကုမ္ပဏီကို အတည်စလားစင်တာသို့ ပြောင်းဖွင့်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားများ ပေါ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီများ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေကြသည်။ တစ်ပြည်လုံးမှာရှိနေသော ရုပ်ရှင်ရုံများ ပိတ်ပစ်ရတော့မည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။

သူ့အကြောင်းပြချက်ကတော့ ရှင်းပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတစ်ခုကို သာမန် ကြော်ငြာခြင်းမျိုးထက် ပိုပြီးထူးခြားစွာ ကြော်ငြာရမည်။ သို့မှသာ လူအများ ပိုမိုစိတ်ဝင်စား မည်။

နောက်ပြီးတော့ အသက်အရွယ်မရွေး၊ လူတန်းစားမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး ကြည့်နိုင် သည့် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ဖို့ကို သူ အားသန်နေသည်။

ထိုသို့သော ရုပ်ရှင်မျိုး ထုတ်လုပ်ဖို့ဆိုလျှင် အီတလီနိုင်ငံကို သွားရမည်။ အီတလီ နိုင်ငံက ထုတ်လုပ်သည့် ရုပ်ရှင်ကားများမှာ အလွန်အောင်မြင်နေသည်။ ဘင်ဟာလို ကားမျိုး ဆိုလျှင် အမ်ဂျီအမ်ကုမ္ပဏီကပင် ပြန်လည်ရိုက်ကူးရသည်အထိ အောင်မြင်သွားသည်။

သူ စိတ်ကြိုက်တွေ့နိုင်သည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းများ အီတလီနိုင်ငံတွင် အမြောက် အမြားရှိနေကြောင်း သတင်းကြားရသည်။

သို့သော် သူ့မှာ ငွေလိုနေသည်။ ငွေရှိမှ သူ့လုပ်ချင်သည်များကို လုပ်နိုင်မည်။
ဒင်းနိုစ်က သူ့အစ်ကိုရော်ဂျာနှင့် လက်ထပ်ပြီးစ၊ ဇနီး အယ်နီတို့ကို ညစာလာစားဖို့
ဖိတ်လိုက်သည်။

□□□

အခန်း(၉)

ရုံးခန်းတွင်းသို့ဝင်လာသော ရော်ဂျာကို ဆမ်က မော့ကြည့်သည်။ ရော်ဂျာက သူ့စားပွဲပေါ်သို့ စာရွက်တစ်ရွက် တင်ပေးသည်။

“ရောမမြို့မှာရိုက်နေတဲ့ မာရီလူးရဲ့ ရုပ်ရှင်ကားအတွက် ကုန်ကျငွေ နောက်ဆုံး စာရင်း၊ ချာလီပို့လိုက်တာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု ရော်ဂျာကမေးသည်။ ဆမ်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ဒါက စာရင်းစစ်တွေရဲ့ အစီရင်ခံချက်ပဲလေ၊ ဒီဂဏန်းတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ကျုပ်သိပြီးနေပြီ”

“ဒါဆိုရင် ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အသိမပေးတာလဲ” ဟု ရော်ဂျာကမေးသည်။ ဆိုငွေစာရင်းများကို သူ့ကြိုတင်မသိရသဖြင့်လည်း အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေမိသည်။

“ဘာအသိပေးစရာ လိုတော့လို့လဲ၊ ဒီလောက်အထိ လုပ်လာပြီးမှတော့ ရုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆက်လုပ်ရတော့မှာပဲ”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟိုတုန်းက မပြောတောင် အခု ပြောပြဖို့ ကောင်းတာပေါ့ ဆမ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ စပ်တူလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ရော်ဂျာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်မညစ်စေချင်လို့ မပြောတာပါ၊ အယ်နီကလည်း ကလေးရနေပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားမှာ သောကရောက်စရာတွေ ရှိနေပြီမဟုတ်လား၊ အလုပ်လည်းများနေပြီ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်မှာ ဘာသောကရောက်စရာရှိသလဲ ဆမ်၊ ကျုပ်ကလေးလား၊ ကျုပ်တို့ ငွေကြေးအကျပ်အတည်းနဲ့ အကြီးအကျယ် ကြုံရတော့မယ် မဟုတ်လား၊ ဒီရုပ်ရှင်ကို မရိုက်သင့်ကြောင်း အစကတည်းက ကျုပ်ပြောခဲ့တယ်” ဟု ရော်ဂျာက လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဆမ်က သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော။

“ခင်ဗျားက ဒီလုပ်ငန်းမှာ ပါရဂူကြီးပေါ့လေ”

ရော်ဂျာက ငေါ့တော့တော့ ပြောပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ဒီရုပ်ရှင်ဟာ အကယ်ဒမီဆုတွေအားလုံးကို ရမယ်လို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ်။ တကယ်ရနိုင်မယ့် ဆုတော့ ဒေဝါလီခံရပြီး ကြွေးတွေပြန်ရလို့မူနဲ့ ဘဏ်ကတရားစွဲတာ ခံရမယ့်ဆုပဲ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီရုပ်ရှင်ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ပထမနှစ်ပိုင်း စတီဖင်ဂေါ်ကတို့ ပြုပြီးပြီ၊ ဒီကားတို့ သူ့ကြိုက်နေပြီ” ဟု ဆမ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“ဒီကားကို သူ့သိပ်ကြိုက်နေပြီသာဆိုတယ်၊ အခုအချိန်အထိ သူ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ထုတ်ပေးတာ မတွေ့သေးပါလား”

“သူ ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ် ရော်ဂျာ၊ ရုပ်ရှင်ကားပြီးသွားမှ ငွေထုတ်ပေးလို့ရမှာပဲ”

“ခင်ဗျား အပတ်ခံရနေပြီ ဆမ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို သဘောမပေါက်နိုင်တာလဲ၊ ဒီကောင်လေးဟာ အေးတီအေးစက်နဲ့ ရေခဲတုံးလို အကောင်စားမျိုး၊ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ်အခု ကောင်းကောင်းသိနေပြီ၊ လူတိုင်းကို သူ အသုံးချနေတာ၊ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို ကျုပ် နားမလည်ဘူး ထင်နေသလား၊ မျက်နှာကလေးကတော့ ချိုပါရဲ့၊ အမြဲတမ်း တပြုံးပြုံးနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးမယ့်အကောင်”

ဆမ်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ ရော်ဂျာ၊ ခင်ဗျားစိတ်တွေ မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အချိန်ပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ရုံးကိုပြန်ပါ၊ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ တည်ငြိမ်ပြီဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ပြန်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့”

“ကျုပ်စိတ်တွေ အင်မတန်ကို တည်ငြိမ်နေပါတယ် ဆမ်၊ အခုဆွေးနွေးရင်လည်း ရတာပါပဲ၊ ကျုပ်ထည့်ထားတဲ့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးပါ၊ ကျုပ် ဒါလောက် လောဘမကြီးဘူး၊ အဲဒီရုပ်ရှင်ကားက သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ရင် အဲဒီကရမယ့် အမြတ်တွေအားလုံးကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲ ယူလိုက်တော့”

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်” ဟု ဆမ်က ပြောသည်။

“မထင်ဘူးလား၊ မထင်ရင် ငွေပြန်ပေးကြည့်ပါလား” ဟုပြောရင်း ရော်ဂျာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဆမ်က စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့် စာရွက်များထဲတွင် မွေနှောက်ရှာသည်။ ပြီးတော့ စာတစ်စောင်နှင့်တွဲထားသော ချက်လက်မှတ်ကို ဖြုတ်ယူသည်။ ရော်ဂျာကို ချက်လက်မှတ်ကမ်းပေးသည်။

“စူးပါကာလာကုမ္ပဏီက ကျုပ်ကိုထုတ်ချေးထားတဲ့ ငွေနှစ်သိန်း၊ ဒီရုပ်ရှင်ကားကို သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ ဆေးမယ်ကူးမယ်ဆိုလို့ ကားဆက်နိုင်အောင် ကျုပ်ကို ထုတ်ချေးထားတာ၊ ဒီငွေကို အီတလီပို့တော့မယ့်ဆဲဆဲပဲ၊ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ချေနိုင်အောင်လို့လေ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပဲ ယူသွားတော့၊ ခင်ဗျားငွေကို ပြန်ယူချင်သပဆိုရင် ဒါကိုယူလိုက်၊ ကျုပ်အနှူးထပြီး လုပ်နေတယ်လို့ထင်ရင် တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျား အကြီးအကျယ် နောင်တရမယ် ရော်ဂျာ၊ ဒါကြောင့်

အခုကတည်းက စဉ်းစားပါ။ ကားဆက်ရိုက်နိုင်အောင် ဒီငွေကို ထားခဲ့မလား။ ခင်ဗျားထည့်ထားတဲ့ငွေမို့ ပြန်ယူခင်သလား။ ကြိုက်ရာလုပ်၊ နောင်မှတော့ တောပြောတောင်ပြော မပြောနဲ့”

ရော်ဂျာက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ပြန်သည်။

“ကျုပ်ငွေကို ကျုပ်ပြန်ယူမယ်၊ ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ဆမ်ကလည်း သူ့ကို တည့်တည့်ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီကားကို အခုအခြေအနေရောက်အောင် ကျုပ်ရိုက်လာနိုင်ခဲ့ပြီပဲ၊ ကျွန်တာကို ထမ်းဆုံးအောင် ဆက်လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

ထိုငွေနှစ်သိန်းကို ယူမသွားဖို့ ဆမ်ကပြောလျှင် ရော်ဂျာကလည်း ပြန်ပေးခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိနေကြပါသည်။ သို့သော်လည်း သည်လောက်တော့ ဆမ်က သိက္ခာအကျမခံနိုင်။ သည်ထက်ပိုပြီး ဒူးမထောက်နိုင်။ ဒါလောက်တော့လည်း သူ့သိက္ခာကို သူထိန်းရမလိမ့်မည်။

ထိုညနေက အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဒင်းနိစ်မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ဇီအကြောင်းများကို ဒင်းနိစ်သိထားပြီးဖြစ်ကြောင်း မမေးဘဲနှင့် သူသိလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစားလဲသည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ စကော့ဝီစကီနှင့် ရေခဲ အသင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရက်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ညောင်စောင်းပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားကလွင့်နေသည့် ခုနှစ်နာရီသတင်းကို ထိုင်ကြည့်သည်။

ညစာစားပြီးပြီဖြစ်သော ကလေးများက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ ညောင်စောင်းပေါ်သို့ တွယ်ကပ်တက်ပြီး သူ့ပါးကိုနမ်းသည်။

“ဒယ်ဒီ ဘာကြည့်နေတာလဲ” ဟု မိရီယမ်က မေးသည်။

“သတင်း” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

“လိုင်းနှစ်မှာ ဆီးဟန်လာနေတယ် ဒယ်ဒီ” ဟု ဂျူနီယာက ပြောသည်။

“သတင်းပြီးတော့မှ ကြည့်ပါသားရယ်”

“သတင်းပြီးမှဆိုရင် ပြလို့ တစ်ဝက်ကျိုးသွားရောပေါ့” ဟု ဂျူနီယာက ပြန်ပြောသည်။

ဆမ်ကပြုံးပြီး သား၏ဆံပင်များကို လက်နှင့် ဖွတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သားတို့စက်မှာ သွားကြည့်ကြနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

ဆမ်၏စကားအဆုံးကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဂျူနီယာက အခြားအခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားတော့သည်။

ဆမ်က သူ့သမီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သမီးကရော... ဆီးဟန်ကို မကြည့်ချင်ဘူးလား”

“ဒယ်ဒီနဲ့အတူတူ သမီးနေချင်လို့”

ဆမ်က မိရီယမ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ အခါတိုင်း သည်လိုမဟုတ်။ ဆမ်က သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် သူ့မောင်နှင့်အတူ အခြားအခန်းမှာရှိသော သူတို့အတွက် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ဆီသို့ တန်းပြေးစမြဲဖြစ်သည်။

ယခုမှ သူမောင်နှင့်လိုက်မသွားဘဲ နေရစ်ခဲ့သည်။ ခဏနေတော့ ဆစ်၏ပေါင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်သည်။ မိနစ်အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။ သတင်းခဏရပ်ပြီး ကြော်ငြာများ ထုတ်လွှင့်ချိန်တွင် သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲသည်။

“ဒယ်ဒီ . . . သမီးတို့ ချမ်းသာသလားဟင်”

ဆမ်က ပြုံးသည်။

“ချမ်းသာတယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး သမီးရယ်”

“ဆင်းရဲသလား”

“ဒယ်ဒီတို့ မဆင်းရဲပါဘူး”

“သမီးတို့ မဆင်းရဲဘူးဆိုရင် ချမ်းသာတာပေါ့နော်” ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသည့် လေသံ မျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒယ်ဒီတော့ အဲဒီလို မစဉ်းစားကြည့်မိပါဘူး သမီးရယ်”

“အန်ကယ်ရော်ဂျာတို့လောက် သမီးတို့ ချမ်းသာသလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ သမီး”

“ဒယ်ဒီမရောက်ခင်ကလေးပဲ အန်တီအယ်နီ ပြန်သွားတယ်။ သူနဲ့ မာမီနဲ့ စကားပြောနေကြတယ်။ အန်ကယ်ရော်ဂျာက သမီးတို့ထက် ပိုက်ဆံပိုရှိတယ်လို့ သူကပြောတယ်”

“ဒါ မှန်သားပဲသမီးရဲ့။ သူပြောတာ မမှားပါဘူး”

“နောက်ပြီး သူကပြောသေးတယ်။ သမီးတို့ကို ထောက်ပံ့နေရတဲ့အတွက် အန်ကယ်ရော်ဂျာ စိတ်ကုန်နေပြီတဲ့။ သမီးတို့ကို ဒယ်ဒီက ထောက်ပံ့နေတယ်လို့ သမီးထင်တာ” ဟုပြောရင်း သူ့အမူအရာမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒယ်ဒီက သမီးတို့ထံ ရှာကျွေးနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် နေ့တိုင်း ဒယ်ဒီအလုပ်သွားနေတာလေ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ မာမီက ငိုနေရတာလဲ”

“ဟုတ်သလား”

မိမိယမ်သည် ရုပ်မြင်သံကြားကို လှည့်ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည့် ပြကွက်ဖြစ်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆမ်က သူ့မျက်နှာကလေးကို သူ့ဘက်သို့ ပြန်ဆွဲလှည့်ယူရပြန်သည်။

“မာမီ ဘယ်တုန်းကငိုတာလဲ သမီး”

“အန်တီအယ်နီက ပြောတယ်။ အန်ကယ်ရော်ဂျာကို ဒယ်ဒီက ကောင်းကောင်း မဆက်ဆံရင် သူက ဒယ်ဒီတို့ နောက်ထပ်ပိုက်ဆံမပေးတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီလိုမပေးရင် ဒယ်ဒီအကုန်လုံးဆုံးရှုံးပြီး သမီးတို့တစ်မိသားစုလုံး ခွဲသွားမယ်တဲ့”

“သူက ဒီလိုပဲပြောသွားသလား” ဟု ဆမ်က နူးညံ့သည့်လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ။ ပြီးတော့ သူပြန်သွားတယ်။ မာမီလည်း ငိုတော့တာပဲ” ဟု မိမိယမ်က ဖြေသည်။

ဆမ်က ခဏကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။ အရက်သောက်ရင်း ရုပ်မြင်သံကြားကို လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘာကိုမှ မမြင်တော့ပါ။

အယ်နီပြောသွားသည့် စကားများကို မှားသည်ဟုလည်း မဆိုဘာပါ။ ရိုက်လက်စ

ပြီးပြတ်အောင် ဆက်မရိုက်နိုင်လျှင် သူတို့ အလွန်ဆင်းရဲသွားနိုင်သည်။ သို့သော် သူငယ်ငယ်တုန်းက သူ့မိဘများ ဆင်းရဲသလောက်တော့ ဆင်းရဲမည်မဟုတ်။ လက်ရှိ အထားနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်တော့ အတော်ကြီး ဆင်းရဲသွားပေလိမ့်မည်။

“မင်း ဟုတ်တိပတ်တိလည်း မစားပါလား” ဟု ဆမ်က ထမင်းပိုင်းမှထလာရင်း မြစ်သည်။

“ကျွန်မ မဆာဘူး”

ဧည့်ခန်းသို့လိုက်လာရင်း ဒင်းနိစ်က ပြန်ပြောသည်။

ဆမ်က ရုပ်မြင်သံကြား သွားဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ် ရေခဲဘူးကို သွားဖွင့် ပြန်သည်။

ဒင်းနိစ်က ရုပ်မြင်သံကြားကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကောင်းဘိုင်ဇာတ်ကားကို ကြည့်နေပြန်ပြီလား၊ တခြားဟာတွေကို ဘယ်တော့မှ ကြည့်တော့ဘူးလား”

“ဒါမျိုးပဲကြိုက်တယ်”

“ကျွန်မ သွားအိပ်တော့မယ်”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေမီ အခန်းထဲမှ ဒင်းနိစ်ထွက်သွားသည်။ သူ စက္ကန့်အနည်းငယ် အောင် ရုပ်မြင်သံကြား ထိုင်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ အရက်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ လိုက်သွားသည်။

“ကိုင်း... မင်းရင်ထဲမှာရှိတာတွေ ဖွင့်စမ်း” ဟု တံခါးပြန်ပိတ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။ ဗီရိုထဲရှိချိတ်တွင် အဝတ်များချိတ်နေရာမှ ဒင်းနိစ် လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင်လုပ်နေပုံတွေကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ရှင် မတိုင်ပင်တော့ တေးလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမပြောဘူး၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှလည်း ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘဲ လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေတယ်၊ အရာရာကို ငါသာတတ်တယ်၊ ငါသာသိတယ်ဆိုတဲ့ နှိမ့်နဲ့ ရှင်လုပ်နေတယ်”

ဆမ် အရက်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။

“ရှင် အရင်နဲ့မတူတော့ဘူး၊ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ မသိတော့ဘူး၊ ရှင် ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးဘူး”

“ဒါတွေဟာ မင်းအစ်ကိုက မင်းကိုပြောပြတာတွေလား” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“ကျွန်မ ရော်ဂျာနဲ့ စကားပြောတာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဒင်းနိစ်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဝက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မင်း အယ်နီနဲ့ စကားပြောတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဘာတွေပြောရမယ်ဆိုတာ ရော်ဂျာက အယ်နီကို သင်လွှတ်လိုက်မှာပေါ့”

“ဘယ်သူကမှ သင်ပေးနေစရာ မလိုပါဘူး၊ အယ်နီကိုယ်တိုင် ဒါတွေကို မြင်နေရတာပဲ၊ ကျွန်မလည်း မြင်နေသိနေရတာပဲ”

“ကိုယ် ဘာလုပ်စေချင်သလဲ”

“ရော်ဂျာကိုဖုန်းဆက်ပြီး ရှင်းပြလိုက်ပေါ့၊ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ကို နှိပ်စက်တိုင် ရှင်းပြလိုက်ရင် ချက်လက်မှတ်ကို ပြန်ပေးချင်ပေးမှာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်းပြစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ချက်လက်မှတ်ကို ရော်ဂျာသူ သွားပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က လိုချင်လို့ပဲ၊ သူ့ကို ကိုယ်စွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းပြပြီးမှ ပေးတာ၊ ရော်ဂျာမှန်ပါတယ်၊ မှားနေတာက ကိုယ်ပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကလေးတင် မှားတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်လျှောက်လုံး မှားလာခဲ့တာ၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အစုစပ်လုံးဝလုပ်ဖို့မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ဟာ အစုစပ်လုပ်လို့ရတဲ့ လူစားထဲကမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်မှာ တိုယ်သာလျှင် ဆရာကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် စကတည်းက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို တစ်ယောက်တည်း လုပ်လာခဲ့တာ”

“ဒါပေမယ့် သူဟာ ရှင်နဲ့ အစုစပ်လုပ်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ သူ့ငွေတွေလည်း ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ဝင်နေပြီလေ”

“သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီလေ၊ မင်းအသိပဲ၊ သူထည့်ထားတဲ့ငွေ တစ်ပြားမကျန် ပြန်ပေးလိုက်ပြီ၊ ဒီရုပ်ရှင်ကို စရိုက်မယ်ဆိုတုန်းက သူ့ငွေနှစ်သိန်း ထည့်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီငွေနှစ်သိန်းလုံးလုံး သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီပဲ”

“ရော်ဂျာကပြောတယ်၊ အဲဒီဘက်ကို စိတ်ပါလာအောင် စတီဖင်ဂေါက်က ကထိတွေ အမျိုးမျိုးပေးပြီး ဖြားယောင်းသွားတာတဲ့”

ထိုစကားကြားရတော့ ဆမ် စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။

“ရော်ဂျာဆိုတဲ့အကောင် အတော်အသုံးမကျတာပဲ၊ စတီဖင်က ငါ့ကို ဘာကထိမှ မပေးဘူး၊ ရုပ်ရှင်ကားကို ရိုက်ပြီးသမျှအထိ သူ့ကြိုက်တယ်လို့ပဲ ပြောတယ်၊ သူပြောတာ ဒါပဲ၊ ရော်ဂျာဟာ သူ့အိမ်ရောင်း မြေရောင်းလုပ်ငန်းထဲမှာပဲ နေဖို့ကောင်းတယ်၊ သူသိထား အဲဒီလုပ်ငန်းပဲရှိတယ်”

ဆမ်က ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်အရက်ကို အကုန်မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံ ဘယ်လိုလုပ်ရှာမှာလဲ၊ ဒီရုပ်ရှင်ကို ပြီးအောင်ဆက်ရိုက်ဖို့ လိုနေပြီမဟုတ်လား”

“တစ်နေရာရာက ရှာရတော့မှာပေါ့”

“ဘယ်ကလဲ” ဟု ဒင်းနိုစ်က မေးသည်။

“မသိသေးဘူး၊ တစ်နေရာရာကတော့ ရမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကြိုက်တာ လုပ်နိုင်တဲ့ စည်းကမ်းချက်နဲ့ ငွေရွာရမယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဆမ်က ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် သို့တင်လိုက်ပြီး ရှေ့တိုးသွားသည်။ ဒင်းနိုစ်က သူရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဆမ်က ဒင်းနိုစ်၏ခေါင်းကို ဆွဲယူပြီး သူရင်ဘတ်မှာ အပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ပူတာပဲ ဆမ်” ဟု ပြောသည်။

“ကိုယ်လည်း စိတ်ပူတာပါပဲကွယ်” ဟု ဆမ်က ဝန်ခံစကားပြောသည်။

ဒင်းနိုစ်က မှန်တင်ခုံသို့သွားပြီး လက်ကိုင်ပုဝါယူကာ မျက်ရည်များသုတ်သည်။

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်းသွားပါပြီ၊ အရက်သောက်လို့ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဧည့်ခန်းသို့ သူတို့ပြန်လာကြသည်။ ဖန်ခွက်များထဲသို့ အရက်ထည့်ပြီး ကုလားများမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားက အစီအစဉ်သစ် စတင်ထုတ်လွှင့်သည်။

“အိုး... ကောင်းသွိုင်ကားပဲ လာနေပြန်ပြီလား” ဟုပြောရင်း ဒင်းနိစ်က လိုင်း
ကြောင်းရန် ထ၊သွားသည်။

“မပြောင်းပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒီကားအကြောင်း စတီဖင်က ပြောဖူးတယ်၊ ဒါဟာ တောင်း
အင်အင်ကားပေမယ့် သူက တစ်ဘာသာ၊ စိတ္တဗေဒပါတယ်၊ ဒီကား သိပ်အောင်မြင်မယ်လို့
သူ့ဆင်တယ်”

ဒင်းနိစ်က ခဏကြာအောင် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“တစ်ဘာသာလို့သာဆိုတယ်၊ တခြားကားတွေနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး၊ သေနတ်ဆွဲပြီး
ထောင်ထောင်ကိုတစ်ယောက် ပစ်နေကြတာပဲ၊ စတီဖင်က သူ့စကားကိုမှ သူ့နားလည်ရဲ့လား
မသိဘူး”

ရုပ်ရှင်ပြီးခါနီးတော့ ဒင်းနိစ်က လှမ်းမေးသည်။

“ဆမ်... ရှင် ဘာလုပ်မလဲဟင်”

ဆမ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ပထမဆုံး အိတ်လီကိုသွားမယ်၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာကို တိုက်တိုင်သွားကြည့်မယ်၊
အဲဒီအထိ ငွေဘယ်လောက်လိုမလဲဆိုတာ အတိအကျသိရအောင် လုပ်မယ်၊ စရိတ်ကလေး
သူ့ ဖြတ်နိုင်တောက်နိုင်တာတွေလည်း ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့၊ မသိသေးဘူးလေ”

“အဲဒီနောက်ရော... ”

“နောက်ထပ် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ”

ရုပ်ရှင်သံကြားဘက်ကို သူ့လှည့်သွားသည်။ ဇာတ်လမ်းအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်
နေသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့သွားလောက်အောင် ဖမ်းစားထားသည်။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင်တော့ သူ့အတွက် အရာရာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့်သူမှာ
အထိအခင်ဂေါက် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိလေတော့သည်။

အခန်း(၁၀)

တောင်များကိုကျော်ပြီး ပါလာမိရုံ လေယာဉ်ကွင်းကလေးဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသော လေယာဉ်သေးသေးကလေးသည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ လေယာဉ်မှူးက ကြီးစားထိန်းရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ကျိန်ဆဲနေသည်။

သူတို့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ပါလာမိလေယာဉ်ကွင်း ရှိသည်။ လေယာဉ်ပျံကလေးသည် တောင်နှစ်လုံးကြားမှဝင်ကာ ကွင်းပေါ်သို့ ဆင်းချလိုက်သည်။

ဘီးနှင့်မြေကြီးထိတော့မှပင် ဆစ်မှာ အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။ အဆောက်အအုံသေးသေးတစ်ခုဆီသို့ လေယာဉ်ပျံကို မောင်းယူသွားသည်။

ချာလီက နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟိုတယ်ကိုသွားဖို့ မော်တော်ကား အဆင်သင့် စောင့်နေပါတယ်၊ ရိုက်ကွင်းမသွားခင် ဆရာကြီး ရေမြန်မြန်ခိုးလိုက်နိုင်တာပေါ့”

“ရိုက်ကွင်းကို ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ရိုက်မသွားတာလဲ” ဟု ဆစ်ကမေးသည်။

“အကြောင်းမထူးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အခု နေ့လယ်စာစားချိန်ဆိုတော့ ရိုက်ကွင်းဘယ်သူမှ အလုပ်လုပ်နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရိုက်ကွင်းသည် တောင်များကြားမှ ရွာသေးသေးကလေး ဖြစ်သည်။ ပါလာမိမြို့နေ၍ အတက်အဆင်း အကွေ့အကောက်များလှသည့် လမ်းအတိုင်း မော်တော်ကားကြီးတစ်စီးရီခွဲခန့် မောင်းသွားရသည်။ ရွာကလေးကို ဖြတ်မောင်းသွားပြီး ခဏကြာသောအခါ ရိုက်ကွင်းသို့ရောက်သည်။

ဆစ်က မျက်တောင်ကို ခပ်မြန်မြန်ခတ်သည်။ (၁၆) ရာစုခေတ်သို့ ပြန်ရောက်သော လေသလားဟု ထင်မှတ်မိသည်။ တွေ့နေရသည့် လူများ၊ အိမ်များနှင့် အရာအားလုံးတို့မှာ အလွန်တရာ ဟောင်းနွမ်းလှသည်။

ပြီးတော့ ဟိုနားသည်နားတွင် ရွာလေးထဲမှ တဲများထက်ပင် ကြီးမားသည့် မော်တော်ကား နောက်တွဲများ၊ ကြီးမားသည့် မီးလုံးကြီးများ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်၊ အလင်းရောင်ထိုးပေးသည့် မှန်ချပ်များ ရှိနေသည်။

ဒရိုင်ဘာက မော်တော်ကားနောက်တွဲကြီး တစ်ခုနားတွင် သူ့ဖီးယက်ကားကို ထိုး
ဆင်လိုက်သည်။

ဆမ်က ကားထဲမှဆင်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ယောက်ျားအချို့
ဘေးနေကြသည်။ တချို့က သစ်ပင်ရိပ်မှာ လှဲနေကြသည်။ တချို့က မျက်နှာပေါ်
နူးနူးပန်းပန်း အိပ်ပျော်နေကြသည်။ နီးနေသူအချို့က သူတို့ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရှေ့ကဟာ နစ်ကီရဲ့ ထရေလာပဲ” ဟု ချာလီက မော်တော်ကား
နောက်တွဲတစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။

ဆမ်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ လှေကားသေးသေးကလေးအတိုင်း ထရေ
လာပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ အတွင်းမှာ အလင်းရောင်နည်းပြီး အေးနေသည်။ ပထမအခန်း
ထဲမှာ နန်းအဖြစ် အသုံးပြုပုံရသည်။ စားပွဲသေးသေးနှစ်လုံးနှင့် လက်နှိပ်စက်တစ်လုံး ရှိသည်။
သူတော့ တစ်ယောက်မှမရှိ။

ချာလီက ဒုတိယအခန်းတံခါးကို သွားခေါက်သည်။

“ဟေး... နစ်ကီ... ခင်ဗျားနီးပြီလား”

အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်
လာသည်။ ချာလီကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြုပြီး လက်နှိပ်စက်တင်ထားသည့် စားပွဲကလေးမှာ
ညှိုးထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းတိုပြီးနေသည်။

နောက်ခံကြာတော့ သူ့အခန်းထဲမှ နစ်ကီ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ
အိပ်စွန်းစွန်း ဖြစ်နေသည်။ ဆမ်ကိုမြင်တော့ ပြုံးသွားသည်။

“အား... ဆမ်... မမျှော်လင့်တဲ့ ဝမ်းသာစရာကြီးပါလား” ဟုပြောရင်း လက်တစ်
ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိချင်လို့ လာကြည့်တာ” ဆမ်က သူ့လက်ကိုဆွဲ
ယူရင်း ပြောသည်။

“အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်းကလေး နှေးနေတာတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊
အိပ်စရာ ရှိရင်ကတော့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှင်ပါ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ရိုက်ကွင်းကို လှည့်ကြည့်ချင်တယ်” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

သူတော်မှတ်ထားသည့်ရက်ထက် များစွာနောက်ကျနေသည့်တိုင်အောင် ရုပ်ရှင်ကား မပြီး
သေးသည်နှင့် ပတ်သက်၍မူ ဘာတစ်ခုခုမှ သူမပြော။

“လှည့်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာစရာပေါ့ ခင်ဗျာ”

နစ်ကီက မိန်းကလေးကို တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောသည်။ မိန်းကလေးက ခေါင်း
ညှိုးပြီး လက်နှိပ်စက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ သူတို့လည်း ထရေလာထဲမှ ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်။

“ဟောဟိုအိမ်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်နေတဲ့အိမ်၊ အမိုးတွေ ဖြုတ်ထားတယ်၊ အထဲ
မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နိုင်အောင်လို့လေ၊ အိမ်ကတော့ တကယ့်အိမ်အစစ်ပါပဲ”

ကင်မရာဆီသို့ လျှောက်လာကြရင်း နစ်ကီက ရှင်းပြသည်။ ဆမ်က ပတ်ဝန်းကျင်
ကို စူးစူးစူးစူး လိုက်သည်။ စောစောက ဖဲကစားနေသူများသည် ယခုလည်း ကစားနေကြ
ဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မလုပ်ကြတာလဲ” ဟု ဆမ်က မေးသည်။

“နောက်တစ်ကံဒ်အတွက် ဒါရိုက်တာခေါ်မယ့်အချိန်ကို စောင့်နေကြတာပါ”

“ဒါရိုက်တာက နောက်တစ်ကံဒ်မရိုက်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် သွားမေးလိုက်ဦးမယ်”

နစ်ကီက ကင်မရာဆီသို့ သွားသည်။ အရိပ်အောက်မှာထိုင်နေသူ တစ်ယောက်နှင့် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပြီး ပြန်လာသည်။

“ဒါရိုက်တာလိုချင်တဲ့ နေရောင်အနေအထားကို ရအောင်စောင့်နေကြတာပါတဲ့ နောက်နာရီဝက်လောက်ဆိုရင် ရပြီပြောတယ်”

“ဟိုမီးစက်နဲ့ မီးလုံးကြီးတွေက ဘာလုပ်ထားတာလဲ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အလင်းရောင်ကို အဲဒါတွေနဲ့ ဖန်တီးရိုက်လို့ မရဘူးလား” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“အဖြည့်ခဲ အလင်းရောင်သုံးတဲ့အခါနဲ့ ညဘက်ရိုက်တဲ့အခါမှာပဲ အဲဒါတွေတို့ ကျွန်တော်တို့ သုံးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါရိုက်တာ ပီရင်ဂျယ်လီက အတတ်နိုင်ဆုံး အစစ်အမှန်နဲ့ သဘာဝကိုပဲ ရအောင်ရိုက်ပါတယ်”

“ဒီနေ့ ဖလင် ဘယ်နှစ်ပေလောက် ကျသွားပြီလဲ”

“နည်းနည်းပဲ ကျပါသေးတယ်”

“ဘယ်နှစ်မိနစ်စာလောက် ရှိမလဲ”

“နှစ်မိနစ်စာလောက် ရှိမယ်”

“အခုရိုက်မယ့် အခန်းကရော၊ ဘယ်နှစ်မိနစ်စာလောက် ပြရမှာလဲ”

“တစ်မိနစ်လောက်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီထက်လည်း နည်းနိုင်တယ်”

ဆမ် ဒေါသပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

“အဲဒီလောက်ကလေးရိုက်ဖို့ နေရောင်ကို ခင်ဗျားတို့ စောင့်နေကြတယ်ပေါ့လေ ကျုပ်အကုန်အကျနည်းအောင် ခင်ဗျားက ဆောင်ရွက်ပေးနေတယ်လို့ ကျုပ်ကထင်ထားတာ အခုရုပ်ရှင်ဟာ ကုန်သင့်တာထက် နှစ်ဆပိုကုန်နေပြီ၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုအတာ အတွယ်ပေးတာ၊ ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်ကိုစောင့်ရှောက်တာ” ဟု ဆမ်က အော်မေးသည်။

နစ်ကီ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အနှောင့်အယှက် အတော်များများတွေ နေရတယ် ဆမ်၊ နေပူနေချင်တဲ့အခါမှာ မိုးက နင်းကန်ရွာနေတယ်၊ မိုးရွာစေချင်တဲ့အခါ၊ ကျပြန်တော့လည်း...”

“မိုးရွာရွာ နေပူပူ ဖြစ်အောင်ရိုက်လို့ မရဘူးလား”

“ပီရင်ဂျယ်လီက ဒီလိုပဲ အလုပ်လုပ်တတ်ပါတယ်၊ သူ့စရိုက်ကို ကျွန်တော် ပြောင်းပစ်လို့မရဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း ပြောင်းပစ်လို့မရမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု နစ်ကီက ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် သူ့နဲ့တွေ့ချင်တယ်” ဟု ဆမ်က ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“မာရီလူးရဲ့ ထရေလာမှာရှိပါတယ်၊ သူတို့ ဇာတ်တိုက်နေကြတယ်”

မာရီလူး၏ထရေလာသို့ သူတို့ရောက်သွားသောအခါ ပီရင်ဂျယ်လီ ပြန်ထွက်သွားနှင့်ချေပြီ။ မာရီလူး၏ အခိုင်းအစေအမျိုးသမီးက သူတို့ကို ဆီးကြိုသည်။

“တစ်နာရီကျော်ကျော် ဇာတ်တိုက်လိုက်ရလို့ မာရီလူး သိပ်ပင်ပန်းသွားပါတယ် ဒါကြောင့် နောက်တစ်ခန်းမရိုက်ခင် အနားယူခိုင်းထားပါတယ်” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောပြ

“ဇာတ်တိုက်ရုံကလေးနဲ့ ဒါလောက်တောင် အနားယူခိုင်းရအောင် ဘာဇာတ်တွေ ချိတ်လို့လဲ” ဟု ဆမ်ကမေးပြန်သည်။

ချာလီက သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူမေးခွန်းကို မည်သူကမှ မဖြေပါ။ သူ့အဖေကလေးက အခါတွင် ချာလီက နောက်ချန်နေပြီး ဆမ်ကို တိုးတိုးပြောပြသည်။

“ပီရင်ဂျယ်လီက တကယ်အစစ်အမှန်ကိုသာ လိုချင်တယ်၊ ဟန်ပြုကို မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒီတော့”
“အခု သူတို့ ဇာတ်တိုက်တဲ့အခန်းက အိမ်နောက်ဖေးမှာ မာရီလူးနဲ့ မင်းသား ဆုခံခန်း၊ မာရီလူး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ သူ့ညီမက သူ့ရည်းစားကို လုရမလားဆိုပြီး မြင်ဆိုင်တယ်” ဟု ချာလီက ရှင်းပြသည်။

“ငါ အခုထက်ထိ နားမလည်သေးဘူး”

ချာလီက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဆရာကြီးနားလည်အောင် တွန့်တော် စာလုံးပေါင်းပြီး ပြောပြရမလားခင်ဗျာ” ဆမ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းဆိုလိုတာက ဟို...”

ချာလီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အချစ်ခန်း သရုပ်ဆောင်နေတုန်း မာရီလူးမျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်လိုအမူအရာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကင်မရာက မြင်ရတယ်လို့ ပီရင်ဂျယ်လီက ယုံကြည်တယ်”

“ဒါပေမယ့် နစ်ကီကို ဘယ်သွားထားမလဲ”

“အခုဟာက ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာပါခင်ဗျာ၊ အနုပညာလုပ်ငန်း လုပ်နေတာပါ၊ ကိုယ် ကိုယ်တာကိုစွန့် ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး”

“အင်း... ဒင်းနစ်ကီကို ပြန်ပြောပြရင် ယုံမှာတောင် မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

ရိုက်ကွင်းသို့ သူတို့ပြန်ရောက်သွားချိန်တွင် လူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် ကိုယ့် အထုပ် ကိုယ်လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကင်မရာဆရာကလည်း မှန်ဘီလူးလဲရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အသံဖမ်း အင်ဂျင်နီယာများက အသံဖမ်းစက်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ သည်။ အချို့လူများက အိမ်ကလေးရှေ့မှာ ရှင်းလင်းနေကြသည်။

ဆမ်က ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပီရင်ဂျယ်လီကို သူ မမြင်။

“ဒါရိုက်တာ ဘယ်မှာလဲ” ဟု မေးသည်။

နစ်ကီက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဆမ်က သူ့လက်ညှိုးညွှန်ရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ အိမ်ကလေးရှေ့က ကျောက်တံ ခြင်းဘေးမှာ ဖင်ချထိုင်ပြီး ကျောက်တံတိုင်းကို ကျောမှီထားသည်။ ဒူးနှစ်ချောင်းထောင်ပြီး အပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ထားသည်။ ကြီးမားသည့် ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းထားသည်။

ဆမ်က သူ့ဆီသို့သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။ သို့သော်လည်း နစ်ကီက ဖမ်းဆွဲထား ထိတ်သည်။

“အခုမသွားနဲ့ဦး၊ သူ့စာနဲ့ဝင်နေတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူမှ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ရ

ဘူး၊ ရိုက်ပြီးတော့မှ သွားတွေ့ပါ”

ဆမ်က သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရတော့သည်။ ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ ဒါရိုက်တာ ခေါင်းထောင်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ လူများလှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားပုံရသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း မတ်တတ်ထရပ်သည်။

ကင်မရာနောက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကင်မရာထဲမှ ချောင်းကြည့်သည်။ ကင်မရာသံများကို တစ်စုံတစ်ရာ မြောသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ နေလုံးကို မော့ကြည့်သည်။ တစောင်းကျနေသည့် အိမ်ရိပ်ကိုကြည့်ပြန်သည်။

အားလုံး နေသားတကျ ဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။ သူက အချက်ပြလိုက်ပြီး ကင်မရာဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ စူးရှသော ခရာတွတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အားလုံးတိတ်ပါ” ဟု လက်ထောက်တစ်ယောက်က အော်သည်။

တစ်စက္ကန့်လောက်ကြာတော့ ကင်မရာမှ မော်တာလည်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပီရင်ဂျယ်လီက လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် နှိမ့်ချပြလိုက်ကာ အမိန့်ပေးသည်။

အိမ်တံခါး ပွင့်သွားသည်။ ညီမအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည့် မင်းသမီးကလေး ရေခဲတစ်လုံးဆွဲပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ လှေကားကိုကျော်ပြီး ရေများသွန်ချသည်။ သူ့နောက်ဘက်က အသံကြားသဖြင့် နောက်လှည့်သွားသည်။ မော့ကြည့်သည်။

သူ့ကြည့်သည့်ဘက်သို့ ဆမ်ကလည်း လိုက်ကြည့်သည်။ ခြံတံခါးပေါက်မှ မာနီလူးဝင်လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ သူ့လမ်းလျှောက်လာသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာသည့် ပုံမျိုးဖြင့် လျှောက်လာသည်။

ထုတ်ဖော်ပြောစရာ မလိုပါ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို လူတိုင်း သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ကြပါသည်။

ဆမ်က ချာလီကို မျက်ရိပ်ပြုပြီး ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ ရိုက်ကွင်းမှ သူတို့အသံကို မကြားနိုင်လောက်သည့် နေရာသို့ရောက်မှ ဆမ်ကပြောသည်။

“လာကွာ . . . ရောမမြို့ကို ပြန်ကြမယ်”

“ဒီမှာ တစ်ညအိပ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ထားတာ”

“မလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲ၊ နှေးချင်နှေးလိမ့်မယ်၊ ငါ နားမလည်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ အဆန္ဒစိတ်ရာလောက် စရိတ်ပိုကုန်ချင်လည်း ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ သူတို့သိတယ်၊ တန်လည်းတန်တယ်” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

ရုပ်ရှင်ပြခန်းထဲရှိ နောက်ဆုံးခုံတန်းတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။
မိတ်ကားပေါ်မှ ရောင်ပြန်ဟပ်လာသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် မြင်တွေ့ရသည့် သူ့မျက်နှာ
မှာ တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်ခဏအကြာ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ
နို့တော့ပြီ။

ဂျက်ဆာဗစ်က လက်မြောက်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူတို့... ပြီးသွားပြီ၊ ရုပ်လိုက်တော့”

အခန်းထဲမှာ မီးလင်းသွားသည်။ ဂျက်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားမှ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနအကြီးအကဲ ဂျင်မီဂျော်ဒန်က ဂျက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲဗျ” ဟု ဂျက်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒီရုပ်ရှင်ဟာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် သူထွက်သွားရတာလဲ”
သူ ဂျင်မီဂျော်ဒန်က နားမလည်သလို မေးပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြောပြမှာ သေချာပါတယ်”

“ဒီကားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ငွေတွေ အများကြီး ထည့်ထားရတာ”

“စတီဗင်လည်း ထည့်ထားရတာပါပဲ၊ ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ ပဲကြီးလှော်တွေမှ မဟုတ်
သူ ကျုပ် ရုံးကိုပြန်မယ်၊ အဲဒီကနေ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

ဂျက်က အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံရှေ့တွင် ရပ်ထားသည့် ဂျက်၏
ကားထဲမှာ စတီဗင်ဂေါက် ဝင်ထိုင်နေသည်။ ဂျက်က ဘာမှမပြောဘဲ မောင်းသည့်နေရာတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင်ရင်ရုံးကိုပြန်မှာလား”

စတီဖင်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဒီနေ့အဖို့တော့ တော်လောက်ပါပြီဗျာ၊ ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးတော့၊ နည်းနည်း ပါးပါး အိပ်ပျော်သွားအောင် ကြိုးစားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီနှစ်ရက်လုံးလုံး မောင်ရင် သိပ်ပင်ပန်းနေတာ၊ အနားမယူရင် အလုပ်ဆက်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျက်က ကားစက်နိုးပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်ဝမှအထွက်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်ကို လက်ပြန်ဆက်သည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိမ်မြို့ဘက်သို့ ကားကို ဦးတည်မောင်းလာသည်။ ဂျက်က စီးကရက်ဘူးထုတ်ပြီး စတီဖင်ကို တစ်လိပ်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်လိပ် မီးညှိသောက်သည်။

“ဒီလူတွေ လိမ်တယ်” ဟု စတီဖင်က ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

ဂျက်မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဒီလူတွေလိမ်တယ်”

စတီဖင်၏အသံမှာ ဒေါသကြောင့် အတော်ကြီးထန်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့ ကတိပေးထားတာက တစ်ခု၊ အခုထုတ်ပြတော့ အခြားတစ်ခု၊ လိမ်တယ် ကျုပ်ကို သက်သက် တစ်ပတ်ရိုက်တာ၊ ကျုပ်ဆီက ခြောင်ခိုးတာ၊ ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုလိမ်လို့ မယ်လို့ ဘာကြောင့်ထင်ကြတာလဲ၊ သူတို့ကုမ္ပဏီကလည်း ကုမ္ပဏီကြီးပဲ၊ ကျုပ်တို့ကသာ ငွေပေးမထားရင် သူတို့လုပ်ငန်း ရပ်သွားတာ ကြာလှနေပြီ”

ဂျက်က ကားကို ဆန်းဆက်ဘူလဟား လမ်းမကြီးပေါ်သို့ မောင်းတင်လိုက်ပြီး ဘီဗာလီဟေးလ်ဟိုတယ်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

“သူတို့မှာလည်း ပြဿနာတွေ ပေါ်နေတယ်၊ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းက အသုံးများနေတော့ ရုပ်မြင်သံကြားက ငွေတွေပါ ယူသုံးနေရတယ်” ဟု ဂျက်ကပြောသည်။

“အဲဒါ အသုံးမကျတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ငွေတစ်သိန်း ထုတ်ပေးတယ်၊ စရိတ်တွေ နှင်းကန်ပြတော့ တစ်သိန်းခွဲကုန်သွားတယ်၊ ဒါတောင် နောက်ထပ် တစ်သောင်းနှစ်ထောင့်ငါးရာ လိုနေသေးတယ်၊ ငွေတွေအများကြီး ကုန်ပါတယ်လို့ပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ရမယ့်ဇာတ်လမ်းက သုံးမရတာကြီး”

“ဒါဟာ ဂျင်မီရဲ့အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သူကတော့ လူကောင်းပါ၊ ကောင်းအောင်တော့ သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ရွာပါတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ပါဘူး”

“ဒီကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖြေတော့ သူတို့သိချင်ကြမှာပဲ”

“သူတို့ဘာသာ ကြိုက်သလို လုပ်ပေစေဗျာ၊ ကျွန်တော် မလိုချင်တော့ဘူး”

“မောင်ရင် ငွေတစ်သိန်း လွှင့်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

စတီဖင်က စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

သူတို့ တိတ်သွားကြပြန်သည်။ တစ်နေရာရောက်တော့ စတီဖင်က...

“အဲဒီဘက်ကိုကွေ့” ဟု ရုတ်တရက်ပြောသည်။

ဂျက်က ကားကို တအားဆွဲကွေ့လိုက်ရသည်။ သီသီကလေး လွတ်သွားသည့် အခါကားများက အော်ဆဲသွားသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“တည့်တည့်သာဆက်မောင်း” ဟု စတီဖင်က ပြောသည်။

တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကောက်ပြီး မောင်းတက်လာခဲ့သည်။ မိနစ်အနည်း

ကြာတော့ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့သည်။

“အဲဒီထဲကိုဝင်” ဟု စတီဖင်က ပြောသည်။

လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ကိုက်သုံးရာလောက် မောင်းမိတော့ အိမ်ခပ်သေးသေး

ဘေးနားမှာ လမ်းဆုံးသွားသည်။

“ဟောဟိုနားမှာရပ်”

စတီဖင်က တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြသည်။ ရှေ့နားမှာ ကားရပ်ဖို့နေရာကလေး သီးသန့် ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာမှာ ကားသွားရပ်သည်။ အိမ်ကလေးနှင့် မျက်နှာ ဆိုင်မှာ ဖြစ်သည်။

“ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ” ဟု ဂျက်က ကားစက်သတ်ရင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့” ဟုပြောပြီး စတီဖင်က ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

ဂျက်က သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ကားလမ်းအဆုံးတွင် သံတံခါးကို တွေ့ရသည်။ စတီဖင်က အိတ်ထဲမှ သော့ထုတ်ပြီး ခြံတံခါးကိုဖွင့်သည်။ လမ်းကလေးက တွေ့ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်တစ်လုံးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ တောင်စောင်းတွင် နေထိုင်သူများလည်း ထင်ရသည်။ သူတို့ကားမောင်းလာခဲ့သည့်လမ်း၏ ဘယ်ဘက်တောင်စောင်းတွင် ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်တွင်းသို့ဝင်ပေါက်သည် အိမ်၏နောက်ဘက်မှာ ရှိသည်။ အိမ်က တောင်ဘက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။ စတီဖင်က နောက်ထပ် သော့တစ်ချောင်းထုတ်ပြီး ခြံတံခါးဖွင့်သည်။

အပေါ်ထပ်ကို တောက်လျှောက်ရောက်သွားသည်။ လှေကားတစ်ခုဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းနိုင်သည်။ အထဲရောက်တော့ စတီဖင်က တစ်နေရာသို့ မေးငေါ့ပြသည်။

“အဲဒါက အိပ်ခန်း”

ခလုတ်တစ်ခုကို သူနှိပ်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ လင်းသွားသည်။ အတွင်းသို့ ချဉ်းကြည့်သည်။ ကြီးမားသော ကုတင်ပိုင်းကြီးကို တွေ့ရသည်။

“ဘေးပြတင်းပေါက် မရှိဘူးလား” ဟု ဂျက်ကမေးသည်။

စတီဖင်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်သည်။ ခေါင်းပေါ်ရှိအဖိုးက ဘေးသို့ရွေ့သွားသည်။

ထွက်ခွာလင်းနေသည့် ကောင်းကင်ကြီးကို ကျယ်ပြန့်စွာ မြင်ရသည်။

“အိပ်ရာကို ကြိုက်သလိုလှည့်လို့လည်း ရတယ်လေ”

စတီဖင်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်ပြန်သည်။ ကုတင်က တဖြည်းဖြည်း လည်သွားသည်။ တစ်ဖက်နံရံပေါ်မှ ရုပ်မြင်သံကြား မြင်ကွင်းသုံးခု ပေါ်လာသည်။

“ကြိုက်တဲ့နံရံကို ကြည့်နိုင်တယ်၊ ကြိုက်တဲ့မြင်ကွင်းကို ကြည့်နိုင်တယ်၊ အိပ်ရာပေါ်ကနေပြီး ခလုတ်နှိပ်ရုံပဲ”

“ဘုရားသခင်” ဟု ဂျက်က ယောင်အော်မိသည်။

စတီဖင်က ပင်မခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားမြင်ကွင်းများ ပျောက်သွားသည်။ လည်နေသည့်ကုတင် ရပ်သွားသည်။ ခေါင်းပေါ်မှအမိုး ပြန်ဖုံးသွားသည်။

“လာ... အောက်ထပ်ဆင်းကြည့်စို့”

စတီဖင်က ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြပြန်သည်။ အောက်ထပ်က အိမ်မကြီးဖြစ်သည်။ ကျယ်ပြောသည့် ဧည့်ခန်းကြီးရှိသည်။ ကျယ်ပြောသော မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးတွေ ရှိသည်။

ဂျက်က အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေမိသည်။ မီးဖိုချောင်ရှိသည်။ ရေချိုးခန်းရှိသည်။ ဘားခန်းရှိသည်။ အိမ်ရှေ့တောင်စောင်းတွင် ရေကူးကန်ရှိသည်။ ရေကူးကန်မှာ ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ လှေကားထစ်များလည်း ရှိနေသည်။

လော့စ်အိန်ဂျလီစ်မြို့ကြီးကို သူတို့အောက်မှာ မြင်နေရသည်။ သူတို့အောက်ရှိ တောင်ပတ်လမ်းပေါ်တွင် မောင်းနေသည့်ကားများကိုလည်း အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။

“ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်ယူတာ”

“မောင်ရင်ဟာ အံ့ဩစရာတွေ အပြည့်ရှိနေတဲ့လူပဲ” ဟု ဂျက်က မယုံကြည်နိုင်သလို ခေါင်းကိုယမ်းခါရင်း ပြောသည်။

စတီဖင်က သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေသည်။

“မောင်ရင်ဟာ ဟောလီးဝုဒ်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဘီဗာလီဟေးလ်တို့ ဘဲလ်အဲယားတို့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ပိုတူနေတယ်”

“အဲဒါတွေက မိသားစုပုံစံတွေပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်းနေတတ်တဲ့ တစ်ကိုယ်တော်ပုံစံမျိုး”

“ဟား... ဟား... မိန်းကလေးတွေနဲ့တွဲတာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီလား”

“အဲဒီလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေလို့လား”

ဂျက်က ဇီဝါင်းခါသည်။

“အဲဒီလိုတော့ ကျုပ်မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင်အသက် သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ မောင်ရင် နောက်ထပ်မိန်းမ ယူဦးမှာပဲ” ဟုပြောရင်း ရယ်ပြန်သည်။

“ယူဖြစ်ချင်လည်း ယူဖြစ်မှာပေါ့လေ” ဟု ပြန်ပြောသော စတီဖင်၏အသံမှာ တည်ငြိမ်နေသည်။

“ဒီအထဲမှာ စတီရီယိုလည်း ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ရှိပါတယ်”

စတီဖင်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲတွင် တေးသံများ လွှမ်းသွားသည်။ နေရာတိုင်းက ထွက်ပေါ်လာနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဂျက်က လက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ... အရှုံးပေးပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ကြစို့လား”

www.burmeseclassic.com

စတီဇင်ကလည်း ရယ်သည်။ ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

“အိမ်သစ်တစ်ပွဲကလေး ဘာလေး လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘယ်တော့လောက် ဒီကို

“အခုတော့ မပြောင်းနိုင်သေးပါဘူးဗျာ”

“ကျုပ်အမြင်တော့ အားလုံးပြည့်စုံနေပြီပဲ၊ ထပ်လုပ်စရာ ဘာလိုနေသေးလို့လဲ”

“ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ ကဲ... သွားကြစို့”

စတီဇင် လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကားပေါ်ပြန်ရောက်ပြီး တောင်အောက် ပြန်မောင်းဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဂျက်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဘယ်တော့လောက်မှ ပြောင်းလာနိုင်မယ် ထင်သလဲ”

“အချိန်ကျမှ ပြောင်းနိုင်မှာပါဗျာ၊ ဘယ်သူသိမှာလဲ၊ တစ်နှစ်ကြာချင်ကြာမယ်၊ နှစ်ကြာချင်ကြာမယ်၊ အလုပ်တွေက ပြီးနိုင်တယ်မှ မရှိတော့တာပဲ၊ လုပ်စရာအလုပ် ဘာမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အခါကျတော့မှာပဲ ဒီကို ကျွန်တော်ပြောင်းလာနိုင်တော့မှာပါ”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒီအိမ်ကိုရောက်တော့မှ စဉ်းစားရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကို သဘောကျရဲ့လား”

“အရူးအမူးကို ကြိုက်သွားတာပဲ၊ တစ်ခုပဲ မှားနေတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“မောင်ရင် ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတဲ့အခါမှာ အိမ်ရဲ့အရသာကို မခံစားနိုင်လောက်

မောင်ရင် အသက်ကြီးပြီး အဘိုးကြီး ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

ဘီဇာလီဟေးလ် ဟိုတယ်ရှေ့မှာ မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်

ထဲသွားလေးတစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“မစ္စတာဆာဗစ်အတွက် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်နေပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြော

ဂျက်က ဧည့်ကြိုငြာနုသို့သွားပြီး ကြေးနန်းယူသည်။ ဖောက်ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်ဆဲလိုက်သည်။

“ဘာများအဆင်မပြေလို့လဲ” ဟု စတီဇင်က မေးသည်။

“မောင်ရင်မိတ်ဆွေကြီး ဆမ်ဘင်ဂျမင်ပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ တစ်မြို့လုံးလည်ပြီး ပိုက်ဆံလျှောက်ချေးနေရပြီ”

“သူ ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မကြားမိပါလား”

“မာရီလူးနဲ့ရိုက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားက ပထမရည်မှန်းထားတဲ့ ငွေထက် အများကြီး နုတ်သွားတယ်၊ ကားဇာ မပြီးသေးဘူး၊ အခုဆက်ရိုက်ဖို့ ငွေကပြတ်နေပြီ၊ စူပါကာလာကုမ္ပဏီ ထည်း သူ့ကို ငွေနှစ်သိန်းချေးထားတယ်၊ အခုတော့ စူပါကာလာက သူ့ကားကို ထိန်းသိမ်း ထားလိုက်ပြီလို့ မကြာခင်ကပဲ ကျုပ်သတင်းကြားလိုက်ရတယ်”

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်သလိုပဲ” ဟု စတီဇင်က ပြောသည်။

“ဒီကောင့်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ၊ အင်မတန် အာကျယ်တဲ့ နည်းနား၊ ဒီကားအတွက် သူ့ကြားလုံးထုတ်လိုက်ရတာ မတရားလေ”

ကျွန်က စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ စတီဇင် ငြိမ်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ တစ်ဆက်တည်း စတီဇင်သည် ဆမ်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေ့သွားတယ်၊ မောင်ရင်က သူ့ကို သဘောကျနေတဲ့လူပဲ” ဟု အားတုံအားတုံ လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု စတီဇင်က လေသံပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး၊ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သဘောကျနေရတာလဲ”

“ကျုပ်တွေဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ ကျုပ်ကို တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ မကြိုးစားတာ သူ့တစ်ယောက်တည်း ရှိလို့ပဲ” ဟု စတီဇင်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း(၁၂)

သူတို့ ပြန်သွားသဖြင့် ဒင်းနိုစ် တံခါးပိတ်လိုက်သည့် အချိန်သည် ညဆယ်နာရီ တော်နေပြီ။ တံခါးမှာ သူ မှီရပ်နေမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ကုန်ခန်း နွမ်းနယ်နေ သည်။ ခဏကြာတော့မှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

ညစာအတူစားကြရင်း ရော်ဂျာတို့လင်မယား ပြောသွားသည့် စကားများကိုသာ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ ဆမ်၏အကြောင်းကို မပြောမိဖို့တော့ သူတို့အားလုံး သတိ ထား ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်တော့ မရှောင်နိုင်ပါ။ ရော်ဂျာက ထိုအကြောင်းကို စ၊ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဆမ် ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမလဲ” ဟု ရော်ဂျာက စ၊မေးခဲ့သည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရုပ်ရှင်ကားကို တက်သုတ်ရိုက်ပြီး တည်းဖြတ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေ တယ်၊ နောက်ခံတီးလုံးတွေပါ ထည့်ရဦးမယ်”

“အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“အဆင်ပြေတယ်လို့ ဆမ်ကပြောတာပဲ”

ပြဿနာ စ၊ဖော်လိုက်သည်မှာ အယ်နီဖြစ်သည်။ အယ်နီသည် ပြောသင့်သော စကားလား၊ မပြောသင့်သောစကားလား သိတတ်သည့် မိန်းမ၊မဟုတ်။

“ရှင်လက်ထပ်လက်စွပ် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ” ဟု တဲ့တိုးကြီး မေးချလိုက်သည်။

ဒင်းနိုစ်မှာ ယောင်ယမ်းပြီး လက်စွပ်မရှိတော့သည့် သူ့လက်ကလေးကို မြှောက် ကြည့်မိသည်။ အစ်ကရုပ်စုံရုပ်ရှင်ကား အောင်မြင်စဉ်တုန်းက ဆမ်ဝယ်ပေးသည့် ဆယ်ရတီရှိ ဇိန်လက်စွပ်ဖြစ်သည်။ သူ့မြတ်နိုးလွန်းသဖြင့် မချွတ်တမ်း ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။

“ပေါင်ထားတယ်၊ တခြား လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေနဲ့ အတူတူ ရောပေါင် ထားတာ၊ ကျွန်မတို့ ငွေလိုတယ်မဟုတ်လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ရတော့သည်။

ရော်ဂျာက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။
ခဏကြာတော့မှ ဒင်းနီစ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ငွေကလည်း အသုံးခံတာမဟုတ်ဘူးလေ” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အသုံးမခံဘူး”

“ငွေရဖို့အတွက် မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်နေသလဲ” ဟု ဆက်မေးသည်။

ဒင်းနီစ်မှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ လှည့်နေရတာပေါ့လေ၊ မိုင်ယာမီကို ပြောင်းသွားတဲ့
ဆမ်ရဲ့မိဘတွေဆီကလည်း ငွေပို့ပေးသေးတယ်”

ဆမ်၏မိဘများသည် အပ်ချုပ်ဆိုင်ကိုရောင်းပြီး မိုင်ယာမီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြ
သည်။ အမှန်တော့ ဒင်းနီစ်က ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကြွေး
တွေ များလှပြီ။ အိမ်လခ မပေးနိုင်သည်မှာလည်း နှစ်လရှိပြီ။

ရော်ဂျာက ခပ်ကြောင်ကြောင် အမူအရာဖြင့် အိတ်ထဲသို့နှိုက်သည်။ ချက်လက်
မှတ်တစ်စောင်ထုတ်ပြီး ဒင်းနီစ်ဘက်သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။ ဒင်းနီစ်က ငုံ့ကြည့်သည်။
သူ့နာမည်ဖြင့် ရေးထားသော ချက်ဖြစ်ပြီး တန်ဖိုးမှာ ငွေတစ်သိန်းဖြစ်သည်။

“ဒါက ဘာအတွက်လဲ” ဟု ဒင်းနီစ်က မေးသည်။ သူ့အသံမှာ အလွန်တည်ငြိမ်နေ
သည်။

“မင်းဟာ ငါ့ညီမပဲ၊ မင်း ဒါလောက် ရုန်းကန်နေရတာကို ငါမကြည့်ရက်ဘူး” ဟု
အသံခပ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။

ဒင်းနီစ်မှာ ပြိုကျလှည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသော မျက်ရည်ကို မနည်းကြိုးစားပြီး ထိန်းလိုက်
ရလေသည်။ ပြီးတော့မှ ချက်လက်မှတ်ကို ရော်ဂျာဘက်သို့ ပြန်တွန်းပေးလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ မယူချင်ဘူး”

ရော်ဂျာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မယူချင်တာလဲ၊ ဒီချက်ဟာ ဆမ် တွေ နေရတဲ့ ငွေကြေးအခက်အခဲ
ကိုရော မင်းကြုံနေရတဲ့ အိမ်စရိတ် အခက်အခဲကိုပါ ပြေလည်သွားစေနိုင်တဲ့ ချက်ပဲ၊ အားလုံး
ပြေလည်သွားတော့မှပဲ အိတ်လီနိုင်ငံမှာ သူပုန်းနေရာက ဒီကိုပြန်လာနိုင်တော့မှာပေါ့”

“ဆမ်ကို ရှင် ငွေပေးချင်တယ်ဆိုရင် ဆမ်ကိုပဲ တိုက်ရိုက်ပေးပါ၊ ဒီငွေကို ကျွန်မ
ယူထားလိုက်ရင် တစ်သက်လုံး ကျွန်မကို သူ့ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဆမ်နဲ့ငါ စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်းသိသားပဲ၊ ဒီငွေ ငါပေးတယ်လို့ မပြော
နဲ့ပေါ့၊ ပါပါထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေထဲက မင်း နောက်ဆုံးရစရာရှိတဲ့ အရစ်ကို ရတာပါလို့ သူ
ကိုပြောရင် ဖြစ်တာပဲ”

ဒင်းနီစ်က ခေါင်းခါသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မလိမ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အခုလည်း မလိမ်နိုင်ဘူး”

“ရှင် တော်တော်ရှူး...”

အယ်နီက စကားဝင်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း” ဟု ရော်ဂျာက လှမ်းငေါက်သည်။ ပြီးမှ ချက်လက်မှတ်ကို ကောက်
ပြီး အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

“ပြန်ကြမ္မာထင်တယ်၊ ကလေးနို့တိုက်ချိန် ရောက်နေပြီ”

သူတို့ကို အိမ်ပေါက်ဝအထိ ဒင်းနိစ်က လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ပေါက်ဝရောက်တော့ သူ့ဘက်လှည့်ပြောသည်။

“စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်၊ မင်းတို့အိမ်လခနဲ့ ဆိုင်ကြွေးတွေအားလုံး ငါဆပ်ပေး နိုင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းမပူနဲ့တော့”

“ဒီကြွေးတွေတင်နေတာ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု ဒင်းနိစ်က ပြန်မေးသည်။

“မင်း မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ဆမ်ဆီမှာ လုပ်ပေးနေတဲ့ စာရင်းစစ်က ငါ့ဆီမှာလည်း လုပ်လုပ်တယ်လေ”

နောက်ဆုံးသတင်းများ ထုတ်လွှင့်နေသည့် အချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း ဖြည့်လာသည်။ ဒင်းနိစ်က ထိုင်နေရာမှ အူယားဖားယား ထပြေးသည်။ ဆမ် ဖုန်းမဆက်သည် မှာ တစ်ပတ်ပင် ကြာမြင့်သွားချေပြီ။

ရပ်ဝေးမှ အော်ပရေတာ၏ အသံကိုကြားရသည်။

“မစ္စတာဘင်ဂျမင်ကို ပေးပါ၊ ရပ်ဝေးက ခေါ်နေပါတယ်”

“မစ္စတာဘင်ဂျမင် အခု ဒီမှာမရှိပါဘူး၊ အခု စကားပြောနေတာ မစ္စက်ဘင်ဂျမင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မစ္စတာဘင်ဂျမင်ကို ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် လုပ်ရမယ်ဆိုတာများ သိပါသလား”

အော်ပရေတာက မေးသည်။

နောက်ထပ်အသံတစ်ခု ဖြတ်ဝင်လာသည်။ ယောက်ျားသံဖြစ်ပြီး မှတ်မိသလိုလို ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် မစ္စက်ဘင်ဂျမင်နဲ့ပဲ ပြောတော့မယ်၊ ဟယ်လို... ဒင်းနိစ်... စတီဖင်... စတီဖင်ဂေါက်”

“စတီဖင်...” ဟု ဒင်းနိစ်က အံ့ဩတကြီး ပြန်အော်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ ကလေးတွေရော”

“အားလုံး နေကောင်းကြပါတယ်၊ ဆမ် ဒီမှာမရှိဘူး၊ အိတ်လီမှာ”

“သူ့ဖုန်းနံပါတ် သိသလား၊ သူ့ကို ဘယ်လို ဖုန်းဆက်ရမလဲ၊ ကိစ္စအရေးကြီးနေလို့”

အော်ပရေတာက ပြောသည်။

“ရောမမြို့က အိပ်ဆယ်စီယာတိုတယ်မှာ တည်းနေတယ်၊ အဲဒီမှာမရှိရင် စင်နက် စီတာ စတူဒီယိုကို ဆက်ကြည့်၊ အဲဒီမှာ ရုပ်ရှင်ကားကို သူတို့ တည်းဖြတ်နေကြတယ်”

“ရုပ်ရှင်ကားက ဘယ်လိုနေသတဲ့လဲ”

“ဆမ်ကတော့ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ ယုံပါတယ်၊ ဒီအစီအစဉ် စကတည်းက ကျွန်တော် သဘောကျခဲ့တာ၊ ပြောရဦးမယ်၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာပါ၊ သူနဲ့ သဘော တူညီချက်တစ်ခုလုပ်ဖို့ ရှိနေတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်ရှင်”

ဒင်းနိစ်က ထိုသို့ပြောရင်း စတင်ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကြုံတွေ့နေရသည့် အခက်အခဲများကို ဇာတ်စုံခင်းပြလိုက်မိသည်။ ရော်ဂျာနှင့် စကားများသည့် အကြောင်း၊ ငွေပြတ်သွားသည့်အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အပြီးသတ်နိုင်ရန် အပြင်းအထန် ရုန်းတန်နေရသည့်အကြောင်း၊ တခြားလူများကလည်း ငွေထုတ်မချေးတော့သည့် အကြောင်းများကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောချလိုက်မိလေသည်။

စတီဖင်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ သူပြောချင်သလောက် ပြောခွင့်ပြုထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ မေးသည်။

“ဆမ် အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို သူဖွင့်မပြောတာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ ဆမ်အကြောင်း ရှင်သိသားပဲလေ။ ရော်ဂျာနဲ့ စကားများရတာဟာလည်း သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို သိပ်ထိန်းလွန်းရာကနေ ဖြစ်ရတာပဲ။ သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ ရှင့်ကို မပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ရှင့်အပေါ် သူ့အပူတွေ ပုံမချင်လို့ မပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ရှင့်မှာလည်း ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကိုယ် ဖြေရှင်းရင်း အလုပ်များနေရတာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ဆိုးတာပေါ့။ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေပဲဗျာ၊ အခက်အခဲပေါ်တုံ့အခါ ပြောရမှာပေါ့”

ဒင်းနိစ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တိတ်နေလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အခုအချိန်ကစပြီး ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ” ဟု စတီဖင်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

သူပြောသည့်လေသံက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိသည်။ အာမခံချက်ပေးနေသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒင်းနိစ်မှာ ယုံကြည်မှုများ ရှိသွားသည်။

“ကျွန်မ အခု အဖျားကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ စတီဖင်၊ အခုလို ပေါက်ကွဲထွက်သွားမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“ဒါတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါလေ။ ဟို... ဘာလဲဗျာ၊ ဒန့်သလွန်သီးနဲ့ချက်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဂျူးဟင်း... အဲဒီဟင်း ချက်စားတုန်းပဲလား”

ဒင်းနိစ်က ရယ်သည်။ စတီဖင်ပြောသည့် ဂျူးစကားမှာ မပီသဖြင့် ရယ်စရာဖြစ်နေသည်။

“ချက်ပါတယ်”

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နယူးယောက်မြို့ကို ပြန်ရောက်ရင် ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်မယ်။ အဲဒီဟင်းချက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ညစာကျွေးပါဦး”

တယ်လီဖုန်း ပြတ်သွားသည်။ ဒင်းနိစ်က ဖုန်းချပြီး ရုပ်မြင်သံကြားပိတ်ကာ အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့သည်။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာအတွင်း အိပ်ဆေးမသောက်ဘဲ ပထမဆုံးအကြိမ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည့်ည ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၁၃).

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့မှ စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီရုံးသည် အထပ်နှစ်ဆယ်ရှိ
အဆောက်အအုံသစ်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ရှိသည်။ စတီဖင်ဂေါက်၏ ရုံးခန်းက
အဆောက်အအုံ၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ဖြစ်သည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့လယ်ကောင်
နှင့် ဟောလီးဝုဒ်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။

သူ့ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဂျက်ဆာဗစ် ဝင်လာချိန်တွင် ပြတင်းပေါက်နားမှာ ကော်ဖီ
ဖန်တန်ကိုင်ရင်း သူ ရပ်နေသည်။ အပြင်သို့ သူငေးကြည့်နေသည်။

“အခုလို ရာသီဥတုကောင်းတဲ့ မနက်ဆိုရင် ဘော်လီဒီတောင်ထိပ်ကို လှမ်းမြင်နေရ
တယ်။ ဒီကနေ ပိုင်လေးဆယ်လောက် ဝေးတယ်” ဟု စတီဖင်က ဂျက်ကိုပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စတီဖင်၏စားပွဲပေါ်ရှိ အင်တာကွန်းမှ အတွင်းရေးမှူး၏အသံ
ဆိုထွက်လာသည်။

“နယူးယောက်မှာရှိနေတဲ့ စူပါကာလာကုမ္ပဏီက မစ္စတာ အာနီဘရက်မင်းကို
နန်းဆက်လို့ရပါပြီ မစ္စတာဂေါက်”

“ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်” ဟု စတီဖင်ကပြောပြီး သူ့စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ ခလုတ်
ခတ်ခတ်နဲ့ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်သည်။

“ဂွမ်မောနင်း အာနီ”

“ခင်ဗျားအဖို့တော့ မနက်ပဲ။ နယူးယောက်မှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဆင်းရဲဇာတာပါတဲ့
သူတွေအဖို့တော့ နေ့လယ်စာစားချိန်ရောက်နေပြီ စတီဖင်၊ အလုပ်လုပ်လို့ နေ့ဝက်ထောင်
အိမ်ပြန်နေပြီ”

စတီဖင်က ရယ်သည်။

“ဆိုးတာပေါ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ပတ်လည်အစီရင်ခံစာ ကျွန်တော်ဖတ်ပြီး အာနိ၊ ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲမှာ ငွေရအောင်ရှာနိုင်တာ ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုပဲရှိတယ် ရုပ်ရှင်ကားတွေ ဆေးပေးကူးပေးရုံနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ငွေညှစ်ယူနေကြတာပဲနော်”

“ဟား... ဟား... သိပ်မဆိုးလှပါဘူး၊ ဒါထက် ဘာကိစ္စ ဖုန်းဆက်တာလဲ၊ ကျွန်တို့ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာတွေ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ်၊ အကူအညီကလေး တစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့”

အာနိဘရက်မင်း၏ လေသံမှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့် လေသံမျိုးဆို ပြောင်းသွားလေသည်။

“ဘာမဆို ကူညီပါမယ်ဗျာ၊ လိုရာသာပြောပါ”

“ဆမ်ဘင်ဂျမင်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို ခင်ဗျားတို့ ထိန်းထားလိုက်တယ်လို့ ကြားတယ် အဲဒါ ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ သူ အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါစေ”

တစ်ဖက်က ခဏကြာအောင် အသံတိတ်သွားသည်။ အတော်ကလေးကြာမှ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လုပ်နိုင်မလုပ်နိုင် မသိသေးဘူး စတီဖင်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လက်လှမ်းမမီတဲ့ အဆင့် ရောက်သွားပြီ၊ ဥပဒေကြောင်းအရ အရေးယူနေပြီ”

“ခင်ဗျားဟာ စူပါကာလာကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျား လက်လှမ်း မမီနိုင်တာ ဘာမှမရှိနိုင်ပါဘူး” ဟု စတီဖင်က ပြန်ပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသည့် လေသံမျိုးဖြစ်လေသည်။

“နေပါဦး စတီဖင်၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲ၊ အစုရှင်တွေကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြနိုင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကို ကျွန်တော်တို့ ငွေနှစ်သိန်းချေးလိုက် တယ်၊ သူ့ရုပ်ရှင်ကားပြီးအောင် ဆက်ရိုက်ဖို့ ချေးတာ၊ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီငွေကို ကားမရိုက်ဘဲ သူ့ယောက်ဖကို အကြွေးဆပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကားကို မထိန်းရင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အခြေအနေ ရောက်သွားမလဲ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ အာနိ၊ ဆမ်ကို ခင်ဗျား ငွေချေးလိုက်တာ ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီမှာ သူ ရုပ်ရှင်ကားဆေးဖို့အတွက် သေချာအောင် ချည်လိုက်တဲ့သဘောပါ၊ တခြားအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ဒီငွေကို သူ ဘယ်လိုသုံးသုံး ခင်ဗျားတို့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါကလည်း အခြေအနေတွေ အားလုံးကောင်းနေမှကိုး၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ငွေပြန်ရဖို့ အာမခံချက်ရှိအောင် ထိန်းရ တော့မှာပဲ”

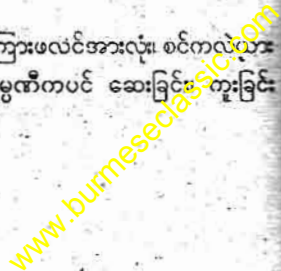
“ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီကို အများဆုံးအလုပ်အပ်နေတာ ဘယ်သူလဲ အာနိ”

စတီဖင်အသံမှာ လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ တည်ငြိမ်နေမြဲပင် ဖြစ်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ အာနိဘရက်မင်းက နည်းနည်းကလေးမှ တုံ့ဆိုင်းနေခြင်း မရှိ။

“ခင်ဗျားပဲလေ”

စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လွှင့်သည့် ရုပ်မြင်သံကြားဖလင်အားလုံး၊ စင်ကလဲယား က ရိုက်ကူးသည့် ရုပ်ရှင်ကားအားလုံးကို စူပါကာလာကုမ္ပဏီတပင် ဆေးခြင်းကူးခြင်း တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

“အဲဒါတောင် ခင်ဗျားတို့ဆီက ငွေတစ်ပြားမှ မချေးဖူးဘူးနော်”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

စတီဇင် သူ့စကားကို ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေသံခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့်

ပြောသည်။

“နောက်နှစ်အတွက် ကန်ထရိုက်ပေးဖို့အချိန် မကြာခင် ရောက်တော့မယ်၊ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ တခြားကုမ္ပဏီတွေကလည်း ဈေးနှုန်းအပြိုင်တင်ကြမယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း အလျင်အမြန်နဲ့ပဲ တင်မယ်၊ အဲဒီလိုတင်လာတဲ့ ဈေးနှုန်းတွေကို ကျွန်တော်က အောက်ခံပြီး ကျွန်တော်တို့ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ကို တင်ပြပေးရမှာ မဟုတ်လား”

အာနီဘရက်မင်း အကျပ်တွေ့သွားတော့သည်။ ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့် သူက

ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ စတီဇင်၊ ခင်ဗျားဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ရပါစေမယ်၊ လိုတဲ့အကူအညီ အားမဆိုတောင်းပါလို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့တော့ မထိခိုက်နိုင် သူလို့ပဲ မျှော်လင့်ရတော့တာပေါ့ဗျာ”

“မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်က အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ကားပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အာနီ၊ ခင်ဗျား အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ကျွန်တော် သဘောကျပါတယ်”

ဖုန်းချပြီး ဂျက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျက်က သူ့ကို ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။

“မောင်ရင်ရှူးသွားပြီလား စတီဇင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ် ရတာလဲ၊ အာနီဘရက်မင်းဟာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့လူ၊ ဒီကိစ္စမှာ သူ့အကျပ်အတည်းတွေ့ရင် မောင်ရင်ဘက်ကို ရန်ရှာလာလိမ့်မယ်” ဟု ဂျက်က ပြောသည်။

စတီဇင်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီလိုကျတော့လည်း ဆမ်အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူး”

ဟာ”

ဂျက်မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဒီငတိနဲ့ကို မောင်ရင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း မနေနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တွေ့တာ မှန်မယ်ဆို ခင်ပေါ့လေ”

စတီဇင်က ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားတွေ့တာတွေ မှန်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း အမှုသည်တစ်ယောက်

သွားပြီပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆမ်ဘင်ဂျမင်လေဗျာ၊ သူ့ရုပ်ရှင်ကား ဖြန့်ချိပေးမယ့်လူရွာပြီး ခင်ဗျား ပွဲစားလုပ် ပေးရတော့မယ်”

“သူပိုင်ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီရှိနေတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအလုပ်ကို လုပ်လို့ရမှာ

သဲဗျ”

“ပြည်တွင်းမှာဖြန့်ချိဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ပြည်ပဖြန့်ချိရေး လုပ်ဖို့ပြောတာ”

ဂျက်က နားမလည်နိုင်သလို သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“နိုင်ငံခြားကိုဖြန့်ဖြူး သဘောတူညီမှု ဘာတစ်ခုမှ သူမလုပ်ရသေးဘူးလို့ မောင်ရင် ပြောနေတာလား။”

စတီဖင်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“သူ့မှာ ကိုယ်စားလှယ်မရှိသေးတာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားပြန် ကျွန်တော် သဘောတူထားတယ်၊ ဖြန့်ချိရေးကိုယ်စားလှယ်ကို ကျွန်တော်ကတစ်ဆင့် သူ့ရွာရ မှာ”

“အင်း... ဒီရုပ်ရှင်မျိုးဟာ နိုင်ငံခြားမှာ ဝင်ငွေပိုကောင်းမှာပေါ့၊ သူတို့က ဒါမျိုး သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား နားသိပ်မဝေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဂဏန်းကြီးကြီး လိုချင်တာ”

“ဘယ်လောက်ကြီးကြီးလဲ”

“ငါးသိန်း... ဒါမှမဟုတ် ငါးသိန်းအထက်”

“ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ခက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါလောက် ငွေများများပေးနိုင်တာက ရောမကုမ္ပဏီကြီးတွေပဲ ရှိတယ်၊ ဒါတောင် နိုင်ငံခြားဖြန့်ချိရေးအတွက် ဒါလောက်များများ ပေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ပေးပါလိမ့်မယ်ဗျာ” ဟုသာ စတီဖင်က ပြန်ပြော သည်။

သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီအချိန် ဖြစ်သည်။ ဆမ်သည် ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ကာ အမေရိကန်သံရုံးကို ငေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ဘေးမှာရှိသည့် ရှပ်ပိန်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ရှပ်ပိန်သောက်ရတာလောက် မုန်းတာ လောကမှာ မရှိတော့ဘူး တို့မှာ ဝိစင်ကီမကျန်တော့ဘူးလား”

“မကျန်တော့ဘူး ဆရာကြီး၊ ဟိုတံယံကလည်း အကြွေးမပေးတော့ဘူး၊ ဒီညနေက စပြီး အကြွေးပေးတဲ့စာရင်းက ကျွန်တော်တို့ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီ” ဟု ချာလီက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒါလောက်နဲ့ ရပ်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့လည်ပင်းကိုပါ ဖြတ်ကြတော့မယ် အကောင်တွေ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ ဆရာကြီး၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ” ဟုလည်း နှစ်သိမ့်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်... ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်... ဒါထက် ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ ဒီဟိုတယ် ကြီးထဲက ပိုက်ဆံမပေးဘဲ တိုက်တိုက်ကလေး ခိုးထွက်ပြေးလို့ ရနိုင်တဲ့နည်း မရှိဘူးလား”

ထိုအချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။

“ဘယ်မသားကများ ဒီအချိန်မှာ လာဆက်နေမှန်းမသိဘူး” ဟု ဆမ်က ကျိန်ဆဲ သည်။

ချာလီက ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ နားထောင်ပြီး ဆမ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့က ဂျက်ဆာဗစ် ဖုန်းဆက်နေတာ”

“အလကား ခွေးသား။ ငါ အပြင်သွားနေတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ သူ့လူတွေကို ငါပေး
တောင်းတွေက ငွေထုတ်မရတဲ့ချက်တွေဖြစ်နေလို့ ဆက်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

ချာလီက ဖုန်းထဲမှာ ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားမဆက်ဘဲ ခဏကြာ
အောင် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ချက်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သဘောတူညီချက်တစ်ခု သူ
တောင်းလိုပါတဲ့”

“ပေးစမ်းမြန်မြန်၊ မင်းအမေဂလိန်းမို့လို့ နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်နေတာလားကွ”
ဆမ်က ချာလီလက်ထဲမှဖုန်းကို ဒေါသတကြီး ဆွဲယူသည်။

“ဂျက်... ဘယ်လိုစိတ်ကူးရှိလို့လဲ” ဟု မေးသည်။

သူ့နားထောင်နေသည်။ သူ့နဖူးပေါ်မှာ ခွေးသီးခွေးပေါက်ကြီးများ ချက်ချင်း ထွက်
လာသည်။ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီး သုတ်သည်။

“ကောင်းပြီဂျက်... ဝှမ်းဘိုင်”

ဆမ်က ဖုန်းချပြီး ချာလီကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချာလီ၏ကိုယ်လုံးကို
ညှစ်ကာ အခန်းထဲမှာ လှည့်ကလေးတော့သည်။

“မင်းပြောတာမှန်တယ်ကွ... ခွေးသား... မင်းပြောတာမှန်တယ်”

“ခဏချပေးပါဦး ဆရာကြီး... လွတ်ကျပြီး ကျိုးပဲ့တုန်တော့မှာပဲ”

ဆမ်က သူ့ကိုချပေးသည်။

“လာ... ဘားတစ်ခုခုကိုသွားပြီး ဝိစကီသောက်ရင်း အထိမ်းအမှတ်ကလေးတစ်ခု
ယူလိုက်ကြရအောင်”

“ဘာအတွက် အထိမ်းအမှတ်လုပ်ရမှာလဲ ဆရာကြီး”

“အခုန တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံက တို့ကို ကယ်တင်လိုက်လေပြီကွာ၊ ဂျက်
သန်ဘက်ခါလာမယ်၊ သူ့နဲ့အတူ ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အရောင်းမန်နေဂျာ
တို့လာမယ်၊ တို့ရုပ်ရှင်ကား နိုင်ငံခြားဖြန့်ချိရေး ကိုယ်စားလှယ် လိုချင်လို့တဲ့”

ထိုသို့ပြောရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အလွန်တရာ အံ့ဩသည့် အမူအရာပါ ပေါ်လွင်
လာသည်။

အခန်း(၁၄)

“ဂျူးအစားအစာတွေပါလား” ဟုပြောရင်း ဆမ်က ထမင်းစားပွဲကို မနှစ်မြို့သည့် အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒင်းနီစ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒါတွေက မိသားစု အစားအစာတွေပဲကွာ၊ ကိုယ် နေည့်သည်တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်လာရင် အသားကလေးဘာလေး ချက်ရောပေါ့” ဟုလည်း ပြောသည်။

ဒင်းနီစ်က ပြုံးသည်။

“စတီဖင်က အဲဒါတွေ ချက်ခိုင်းထားလို့ပါ”

ဆမ်က စတီဖင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းလည်း ရူးနေပြီနဲ့တူတယ်၊ ဒီအစားအစာတွေက ဝိုက်ကို ဒုက္ခပေးတယ်ကွ” သို့သော်လည်း သူတို့စားပွဲမှာ ထိုင်ကြသောအခါ ဆမ်က သူများထက်ပိုပြီး နှစ်ဆ လောက် စားပစ်လိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး” ဟုလည်း ဒင်းနီစ်ကို ပြောသေးသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် နေည့်ခန်းသွားပြီး စကားပြောကြပါလား၊ ကျွန်မ မမ်မိကို ကူ သိမ်းပေးလိုက်ဦးမယ်”

နေည့်ခန်းသို့ ထွက်လာကြသည်။ ဆမ်က အရက်နှစ်ခွက်သွားစပ်ပြီး စတီဖင်ကို တစ်ခွက်လှမ်းပေးသည်။

“ငါ့ရုပ်ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်တာတွေ တွေ့တယ်မဟုတ်လား” ဟု ဆမ်က ဝင့် ကြွားသည့်လေသံဖြင့် မေးသည်။

စတီဖင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အကြီးအကျယ် ဒိုးကျူးကြတာပဲ၊ ခရော်သာကဆိုရင် ဆယ်နှစ်အတွင်း အကောင် ဆုံး ရုပ်ရှင်ကားပဲလို့တောင် ရေးတယ်”

“ဒီကောင် ဒီလိုရေးရင် ကြီးကျယ်ပြီသာမှတ်ပေတော့၊ ပွဲတိုင်း ရုံပြည့်နေတယ်၊ တန်းစီနေလိုက်တာကလည်း မြင်မကောင်းအောင်ပဲ”

“တစ်ပြည်လုံးကို ဘယ်တော့ဖြန့်မှာလဲ” ဟု စတီဖင်က မေးသည်။

“အလျင်မလိုသေးပါဘူး၊ အကယ်ဒမီစာရင်းကို စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ အဲဒီလို နေရင်း ပိုကြီးကျယ်သွားအောင် ဖိကြော်ငြာမယ်၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း ငါ ဘာမှမသိဘူးလို့ ကောင်းကင်ကမှ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ နယူးယောက် ရုပ်ရှင်ဝေဖန်သူများဆုနဲ့ အကယ်ဒမီဆု ရလိုက်ရင်တော့ လျှပ်စစ်ဂေါ်ပြားနဲ့ ငွေတွေကို ရှင်းပစ်ရမှာ သေချာတယ်”

စတီဖင်က အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ကံကောင်းပါစေဗျာ”

“မင်းလဲ ကံကောင်းပါစေကွာ၊ ပထမဆုံး ရုပ်ရှင်ကားအနေနဲ့ မဆိုးပါဘူး၊ စောစော တော့ ငါ့ဘာသာငါ ဘာလုပ်နေမှန်းတောင် မသိဘူးလို့ လူတွေက ပြောခဲ့ကြတာ”

“ခင်ဗျား နောက်ထပ် ဘာဆက်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ဒီရုပ်ရှင်ကားပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်နေတယ်၊ အကယ်ဒမီရ၊ ဘယ်လိုကြော်ငြာရမယ်ဆိုတာတွေ စီစဉ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကားတွေ ဆက်ရိုက် လိုချင်နဲ့ ဒါရိုက်တာ ပိုရင်ဂျယ်လီတို့နဲ့ စာချုပ်ထားပြီးပြီလေ”

“တခြား ဘာစီစဉ်ထားသေးသလဲ”

“ဟ... ဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား”

စတီဖင်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားပြောဖူးသလို တကယ်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ချင်သပဆိုရင် ဒါလောက်နဲ့ ဘယ်လုံလောက်ဦးမှာလဲ၊ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတွေချည်း ထုတ်လုပ်နေလို့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အဲဒီကားတွေ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းကားတွေ ထုတ်လုပ်သေးသမျှတော့ အောင်မြင်တယ် မဆိုနိုင်သေးဘူး”

“ပြည်တွင်းကားတွေ ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင်မလဲကွာ၊ မလိုင်တွေ အဆီအနှစ်တွေ တွေကို ကုမ္ပဏီကြီးတွေက ပိုင်ထားကြပြီလေ၊ ငါ့အဖို့ အရိုးအရင်းတွေသာ ကျန်တော့”

“ဇာတ်လမ်းကောင်း နည်းနည်းပါးပါးရှာပြီး စုမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ငါ အရူးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါဟာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတစ်ယောက် အကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိပါတယ်”

“ဒီကားကို အောင်မြင်အောင် ခင်ဗျား လုပ်လိုက်နိုင်ပြီလေ၊ ခင်ဗျား ထုတ်လုပ်သူ ယောက် ဖြစ်သွားပါပြီ”

“ဒါနဲ့က မတူဘူးကွ၊ မာရီလူးဟာ သိပ်အောင်မြင်တဲ့ မင်းသမီးဖြစ်တယ်၊ အခုဟာက နည်းနည်းနဲ့ သူလာတာ၊ ငါက သူတို့ပြင်ဆင်ထားတာတွေ အားလုံးကို အသာကလေး ပြည့်ပြီး နူးပြီးနပ်ပြီးသား ခူးခပ်စားလိုက်ရုံ သဘောမျိုးပဲ”

“ထိပ်တန်းကုမ္ပဏီကြီးတွေ အခုလုပ်နေကြတာလည်း ဒီနည်းမျိုးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

စတီဖင်က ပြန်မေးသည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ သူတို့နဲ့ ငါ ပြိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အခုလောလောဆယ် လုပ်ဖို့လည်း မလိုသေးပါဘူးလေ၊ အခုကား အောင်မြင်သူ ပြီးတဲ့နောက်မှာ ထရန်စစ်ဝါးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက ခင်ဗျားနဲ့ပူးတွဲပြီး လုပ်ချင်လာမှာပါ။ သူတို့တွေ များများထုတ်ဖို့ လိုနေတယ်လေ”

“မင်း တကယ်ထင်တာလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ကို ခင်ဗျား တီးခေါက်ကြည့်ပါလား” ဟု စတီဇင် ယုံကြည်ချက် အပြည့်ရှိသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

ဆမ်က အတော်ကလေးကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီနည်းလည်း အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ ဘာဇာတ်လမ်း မရှိဘူး၊ ဇာတ်လမ်း၊ အကြောင်းလည်း မသိဘူး၊ တွေ့ရင်တောင် ကျော်သွားမိမှာပါ။ ရုပ်ရှင် ပတ်သက်လို့တော့ လာမစမ်းနဲ့၊ တစ်စက္ကန့် ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ကားကောင်းဟုတ်မဟုတ် ပြော နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ”

“ဒါလောက် မခက်ပါဘူးဗျာ၊ မျက်စိသာဖွင့်ထား၊ ဆိုကြပါစို့၊ အခုလောလောဆယ် ကို ကောင်းတဲ့ဇာတ်လမ်းနှစ်ခု ကျွန်တော် အကြံပေးနိုင်ပါတယ်”

ဆမ်က သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။

“နှစ်ခုတောင်လား”

စတီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“တစ်ခုက ပြဇာတ်၊ နောက်အပတ်ကစပြီး ဇာတ်တိုက်တော့မယ်၊ ဟာသဇာတ်လမ်း ပါ၊ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းအတွက် ခုနှစ်သောင်းခွဲနဲ့ ရနိုင်တယ်၊ နာမည်က ဝါရှင်တန်ဝင်ပေါက်တဲ့”

“နာမည်ကြီးက မနိပ်လိုက်တာ” ဟု ဆမ်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြဇာတ်ကတော့ သိပ်အောင်မြင်မှာ”

“နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ”

“နောက်တစ်ခုက စာအုပ်၊ စာမူကို ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရတယ်၊ စာရေးဆရာက ပိုက်ဆံလိုချင်လွန်းလို့ လျှာတစ်တောင်လောက် ထွက်နေပြီ၊ ငါးသောင်းပေးရင် ခင်ဗျားရင် ဇန်နဝါရီလမှာ စာအုပ်ထွက်မယ်၊ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်တွေရဲ့ ထိပ်ဆုံးနေရာပဲ မလွဲတမ်းရမယ်၊ သူကတော့ နာမည်ကောင်းတယ်၊ သံမဏိကြက်ဖွဲ့”

“ဒီနာမည်ကတော့ ကောင်းတယ်၊ ငါသဘောကျသွားပြီ၊ ဒါထက် နံပါတ်တစ် ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်ဖြစ်မယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် သေချာပေါက် ပြောနိုင်သလဲ”

“လူငယ်ကြိုက်တွေ ရေးထားတာလေဗျာ၊ ရောင်းမကောင်းဘဲ နေပါတော့မလား ဒါအပြင် ဇာတ်လမ်းကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်”

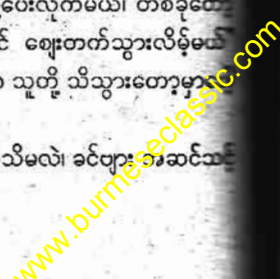
“ငါ စဉ်းစားဦးမယ်ကွာ” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

“စဉ်းစားပါ၊ ခင်ဗျားဆီကို စာမူတစ်ခုစီ ကျွန်တော်ပို့ပေးလိုက်မယ်၊ တစ်ခုတော့ သတိထား၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားကြောင်းပြရင် ဈေးတက်သွားလိမ့်မယ်”

“ငါဝယ်ချင်တယ်ဆိုကတည်းက စိတ်ဝင်စားလို့ဆိုတာ သူတို့ သိသွားတော့မှာ”

ကွာ၊ ဘာထူးမှာလဲ”

“ဂျက်ဆာဗစ်ကနေတစ်ဆင့် ချဉ်းကပ်ရင် သူတို့ ဘယ်သိမလဲ၊ ခင်ဗျား အဆင်သင့်

ဖြစ်မချင်း ဂျက်က ခင်ဗျားနာမည်ကို ထုတ်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဂျက်က ဒီလုပ်ငန်းမှာ တွင်းကျင်တယ်၊ သူတို့ကလည်း ဂျက်ဆိုရင် ယုံကြည်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းပို့တဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုရချင်း ငါဖတ်ကြည့်လိုက်ပါမယ်”
ထိုအချိန်မှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဒင်းနိုစ် ဝင်လာသည်။

“ဘာလိုသေးသလဲ၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။
စတီဖင်က ထိုင်ရာမှ ထုသည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော်သွားဦးမှပဲ၊ မနက်ထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဆော့စီအိန်ဂျလစ်တို့ လိုက်သွားမလို့”

တစ်ဆက်တည်း ဒင်းနိုစ်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း ပါးကို နမ်းနှုတ်ဆက်သည်။
“ဒင်းနိုစ်အထိ ဆပ်တို့လင်မယား လိုက်ပို့သည်။ တံခါးဝရောက်တော့ ဆမ်က ပြောသည်။

“တကယ်လို့များ ငါ့ကား အကယ်ဒမီရမယ်ဆိုရင် ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခုလုပ်မယ်၊ မင်း ဆက်မလား”

“ထုံးစံအတိုင်းကတော့ ငါးလကြိုမချိန်းဘဲ ဘယ်ဧည့်ခံပွဲကိုမှ ကျွန်တော် တက်လေ့ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ခြွင်းချက်ထားရတော့မှာပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား အကယ်ဒမီရပြီဆိုရင် ကျွန်တော် တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါမယ်”

ဘီဇာလီဟေတန် ဟိုတယ်ရှိ ကပွဲခန်းမကြီးမှာ လူတွေနှင့် ပြည့်နေသည်။ စတီဖင် ဆိုက်က သူ၏အဖော် မိန်းကလေးလက်ကို တင်းတင်းကိုင်ရင်း ဆမ်ဘင်ဂျမင်၏စားပွဲသို့ ရောက်အောင် လူများကြားမှ တိုးလာခဲ့သည်။

သူ ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိသူသည် ဒင်းနိုစ်ဖြစ်သည်။ သူ့သားနှင့် သမီးကြားမှာ ဆိုင်ရင်း ဂုဏ်ယူသည့်အပြုံးကို ပြုံးနေသည်။

စတီဖင်က သူ့အနားမှာရပ်ပြီး ပါးကို ငွံနမ်းသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ဒင်းနိုစ်၊ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”
သို့သော်လည်း ဆူညံသံများကြောင့် သူပြောသည်ကို ဒင်းနိုစ် ကောင်းကောင်းကြား

မိတ်ဟန် မတူချေ။

“အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား” ဟု ပြန်အော်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အံ့ဩစရာပဲ”

စတီဖင်က မီရီယမ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘုရားသခင်... မင်း အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီကိုး၊ ဒါပေမယ့် နမ်းပြီးနှုတ်ဆက် ရလောက်အောင်တော့ အသက်မကြီးသေးပါဘူးနော်” ဟု စတီဖင်က အံ့ဩတကြီး ပြောသည်။

“ပါးကိုနမ်းလေ” ဟုပြောရင်း မီရီယမ်က သူ့အမေကဲ့သို့ ပါးတစ်ဖက်ကို ထိုးပေး

သည်။

စတီဖင်က မီရီယမ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဂျူနီယာကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ညပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဂျွန်နီယာ” ဟုပြောရင်း လက်ထဲ
ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

ဂျွန်နီယာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သူ့လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့ စားပွဲဆီသို့ဦးတည်ပြီး လူ့အုပ်ကြီး ရွှေ့လျားလာနေသည်။ ထိုလူ့အုပ်ကြီး
အလယ်တွင် ဆမ် ပါလာသည်။ သူ့လည်စည်းမှာ ရွှေစောင်းနေသည်။ အကယ်ဒမီ ရွှေစင်
များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ပိုက်ထားသည်။

“စတီဖင်ကို မြင်သောအခါ သူက လှမ်းအော်သည်။

“မင်း ရောက်လာတာကိုး”

ရွှေစင်ရုပ်ဆူများကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး သူ့ကို ပြေးလာဖက်သည်။ ပါးနှစ်ဖက်
နမ်းသည်။ စတီဖင်က ပြုံးပြသည်။

“ချီးကျူးဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

“ရွှေစင်ရုပ်ဆူ ငါးဆူတောင်ကွ၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ တို့အားလုံးရလိုက်ပြီ
အကောင်းဆုံးရုပ်ရှင်ကားဆူ၊ အကောင်းဆုံး ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဆူ၊ အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်
တာဆူ၊ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဆူ၊ ဘက်ပေါင်းစုံ အကောင်းဆုံးဆူ”

“ခင်ဗျား အောင်မြင်သွားပါပြီ” ဟု စတီဖင်က ပြောသည်။

ဆမ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ငါ အရက်သောက်ချင်တယ်” ဟုပြောပြီး စကော့ဝီစကီပုလင်းကိုဆွဲကာ ပုလင်း
လိုက် မော့သောက်သည်။ အရက်များက သူ့အင်္ကျီရင်ပတ်ပေါ်သို့ စီးကျကုန်သည်။

“ဆမ်... လူတွေကြည့်နေတယ်လေ” ဟု ဒင်းနိုစ်က သတိပေးသည်။

“ကြည့်ပေစေ၊ ဒါတွေကိုကြည့်ချင်လို့ သူတို့ ဒီကိုလာကြတာ မဟုတ်လား”
ဆမ်က ပျော်ရွှင်သည့် လေသံကြီးဖြင့် အော်ပြောသည်။

သူတို့ ထိုင်နေသည့်နေရာသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဂျက်ဆာစ်
ရောက်လာသည်။

“ဒီညတော့ အားလုံး အရူးအမူးပဲ” ဟု စတီဖင်နားသို့ ကပ်ပြောသည်။ စတီဖင်က
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ခဏကြာတော့ အာနီဘရက်မင်း ရောက်လာပြန်သည်။ သူတို့စားပွဲနားမှာရပ်ပြီး
ဆမ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ချီးကျူးပါတယ် ဆမ်”

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပြန်ချီးကျူး အာနီ၊ ခွေးမသား... ကျုပ် ရုပ်ရှင်ဆက်ပြီး
ရိုက်လို့ရအောင် လုပ်လိုက်တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အတော်ဆုံးအကွက်ပဲ” ဟု အော်ပြောသည်။
အာနီက ပြုံးသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများကသာ ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့စားပွဲ
ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

“ဆမ်... သူ့ကို ဒီစကားမျိုး ပြောဖို့မကောင်းဘူးလေ” ဟု ဒင်းနိုစ်က အပြစ်
သည်။

“မခံနိုင်ရင် လဲသေပေစေ၊ ခွေးသားက ရေခဲတုံးလို အေးစက်တဲ့အကောင်း
ရုပ်ရှင်ဆက်ရိုက်နိုင်အောင် ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပြုသလဲသိလား၊ ဒီကားက တကယ်ကောင်း

www.burmeseclassic.com

သိလို့ကွ”

ပြီးတော့ သူ့စားပွဲဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ ရွှေစင်ရုပ်ဆု အရုပ်ငါးရုပ်ကို သူ့ရွှေမှာ ဆွဲဆွဲချသည်။

“ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ အားလုံးပေါင်း ငါးဆုတောင်ကွ”

သူ့မျက်လုံးများ အနည်းငယ် အရောင်တောက်လာသည်။

“အဲဒါဟာ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိကြသလား၊ အဲဒီရွှေစင်ဆုတစ်ဆု ချိတ်ဆွဲရုံလောက်မှတင် ရောင်းတဲ့နေရာမှာ ဒေါ်လာတစ်သန်းတန်တယ်၊ ငါးဆုဆိုတော့ သိန်းဖြစ်သွားတယ်”

စားပွဲမှာရှိနေသူများကို သူက လှည့်ကြည့်သည်။

“အခုအချိန်ကစပြီး ငါ့ကို ငတုံးလို့ ဘယ်သူကမှ မထင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို ဘယ်ဘောင်ကမှ ဘေးကိုပုတ်မထုတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါလည်း လူတိုင်းလိုပဲ သိပ်ကိုကြီးကျယ်သွားပြီ၊ ဘာရောဒ်ဝေးလမ်းမပေါ်မှာ နံပါတ်တစ် အအောင်မြင်ဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ပြဇာတ်တစ်ခု ဖြစ်လည်း ငါရထားပြီ၊ နံပါတ်တစ်ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း ငါရထားပြီ၊ အခုတစ်ခါ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နံပါတ်တစ် အကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကိုလည်း ငါရထားပြီ၊ ငါဟာ ပါချီပါမ္မား ဆစ်ဘင်ဂျမင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရုပ်ရှင်လောကထဲမှာ နံပါတ်တစ် ဆစ်ဘင်ဂျမင် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်လိုအကောင်ကမှ ငါ့ကို ချောင်ထိုးထားလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် ငါ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား”

ထိုသို့မေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ တစ်စားပွဲလုံး ငြိမ်နေသည်။

“မနက်ဖြန် ငါဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့ကားကို ရုပ်မြင်သံကြားပြခွင့် လေလံတင်မယ်၊ ငါ့ရုပ်ရှင်ကားကို ငါးနှစ် ရုပ်မြင်သံကြားပြခွင့်အတွက် ငါ့ကို ဒေါ်လာတစ်သန်း ဝိုင်းပေးကြလိမ့်မယ်”

သူက ထိုသို့ပြောပြီး စတီဖင်ကို စစ်ကြေညာသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

စတီဖင်က ဘာမှမပြော။

နောက်ဆုံးဝင်ပြောသူမှာ ဂျက်ဆာတစ်ဖြစ်သည်။

“ရုပ်မြင်သံကြားပြခွင့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ စတီဖင်နဲ့ ခင်ဗျား သဘောတူညီချက် နှစ်ဦးသားလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“သူငယ်ချင်းက တခြားမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက တခြားပဲ” ဟုပြောရင်း စတီဖင်ကို နှစ်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

“ငါ့ရုပ်ရှင်ကားကို ရုပ်မြင်သံကြား ပြချင်တယ်ဆိုရင် တစ်သန်းတန်တယ်၊ ငါပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား စတီဖင်”

အားလုံးက စတီဖင်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဆစ်ကို စိုက်ကြည့်နေသော စတီဖင်၏ အညှီရောင် မျက်လုံးများမှာ တည်ငြိမ်နေသည်။

“ခင်ဗျား မှန်တယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဆစ်” ဟု ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရုပ်မြင်သံကြားပြခွင့် ငါ့ကို ဒေါ်လာတစ်သန်း မင်းပေးမလား”

“လွန်ခဲ့သည့် နွေဦးရာသီတစ်နေ့”

မွန်းလွဲပိုင်း

အခန်း(၁)

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးသည် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို ကျွန်တော့်ဘေး
ဆင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ခန်းဆီးကိုဖယ်ပြီး အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နေသည်။

“ရှင်ဆီကို ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာနေတယ်” ဟု လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“မင်းမှာလည်း ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရှိနေပြီပဲကွာ”

သို့သော် ကျွန်တော်ပြောသည်ကို သူကြားပုံမရ။

“ရှင်အိမ်ကနေပြီး တားရပ်ထားတဲ့နေရာကို သူပြန်လျှောက်သွားနေတယ်၊ လူက
ခပ်သေးသေးပဲ”

“သူ့ကို မင်းကြည့်မနေရင် သူ့ဘာသာသူ ထွက်သွားပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“အရေးကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိတယ်၊ ငွေရောင်ခိုးလ်-
ကားကြီးနဲ့”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှပြော၍ ရတော့မည်မဟုတ်
ကြောင်း ခိုင်စားမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို လှမ်းဖိတ်လိုက်ပါလား”

“အဲဒီစိတ်ကူး ကောင်းတယ်”

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးက ခန်းဆီးကို ဘေးသို့ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ လသာ
ဆောင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ဗျိုး... ဆရာကြီး... ဒီမှာ...” ဟုအော်ရင်း လက်ကိုပါ ဝှေ့ရမ်းပြနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မော်တော်ကားကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်ပါသည်။

ဆစ်ဘင်ဂျမင်သည် လုံးဝအလျော့မပေးသေးဟူသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အား နားချဖောင်းဖျေ ပြောဆိုနိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်ကို သူလွတ်လိုက်ပြန်ပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆုံး ဆွဲဆောင်နိုင်သူ၊ အကောင်းဆုံး ဖျောင်းဖျေပြောဆိုနိုင်သူ ဖြစ်နိုင်စေအကြောင်း ရှိပါသည်။

သူသည် ဒေဖ်ဒိုင်းမွန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အိမ်နီးချင်း သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဖြစ်သည်။ ကာလီဖိုးနီးယားဘဏ်တိုက်ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နှင့်လည်း အများက သိထားကြသည်။

အမျိုးသမီးက လှမ်းအော်ခေါ်ပြန်သည်။ သူလှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ မြင်လိုက်သောအခါ သွေးခဲသွားမလို ဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြေးသည်။ ကားထဲသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ကားမောင်းထွက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည်တည်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က လသာဆောင်လက်ရန်းပေါ် ကိုယ်ကိုင်းပြီး လှမ်းအော်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဒေဖ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလျင်တုန်းက ခင်ဗျားမမြင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ ဇိုးလ်ရွိုက်စ်ကားကြီး တံခွဲခနဲ ရပ်သွားသည်။ ကားပြတင်းပေါက်မှ သူ့ခေါင်းထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမှာ အဝတ်အစားမပါဘဲ ဘာအရူးထနေကြတာလဲ” ဟု ဒေဖ်ဒိုင်းမွန်းက အော်မေးသည်။

“နေပူဆာလုံနေတာလေဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ ရူးနေပြီလား၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး နေပူဆာလုံနေရသလား ရဲဖမ်းသွားလိမ့်မယ်နော်”

“ညဘက်မှာ နေပူဆာလုံလို့ မရဘူးလေဗျာ၊ အပေါ်တက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ နေပူဆာလုံလိုက်ပါဦးလား”

“ခင်ဗျားတို့ ပုံမျိုးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ရုံးတင်တရားစွဲခံရရင် ကျုပ်ဘဏ်မှာ ငွေအပ်တဲ့လူတွေက ကြည့်ဖြူမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“သူပြောတာ သဘောကျစရာ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော်က လက်ရန်းပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုင်းပြီး အော်ရပြန်သည်။

“ကြားပြီမဟုတ်လား၊ အပေါ်တက်ခဲ့လေဗျာ”

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည့် အချိန်မှာပင် သူကလည်း သူ့ကားကို ကားရပ်သည့်ကွက်လပ်သို့ မောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်သည်။ အမျိုးသမီးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဒွေဖ်ဒိုင်းမွန်း ဝင်လာသည်။ သူက မသင်္ကာသလို တိုကြည့်သည်
ကြည့်ကြည့်နေသည်။

“ရွှေရောင်မိန်းကလေး... ကိုယ့်ငွေတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးထားသူ တစ်ယောက်နဲ့
ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ဒွေဖ်ဒိုင်းမွန်း”

“ကျွန်မငွေတွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးထားတာလဲ သူပါပဲ” ဟု အမျိုးသမီး
ပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုများ အကူအညီလိုမယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး ကျုပ်ကို ဖုန်းဆက်
ပေးခေါ် မင်း ဒီမြို့မှာ အလုပ်လုပ်သလား”

“မလုပ်ပါဘူးရှင်၊ ရှိတာရှိမြို့မှာ လုပ်ပါတယ်”

“ရှိတာရှိ... ဒါပေမယ့် မင်း ဒီမှာနေနေတာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်မှာ အလုပ်
လုပ်သလဲ”

“တနင်္လာနေ့တိုင်း ရှိတာရှိမြို့ကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်ပါတယ်၊ ဘာများ သုံးဆောင်
လုပ်သလဲရှင်”

ဒွေဖ်ဒိုင်းမွန်းက အမျိုးသမီးကို အတော်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ နားလည်နိုင်
အောင် ကြိုးစားနေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ပြောသည်။

“စကော့စီစက်ပဲ သောက်တော့မယ်၊ မင်းမှာရှိမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

“ရှိပါတယ်ရှင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှ သူထွက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးကို သဘောကျသည့် အမူအရာဖြင့် သူလှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ
ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တော့ နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူး၊
အချောဆုံး အလှဆုံးတွေနဲ့ချည်း ခင်ဗျားတွဲနေတာပဲ၊ ဒီအမျိုးသမီးကိုရော ဘယ်လိုလုပ်
လေတာလဲ”

“ကျွန်တော်ကတွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားတာပါ၊
သူက ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ရောက်လာတာလေ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အ
အပြဟာ အခုအချိန်အထိ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဆမ်ကို ပြောပြလိုက်ပါ
ဗျာ”

“ခဏနေပါဦးလေ၊ ကျုပ် ဘာပြောမယ်ဆိုတာကိုတောင် ခင်ဗျား နားမှမထောင်ရ
ဘူးဘဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ရှိဗားရီဂယ်အရက် တစ်ပုလင်း၊
ဖန်ခွက်များ ပါလာသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးသည်။

“စိတ်ကြိုက်သာ သုံးဆောင်ကြပါနော်၊ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့၊ ရှင်တို့ စကားပြောနေ
တာနဲ့ ကျွန်မ ရေချိုးလိုက်ပါဦးမယ်”

အမျိုးသမီးက ဘရာစီယာချိတ်ဖြုတ်ရင်း ထွက်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါး ပိတ်
သွားသည်အထိ ဒွေဖ်က လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်မေးသည်။

“ဆမ်ကို ဘာကြောင့် ခင်ဗျာက ငြင်းနေရတာလဲ”

“သူများအသုံးချတာကို ထပ်ပြီးမခံနိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ အခုအချိန်မှာ အသုံးချတာကို ဆမ်ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်နေပြီပဲ”

“သူ့ဆီက ကျုပ် ငွေဆယ်နှစ်သန်း ရစရာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းကလေးမှ ကျုပ် စိတ်မပူပါဘူး၊ သူ ပြန်ဆပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ယုံပြီးသားပါ”

“ကောင်းပါလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ကံကောင်းကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပေး တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့ကိုသာ ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ”

“တက်တက်ကြွကြွ လုပ်လို့ရနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ဒီနေရာမှာထိုင်ပြီး ခင်ဗျားရှာ တော သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ၊ သုံးနှစ်လုံးလုံး ထိုင်စောင့်ပြီးရှာခဲ့ရတဲ့ အလုပ်မျိုး အခုရလာပြန်တော့ ခင်ဗျားက မလုပ်ချင်ဘူး ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“အခုအလုပ်က ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်သေးဘူးလေဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

သူ့ အတော် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကိုမှ လုပ်ချင်တာလဲ၊ စတုဒီယိုကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အကြီး အကဲ ဖြစ်ချင်တာလား၊ ဒီနေရာမျိုးကို လူတိုင်းလိုချင်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် . . .”

“ကဲ . . . တော်ပါတော့ ဒေဒမ်၊ ဒါလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ် ပိုင် ကုမ္ပဏီမျိုးကို ကျွန်တော်လိုချင်တာ၊ ကျွန်တော်သာလျှင် အာဏာပိုင်ဖြစ်ရမယ်၊ စင်ကယ် ယားလိုပေါ့ဗျာ၊ ဆမ်လိုပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား လက်ခံမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အာဏာပိုင်ဖြစ်ရပါစေမယ်လို့ ဆမ်က ပြော နေသားပဲ”

“ဆမ် အရူးထနေတာပါဗျာ၊ ဒီကုမ္ပဏီကို တခြားလူတွေပါ ဝိုင်းပိုင်နေမှတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အာဏာပိုင်ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

ကျွန်တော်က စကားဖြတ်ပြီး ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်ထည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆမ် ပြောသည်။

“ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံး ဖန်ထည်ထုတ်လုပ် တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ် နားလည်နိုင်ကြမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ဟောဟိုအိမ်ထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီးနေတာ သုံးနှစ်ကြာသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ခေတ်မစီတော့ဘူး၊ ဒီကနေ့ခေတ်ဟာ သေးသေးကလေးလုပ်တဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ ဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်စမ်း၊ ကုမ္ပဏီကြီးတွေဟာ ချဲ့ကုန်ကြပြီ၊ ပူးပေါင်းကုန်ကြပြီ”

“ခင်ဗျားပြောချင်တာ အတိအကျက ဘာလဲ”

“စိတ်ကို သိပ်တင်းမထားနဲ့တော့ စတီဗင်၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုဝယ်ဖို့ ခင်ဗျား ကြိုးစား နေတုန်းပဲဆိုရင်တော့ မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ ဘယ်သူကမှ ခင်ဗျားပိုက်ဆံကို မလိုချင်ကြတော့ ဘူး၊ ဒီကနေ့ သူတို့လိုချင်တာက စက္ကူပဲ၊ ဧရာမ ကုမ္ပဏီကြီးနာမည်ကို ရွှေစာလုံးတွေနဲ့ ရေးထိုးထားတဲ့ စက္ကူပဲ၊ အဲဒီစက္ကူ ရှိနေပြီဆိုရင် လောကကြီးမှာ သူတို့ ဘာမဆို လုပ်နိုင်ကြပြီ၊ အဲဒီလို လုပ်ငန်းမျိုးလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ ငွေလောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတင် မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမှလည်း အဲဒီလောက် ငွေမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ပြောတာ

ဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား၊ ငွေတွေပိုင်နေတာထက် ရောမကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး
အရာရှိကြီး၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးကိုသာ သူတို့ လိုချင်နေကြတယ်။ အဲဒီဂုဏ်ထူး
အရာရှိထူးတို့ စာရွက်ကိုသာ လိုချင်နေကြတယ်”

ကျွန်တော် အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေမိသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်တာဟာ ဒီအလုပ်ပဲရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား
သိသလား”

သူက ခေါင်းညိုက်သည်။

တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော် ကျော်ကြည့်မိသည်။ ယခုအဖြစ်
ထွယ်တော့ အတော်လွယ်သည်။ သုံးနှစ်တည်းဟူသော အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားပြီ။
ကျွန်တော့်အတွက် အမှန်ကန်ဆုံးအလုပ်ကို လုပ်နိုင်ဖို့ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော် သည်အတိုင်း
ထိုင်ထောင့်နေခဲ့သည်။

ယခုအချိန်တွေသာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်သော အလုပ်မျိုးကို
ဘယ်တော့မှလည်း ထိုအလုပ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

“ကျွန်တော် သဘောတူမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ထည့်ရမလဲ”

“သုံးဆယ့်နှစ်သန်း”

“အဲဒါတွေလည်း စက္ကူတွေပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

“အဲဒီတော့...”

ကျွန်တော် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်မိသည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးရှိမလဲ”

“ခင်ဗျား စိတ်ကူးမိတာထက် အများကြီး ပိုရစေမယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတဲ့အ
ကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင် လူချင်းတွေ့ဖို့ ကျွန်တော် ညှိနှိုင်းစီစဉ်ပေးနိုင်တယ်”

“ဆမ်နဲ့ ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပါပြီ ဒေ့စ်”

ဒေ့စ်ဒိုင်းမွန်းက ချက်ချင်းပြန်ပြောသည်။

“သူနဲ့တွေ့ဖို့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပါလိုမှာ ဖန်ထည်စက်ရုံက ဂျွန်စတန်နဲ့တွေ့ဖို့ ပြော
ဒီကိစ္စမှာ သူက အရေးကြီးဆုံး၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ခင်ဗျားပါမဖြစ်မယ်လို့
တော်တောင်းဆိုနေတာကလည်း သူပဲ”

“သူက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ပါစေချင်ရတာလဲ၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

“သူမှာ လုံလောက်တဲ့အကြောင်း ရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း သက်တမ်းတစ်
သက်လုံးမှာ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေကို သူသိခဲ့ရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်
ပြီး တကယ်ဦးဆောင်နိုင်သူ အမြော်အမြင်ကြီးသူဟာ ခင်ဗျားပဲဖြစ်ရမယ်လို့လည်း သူထင်ထား
တယ်”

ကျွန်တော်က စီးကရက်ညှိရင်း သူ့ကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

“သူ့ကို ခင်ဗျားသိသလား”

“ကျုပ်တို့ တွေ့ပြီးပြီ”

သူက ရုန်းထွက်သာအောင် ပြောသည်။ တွေ့ပြီးပြီဆိုခြင်းမှာ ဂျွန်စတန်အကြောင်း

ကို သူမသိဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့်လည်း သည်လိုပင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် စကားပြောရပေမည်။

“သူ့အကြောင်းရော ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား” ဟု သူကပြန်မေးသည်။

“ကြားဖူးပါတယ်”

သူ့အကြောင်းကို လူတိုင်း ကြားဖူးကြပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့်လကပင် သူ့အကြောင်းကို တိုင်းမဂ္ဂလင်းက မျက်နှာဖုံးတင် ရေးခဲ့သေးသည်။ ပါလိုမာကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်ဝင်ရောက် လုပ်ခဲ့ပုံ၊ ရှေးဆန်သည့် လုပ်နည်းကိုင်နည်းများကို ဖယ်ရှားပြီး ခေတ်မီနည်းများဖြင့် အုပ်ချုပ် ခဲ့ပုံ၊ သူမရောက်မီက တစ်နှစ်လျှင် သန်းပေါင်းရှစ်ဆယ်သာ လည်ပတ်မှုရှိခဲ့သော ပါလိုမာ ကုမ္ပဏီသည် သူလက်ထက်တွင် တစ်နှစ်လျှင် လည်ပတ်မှု သန်းပေါင်းရှစ်ရာအထိ တိုးတက် လာပုံများ ရေးသားထားသည်။

မျက်နှာဖုံးကိုလည်း တိုင်းမဂ္ဂလင်း ထုံးစံအတိုင်း သူ့ဇာတ်ပုံကို ဒေါ်လာငွေစက္ကူများ အစုစပ်လက်မှတ်များ၊ ငွေစုလက်မှတ်များဖြင့် ဝန်းရံပေးထားသည်ကိုပါ ကျွန်တော် မြင်ယောင် နေသေးသည်။

“သူနဲ့ စကားပြောမကြည့်သေးဘဲနဲ့ ဘာမှမပြောပါနဲ့ဦး၊ ခင်ဗျားကို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ အပြည့်အဝ ပေးပါမယ်လို့ သူက ကတိပေးထားပါတယ်” ဟု ဒေဒံက ပြောသည်။

“သူက ခင်ဗျားကို ပြောတာလား”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောတာပါ” ဟုပြောရင်း ဒေဒံက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကိုရော သူ ဘာကတိတွေ ပေးသေးသလဲ”

သူ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားသည်။

“လုပ်ပါဗျ၊ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပြောပြသင့်တာပေါ့၊ မိတ်ဆွေချင်းတွေပဲ”

“ကျွန်တော့်ဘဏ်မှာ ငွေငါးသန်းအပ်မယ်လို့ ပြောတယ်” ဟု မပြောချင်ပြောချင် ဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော် လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆွယ်ပေးတဲ့အတွက်ပေါ့လေ”

ဒေဒံခိုင်းမွန်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

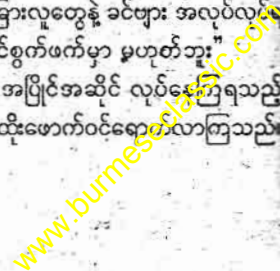
“ခင်ဗျားကို ဆွယ်ပေးတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ကိုင်တဲ့စနစ်ကို သူ သဘော ကျတယ်၊ ကျုပ်တို့ဘဏ်က စနစ်ဟောင်းတွေနဲ့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီးတော့ ဆမ်ဆီက ကျုပ်တို့ရစရာရှိတဲ့ ငွေဆယ်နှစ်သန်းကိုလည်း ပြန်ရမယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား လာတွေ့တာလား”

ထိုသို့မေးရင်း သူ့မျက်နှာအမူအရာကို ကျွန်တော် လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ အမှန်တကယ် ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမူအရာက ပေါ်နေသည်။

“ဒါအတွက်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ဖြစ်နိုင်ကြတယ်လို့ ထင်လိုလည်း လာတာပါ၊ ခင်ဗျားကို သူ လေးစားတယ်၊ တခြားလူတွေနဲ့ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ် သလိုမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းထဲမှာ သူ ဘာမှဝင်စွက်ဖက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်နေကြရသည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များသည် ရုပ်ရှင်လောကထဲသို့လည်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။

“သူ သဘောကျနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်
လုပ်ပေးစမ်းပါဆိုတာမျိုးလောက်တောင် မပြောဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က မေး

“အဲဒီအဖြေကိုတော့ ကျွန်မ ပေးနိုင်ပါတယ်”
ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးသည် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး လှမ်းပြောသည်။
သူတို့ထံကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ အကြီးတစ်ထည်နှင့် ပတ်ထားသည်။
ကျွန်တော်က တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒေဖ်ကလည်း ဖန်ခွက်ကို
လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒီအံ့ဖြေကို မင်းက ပေးနိုင်သလား” ဟုလည်း ဒေဖ်က မေးသည်။
အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်နှင့် ရေခဲထည့်နေသည်။
ကျွန်တော်က သူ့ကို သည်အတိုင်းထိုင်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့
သူ ထုည့်လာသည်။

“အက်ဂျန်စတန်အကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူ့ဖာ အင်
နာန် ပြောပုံမှာလူပု။ ကလိမ်ကကျစ် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ ကျွန်မကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

ယခုမှ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း ရိပ်စားမိစ၊ ပြုလာလေတော့သည်။
ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိသည့် ယခုအိမ်ခန်းသို့ လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က
သူပြောင်းလာသည်ကို ကျွန်တော် ပြန်အမှတ်ရနေသည်။

ထိုအိမ်ခန်းသို့ သူပြောင်းလာသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော့်ကို မြင်သာသည့် ပြ
တင်းပေါက်နားမှာ အချိန်ရှိသမျှ သူနေသည်။ အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်။

တနင်္လာနေ့တိုင်း ရှိကာရိုမြို့သို့ သူအလုပ်သွားလုပ်ပါသည်ဟု စောစောတုန်းက
အမှတ်မထင် ပြောသွားသည်။ အက်ဂျန်စတန်၏ ပါလိုမာကုမ္ပဏီရုံးချုပ်က ရှိကာရိုမြို့မှာ
ရှိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်ဖို့ ဂျန်စတန်က သူ့ကို
တာဝန်ပေးထားခြင်းသာ ဖြစ်ရမေမည်။

ကျွန်တော် ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။
“ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသွားသလားဟင်” ဟု သူကမေးသည်။
ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မင်း စောစောကတည်းက ကိုယ့်ဆီလာဖို့ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ အချိန်
တွေ အလကားပုပ်သွားတယ်”

“ရှင့်နားမှာ အမြဲတမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ရှိနေတာပဲလေ”
“နောက်ထပ်တစ်ယောက်စာအတွက်တော့ နေရာက အမြဲရှိနေပါတယ်ကွာ”
“ကျွန်မက ရှေးဆန်တယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်မ စောင့်နိုင်ပါတယ်။ ဒီတာဝန်
အတွက် ကျွန်မကိုပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကလည်း နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်ကလည်း ဘာမှ
မဝမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုစောင့်ကြည့်နေတဲ့အတွက် မင်းဘာတွေများ သိရသလဲ”

“အားလုံး ဂျွန်စတန် သိထားပြီးသားတွေချည်းပါပဲ။ ရှင်ဟာ အလုပ်လုပ်လို့ရနိုင်လို့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ရှင်ကို သူ သဘောကျနေပြီ။ ရှင်လည်း သူ့ကို သဘောကျမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

သူ့အရက်ကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်သည်။ ကျွန်တော်က ဒေ့စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သူနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောကြည့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကတိထိ ကြိုတင်ပေးမထားဘူးနော်”

ဒေ့စ်ကပြုံးသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ သူလတ်စ်ဗီဂတ်စ်မြို့မှာ ရှိနေတယ်၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာ သူနဲ့အတူတူ ကျုပ်တို့ သွားစားချင်တယ်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် သူ့ကုမ္ပဏီပိုင်တဲ့ ဂျက်လေယာဉ်ပိုင်း ဒီမှာကြိုပို့ပေးထားတယ်”

နာရီကို ကျွန်တော် ငဲ့ကြည့်သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိနေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်တောင် ဗိုက်ဆာလာပြီ”

“လေဆိပ်ကို ကျုပ်ကားနဲ့ သွားကြမယ်”

“ခင်ဗျားကားနဲ့ ခင်ဗျားသွား၊ ဒီမိန်းကလေးက ကျုပ်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

လတ်စ်ဗီဂတ်စ်မြို့သို့ သွားနေရင်းမှာပင် အက်ဂျန်စတန်အကြောင်း ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး ပိုသိလာရသည်။

သူသည် အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သားနှစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ကြောင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုမရှိကြောင်း၊ ဘာအလုပ်ကိုမဆို တည့်တည့်လုပ်တတ်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မတုန်မလှုပ် ရှိနေတတ်သော်လည်း အလုပ်လုပ်သည့်အခါတွင် အားစိုက်ခွန်တိုက် လုပ်လေ့ရှိကြောင်းများကို ရွှေ့ရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးထံမှ သိရသည်။

ဒေ့စ်ဒိုင်းမွန်းကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့သိသလောက် ပြောပြသေးသည်။

ဂျွန်စတန်သည် လေယာဉ်တင်သင်္ဘော ဦးစီးမှုများအနက် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိနေသော်လည်း ကိုရိုးယားစစ်ပွဲပြီးဆုံးသောအခါ တပ်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးတိုးပေးရန် သေချာနေသော်လည်း ဇွတ်ထွက်ခဲ့ကြောင်း၊

ပါလိုမာ ဖန်ထည်ပစ္စည်းစက်ရုံနှင့် ကုမ္ပဏီတွင် လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် အလုပ်စတင်ကြောင်း၊ တစ်နှစ်အတွင်း ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အမှုဆောင်အရာရှိချုပ် ဖြစ်လာကြောင်း၊ ငါးနှစ်အတွင်း သူ့ကုမ္ပဏီကို အဆပေါင်းများစွာ တိုးတက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းများကိုလည်း တိုးချဲ့လာကြောင်း၊

ယခုအခါတွင် ပါလိုမာကုမ္ပဏီသည် အသားစည်သွတ်သည့် ရောမစက်ကြီးတစ်ခု နှစ်လည်းကောင်း၊ ဟိုတယ်ပေါင်းများစွာကိုလည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ကျွန်တော်တို့သွားတွေ့မည့် လတ်စ်ဗီဂတ်စ်မှ ဟိုတယ်ကြီးကိုလည်း သူတို့ကုမ္ပဏီက ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း၊ နိုင်ငံပေါင်းများစွာသို့ ယုံသန်းပေးမည့် လေကြောင်းကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ သည်း အသင့်ရှိနေကြောင်း၊ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့နားတွင် မြေအမြောက်အမြားကို ပိုင်ဆိုင် သားကြောင်း၊ ခေတ်မီအိမ်ရာများ ဆောက်လုပ်ရန် စီမံကိန်းချထားကြောင်းများ ဒေဒ်ဖက် ခြောပြသည်။

ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဘာကြောင့် နှစ်ခုခုကုမ္ပဏီ ထူထောင်လိုသည်ကိုမူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ဟိုတယ်ရှိ သူ့အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသောအခါ နှစ်နှာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ် လိုသေးသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် နေ့လယ်စာအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူကမူ ဖုန်းပြောနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်ရန် လက်ငှေ့ယမ်းပြသည်။ ဖုန်းပြော မှု ပြောနေသည်။ ပြီးတော့မှ ဖုန်းကိုချပြီး ထိုင်ရာမှထကာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကမ်းပေး သည်။

“ကျွန်တော် အက်ဂျန်စတန်ပါ။ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ဒေဒ်ဖ်နှင့် သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီး၏ပါး ထီးနမ်းပြီး သူနှုတ်ဆက်သည်။

“အလုပ်တော်တဲ့အတွက် မင်းကို ကောင်းကောင်း ဆုချရမယ်”

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရှာပေးထားတဲ့ သက်တော်စောင့်ကို သဘောကျရဲ့ သား” ဟု မေးသည်။

ကျွန်တော်က ရယ်သည်။ အတော်တော့ ပွင့်လင်းသူဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှာမယ်ဆိုရင်တောင် ဒီထက်ပိုအဆင်ပြေတဲ့ မိန်းကလေး ခုနိုင့်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကိုင်း... နေ့လယ်စာ သုံးဆောင်လိုက်ကြရအောင်”

စားပွဲ ပြောင်းထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဝီစကီမှာသည်။ ဂျွန်စတန်က ကိုကာ တို့လာပဲ မှာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး စားကြသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲကို ရှင်းပြီးလင်းပြီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့် သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေဒ်ဖ်ကိုကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကပဲ စကား ဇေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ လုပ်ငန်းတွေ အပြည့်အစုံရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေနေတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးတွေချည်းပဲ၊ ဒီကြားထဲက သိပ်ကိုမသေချာပြီး အင်မတန် စွန့်စား တဲ့ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို ဘာကြောင့် လုပ်ချင်တာလဲ”

သူက ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“မြေကျယ်ကျယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုကြီးတစ်ခု ထူထောင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် နားလည်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ခေတ်မီအိမ်ရာ စီမံကိန်းနဲ့လည်း လိုက်လျော့ ညီထွေ ရှိမယ်။ အခု ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ထောင်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်”

ကျွန်တော်က အရက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

“တခြား စိတ်ဝင်စားစရာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ တခြားကုမ္ပဏီကြီးတွေကလည်း ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်လာကြပြီ။ လူတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ဖို့ နေရာဥပဒေ အလုပ်လုပ်တဲ့လူတွေက လုပ်နေကြပြီ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိတ်ခွေလုပ်ငန်းဆို ရင်လည်း ထိပ်ဆုံးထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်နေတယ်”

သည်တစ်ခါ ငြိမ်ပြီးနားထောင်ဖို့မှာ ကျွန်တော့်အလှည့် ဖြစ်သည်။

“ဒီစိတ်ကူးဟာ အသစ်အဆန်း မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားစီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ လည်း လုပ်ငန်းပေါင်းစုံကို ချဲ့ထွင်နေကြပါတယ်။ အခုအချိန်ဟာ လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်ဖို့ အချိန် ကောင်းလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကတော့ အကြီးဆုံး ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း နဲ့ ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ဖို့ပါပဲ”

“အစီအစဉ်ကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျား စီမံကိန်းဟာ လက်တွေ့ကျတယ်လို့ လဲယုံကြည်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထ,သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့အချိန်တွေကို ကျွန်တော် ဒါလောက်ပဲ ယူသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ် မစ္စတာဂျွန်စတန်၊ သိပ်ကို အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုပါရစေ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မယုံကြည်နိုင်သည့် အမူအရာ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် ပေါ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလုပ်ငန်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူး”

“ငွေရေးကြေးရေးကြောင့်ဆိုရင် ကျွန်တော် စီစဉ် . . .”

“ဒါလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာအတွက်လဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေ အင်မတန် ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုပဲ . . .”

သူက ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ပညာစွမ်းရည် ကိစ္စလား၊ ကျွန်တော် အဲဒီအကြောင်း ပြောမလို့ပါပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မစ္စတာဂျွန်စတန်၊ အဲဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ပညာစွမ်းရည်ကို ငွေပေးဝယ်လို့ ရပါတယ်။ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းမှာ အရေးအကြီးဆုံးဟာ ပျော်ရွှင်မှုပါပဲ။ ပျော်ရွှင်မှု မပါရင် ခင်ဗျား ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။ ဘာမှ အောင်မြင်မလာနိုင်ပါဘူး။ အခုတော့ ခင်ဗျား ဟာက ရိုးရိုးအလုပ်တစ်ခု ကမ်းလှမ်းတဲ့ သဘောမျိုးပဲ ဖြစ်နေပါတယ်”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ မစွတာဂျွန်စတန်၊ လေဆိပ်ကို ကျွန်တော်
အားနဲ့ပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည်။

ကစားဝိုင်းများကိုဖြတ်ပြီး လော်ဘီခန်းဆီသို့ ကျွန်တော်လျှောက်လာခိုက် ရွှေရောင်
အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ဖိလာသည်။

“ဒီမှာ ခဏစောင့်ပါဦး” ဟု လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မင်းဆရာကြီးက အခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို အခုပဲ အလုပ်က ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီ” ဟု အမျိုးသမီးက
ပြောသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့်တော့ မင်း အလုပ်မပြုတ်သင့်ပါဘူး”

“ကျွန်မကို ဒီအလုပ် အမြဲပေးထားတယ်လို့ထင်ရင် ရှင် နူးနေပြီ၊ ရှင်ကို စောင့်ကြည့်
သက်သက် ကျွန်မကို ယာယီအလုပ်ခန့်ထားတာလေ၊ အခုတော့ ရှင်နဲ့သူ့ တွေ့ပြီးပြီ၊
ကျွန်မ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

အခန်း(၂)

လှေကားထစ်များကို ကျွန်တော်တို့ စတင်နင်းသည့်အချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်း
ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ကြားရသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် ဟိုတယ်အလုပ်သမားကလေးတ
ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းတားသည်။

“မစ္စတာဂေါက် ဆိုတာလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကစားဝိုင်းများနောက်ရှိ တယ်လီဖုန်းကို သွားကောက်ယူသည်။

“မစ္စတာဂေါက်တို့ ကျွန်တော် ရှာလို့တွေ့ပါပြီခင်ဗျာ” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော့်တို့

ဖုန်းလှမ်းပေးသည်။

သူ့လက်ထဲသို့ တစ်ဒေါ်လာတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထည့်လိုက်သည်။

“မစ္စတာဂေါက် . . . ရှင်ဟာ အင်မတန် အရှာရခက်တဲ့လူပဲ”

ဒိုင်ယာနာ၏ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပီသသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်တို့
ခက်ခက်ခဲခဲ တွေ့အောင်ရှာလိုက်နိုင်သဖြင့် အောင်ပွဲခံသည့် လေသံမျိုးလည်း ရောစွက်ပါဝင်
နေသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုလုပ် တွေ့တာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ ဘားလင့်လေဆိပ်က တားရပ်တဲ့နေရာမှာ ရှင်ကားကို ရဲတွေ့တ
တွေ့တယ်၊ ရှင် ဘာလေယာဉ်ပျံစီးပြီး ဘယ်ကိုသွားတယ်ဆိုတာ လေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေး
ဌာနက ပြောပြတယ်”

“ကိုယ့်အပေါ်မှာ မင်းအကြွေးတစ်ရာ တင်သွားပြန်ပြီ”

တယ်လီဖုန်း စုံစမ်းရေးဌာနမှ ခိုင်ယာနာနှင့် ကျွန်တော် သဘောတူညီမှုကလေးတစ်ခု ဖြစ်ထားသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုသွားမည်ဟု မှာမထားခဲ့သည့် အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော့် ဘဝ သူတွေ့အောင်ရှာနိုင်လျှင် ကျွန်တော်က ငွေတစ်ရာပေးရမည်။ တွေ့အောင်မရှာနိုင်လျှင် ကျွန်တော့်ကို တစ်လ အခမဲ့ ကူညီရမည်။ ယခုတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် ငွေတစ်ရာပေးရတော့ မည်။

“အရေးမကြီးဘူးထင်ရင် ရှင်ကိုကျွန်မ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ ဆင်ဖြူရယ် ဘင်ဂျမင် ကျွန်မသာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကနေ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး စုံစမ်းတယ်၊ အန်-အယ် စတီဖင်နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်တဲ့၊ အရေးကြီးလို့ပါတဲ့”

“သူဖုန်းနံပါတ်ပေးလော့ ကိုယ်ပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

“အများသုံးဖုန်းကနေ သူဆက်နေတာ၊ အဲဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ နာရီ ဘယ်လောက်ကြာရင် ပြန်ဆက်မယ်တဲ့၊ အခုဆိုရင် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူပြန်ဆက်ရင် ဒီကအိတ်ချိန်းကို ပြန်ဆက်”

“အခန်းထဲက သီးခြားဖုန်းနံပါတ် မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကို ကစားဝိုင်းတွေနားမှာ ရွာခိုင်းလိုက်”

တယ်လီဖုန်းအပြီး ရုံကလေးထဲမှ ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင် နှင့် အမျိုးသမီးက ကစမ်းပုံးနားမှာရပ်ပြီး ခလုတ်ကို နှိပ်နေသည်။

“ထွက်လာတော့မယ်၊ ထွက်လာတော့မယ်၊ ကျွန်မ သိတယ်” ဟု ကျွန်တော့်ကို ချစ်ချစ်ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောနေဆဲမှာပင် လိမ္မော်သီးတစ်လုံး၊ ရှောက်ချိုသီးတစ်လုံးနှင့် စပျစ်သီးတစ် ချို့ ထွက်လာသည်။ ကစမ်းပုံးများကို ကွင်းရှောင်ကာ ကစားဝိုင်းများဆီသို့ ကျွန်တော် လာခဲ့ သည်။

ဂေါ်လီစားပွဲတစ်ခုတွင် လူတွေကျပ်နေသည်။ အတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ခိုင် နေချည်း စားနေသဖြင့် စောစောတုန်းက ပစ်နေသူက လက်လျှော့လိုက်သည်။ သူ့နေရာကို ကျွန်တော် ဝင်ယူသည်။ ဂေါ်လီကို ကောက်ကိုင်ကြည့်သည်။

“ဂေါ်လီပစ်မယ့် လူသစ်တစ်ယောက်လာပြီ ကိုင်း... ထိုးကြ... ထိုးကြ” ဟု ခိုင်က အော်သည်။

ရာတန်နှစ်ရွက်ကို ဇယ်နှင့်လဲပြီး ကျွန်တော် ချွဲထိုးလိုက်သည်။ ဂေါ်လီကိုဆွဲကြည့် ပြီး လမ်းကြောင်းအတိုင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ထိုးထားသည့် ဝဏန်းပေါ်မှာ သွေးကျသည်။ ငွေလေးထောင့်နှစ်ရာ အလျော်ရသည်။

နှစ်ထောင်ကို ကျွန်တော့်ရွှေမှာ ချထားပြီး ကျန်နှစ်ထောင့်နှစ်ရာကို ချထိုးသည်။ ဂေါ်လီဆွဲကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် ထိုးထားသည့် ဝဏန်းကိုပင် ခြေတည့်တည့်သွားကျသည်။ အလျော်ရပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဟိုတယ်အလုပ်သမားလေး ရောက်လာသည်။

“တယ်လီဖုန်း လာနေပါပြီခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဂေါ်လီကို ပစ်လိုက်သည်။ သည်တစ်ချို့ တော့ လွဲသွားသည်။ ကျွန်တော်ထိုးထားသည့် ဇယ်များကို စားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်-

တော့ရှေ့မှာရှိသော အနိုင်ဇယ်များကို ကောက်ယူပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးကလေးကို တွေ့ရသည်။ လက်ထဲကဇယ်များ သူ့ကိုပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အတွက် ငွေနဲ့ သွားလဲပေးစမ်းပါကွာ”

ဟိုတယ်အလုပ်သမားကလေးက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းပေးသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကို ရာတန်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည်။

“အကုန်ယူလိုက်၊ မင်းကြောင့် ငါ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးနိုင်လိုက်တယ်”

သူ ပြုံးပြီးထွက်သွားသည်။

“ပြောတော့ ဒိုင်ယာနာ”

“မစ္စတာဘင်ဂျမင်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရထားပါပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်နဲ့လိုင်းဆက်ပေး၊ ဒါပေမယ့် မင်း နားထောင်နေနော်၊ မင်းအကူအညီ လိုချင်လိုနေဦးမှာ”

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာဂေါက်”

လိုင်းဆက်ပေးသံ ခပ်တိုးတိုး ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ဂျွန်နီယာ၏အသံကို ကြားရသည်။

“အန်ကယ်စတီဖင်လား”

“ဟုတ်တယ် ဂျွန်နီယာ”

“ကျွန်တော် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကို ရောက်နေပါတယ်”

“သိတယ်”

“ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတယ်၊ မနက်တုန်းက အပြင်ကို ကျွန်တော်ထွက်သွားတာ ခဏလေးပဲကြာတယ်၊ ပြန်ရောက်လာတော့ ဒီမှာ အားလုံး ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ ရဲတွေက ကျွန်တော်တို့ လူတွေအားလုံးကို အချုပ်ကားပေါ် ဖမ်းတင်နေကြတယ်၊ အရပ်ဝတ်နဲ့ စုံထောက်နှစ်ယောက်က ဘေးမှာစောင့်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေမှန်း သိတာနဲ့ အသာကလေး ရှောင်နေလိုက်တယ်”

“အခု မင်းပြောသလောက်ဆိုရင်တော့ ဘာမှ ဒုက္ခရောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ခဏလောက် မင်းရှောင်နေလိုက်ပေါ့၊ မင်းနောက်ကို သူတို့လိုက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ မင်းက လူဆိုးစာရင်းဝင်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး အန်ကယ်စတီဖင်”

“ပိုက်ဆံလိုနေတယ်ဆိုရင် ငါစီစဉ်ပေးမယ်”

“ပိုက်ဆံမဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ သူ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်”

ထိုမိန်းကလေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိထားပြီးဖြစ်သည်။ မနက်တုန်းကပင် သူ့အဖေဆစ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသွားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြသည်ကို ကျွန်တော် ကြားချင်သည်။

“အဲဒီတော့... ”

“သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ အန်ကယ်စတီဖင်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသက်ငယ်သေး

“မင်းကိုယ်ဝန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမိန်းကလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မွေးစားထားတာ၊ သူ့ကို ဆေးလိပ်တောင် ကျွန်တော်တို့ သောက်ခွင့်မပေး

“ကောင်းပြီ၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်၊ မင်း အခုဘယ်မှာလဲ”

“နေ့သ်ဘီချက် အများသုံး တယ်လီဖုန်းရုံထဲမှာ”

“ပိုက်ဆံရော ရှိသေးရဲ့လား”

“ခြောက်ဒေါ်လာလောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တားဟိုတယ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားရုံးကိုသွား၊ အခုဒေသနာက ဂျိန်းကာဒင်းကိုမေး၊ မင်း ဟိုကိုရောက်သွားတဲ့အခါမှာ မင်းကို သူ့စောင့်နေလိမ့်၊ ငါ့ကို အခုပြောပြတာတွေအားလုံး သူ့ကိုပြောပြလိုက်၊ မင်းရဲ့မိန်းကလေး ဘယ်ရောက် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ဂျိန်းကာဒင်းက စုံစမ်းပြီး လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေးလိမ့်၊ သူ့ရုံးကနေပြီး ငါ့ကိုစောင့်၊ နောက်ထွက်မယ့် လေယာဉ်ယုံနဲ့ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်”

သူလေသံသည် ချက်ချင်းပင် ကလေးငယ်ကလေး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်စတီဖင်၊ ကျွန်တော်ကို အန်ကယ် ပစ်မထားဘူးဆို ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ အန်ကယ်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်ကို တစ်ခုခုကျွေးမလား၊ ငါ့နေလုံး ကျွန်တော် ဘာမှမစားရသေးဘူး”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပင် ပြောနေဆဲဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးမှာပေါ့၊ အဲဒီကိုသာသွားလိုက်၊ ဝွန်ဘိုင်”

“ဝွန်ဘိုင် အန်ကယ်စတီဖင်”

ဖုန်းပြတ်သွားသည်။ ဒိုင်ယာနာ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာရင် ဝက်စတန်း လေကြောင်းကုမ္ပဏီက လေယာဉ်တစ်စီး ချန်ထားရန်စီစဉ်မှုကိုဖြိုက် ထွက်ဖို့ရှိတယ်၊ ရှင်တို့စကားပြောနေတုန်း ရှင်အတွက် လက်မှတ်တစ် ခောင် လုပ်ထားလိုက်ပြီ”

“မင်း သိပ်တော်တယ်၊ အခု စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီက ဂျိန်းကာဒင်းကို ဆက်သွယ်ပါဦး၊ ကိုယ်လာမယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်မရောက်ခင် ဟိုကလေးကို ကြည့်ရှုပေးထားဖို့ အကြောင်း ပြောပေးပါဦး”

“စိတ်ချပါ မစ္စတာဂေါက်၊ ဒါပါပဲနော်”

တယ်လီဖုန်းရုံထဲမှ ကျွန်တော် ထွက်လာသောအခါ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံများကို ကိုင်ထားသည်။

“ဂျွန်စတန်က မင်းကို လခဘယ်လောက်ပေးသလဲ”

“တစ်ပတ်ကို ငါးရာ၊ တခြားကုန်ကျစရိတ်တွေ အားလုံးပါပေးတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရခဲ့သလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကို မေးခေါ်ပြပြီး မေးသည်။
“နှစ်သောင်းနှစ်သုံးရာ” ဟုပြောရင်း ပိုက်ဆံများကို ကျွန်တော်ဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။
ကျွန်တော်ကယူပြီး ငွေတစ်သောင်းရေတာ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်
တစ်သောင်းသုံးရာကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

“မင်းဖို့”

မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကျွန်တော့်တို့ မော့ကြည့်သည်။

“ဘာအတွက်လဲ”

“သုံးလလုံးလုံး ကိုယ့်ကို စောင့်ကြည့်ပေးခဲ့ရတဲ့အတွက်လေ”

သူ့ကို ထိုနေရာမှာပင်ထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ အငှားကားတစ်
စီး ရသည်။ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းအထွက်မှာပင် သူ့အပြင်သို့ ပြေးထွက်လိုက်လာသည်။
သူ့လက်တစ်ဖက်ကို စုပ်နမ်းကာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း
ပြန်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

လော့ခ်အိန်ဂျလစ်မြို့က ပူလောင်အိုက်စပ်သည်။ လတ်စ်ဗီဂတ်စ်မြို့က နေရောင်
လင်းထိန်ပြီး ခြောက်သွေ့သည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကတော့ မိုးများပြီး အေးစိမ့်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသောအခါ မိုးရွာနေသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကို လေဆိပ်အတွင်း
သို့ ကျွန်တော် ပြေးဝင်သွားသည်။

ဂျိန်းကာဒင်း လာကြိုနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မိုးကာအင်္ကျီတစ်ထည် ကိုင်ထား
သည်။ ထိုမိုးကာအင်္ကျီကို ကျွန်တော် ယူဝတ်လိုက်သည်။

“အခုအချိန်အထိ မင်းရဲ့ အထက်အရာရှိ ဖြစ်နေချင်လိုက်တာကွာ၊ အခုလို အလုပ်
သိမှုလေးတွေအတွက် မင်းကို ရာထူးတိုးပေးချင်လို့ပါ”

“ရှင် ကျွန်မရဲ့ အထက်အရာရှိ မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် ကျွန်မကို နန်းပြီးနှုတ်ဆက်
ခွင့် ရှိပါတယ်”

သူ့နှုတ်ခမ်းများ နွေးနေသည်။ ပြီးတော့ ချိုမြဲနေသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ကစားလိုက်ပြီး သူ့နှင့်အတူ လေဆိပ်အပြင်သို့
ထွက်လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဟိုကလေးကို ဘာလုပ်ထားခဲ့သလဲ”

“ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့တယ်၊ စားလိုက်တာမှ မဟားတရားပဲ”

ကားထဲရောက်သောအခါ မိုးက ပိုသည်းလာသည်။ မှန်ပေါ်မှ ရေသုတ်တံ
ခက်ခဲ့စွာ လှုပ်ရှားနေရသည်။

“သူပြောတဲ့ ပိန်းကလေးအကြောင်းရော ဘာသိရသလဲ”

“မရှိတော့ဘူး”

“မရှိတော့ဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က နားမလည်သလို မေးမိသည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းမကိုသာ ခုခိုက်ကြည့်ပြီး ကားမောင်းနေသည်။

“ကျွန်မ ထောင်ကိုလိုက်သွားတော့ သူ့မိဘတွေက လာခေါ်သွားနှင့်ကြပြီ”

“ဂျူနီယာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ သူ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်နေတော့မှာပေါ့”

“သူ အတော် စိတ်ချမ်းသာသွားပုံရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူလည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ”

ဂျိန်းကွာဒင်းသည် သိမ်မွေ့သူများကို သဘောကျသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူ့အဖို့ အသိမ်မွေ့ဆုံး လူတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အထိုက်အလျောက် အဆင်ပြေခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်ပါသည်။

ထိုသို့ အဆင်ပြေခဲ့သည်မှာလည်း လေးနှစ်လောက်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ ထိုအချိန် စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီမှ ကျွန်တော် အလုပ်မထွက်သေး။ သူလည်း ရှေ့နေမဖြစ်သေး။ ငြိမ့်မယ်လုပ်နေခိုက် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က တစ်နေ့တွင် နယူးယောက်မြို့ရှိ ဖွဲ့အေဂျင်စီ အဆောက်အအုံတွင်းမှ သူထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ အယ်လ်မော်ရီကို ဟိုတယ်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့မျက်လုံးများက တည်ငြိမ်နေသည်။ ဟိုတယ်တွင်းမှာရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု တက်နေသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ကျွန်တော် ချစ်ချင်ထဲသွားသည်။

“ဘာကူညီရမလဲ မစ္စ... ”

သူ့မျက်လုံးအမူအရာသည် ပြောင်းလဲသွားခြင်း လုံးဝမရှိပါ။

“ဂျွန်စတင်ကိုဖို့ကို ကျွန်မ ရှာနေတာပါ၊ ဒါရိုက်တာလေ... ”

ဂျွန်စတင်ကိုဖို့ဆိုသူကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါ။ မြင်လျှင်လည်း သူ့မုန်းသိမည် မတုတ်

“အခုနပဲ သူပြန်ထွက်သွားတယ်”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

“လာလေ၊ မင်းကို တစ်ခုခုတိုက်ပါရစေ”

သူက နေရာမှမရွေ့သေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“နေပါစေရင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မမှတ်မိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ နည်းအသိမရှိဘဲနဲ့ ဧည့်ခံပွဲမှာ ထိုင်မနေချင်ဘူး”

“ကိုယ့်နာမည် စတီဖင်ဂေါက်ပါ၊ ကဲ... ဒါဆို မင်းမှာ အသိတစ်ယောက် ရှိသွားပြီ သူ့ ခမုတ်ဘူးလား”

သူက ရယ်သည်။

“နယူးယောက်မြို့က ယောက်ျားတွေအကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြကြတာ သိပ်မှန် တယ်” ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြသည့် အချိန်မှာပင် စားပွဲထိုးချုပ်ကို ကျွန်တော် မျက်စိပြလိုက်သည်။ သူက ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။

“ဆရာအတွက် သီးသန့်ပြင်ထားတဲ့ စားပွဲက ဟိုဘက်မှာပါ မစ္စတာဂေါက်” ထိုစားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သွားထိုင်သည်။

“မင်း ဒီမြို့ကတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကပါ” ဟုပြောပြီး အနီးတွင်ရပ်နေသည့် စားပွဲထိုးကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အချို့ရည်မှာသည်။

ဂျိန်းကာဒင်းသည် အချို့ရည်ကြိုက်သည်။ စကားချို့ချို့ပြောတတ်သည်။ စိတ်ထား နူးညံ့သော ယောက်ျားများကို သဘောကျသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် အတူတူနေပြီးသည်တွင် ကျွန်တော် သည် သူ့လက်ခံနိုင်လောက်အောင် စိတ်ထားနူးညံ့ သိမ်မွေ့မှုမရှိကြောင်းနှင့် ကိုယ့်လိုဘကိုသာ ကိုယ်ကြည့်တတ်ကြောင်း သူ့နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

“မင်းက လက်ထပ်ချင်နေတာကိုး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ချင်နေတာ မှားသလား” ဟု သူကလည်း ပြန်မေးခဲ့သည်။

“လက်ထပ်တာကလွဲရင် မင်းအတွက် တခြား ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်တာ ရှိသလား” “ရှိတယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်ရင်း စဉ်းစားရတော့သည်။ မိန်းကလေး များသည် အားလုံးအတူတူပဲ ဖြစ်သည်။ ယခု ဂျိန်းကာဒင်းကတော့ ကျွန်တော်ကို အံ့အား သင့်အောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းသော မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခုလောက် လိုချင်တယ်”

“ဇာတ်ကောင်ရွေးတဲ့ဌာနကို ပို့ပေးမယ်လေ”

“အဲဒီအလုပ်မျိုး မလိုချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမှ လိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်မ ရွေးနေလိုင်စင်ကျလာပြီလို့ အိမ်က အကြောင်းကြားတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

“မင်းက ရွေးနေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် လုပ်နေတာက တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကျောင်း စရိတ်ရအောင် လုပ်နေတာပါ။ အခု လိုင်စင်ကျပြီဆိုတော့ ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်တဲ့အလုပ်ပဲ ကျွန်မ လုပ်ချင်ပါတယ်”

“မင်း စံပြမယ်လုပ်နေရင် ပိုက်ဆံပိုရမှာပေါ့”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ကောင်းပြီလေ၊ တို့ကုမ္ပဏီက ဥပဒေဌာနအကြီးအကဲဆီ ကိုယ်စာရေးပေးလိုက်မယ်”

“ကျွန်မ နယူးယောက်မြို့မှာတော့ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒီမြို့ကို ကျွန်မ သဘော

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှာပဲ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

“ဒီမှာလုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့တက်လမ်း ပိုရှိမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မမိသားစုက ဟိုမှာရှိနေတာလေ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ ဟိုမှာပဲရှိနေတာ၊ ဟိုမှာဆိုရင် ကျွန်မ ပိုပျော်မယ်၊ ဒီမြို့မှာကတော့ အကုန်လုံး အခက်ခဲတိတ်တိတ်ချာတွေချည်းပဲ”

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ရှိ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီရုံးခွဲမှ ဥပဒေဌာနမှာ သူတို့ ကျွန်တော် မိသားစုပေးလိုက်သည်။ သူ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ပဏီမှ ကျွန်တော် သူ့ဘဝနဲ့ဆိုင်ရာ နောက်ပိုင်းတွင် သူ ရာထူးတစ်ဆင့် တက်ခဲ့သည်။

ဟိုတယ်သို့ရောက်တော့ ဘားထဲမှာ ဂျူနီယာထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ အံ့အော်သည်။

“အန်ကယ်စတီဖင်... ဟောဒီဟိုတယ်မှာ ဘီယာအမျိုးပေါင်း ကိုးဆယ်တစ်မျိုး စာရင်း ရှိတယ်တဲ့”

“မင်းနှုတ်ခမ်းမွေးက ဘီယာမြှုပ်တွေသုတ်ပစ်ပြီး ငါ့ကိုနှုတ်ဆက်စမ်း ဂျူနီယာ နေလေထဲမှာ ခရီးအဝေးကြီးက ငါလာခဲ့ရတာ”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး သူမိဘနောက် မြန်လိုက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ဒီလိုသာထင်ထားရင် အန်ကယ်ကို ကျွန်- တော် ဒုက္ခပေးမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့တွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မှာလည်း တခြားလုပ်စရာ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကိစ္စ လာတဲ့အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲနေတဲ့ ဂျိန်းကာဒင်းကိုပါ ပြန်တွေ့ခွင့်ရသွားတာပေါ့”

“လွန်တာပေါ့၊ ကဲ... ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမှထင်တယ်” ဟု ဂျိန်းကာဒင်းက ပြော

သည်။ “မသွားပါနဲ့ဦး၊ ကိုယ်တို့ တကယ်ပဲ ဘေးအန္တရာယ်က ကင်းရှင်းပြီလားဆိုတာ အသေအချာ မသိရသေးဘဲ” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်က ဂျိန်းကာဒင်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

ဂျူနီယာက ဂျိန်းကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းနေ

သည်။ “ကျွန်တော် စောစောက သိထားဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာကိုသိထားဖို့ ကောင်းတာလဲ”

“အန်ကယ်မှာ ဒီလောက်တော်တဲ့ ဥပဒေပညာရှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိနေ သိသိတောလေ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်မိကြသည်။ စားပွဲထိုး ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော် အားလုံးအတွက် ဘီယာပဲမှာသည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ အချို့ရည်ပဲပေးပါ”

ဂျူနီယာက အိမ်သာသွားဦးမည်ဆိုပြီး ထ၊သွားသည်။ စားပွဲထိုးက ကျွန်တော်တို့ ထားသည်များကို ယူလာပေးသည်။

“နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာတော့ ရှင်ရောက်လာတော့တာပဲနော်” ဟု ဂျိန်းကာဒင်းက ပြောသည်။

ကျွန်တော်က နားမလည်သလို သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ အပျိုပေါက်ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့မိ တယ်။ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကျွန်မဆီကို ရှင်ရောက်လာဦးမှာပဲပေါ့လေ။ အဲဒီလို ရောက်လာရင် လည်း ရှင် ပြောင်းလဲနေမှာပဲလို့... ”

သူ့အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

“ကိုယ် ပြောင်းလဲသွားပြီလေ။ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အထက်အရာရှိ မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူက ခေါင်းရမ်းသည်။

“ရှင် မပြောင်းလဲပါဘူး။ အလျင်ကအတိုင်းပဲ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ရော ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ။ အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်မကို ရှင် လုံးလုံးမေ့သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ရှင်ခေါင်းထဲမှာ စားပွဲအံ့ဆွဲလို အကန့်တစ်ခုရှိတယ် ထင်တယ်။ အဲဒီအကန့်ထဲမှာ မိန်းကလေးတွေစာရင်း ထည့်ထားတယ်လေ။ ဘယ်မြို့မှာ ဘယ်မိန်းကလေးရှိကြောင်း၊ ဘာ ခိုင်းနိုင်ကြောင်း၊ ဘယ်မြို့မှာ ဘယ်မိန်းကလေးရှိကြောင်း၊ ဘာတာဝန်ပေးနိုင်ကြောင်းတွေ မှတ်တမ်းတင်ထားပုံရတယ်။ မြို့ပေါင်းများစွာက မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို ရှင်ကြိုက်ရာ တာဝန်မျိုးစုံ ပေးနိုင်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား စတီဇင်၊ ကျွန်မကိုတော့ ဥပဒေပညာရှင်များ စာရင်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ်လေ”

ဂျူနီယာ ပြန်လာသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး ဘီယာခွက်ကို ကောက်ယူ သည်။

“မင်းမျက်နှာပေါ်က အမွှေးအမျှင်တွေကို ရိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကြည့် ရတာ။ အရမ်းညစ်ပတ်နေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူ ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“အန်ကယ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် လန့်သွားမိတယ်။ အကြောင်းမဲ့သက် သက် ကျွန်တော် ခေါ်မိသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ငတုံးလို့ ထင်မသွားဘူးလား”

“ထားစမ်းပါကွာ၊ ဟိုမိန်းကလေးကြောင့် မင်း ငါ့ကိုခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ကိစ္စကြောင့် ခေါ်တာပါ”

ဂျူနီယာက ဂျိန်းကာဒင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျိန်းက ထိုင်ရာမှ ထ၊ဖို့ဟန်ပြင် သည်။

“ကျွန်မ သွားမှထင်တယ်။ ရှင်တို့မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ပြောစရာ ရှိနေမှာ ပေါ့”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းရပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စထဲမှာ မင်းလည်း ရောပါနေပါပြီလေ။ ထိုင်သာထိုင်၊ မဟုတ်လား ဂျူနီယာ” ဟု ကျွန်တော်က ဂျူနီယာကို တစ်ဆက်တည်း လှမ်းမေးသည်။

ဂျူနီယာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဂျိန်းကာဒင်းက ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။

“ကဲ... ပြောစမ်း ကျွန်နီယာ”

သူ အသက်ကို ဝ,အောင်ရွှေလိုက်သည်။

“ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ကျွန်တော့်အဖေ ဒီကိုရောက်လာတယ်”

“အဲဒီတော့...”

“သူ့အကြောင်းကို အန်ကယ်စတီဖင် သိပါတယ်၊ လှည့်ကွက်ကလေးတစ်ခု သူ ဆင်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မလိုကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ ခဏကြာတော့ သူ့ဒရိုင်ဘာနဲ့ ငါးဆယ်တန်နှစ်ရွက် အပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အိမ်ပြန်လာစေချင်တယ်တဲ့”

“ဒီအထဲမှာ မှားတာ ဘာမှမပါပါလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ မင်းအဖေပဲ၊ နောက်ပြီး တော့ မင်းအခုလုပ်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း မင်းအမေက စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ လား”

“ကျွန်တော်တို့ နေရာကလေးကို အဖေရောက်လာပြီး သူ့ရွင်းပစ်ချင်ရင် အချိန်မရွေး နှင်းပစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော် သိချင်တယ် အန်ကယ်စတီဖင်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်”

“ဒီကိစ္စအတွက် ငါက ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“သူ့ကို မေးပေးပါ၊ အန်ကယ်တို့ဆိုရင် သူ့မညာဘူး”

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မှာ ပိုကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်လေးတစ်ခု ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုဟာလဲ”

“မင်းကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ပါ၊ သူဟာ မင်းအဖေပဲ၊ ငါ့အဖေမှ မဟုတ်ဘဲ”

အခန်း(၃)

နေ့ခင်းတုန်းက လတ်စီပီဂတ်စ်မြို့သို့အသွား လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာ ကျွန်တော် ရန် ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်ကားကလေးကို ပြန်တွေ့ရသည်။ ခပ်စောင်းစောင်းကျနေသည့် နေရောင်အောက်မှာ အရောင်တောက်နေသည်။

မောင်းသည့်နေရာမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျိန်းကာဒင်းက ကျွန်တော့်ဘေး မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျူနီယာက နောက်မှာထိုင်သည်။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့များ လိုက်လာမိတယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး” ဟု ဂျိန်းကာဒင်းက စိတ်ပျက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်း ပျင်းလို့လိုက်လာတာလေ” ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြရင်းပြောသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ည ချိန်းထားတာရှိနေတယ်”

“ဖုန်းဆက်ပြီး ဖျက်လိုက်ပေါ့” ဟုပြောရင်း ကားထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်တော် မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ဒီကားထဲမှာ အကုန်ရှိတာကိုး . . . အိမ်သာနဲ့ ရေချိုးခန်းတောင် ပါသလား မသိဘူး” ဟု ဂျူနီယာက ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ ကျွန်တော် ကောဇ် ကိုင်လိုက်သည်။

“အိုကေ . . . ဒိုင်ယာနာ၊ ကိုယ့်ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်တာနဲ့တင် မင်းတော့ သူငွေ ဖြစ်လောက်ပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ မစွတာဂေါက်၊ မစွတာဂွန်စတန်နဲ့ မစွတာ ဒိုင်းမွန်းတို့နှစ်ယောက် လတ်စီပီဂတ်စ်မြို့ကနေ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ သူတို့ လိုက်လာနေ

မစ္စတာဘင်ဂျမင်က ဘီဗာလီဟေးလ်ဟိုတယ်ကနေ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပါတဲ့၊ မစ္စတာစင်ကလဲယားက ဘဲလ်အဲယားဟိုတယ်မှာ သူ့ကို ဝင်တွေ့စေချင်ပါ တယ်တဲ့။ ရှင် လေဆိပ်အလာမှာလေ”

“တခြား ဘာရှိသေးသလဲ”

“အခုအချိန်အထိတော့ ဒါလောက်ပါပဲ မစ္စတာဂေါက်” ဟု ခိုင်ယာနာက လေသံ ချိတ်လေးဖြင့် ပြောသည်။

သူက ဖုန်းချသွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖုန်းကိုပြန်တင်ကာ ကားစက်နှိုးသည်။

ညင်သာလွန်းလှသည်။ လမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် မောင်းတက်ခဲ့သည်။

ဂျိန်းကာဒင်းက ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။

“ဘယ်လိုဆက်ရမှာလဲဟင်”

“အဲဒီခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်၊ အော်ပရေတာထူးရင် အဲဒီစကားပြောခွက်ပေါ်က အစန်းကိုပြောပြ၊ ပြီးရင် မင်းဆက်ချင်တဲ့ဆီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နံပါတ်လှည့်လို့ရပြီ”

ခလုတ်ကလေးကို သူနှိပ်လိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့မှာရှိသော နေရာအချိန်ထားသူနှင့် စကားပြောနေသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေးဗစ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စက နောက်ဆုံးမှ ဖြုန်းခနဲ ဆိုလာလို့ပါ။ ရှင်ဆီကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး”

တစ်ဖက်ကပြောသည်ကို သူနားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

“အသံ စောစောကထက် မာလာသည်။

“ရှင် တစ်ခုမေ့နေပြီလေ ဒေးဗစ်၊ ကျွန်မဟာ ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ။ ရှေ့နေတစ် ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံးတာဝန်ဟာ သူ့အမှုသည်အတွက် ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ပဲ”

ထိုမျှပြောပြီး ဖုန်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ပြန်ဆောင့်ချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အမှုသည်ပေါ့နော်”

“အိုး... တော်စမ်း၊ ကျွန်မကို စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် ပေးပါ” ဟု ခပ်ငေါက် ခေါက် ပြောသည်။

“အဲဒီဘေးက အံ့ထဲမှာ”

ဂီယာဘေးမှအံ့ကို သူဖွင့်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိဖွာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တိုသွားနေကြတာလဲဟင်” ဟု ဂျူနီယာက မေးသည်။

“ငါ့အိမ်မှာ မင်းကို ချထားပေးခဲ့မယ်၊ ငါနဲ့ဂျိန်းက သူ့ရဲ့အထက်အရာရှိကြီးတစ် ယောက်ကို သွားတွေ့မယ်”

ဘဲလ်အဲယားဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ မစ္စတာစင်ကလဲယား သူမိသားစုခန်းမှနေ၍ ကျွန်တော်ကို အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားတော့ ထိုင်ရာမှ သူ့ထုလှာသည်။ သူ့ကျန်းမာရေး ကောင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဂျိန်းကာဒင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက စင်ကလဲယား ကုမ္ပဏီခွဲမှာ သူ့ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်” ဟုလည်း ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးမျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“သားကို အခုလိုခေါ်တွေ့ဖို့တော့ မကောင်းမှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေက ပေါ်လာလို့” ဟုပြောရင်း ဂျိန်းကာဒင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ဂျိန်းကာဒင်းကလည်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

“လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဟိုဘက်အခန်းထဲက သွားစောင့်နေမယ်လေ”

“စိတ်မရွံ့ပါနဲ့နော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်”

အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည့် ဂျိန်းကာဒင်းကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လှမ်းကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ တံခါးပိတ်သွားတော့မှ စင်ကလဲယားက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဘာကြောင့် အခုလိုခေါ်တွေ့တယ်ဆိုတာ သိချင်နေမှာပဲ” ဟု သူ့ကပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီအသက် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ဘုတ်အဖွဲ့က နောက်ထပ်ငါးနှစ် ဆက်လုပ်ပေးစေချင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် အငြိမ်းစားယူတဲ့ ဥပဒေကို သူတို့ ပြင်ချင်နေကြတယ်”

“ဒီလူတွေ တော်တာပေါ့”

“ဒယ်ဒီက ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြော။

“သား ဒီကအလုပ်ထွက်သွားတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီ၊ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကနေထက်ထိ အလုပ်တွေက မလွယ်ဘူး၊ အကျပ်အတည်းပေါင်းစုံ တွေ ခဲ့ရတယ်၊ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဒယ်ဒီငြိမ်းရင် သားဟာ အစုရှယ်ယာအများဆုံးပဲ” ဟုပြောရင်း ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်သည်။

သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ဘာဘုရား၊ အစုရှယ်ယာ ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

“ကျွန်တော် ဒယ်ဒီကို ဘာခုတွဲမှ ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အလျင်ကတည်းက ကျွန်တော် မဲပေးခွင့်တွေအားလုံး ဒယ်ဒီကို အပ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ အခုလည်း ဘယ်သူ့ကို လွှဲပြောင်းပေးစေချင်သလဲ ပြောပါ။ ဒယ်ဒီ စိတ်တိုင်းကျသလို ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါမယ်”

ခဏကြာတော့မှ သူပြန်ပြောသည်။

“ဒယ်ဒီလိုချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး”

“ဒါမဟုတ်ရင် ဘာလိုချင်တာပါလဲ ခင်ဗျာ”

“သား ပြန်လာစေချင်တယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်အတွက် အရက် တစ်ခွက်စပ်သည်။ ထိုနေရာမှာပင် တစ်ကျွက်သောက်ပြီး သူ့ဆီပြန်သွားသည်။

“တုမှတီထဲက အစုရွယ်ယာ ငါးဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ဒယ်ဒီပိုင်တယ်၊ သားရဲ့ ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ခုနှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါလောက်အစုတွေ ညီထားတော့ ဒယ်ဒီ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်တဲ့လူ တခြားမှာမရှိဘူး”

“ဒီမှာ လူတော်တွေ တချို့တဝက် ရှိနေတာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“သူတို့ဟာ လူတော်တွေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သားမဟုတ်ဘူးလေ၊ အလုပ်လုပ်ပေးနေ ကြည့် လူတွေသတ်သက်ပဲ၊ ဒီမှာထက် လခပိုပေးမယ့်လူရှိရင် . . . ဒီမှာထက် အခွင့်အရေး ပိုရင် သွားကြမယ့် လူတွေချည်းပဲ၊ သူတို့ဟာ စင်ကလဲယားမဟုတ်ဘူး”

“စင်ကလဲယားကတော့ ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီဟာ စင်ကလဲယားမဟုတ်ဘူး၊ စင်ကလဲယားအစစ်က သားပဲ၊ စင်ကလဲယားဆိုတာ နာမည်တင်မဟုတ်ဘူး၊ ဦးတည်ချက်ပဲ၊ ရပ်တည်ချက်ပဲ၊ ဒယ်ဒီပြောတာ ညီ သား သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။ ဘဝလမ်းကြောင်းနှင့် မတ်သက်ပြီး သူပြော ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း သက်သက်အတွက် သည်လုပ်ငန်းကြီးကို တည်ထောင်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ နာမည်တစ်လုံးကို ထူထောင်နိုင်ရန် တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

တစ်ခု သူနားမလည်သည်မှာ သူတည်ထောင်ထားသော လုပ်ငန်းသည် သူ့နာမည် အတွက်သာလျှင် ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အကြာကြီး တိတ်နေလိုက်သည်။

“သားကို ဘယ်တုန်းကမှ အလုပ်မထွက်စေချင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကိုလည်း သားသိပါတယ်” ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“အလုပ်ထွက်လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို လုပ်လိုက်တာပဲလေ၊ ကျွန်- တော်တို့ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးကို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဟိုတုန်းကတည်းက သားရဲ့အယူအဆကို ဒယ်ဒီ သဘောမတူခဲ့ဘူး၊ အခုလည်း သဘောမတူနိုင်သေးဘူး၊ တခြားလူတွေဟာ အမှားကြီးတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်၊ ပိုကြီးတဲ့ အမှားတွေကို လုပ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ရတယ်”

“သူတို့ဟာ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“သားရော သားရဲ့အာရုံခံစားမှုရောဟာ အင်မတန် တိကျသေသပ်ပါတယ်၊ သူတို့ သူတို့တော့ ဒီလိုမဟုတ်တာ သားသဘောမပေါက်ဘူးလား”

“ဒါကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာကြောင့်လဲ၊ သားလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို အကွက်ချပြီး လုပ်ခဲ့တာ သားရဲ့ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ မပျက်ပြားရအောင် သား ထယ်တင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သားဘာဖြစ်သွားသွား သူကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ ဂရု မှီတင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အကျိုးပဲ သူ့ကြည့်သွားတယ်၊ သားကို ပိုက်ဆံပြန်ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲလို့ပဲ သူသဘောထားတယ်၊ အဲဒီတော့ သားက အပြစ်ရှိနေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာကြောင့် ယူဆထားရတာလဲ၊ သားကိုယ်သား ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ပြန်ပေးနေရတာလဲ၊ အဲဒီနဲ့တွေ့သာ ဒါလောက်ကြာလာတယ်၊ ဘယ်သူမှ မထိခိုက်ကြဘူး၊ သားရဲ့မိတ်ဆွေလည်း

မထိခိုက်ဘူး၊ ဒယ်ဒီတို့လည်း မထိခိုက်ဘူး၊ ထိခိုက်သွားတာက သားကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်နေတယ်”

“ဒါလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါ။ ဒါလောက်တော့ ဒယ်ဒီ သိသင့်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် စိတ်ကုန်သွားပြီ” ဟု ရိုးရိုးပဲ ပြောပြလိုက်မိသည်။

“အခုအချိန် နောက်မကျသေးပါဘူး၊ သားပြန်လာမယ်ဆိုရင် သားစိတ်တိုင်းကျ ပုံဖော်ယူပါ။ သားစိတ်တိုင်းကျလုပ်ပါ။ သားကို ဒယ်ဒီ အပြည့်အဝ ထောက်ခံမယ်”

“သိပ်ကို နောက်ကျသွားပါပြီခင်ဗျာ၊ အားလုံး လွန်သွားပါပြီ၊ အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးဖြစ်ကုန်ပြီ၊ အခြေအနေတွေက သိပ်ကို ရှုပ်ထွေးကုန်ပါပြီ”

ကျွန်တော့်ကို သူ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒယ်ဒီ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“သားရဲ့ မဲပေးခွင့်တွေကို ဒယ်ဒီစိတ်ကြိုက် အသုံးပြုခွင့် အခုအထိ ပေးထားဦးမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား” ဟု သူကမေးသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီကုမ္ပဏီကို ရောင်းပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သား ကန့်ကွက်မလား”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ရောင်းပစ်လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်လို့ ဒယ်ဒီထင်ရင်ပေါ့လေ”

“ကုမ္ပဏီကြီးပေါင်းများစွာတ ဒယ်ဒီကို ချဉ်းကပ်နေကြတယ်၊ အခုအချိန်အထိတော့ သူတို့ကို လက်ခံစကားမပြောသေးဘူး၊ အခုတော့ ပြောရတော့မယ် ထင်တယ်”

တစ်ခုခုတော့ စတင်ဖြစ်ပေါ်နေပြီ။ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက်အတွင်းမှာ ပထမဦးဆုံး စတင်ဖြစ်ပေါ်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်။

“ဒယ်ဒီ တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရှိတယ်၊ ကုမ္ပဏီကို တကယ်ရောင်းမပစ်လိုက်ဘဲ ရောင်းပစ်လိုက်သလိုပဲ ငွေအမြောက်အမြားရနိုင်တဲ့ နည်းတစ်နည်း ကျွန်တော့်မှာရှိနေတယ်”

“တခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ပေါင်းဖို့ ကမ်းလှမ်းချက်တွေ စောစောကတည်းက ဒယ်ဒီ ရခဲ့ဖူးပါတယ်”

“အဲဒီလို ပူးပေါင်းဖို့နည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုခြားနားသလဲ”

သူနားလည်အောင် သုံးမိနစ်လောက် ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ သူ အလွန် စိတ်ဝင်စားသွားကြောင်း မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီအလုပ်ကို အောင်မြင်အောင် သားလုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား” ဟု ကျွန်တော် ရှင်းပြပြီးသောအခါ သူက မေးသည်။

“အခုတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အချိန် ခြောက်နာရီလောက်ပေးပါ။ အဲဒီအခါကျတော့ လုပ်နိုင်မလုပ်နိုင် ပြောမယ်”

“ဒီထက်လည်း အချိန်ပိုယူနိုင်ပါတယ်၊ ဒါလောက် အလျင်စလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ခြောက်နာရီအတွင်း ဒယ်ဒီ သိရပါစေမယ်၊ ဒီနေ့ညပိုင်း ဒယ်ဒီ ဘယ်မှာရှိနေမလဲ၊ အိပ်လို့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်လုပ်ချင်ရင်...”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာ ပေါ်သွားသည်။

“ဒီမှာပဲ ရှိနေမှာပေါ့၊ တခြားဘယ်မှာရှိနေမယ် ထင်လို့လဲ၊ သားတို့လုပ်ငန်းမျိုးအတွက် ဒယ်ဒီဟာ သိပ်ကို အသက်ကြီးသွားပြီ”

ဘဲလ်အဲယား တို့တယ်ဝင်းအတွင်းမှ ကားမောင်းထွက်သောအခါ အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသည့် ကားမီးရောင်များက ထိုးနေသည်။

“သူဟာ ကျွန်မထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

ထိုစဉ်ကားက ပြောသည်။

“သူဖြစ်ချင်တာ အကုန်ဖြစ်နိုင်တဲ့ လူပါ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သူဟာ ရေခဲတုံးကြီးလို အေးတိအေးစက်နိုင်တာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်အပေါ်မှာတော့ ဒီလိုဟုတ်ပုံမရဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က အခုအချိန်အထိ မိသားစုပဲလေ”

“ကျွန်မ နားမလည်ပါလား”

“တစ်ချိန်တုန်းက သူ့သမီးနဲ့ ကိုယ် လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အိုး... ဒီလိုလား”

သူ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သည်။ ကျွန်တော်က မီးညှိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို လေဆိပ်လိုက်ပို့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ည ရှင် အလုပ်များတော့မယ်နဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မက အလကားနှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မရူးစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ဒီမှာ ကိုယ်နဲ့အတူတူရှိမနေစေချင်ရင် အစကတည်းက သယ်ခေါ်လာပါတော့မလဲ”

သူ ခဏငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မနဲ့ အတူတူနေချင်လို့လား”

“ဒါလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့လေ”

“တခြားအကြောင်းက ဘာလဲ”

“မင်းက ဥပဒေပညာရှင်လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အနားမှာ နေပါ၊ ဥပဒေရေးရာနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး ဒီနေ့ည မင်းအကူအညီ လိုကောင်းလို့မယ်”

သူ သဘောတူသည် မတူသည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်ပြီး ကားရပ်သည့်နေရာတွင်ရပ်ကာ စက်သတ်လိုက်သည့် အချိန်အထိ သူ စကားမပြောဘဲ နေသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ မလှုပ်ရှားဘဲ သူ ငြိမ်ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်အနားကို စောင့်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူတို့ ကျွန်တော် ပွင့်ယူလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ နူးညံ့နွေးထွေးနေသည်။
ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်လက်ထဲမှ သူ ရုန်းထွက်သွားသည်။

“တော်ပါတော့၊ ကျွန်မ အလျင်တစ်ခါလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်း အခြေအနေအားလုံး ကောင်းနေတာပဲ ဘာအမှားမှ မရှိပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်
က နားမလည်သလို ပြောသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ ကျွန်မ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတုန်းက ဆန်
ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြေးသွားတယ် ထင်သလဲ”

“မင်း အလုပ်ရလို့ ပြန်သွားတာလေ”

“ကျွန်မ တမင် အဲဒီလိုပြောခဲ့တာ၊ ရှင့်အဖို့တော့ ကျွန်မဟာ တခြားမိန်းကလေးတွေ
လိုပဲ ဘာမှ မထူးခြားဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ကျွန်မ နာမည်ကိုတောင် ရှင် မမှတ်မိဘူး
လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ခဲ့ပါဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“အခုဆိုရင် သုံးနှစ်တောင် ကျော်လာခဲ့ပြီ၊ ကျွန်မကို ရှင် သတိရောရဲ့လား
တစ်ခါလောက်များ သတိရဖူးလား”

“ဒီနေ့ညနေ မင်းကို သတိရတယ်လေကွာ၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်
ကိုယ်ရောက်လာတယ်၊ ဒါလောက်ဖြေရင် မလုံလောက်သေးဘူးလား”

“မလုံလောက်ဘူး”

သူ့လက်ကို ဆောင့်ရုန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို သူ ငိုကြည့်နေသည်။

“ရှင်နဲ့ တွေ့ပြီးကတည်းက ကျွန်မ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မတွေ့တော့ဘူးဆိုရင် ရှင်
ယုံမလား”

“မင်းအမူအရာကို ကြည့်တာနဲ့ ရှင်းပြသလို ဖြစ်နေပါပြီ၊ မင်း ဒါလောက်တင်းမာ
နေတာ ဘာမှအံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး၊ ကဲ... အိမ်ထဲ သွားကြစို့လား”

ကျွန်တော်ကို သူ ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။
တံခါးကိုလည်း ဆောင့်ပိတ်သည်။ ကားကို ပတ်လျှောက်သွားပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် ဖက်ထားမိ
သည်။

“လူကို ဖက်ဖို့လောက်ပဲ ရှင် စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်လား”

“ဖက်တောင်းလို့ပါကွာ”

ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးဖြင့် သူ ရုန်းထွက်ပြီး အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဘု
နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။

အိမ်တံခါး ဖွင့်လိုက်လျှင် ဖွင့်လိုက်ချင်း အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံများကို ကျွန်တော်
ကြားရသည်။ အိမ်ခန်းကိုကျော်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသွားသည်။

ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ဆမ်နှင့် ဂျူနီယာတို့ ရပ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်။ သူတို့နောက်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို သည်
အတိုင်း ဖွင့်ထားသည်။ နောက်ဆုံးသတင်းများကို ထုတ်လွှင့်နေသည်။

“ဟယ်လို... ”

သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တို့

စိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ အရွယ်ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ် ခွင့်ပေးနိုင်မယ် ထင်သလား” ဟု ဆမ်က ဂျူနီယာကို အော်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဂျူနီယာဆီ သို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် တိုးသွားသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ ဂျူနီယာက ကျွန်တော့် လက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။

“ရဲတွေကို သူ သတင်းသွားပို့တာတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေကို သူဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ တဲ့၊ သူ့ကို အန်ကယ်စတီဖင် မေးကြည့်၊ အဲဒါကိုတောင် သူ မငြင်းဘူး”

“ထားလိုက်ပါကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

ဂျူနီယာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ပြီးတော့ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် ညှိသောက်ပြီး တောင် အောက်မှာ မြင်နေရသည့် လော့စ်အိန်ဂျလစ်စ်မြို့ကြီးကို လှမ်းငေးကြည့်နေသည်။

ဆမ်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရိပ်များ ရှိနေသေးသည်။

“ငါ့သမီးကို သတ်ပစ်လိုက်တာနဲ့တင် မင်း မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ အခု ငါ့သားကို မါ မင်း ဖျက်ဆီးဦးမလို့လား” ဟု နာကြည်းသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဟောလီးဝုဒ် (၁၉၆၀-၁၉၆၅)

စာအုပ်- သုံး

ဆစ်ဘင်ဂျမင်

အခန်း(၁)

သူမော်တော်ကား မောင်းဝင်သွားသောအခါ ထရန်စ်ဝါးရုပ်ရှင် စတူဒီယိုဂိတ်စောင့်
လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဝွဒ်မောနင်း မစ္စတာဘင်ဂျမင်”

“ဝွဒ်မောနင်း ဂျန်၊ ဒီနေ့တော့ မိုးလေဝသကောင်းမယ့်ပုံမျိုးပဲ” ဟု သူကလည်း
နှုတ်ဆက်သည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခုဘေးမှာ မော်တော်ကား ရပ်သည်။ ‘မစ္စတာဆမ်ဘင်ဂျမင်
မော်တော်ကားရပ်ရန် သီးသန့်နေရာ’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ထားသည်။

အလုပ်သမားတစ်ယောက်သည် ‘ဆမာကန် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး’ ဟူသော ကြေး
ဆိုင်းဘုတ်ကို ပိုမိုပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်နေသည်။ ထိုအလုပ်သမားကလည်း သူ့ကို
နှုတ်ဆက်သည်။

နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံတွင်းသို့ သူ့အတွက် သီးခြားထားသည့် ဝင်ပေါက်မှ ဝင်
သွားသည်။ ရုံးခန်းတွင်း ရောက်ပြီးသည်နှင့် အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။

“ဝွဒ်မောနင်း မစ္စတာဘင်ဂျမင်”

“ဝွဒ်မောနင်း မစ္စဂျက်ဆန်”

ဆမ်က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အတွင်းရေးမှူးက သူ့စားပွဲပေါ်သို့ စာရွက်
တင်ပေးသည်။

“ရိုက်လို့ပြီးသွားတဲ့ ဝါရှင်တန်ဝင်ပေါက် ရုပ်ရှင်ကားကို ပြခန်းနံပါတ်သုံးမှာ ဆယ်
ဆန်နာရီမှာ ကြည့်ဖို့ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဒါတွေကတော့ သံမဏိကြက်ဖရုပ်ရှင်ကားရဲ့ ဝင်ငွေတွေပါပဲ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ဝင်ငွေထက် ရာခိုင်နှုန်း တစ်ရာအစိတ် ပိုသွားပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ပြီးမှ ကျုပ် သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်တော့မယ်”

“နယူးယောက်မြို့တနေပြီး မစွတာရော်ဂျာကိုဟင် ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ ညနေ နာရီမှာ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရောမမြို့က ချာလီ ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ မာရီလူးဘာဇီနီနဲ့ ရိုက်နေတဲ့ ဇာတ်ကားဟာ သတ်မှတ်ရက်ထက် တစ်ပတ်နောက်ကျသွားပါတယ်တဲ့”

“ဒီကောင်တွေလုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကျုပ် ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

“ထုတ်လုပ်ရေးဌာနက မစွတာရှင်ဒလာနဲ့ မစွတာဖာရာက ရှင် အဆင်ပြေအချိန်မှာ တွေ့ပါရစေတဲ့၊ နောက်ရိုက်မယ့်ကားအတွက် ကုန်ကျစရိတ် ခန့်မှန်းခြေတွက်ချက် လို့ ပြောပါတယ်”

“နွေလယ်စာမစားခင် သူတို့နဲ့ တွေ့လိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ မစွတာ ခရက်ဒေါက်ကလည်း ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ ဆယ်နှစ်အထိ ဆယ်ငါးမိနစ်ကျရင် သူ သီးသန့်ခန်းထဲမှာ ရှင်နဲ့အတူတူ နွေလယ်စာ စားလိုပါတယ်တဲ့။ ဆမ်က အတွင်းရေးမှူးကို မော့ကြည့်သည်။ ခရက်ဒေါက်သည် ထရန်စ်ဝါး ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စ သူက နွေလယ်စာ အတူစားချင်ရတာလဲ”

“ဒီနေ့သတင်းစာတွေ မဖတ်ရသေးဘူးထင်တယ်”

“မဖတ်ရသေးဘူး”

အတွင်းရေးမှူးက ဟောလီးဝုဒ်အထောက်အကူ သတင်းစာနှင့် သတင်းဂျာနယ်ကို ထိုးပေးသည်။

“အဲဒီမျက်နှာဖုံးတွေ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌသစ် ဆမ်ဘင်ဂျမင် ဖြစ်မည်လော” ဟူသော ခေါင်းစဉ်များ တပ်ထားကြသည်။ သတင်းစာနှစ်စောင်စလုံး၏ သတင်းမှာ တသဘောတူ ဖြစ်သည်။ ဆမ်ဘင်ဂျမင် လောလောဆယ် ထုတ်လုပ်သည့် ရုပ်ရှင်များ အောင်မြင်နေသည် တစ်ကြောင်း၊ ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ကျဆင်းနေသည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ သက်ဆုံးရှည်ရေးအတွက် ဆမ်ကို ဥက္ကဋ္ဌသစ်အဖြစ် ခန့်ထားနိုင်စရာ အကြောင်းကြောင်းများ ရေးထားသည်။

သူထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် ဝါရှင်တန်ဝင်ပေါက်နှင့် သံမဏိကြက်ဖ ရုပ်ရှင်ကားနှစ်ကား အလွန်အောင်မြင်ကြောင်း၊ ယခင် သူထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် ညီအစ်မနှစ်ဖော်ထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ငွေပိုရနေကြောင်းများကိုပါ ဆက်ရေးထားသည်။

ဆမ်က အတွင်းရေးမှူးကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီအကြောင်း ပထမဆုံး ကြားဖူးတာပဲ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှ မပြောဖူးဘူး”

“အဲဒီကောလဟာလသတင်း ထွက်နေတာ အတော်ကလေးတောင် ကြာသွားပြီ”

“ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်အလုပ်နဲ့ကျပ်တောင် ဂျင်ခြေလည်နေရတဲ့ကြား”

အဘယ်သူက ဒီအလုပ် လိုချင်မှာလဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်ကျေနပ်သွားသည်။

“မစ္စတာခရက်ဒေါက်ကို ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမလဲ”

“ဆယ်နှစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်မှာ လာခဲ့မယ်လို့ပြောလိုက်”

ရုံးခန်းထဲမှ အတွင်းရေးမှူး ထွက်သွားသည့်အချိန်မှာပင် ဆမ်က ရောမမြို့ရှိ ချာလီ ဇွန်းဆက်ပြီး ကြိမ်းလေတော့သည်။

“သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်ထက် တစ်ပတ်လုံးလုံး ပိုသွားတယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေ့တိုကောင်တွေ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

ခရက်ဒေါက်သည် သတင်းစာ မျက်နှာဖုံးကိုကြည့်ရင်း ဗိုက်ပိုနာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးတစ်ပြားကို သောက်လိုက်ရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည်နှင့်အမျှ သူ့အစာအိမ် ချောငါက ပိုဆိုးလာသည်။

ထရန်စဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌလုပ်လာသည်မှာ ရှစ်နှစ်ကြာပြီ။ အထက်လူကြီးများက မခိုင်းဘဲ မည်သည့်စီမံကိန်းကိုမှ သူ ခွင့်မပြု။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုခု နားသွားပြီဆိုလျှင် အမြဲတမ်း သူ အပြစ်လွတ်နေတတ်သည်။

စားပွဲမှာထိုင်ရင်း သတင်းစာများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဗိုက်က ပိုနာလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးတစ်လုံး ထပ်ဝါးပြန်သည်။

ထိုသတင်းကို မနက်ကတည်းက သူ ဖတ်ပြီးဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူ ထပ်ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ချောက်တွန်းလိုက်သဖြင့် ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကို ဥက္ကဋ္ဌ နေသည်ဆိုသော သတင်းထွက်လာခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးကြည့်သည်။

သူတို့ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာဈေးနှုန်းများ ကျနေသည်မှာ မှန်သည်။ အရှုံးနှင့် ဆာတ်လျှောက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်မှာလည်း နှစ်အတော်ကြာသွားပြီ။

ဆမ်ဘင်ဂျမင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လျှင် သူ့အဖို့ ဘာမှထိခိုက်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ သို့သော်လည်း သူ့လုပ်ပိုင်ခွင့်များ လျော့နည်းသွားမည်လားဆိုသည့် အချက်ကိုသာ သူ စိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် နေ့လည်စာဖိတ်ကျွေးပြီး အကဲခတ်ကြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၂)

“ဝင်သာသွားပါ မစ္စတာဘင်ဂျမင်၊ မစ္စတာခရက်ဒေါက် စောင့်နေပါတယ်” ဟုပြောရင်း အတွင်းရေးမှူးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဆမ်က ခရက်ဒေါက်၏ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ခရက်ဒေါက်က ကုလားထိုင်မှထလာပြီး လက်ဆန်တန်းပေးရင်း ကြိုသည်။

“ဂွမ်မောနင်း ဆမ်၊ အခုလို ဒုက္ခခံပြီးလာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူပြောပုံမှာ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးသည့်ခရီးမှ လာရသူကို ပြောသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ အမှန်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အဆောက်အအုံမှ လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်ရုံဖြင့် ခရက်ဒေါက်၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ခရက်ဒေါက်က ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ မျက်မှန်ချွတ်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းပုံကြီးပေါ်မှာ တင်သည်။ ဇာတ်ညွှန်းပုံကြီးကို ဆမ် သတိထားမိသွားအောင် တမင်ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆမ်ကလည်း သတိထားမိသည်။

“ခင်ဗျား ဒါတွေကို အကုန်ဖတ်သလား” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“ဒါဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဖတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကောင်းတဲ့ဇာတ်ညွှန်းတွေကို လက်လွတ်မသွားရအောင် အကုန်ဖတ်ရတာပေါ့ တစ်ခါတလေများ နောက်ထပ်မျက်လုံးတစ်စုံလောက် အပိုရှိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ တောင် စိတ်ကူးမိပါတယ်”

ဆမ်က အထင်ကြီးသွားသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒါလောက် စိတ်မရှည်ဘူးဗျာ”

ခရက်ဒေါက်က အတွင်းရေးမှူးကို အင်တာကျွန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်ပြီး သူတို့ နေ့လယ် အစာအစာနေခိုက် မည်သည့်တယ်လီဖုန်းမှ မပေးရန်မှာသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်သို့ နှစ်ထပ်အထက်အထက် တက်ခဲ့ကြသည်။ အသင့်ပြင်ထားသော စားပွဲမှာ ထိုင်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စတူဒီယိုမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ အားပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးကြတယ် မဟုတ်လား၊ လိုတာရှိရင် ပြောပါနော်၊ အားမနာပါနဲ့”
“အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ”

စားပွဲထိုးက အစားအသောက်များ ထပ်ဖြည့်ပေးသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။
“ထွက်သွားတော့မှ ခရက်ဒေါက်က ပြောသည်။”

“ဒီနေ့မနက် ဘာကြောင့် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကတော့ သိနေမှာပဲ”

ဆမ်က ပလုတ်ပလောင်းဖြစ်နေသဖြင့် ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။
“ကျွန်တော်တို့ ထရန်စစ်ဝါး ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုမှာ ခင်ဗျား ရုပ်ရှင်လာရိုက်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာပါတယ် ဆမ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ဝမ်းပေးပေးပေး ဆောင်ရွက်မှုကလေးတွေ လုပ်ရရင် ကောင်းမလားလို့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားကြပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားလို့လဲ”
“ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ကားဆယ်ကားထုတ်လုပ်ဖို့ သဘောတူညီချက်လုပ်ရရင် ဆင်းမလားလို့ပါ”

“ဆယ်ကားတောင်မှလား” ဟု ဆမ်က အံ့သြသလို ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့အတွက် ဇာတ်ကားငါးကား ထုတ်လုပ်ပေး၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားထုတ်လုပ်မယ့် ငါးကားအတွက် ငွေထုတ်ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထုတ်ပေးတဲ့စားကို ခင်ဗျားအခုရနေတဲ့ ထုတ်လုပ်ခရဲ့ နှစ်ဆပေးမယ်၊ အမြတ်တစ်ဝက် ခွဲပေးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ထုတ်လုပ်ပေးတဲ့ ကားတွေပေါ်မှာလည်း နိုင်ငံခြားက အမြတ်ငွေတွေကို တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ်”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာတော့ အကောင်းသားပဲ”

“လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်လို့ရတဲ့ အစီအစဉ်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ နှစ်ဦးစိတ်စလုံးလည်း အကျိုးရှိဖို့ သေချာပါတယ်”

ဆမ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စဉ်းစားနေသည်။ ထုတ်လုပ်ခ တစ်ကားလျှင် နှစ်ကားခွဲဆိုသောငွေမှာ နည်းသည်မဟုတ်။ ငါးကားဆိုလျှင် တစ်သန်းနှစ်သိန်းငါးသောင်းထွက်ပေးမည်။

နောက်ပြီးတော့ သူ့အဖို့ ဘာမှပင်ပန်းစရာမလို။ ငွေအတွက်လည်း မပူရ။ ဇာတ်ကားအဆင်သင့် ရမည်။ ဇာတ်ကောင် အဆင်သင့်ရမည်။ အားလုံး လက်တင်စီးများချည်းပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ စိတ်ကူးထားတဲ့ဇာတ်လမ်း ရှိသလား” ဟု ဆမ်က ပြန်မေးသည်။

“အခုလောလောဆယ် နှစ်ခုရှိတယ်၊ စိတ်ချရတဲ့ ထုတ်လုပ်သူတစ်ယောက်ရရှိပုံအတိုင်း တစ်ကားက ကောင်းဘွိုင်ကား၊ ဂယ်ရီကူးပါးနဲ့ရိုက်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်၊ နောက်တစ်

ကားကိုတော့ ဂျက်ကီဂလီဆန်နဲ့ရိုက်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အောင်မြင်နေတဲ့ မင်းသားတွေမဟုတ်လား။”

ဆမ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ဂယ်ရီကူးပီးတို့လို မင်းသားမျိုးနှင့် ရိုက်ရမည်ဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကားညှိများမဖြစ်နိုင်။ ထိုမင်းသားနှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ကြေးကြီးသည့် မင်းသားများဖြစ်သည်။

“အဲဒီဇာတ်ညွှန်းနှစ်ခု ခင်ဗျားဆီ ပို့ပေးလိုက်မယ်။ ဖတ်ကြည့်ဦးပေါ့” ဟု ခရုတ်ဒေါက်က ပြောသည်။

“စိတ်ကူးကောင်းပဲ” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

နေ့လယ်စာစားပြီး လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ သူ့ရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သည်တော့မှပင် မနက်က သတင်းစာမှာပါသည့် သတင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခရုတ်ဒေါက်က အရိပ်အယောင်ကလေးပင် မဟုတ်သည့် သူ့ သတိပြုလိုက်မိလေတော့သည်။

အခန်း(၃)

စတီဖင်က သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း မျက်လုံးပေါ်သို့ နေရောင်
ရောက်မကျအောင် လက်ဖြင့်ကွယ်ငှားသည်။ သူ့ဘေးမှာရှိနေသည့် စယ်လီနာက စကား
တွေ မောင်လောက်အောင် ပြောနေသည်။ သူ ကောင်းကောင်းမကြား။

“ရှင်စိတ်တွေ တခြားရောက်နေတယ်ထင်တယ်” ဟု စယ်လီနာက ပြောသည်။

“ဒီသဘောမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ရက်ပေါင်းတစ်
သောင်းလောက်များနေရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာပါ။ တယ်လီဖုန်းမရှိ
သူတွေမရှိဘူး။ ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိဘူး”

“ဘာမှမရှိဘဲနေရရင် ရှင်ဘယ်ပျော်မလဲ”

“ကိုယ်တော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး”

“ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲကို ရှင်သွားမှာလား”

စတီဖင်က မဖြေ။

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ရှင် နယူးယောက်မြို့ကို ပြန်တော့မယ်။
အခုကတော့ ဒီမှာအလုပ်ရှာရဦးတော့မှာပဲ”

သူက ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“မနက်က ရှင်အိပ်ပျော်နေတုန်း အားဒစ်ဖုန်းဆက်တယ်။ သူတို့အိမ်မှာ ဒီနေ့ည
ဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ်တဲ့။ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကို ဧည့်ခံတဲ့ပွဲတဲ့။ သူ့ယောက်ျား ဘော်ဘီဂေဇင်ကို ဆမ်က
သူ့ဆုတ်လုပ်မယ့် ကောင်းဘွိုင်ကားထဲမှာ ဂယ်ရီကူးပါးနဲ့အတူတူ ဒုတိယဇာတ်လိုက်အဖြစ်
ဧည့်ခံဖို့ရွေးလိုက်ပြီ။ အဲဒီကားထဲက မင်းသမီးအခန်းကလည်း ကောင်းတယ်။ ကျွန်မနဲ့ဆိုရင်

အံ့ကိုက်ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းသွားလေ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

“မသွားပါဘူး၊ ရှင်နဲ့အတူတူနေမယ်လို့ ကျွန်မ ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်တာ ရှင်မသွားရင် ကျွန်မလည်း မသွားဘူး”

စတီဖင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပြန်သည်။

“ဘော်ဘီဂေဗင်က ပြောတယ်၊ ကျွန်မ အခွင့်အလမ်းသာနိုင်တယ်တဲ့၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဆမ်က ဒီကားထဲမှာ သူ့မိန်းကလေးကို ထည့်ရိုက်လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့”

“သူ့မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“မာရီလူးဘာဇီနီလေ၊ သူ့အသံက သိပ်ဝဲလွန်းနေတယ်တဲ့၊ ဧည့်ခံပွဲကို မာရီလူး ဆမ် အတူတူလာမယ်လို့လည်း အားဒစ်ကပြောတယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

“ဘာကောင်းပြီလေလဲ”

“ကိုယ်တို့ ဧည့်ခံပွဲသွားကြမယ်”

ဘော်ဘီဂေဗင်နှင့် အားဒစ်တို့အိမ်မှာ သိပ်အကြီးကြီးတော့ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဧည့်ခံပွဲလာသည့် ဧည့်သည်များနှင့် အတော်ကလေး ကျပ်နေသည်။ အားဒစ်က အိမ်ဆီးကြိုနေသည်။

“စယ်လီနာ”

စယ်လီနာကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စတီဖင်ကို မြင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းသာအား အော်ပြောသည်။

“စတီဖင်... ရှင်လည်း ပါလာတာကိုး၊ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“မင်းရဲ့ဧည့်ခံပွဲကို ကိုယ် ဘယ်အလွတ်ခံနိုင်ပါ့မလဲကွယ်” ဟုပြောရင်း အားဒစ် ပါးကို နမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“အထဲကိုသွား အထဲကိုသွား၊ ကြိုက်ရာမှာသောက်ပေတော့”

အားဒစ်က နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်များကို ဆီးကြိုသည်။ စတီဖင်နှင့် စယ်လီနာက အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ဘားဆီသို့ သူတို့တန်းသွားသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ဘားရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။ စတီဖင်က ဝိစကိခွက်ထဲ အခန်းလယ်သို့ ပြန်လာသည်။ စယ်လီနာက တခြားအသိများနှင့် တစ်နေရာသို့ ရောက်သည်။

စတီဖင်က လသာဆောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြီး ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆမ်နှင့် သူ မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီနှင့် ဆမ်တို့ အလုပ်ဖြစ်ကြသည့် အချိန်မှစပြီး မတွေ့ရခြင်းဖြစ်လေရာ တစ်နှစ်လောက်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

ဟောလီးဝုဒ် အသိုက်အဝန်းတွင် ဆမ် သိပ်ဝင်ဆုံပုံလည်း မရ။ သူ့အဖို့ စိမ်းနေသော ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း ဘီဗာလီတောင်ကုန်းပေါ်သို့ သူ ပြေးလာသည်။ ကလေးတွေကို သည်မှာပဲ ကျောင်းထားသည်။ ကြီးမားသည့် အိမ်ကြီးတစ်

သတ်ပြီးပြီ။

ဆမ်၏ဇနီး ဒင်းနိုစ် အကြောင်းကိုလည်း သူ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဆမ်နှင့် မာရီ-
လူတို့ ပြီးနေသည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် သူစိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေသည်။ ဆမ်သည်
သည်လိုလူစားမျိုး မဟုတ်။ ယခုလို မာရီလူးနှင့် ပြီးနေသည့်အတွက် ဒင်းနိုစ် မည်သို့ခံစားနေရ
မည်နည်းဟုလည်း တွေးကြည့်မိသည်။

ဆမ်နှင့် မာရီလူး နောက်ကျပြီး ရောက်လာသည်။ အဝင်ပေါက်တွင် နှုတ်ဆက်သံ
များကို ကြားရသည်။

“ရှင် မလာနိုင်တော့ဘူးထင်ပြီး ကျွန်မ စိတ်တောင်ပူစပြုနေပြီ” ဟု အားဒစ်က
ပြောသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

စတီဖင်က သူတို့ဘက်သို့ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ လူတွေအားလုံး ဆမ်နှင့်
မာရီလူးဆီသို့ အာရုံစိုက်နေကြသည်။ ဆမ်က ပြုံးနေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးရွှဲနေသည်။
အနည်းငယ် နီနေသည်။ သည်ကိုရောက်မလာမီ အရက်အတော်အသင့် သောက်လာခဲ့ပုံ
ရသည်။

မာရီလူးက သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေသည်။ စတီဖင်က မာရီလူးကို လှမ်းကြည့်သည်။
သူ့အလှမှာ ထူးခြားသော အလှဖြစ်သည်။ အခန်းထဲသို့ သွင်းလာသည်တွင် အခြားအဖို့သမီး
များအားလုံး အလိုလို မွေးမှိန်သွားကြတော့သည်။

ဆမ်၏ဘေးမှာရပ်နေသည့် မာရီလူးသည် သူ့အလှကို သူယုံစားထားပုံလည်း ရ
သည်။ သူ့လိုမိန်းမတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် သည်လိုအလှမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်သည်ဟု
သော ယုံကြည်ချက်အပြည့် ရှိနေပုံရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆမ်၏လက်ထဲသို့ အရက်ဖန်ခွက် ထည့်ပေးသည်။ သူ
ရေငတ်နေသူလို အငမ်းမရ သောက်သည်။

“ရောမမြို့က ဖုန်းလှမ်းဆက်တာနဲ့ အချိန်မီ ထွက်မလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာ”

ဆမ်က သူ့နောက်ကျရသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြနေသည်။ ထိုအခိုက် သူတို့ကို
အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် စတီဖင်ကို မြင်သွားသည်။ စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ပစ်လိုက်
သည်။ ရုက်ကိုးရုက်ကန်းအမူအရာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်သွားသည်။

ဖန်ခွက်ထဲမှအရက်ကို ကုန်အောင်သောက်ပြီး စတီဖင်ဆီလာသည်။

“စတီဖင်”

ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသည်။ ပါး
နှစ်ဖက်ကိုလည်း နမ်းသည်။ ဥရောပတိုက်သားများ၏ အလေ့အထဖြစ်သည်။

“မင်း ဒီမြို့ရောက်နေတာ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုမပြောတာလဲ၊ တို့ တစ်ခုခုအစီအစဉ်
လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“ခဏလာတာပါဗျာ၊ အချိန်သိပ်မရလို့ပါ။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် နယူးယောက်ကို
ပြန်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တယ်လီဖုန်းလေးတော့ ဆက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်
မတွေ့တာ ကြာပြီပဲ”

“ခင်ဗျား အလုပ်များနေလို့ပါ”

“မင်းအတွက်ဆိုရင် အလုပ်မများပါဘူးကွာ၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေအတွက် အလုပ်မများပါဘူး”

ထိုအခိုက် သူတို့အနားသို့ မာရီလူးရောက်လာသည်။ ဆမ်က ဆက်ပြောသည်။

“ခါထက် မာရီလူးဘာဝီနီကို မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

စတီဖင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲတုန်းက ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏတွေ့ လိုက်ရတာပါ။ နှစ်နှစ်လောက်တောင် ကြာသွားပြီ၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် တို့ပတ်လည်မှာ လူတွေကလည်း တအားများတာပဲလေ”

“စတီဖင်ဂေါက်” ဟု ဆမ်က မာရီလူးကို နာမည်ပြောပြ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မာရီလူးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားတွေ ထုတ်လွှင့်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ညီအစ်မနှစ်ဖော် ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ကိစ္စတုန်းက ရောမမြို့ကနေပြီး ဆမ်က ရှင်နဲ့ ဖုန်းဆက်စကား ပြောဖူးသေးတယ်လေ”

စတီဖင်က စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆမ်နှင့် ဖုန်းဆက်ပြီး စကားပြောခဲ့သည့်အကြောင်း ကို ပြန်အမှတ်ရလာသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ငြိနေကြသည်မှာ ထိုအချိန် ကတည်းက ဖြစ်ရမည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ အသက်ရှူသံကြားနေရသည့် မိန်းကလေးသည် လှုပ်ပြတ်သည်။ ထိုအချိန်က ဆမ်၏အိပ်ခန်းထဲသို့ သူ ရောက်နေခဲ့သည်။

“မင်းမှတ်ဉာဏ်က အံ့ဩလောက်အောင်ကို ကောင်းပါလား”

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ မမှေ့တတ်ပါဘူးရှင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်ကလာပြီး ဆမ်ကို ဟစ်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ မာရီလူးသည် စတီဖင်နားတွင် ထားခဲ့သည်။

“ဒီတိုင်းပြည်မှာနေရတာ ပျော်ရဲ့လား”

မာရီလူးက ပြုံးသည်။

“အမေရိကန်ပြည်ကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်”

“ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလား”

မာရီလူးက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်သည်။

“ကျွန်မကို သရုပ်ဆောင်စေချင်တဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ကား ဆမ်မှာရှိနေတယ်၊ အဲဒါပြီး ရင် နောက်နှစ်ကား ဆက်ရိုက်ပေးဖို့ စာချုပ်စေချင်ကြတယ်”

“ဟန်ကျတာပေါ့၊ ဘာကားပါလိမ့်”

မာရီလူးက မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသို့င်ကားပါ၊ ရှင် ဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ကောင်းသို့င်ကားမှာ ကျွန်မ ဝင်ရိုက် ဖို့လေ၊ ဇာတ်ညွှန်းသိပ်ကောင်းတာပဲလို့ ဆမ်ကပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ဂယ်ရီကူးပါးနဲ့ တွဲရမှာ”

စတီဖင်က အခန်းတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ စယ်လီနာက သူတို့ကို လှည့် ကြည့်နေသည်။ စတီဖင်မှာ ချက်ချင်းပင် စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။ သည်ရုပ်ရှင်ကားတွင် ပါဝင်ရိုက်ခွင့် မရနိုင်တော့သည့်အကြောင်း ယနေ့ည စယ်လီနာ မသိပါစေနှင့်ဟုဘာ မှော် လင့်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ ကျွန်မမှာ ကြွေးတင်နေတယ်”
စတီဖင် လန့်သွားသည်။ သူ့စိတ်က တခြားရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ရမယ်... ဘာအတွက်ပါလိမ့်”

“ကျွန်မတို့ ရောမမြို့မှာ ရှိနေကြတုန်းကလေ။ ဆစ်ကို ရှင်သာ မတိုက်တုန်းခွဲရင်
အဲဒီရုပ်ရှင်ကား ကျွန်မတို့ ရိုက်ဖြစ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု မာရီလူးက ရှင်းပြသည်။

“ရိုက်ဖြစ်မှာပါပဲလေ”

သူတို့ဆီသို့ ဆစ် ပြန်ရောက်လာသည်။ မာရီလူး၏လက်မောင်းကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
ဆုပ်ကိုင်သည်။

“တို့သွားကြမှဖြစ်မယ်။ နောက်ထပ်ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါမယ်လို့
ထတိပေးထားတယ်”

စတီဖင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးကမူ စယ်လီနာထံသို့သာ ရောက်နေ
သည်။ စယ်လီနာက သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ သူက မျက်ရိပ်ပြပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး ဆစ်၊ မင်းသမီးကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားကို တွေ့ပေးချင်လို့”

သူ့ စတီဖင်က ဖမ်းတားသည်။

စယ်လီနာက သူတို့ဆီလာသည်။ ဆစ်က လှည့်ကြည့်သည်။

“စယ်လီနာ... ဆစ်ဘင်ဂျမင်နို မင်းကို တွေ့ပေးချင်လို့ ဆစ်... သူက စယ်လီနာ
စစ်ရာ၊ ခင်ဗျားရိုက်နေတဲ့ ကောင်းဘွိုင်ကားထဲမှာ သူ့ကိုထည့်သုံးမယ်ဆိုရင် သေသေချာချာ
ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဆစ်က သူ့ကိုပြန်ကြည့်သည်။

“အဲဒီအတွက် ဇာတ်ကောင်ရွေးပြီးသွားပြီ၊ မနက်ဖြန် ကြေညာတော့မှာ၊ မာရီလူး
ဆုပ်ဆောင်မယ်လေ”

ဆစ်က စယ်လီနာကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်နဲ့တော့ မင်းလာတွေ့ပါဦး၊ ကျုပ် ရိုက်ဖို့စီစဉ်နေတဲ့ တခြားကား
တွေမှာ မင်းကိုသုံးလို့ ရချင်ရနိုင်မှာပါ”

ဆစ်၏ခေါင်းကိုကျော်ပြီး မာရီလူး၏မျက်လုံးများကို စတီဖင်က ကြည့်သည်။ ထို
မျက်လုံးများသည် အေးစက်ပြီး စိမ်းလွဲနေသည်။ ညဘက်တွင် မြင်တွေ့ရသော အသားစား
အာရုံစိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများလို စိမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

စတီဖင်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

သို့သော် မာရီလူးက သူ့ကို ပြန်ပြုံးမပြပါ။

ထိုသို့ပြုံးမပြခြင်းသည် စစ်ကြေညာလိုက်သည့် သဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒါကို စတီဖင် သိသည်။

မာရီလူးသိသည်။

ဆစ်ကတော့ ဘာမှမသိ။

အခန်း(၄)

လိမ်ခံကားကြီး၏ နောက်ခုံမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဆမ်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒေ့ဖ်ဒိုင်းမွန်းရဲ့အိမ်ကို မောင်း”

“မမောင်းနဲ့၊ ကျွန်မကို ဟိုတယ်ပြန်ပို့” ဟု မာရီလူးက ပြောသည်။

“တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ပါကွယ်၊ အိမ်အပြန်မှာ ခဏဝင်လာခဲ့ပါမယ်လို့ ဒေ့ဖ်ကို ကတိပေးထားပြီး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“မသွားဘူး၊ ရူးကြောင်ကြောင် ဧည့်ခံပွဲတွေတက်ရတာ စိတ်ကုန်လွန်းလို့” ဟု မာရီလူးက ဇွတ်ငြင်းသည်။

“ဒါပေမယ့် အခုဟာက အရေးကြီးတယ်ကွ၊ မင်းနောက်ရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်နှစ်ကားအတွက် ဒေ့ဖ်က ငွေထုတ်ပေးမှာ”

“အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် ဟိုတယ်မှာ ကျွန်မကို ချထားပေးခဲ့၊ ပြီးရင် ရှင်တစ်ယောက်တည်းသွား”

မာရီလူးက ထိုင်ခုံတစ်ဖက်စွန်းသို့ ရွှေ့သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး ဥဒဟိုမောင်းသွားနေသည့် ကားများကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဟိုတယ်ကိုသာ မောင်းပေတော့” ဟု ဆမ်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောသည်။

ဆန်းဆက်ဘူလဲဗားလမ်းမကြီး ရောက်သည်အထိ သူတို့ ငြိမ်နေကြသည်။ ကားတင်္ကောင်ပေါ်သို့ စတင်လာသည်။ ပြီးတော့ လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့ ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေသည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ” ဟု ဆမ်က နောက်ဆုံးတွင်မှ မေးသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ညနေတုန်းက မင်း အကောင်းကြီးပဲ”

မာရီလူးက ဘာမှပြန်မဖြေ။

ဟိုတယ်နားရောက်သည်အထိ သူတို့ စကားမပြောဖြစ်ကြပြန်။ မီးရောင်မှိန်မှိန် ထလေးများကို မြင်နေရသည်။ မာရီလူးက သူ့ဘက်လှည့်လာသည်။

“ရှင် ဒီည ကျွန်မဆီမှာနေမှာလား”

“မနေဘူး” ဟုပြောရင်း ခေါင်းခါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒုက္ခပဲကွာ၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း အပြင်မှာ ငါ တစ်ညနေပြီးပြီလေ၊ ဒီလို တစ်ည နေရတာတောင် ဒင်းနစ်ကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြရတယ်၊ ကိုယ်ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိသွားရင် ကိုယ့်ကို သူ့သတ်လိမ့်မယ်”

“အခုအချိန်အထိ သူမသိသေးဘူးဆိုရင် တော်တော်တုံးတာပဲ” ဟု မာရီလူးက ပြောသည်။ အထင်သေးသည့် လေသံမျိုးပေါ်အောင် တမင်လုပ်ပြောသည်။

ဆစ်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ရှင်တို့ အမေရိကန်ယောက်ျားတွေဟာ သိပ်သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တယ်၊ မကွာရှင်း ပြတ်စဲနိုင်တာကိုတော့ ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါတယ်၊ အကြောင်းပြစ်ရာတွေ အများကြီး ခြံနေတာမဟုတ်လား၊ ပစ္စည်းခန်းတို့၊ အမြတ်တော်ကြေးတို့၊ ဒါပေမယ့် နစ်ကိုဆိုရင် ကျွန်မက ခေါ်လို့များတော့ တစ်မိနစ်တောင် ဆိုင်းမနေဘူး၊ ကျွန်မဆီကို တစ်ချက်တည်း ရောက်လာ တော့တာပဲ”

“ဒါဟာ ဥရောပနိုင်ငံ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဒီမှာက တစ်မျိုး၊ ဒါမျိုးကို ဒီမှာလက်မခံဘူး” ဟု ဆစ်က ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မက ရှင်မလာမချင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရမှာပေါ့လေ”

ဆစ်က မာရီလူး၏ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် အသာအယာသပ်သည်။ မာရီလူးက သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

မာရီလူး၏လက်သည်းဖြင့် ခြစ်မိသောကြောင့် သူ့လက်ခွဲတွင် သွေးစို့သွားသည်။ သူက သွေးများကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ယူလိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်နေမိမှန်းမသိဘူး၊ ရှင်ဟာ သူ့နဲ့မတူဘူးလို့ နစ်ကိုက ကျွန်မကို ပြောဖူးတယ်၊ ကျွန်မအပေါ် သူ ဂရုစိုက်သလို ရှင် ဂရု စိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ရှင်က ကျွန်မကို အသုံးချချင်တာပဲရှိတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဆစ် ဒေါ်ပွသွားသည်။

“ဘာအသုံးချမှာလဲ၊ ရုပ်ရှင်တစ်ကားမှာ သရုပ်ဆောင်ခ ငါးသိန်းရအောင် ငါ လုပ်ပေးနေတာဟာ မင်းကို အသုံးချနေတာလား၊ မင်း ဒီကိုရောက်လာတာ အကြောင်းတစ်ခု ပဲရှိတယ်၊ ပိုက်ဆံရနိုင်မယ့် ဘယ်နေရာကိုမဆို မင်းသွားတယ်၊ ဒါပဲ”

မာရီလူးက ချက်ချင်း အငိုရပ်လိုက်သည်။ ဆစ်သည် သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဒေါသ တကြီး မအော်ငေါက်ခဲ့ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ်က အမူအရာလည်း ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

“ရှင်သူငယ်ချင်းကြောင့် ကျွန်မ အခုလိုဖြစ်ရတာ” ဟု မာရီလူးက ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီကလူ၊ ကျွန်မကို သူကြည့်တဲ့ပုံ မြင်တာနဲ့ ခံတယ်၊ ကျွန်မကို သူ သဘောမကျဘူး”

“မင်းမှားနေပြီ၊ စတီဖင်ဟာ မင်းကို သိပ်သဘောမကျတဲ့လူ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို သူ သဘောမကျဘူး၊ ကျွန်မပြောရဲတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့မင်းသမီးတို့ လှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်မအစား သူတို့သုံးပါးလို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောရတာလဲ”

“ဒီကားမှာ မင်းသရုပ်ဆောင်မယ်ဆိုတာ သူ့မှမသိဘဲ”

“သိတယ်၊ သူ့သိတယ်၊ ရှင်ပြန်မလာခင် သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြောပြထားပြီး သား၊ ဒီကြားထဲက ဟိုမိန်းကလေးကို လှမ်းခေါ်ဖြစ်အောင် ခေါ်သေးတယ်”

ဆမ်က ငြိမ်နေသည်။

“သူဟာ ရှင်မိန်းမရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လို့နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မအပေါ် သူ ဒီလိုဆက်ဆံတာ”

“ဘယ်လိုဆက်ဆံတာလဲ”

“ကျွန်မကို ကြေးစားလို ဆက်ဆံတာလေ၊ သူနဲ့ နောက်ထပ်မတွေ့ချင်တော့ဘူး” ဟုပြောရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

ဆမ်ကလည်း ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့အနားမှာ သွားရပ်သည်။

“မင်းမှားနေတာ သေချာပါတယ်၊ စတီဖင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“သူဟာ ရှင်မိတ်ဆွေပဲ၊ ကျွန်မ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ ယောက်ျားမိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မိန်းမတစ်ယောက်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဝင်လုပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“နောက်တစ်ခေါက် သူ ဒီမြို့ကိုရောက်လာရင် မင်းနဲ့အတူတူ နေ့လယ်စာစားဖြစ်အောင် ကိုယ်စီစဉ်ပေးမယ်၊ ကိုယ်တို့ သုံးယောက်တည်းပေါ့၊ အဲဒီအခါကျရင် မင်းမှားကြောင်း သဘောပေါက်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ”

မာရီလူးက သူ့ကို ပါးထိုးပေးပြီး ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဟိုတယ်ထဲမှာ သူ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဆမ်က ရပ်ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ကားထဲသို့ သူပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာထဲမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့တစ်ခုပဲ သူ့စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ကို ဒင်းနိုစ် စောင့်မနေပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ယနေ့ညအကြောင်း လိမ်ညာပြောနေရဦးမည်။

ကားသံကြားသောအခါ ဒင်းနိုစ် အိပ်ရာပေါ်ရောက်နေသည်။ ဖတ်လက်စ၊စာအုပ်
အားဖြင့် နားထောင်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံနှင့် အပေါ်တက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရ
သည်။ ခပ်မြန်မြန်မီးပိတ်ပြီး စောင်ခြုံလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ အပြင်မှ မီးရောင်ဝင်လာသည်။ ဒင်းနိုစ်က မျက်လုံး
နှိတ်ထားသည်။ အသက်မှန်မှန် နှူနေလိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ ခြေသံမကြားအောင် သူ
ဝင်လာသည်။ ဒင်းနိုစ်ကို ငွဲကြည့်နေသည်။ ဒင်းနိုစ်က ငြိမ်နေသည်။

သူ ပြန်လှည့်သွားသည်။ အဝတ်လဲသံ ကြားရသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။
ခဏကြာတော့ တစ်ဖက်ခန်းထဲမှာအိပ်ရန် ဝင်သွားသည်။

ဒင်းနိုစ်က ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအုပ်ပြီး ငိုပစ်လိုက်သည်။ တိုးတိတ်သည့်ငိုသံ
မြင်ပါသည်။ ဟောလီးဂျစ်ကို သူ့ အမုန်းကြီး မုန်းလိုက်မိပါသည်။

အခန်း(၅)

“ဒီစတူဒီယိုမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဇာတ်ကားတစ်ကား စရိုက်မယ်၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ငါထုတ်လုပ်တဲ့ ခုနှစ်ကားမြောက်ပါ၊ ဟောလီးဝုဒ်ထဲ ရောက်တာ နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါလောက်ကားတွေ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ မဆိုးဘူးပေါ့နော်” ဟု ဆမ်က အားတက်သရော ပြောပြနေသည်။

“မဆိုးပါဘူး” ဟု စတီဖင်က ပြောသည်။ စားပွဲတစ်ဖက်ခြမ်းမှာထိုင်ရင်း ဆမ်က ကြည့်နေသည်။

“ဒါထက် သောက်စရာအရက် ဒီမှာဘာရှိသလဲ”

ဆမ် မျက်နှာဖျက်သွားသည်။

“အေးကွာ . . . အဲဒါတစ်ခုတော့ ငါလိုသွားတယ်၊ ရုံးကထွက်လာကတည်းက ဒီအကြောင်း ကြိုတင်စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာတော့ ဘီယာပဲရနိုင်တယ်၊ စောစောရောင်ချင်တာနဲ့ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်လာတာ၊ မာရီလူးလည်း နားချိန်မှာ တို့နဲ့အတူ နေ့လယ်က လာစားလိမ့်မယ်လေ”

“ဘီယာ ရနိုင်မလား”

ဆမ်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“မစ္စတာဂေါက်အတွက် ဘီယာပေးပါ”

ပြီးတော့ စတီဖင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြန်သည်။

“မင်းဖုန်းဆက်တဲ့အတွက် ငါဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ မာရီလူးအကြောင်း မင်း သိချင်တယ်၊ သူဟာ သိပ်နာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသမီးဖြစ်နေပေမယ့် အလွန်စိတ်ကောင်းရှိတယ်” စားပွဲထိုးက ဘီယာ လာချပေးသည်။

“သူ့ရိုက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားက ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ တက်သုတ်နှင့်ရတာတွေကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ၊ ဝယ်ရိ
တူးပါးက အဆင်မပြေတဲ့အကြောင်းကလေးတွေကြောင့် မရိုက်နိုင်ဘူးလေ၊ တို့တော့ ဒုတ
ရောက်ကုန်ပြီလို့ ငါ့ထင်နေတာ၊ ကံအားလျော်စွာ ဂျက်ကလောနဲ့ ရိုက်ဖြစ်တယ်၊ မာရီလူး
သိပ်တော်တာပဲ၊ သရုပ်ဆောင်တာ အဆင့်အတန်းသိပ်မြင့်တယ်၊ အလျင်ကားတွေနဲ့ မတူဘူး”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဒင်းနိစ်နဲ့ ကလေးတွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား” ဟု စတီဖင်
က လှမ်းမေးသည်။

“ဒင်းနိစ် နေကောင်းပါတယ်၊ ဒီအရပ်မှာ သူတို့ နေသားထိုင်သား ကျနေကြပြီ၊
ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့ကတော့ ဒီနေရာဟာ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ၊ မင်းမြင်ပါ
လိမ့်မယ်”

“ဇာလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“တွေ့ရမှာပေါ့၊ တစ်ညသက်သက် ချိန်းပေးမယ်လေ၊ အိမ်ကို မင်း ညစာလာစားပေါ့၊
မင်းကြိုက်တတ်တဲ့ဂျူးဟင်း ဒင်းနိစ်ကို ချက်ခိုင်းထားမယ်”

“ဟား.. ဟား.. ကြားရရုံနဲ့တောင် သွားရည်ကျလာပြီဗျာ”

အဝင်ပေါက်ဆီမှ အသံများကြားရသည်။ မာရီလူး ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း
လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် စတီဖင်က သိနေသည်။ အဝင်ဝမှာ သူ ခဏဆိုင်းနေသည်။ အော်တိုများ
ကို လက်မှတ်ထိုးပေးနေရသည်။ ပြီးတော့မှ သူတို့စားပွဲဆီသို့ လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က
ဆိုင်ရာမှ ထကြသည်။

ဆစ်က ဘေးဖယ်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် မာရီလူးထိုင်သာအောင်
နေရာပြင်ပေးသည်။

“မင်းသိပ်လှနေတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

“မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းထားရတာ စိတ်ပျက်လွန်းလို့”

ပြီးတော့ စတီဖင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဂေါက်”

စတီဖင်က မာရီလူးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ဂုဏ်ယူပါတယ် မစ္စတာဒီနို”

“ထုံးတမ်းစဉ်လာကြီးတွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့လေ၊ ကျွန်မကို မာရီလူးလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ကိုယ့်ကိုလည်း စတီဖင်လို့ ခေါ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

မာရီလူးက စတီဖင်၏ ဘီယာခွက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒါ ဘီယာတွေလား”

စတီဖင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မ ရေငတ်လိုက်တာ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

စတီဖင်၏ဘီယာခွက်ကို ကောက်ယူသောက်သည်။ ဘီယာခွက်ကိုပြန်ချရင်း သက်

ခြင်းခိုက်သည်။

“တစ်မနက်လုံး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရတာ၊ ပုလိက်တဲ့နေကလည်း လွန်ပါရော” ဟု ညည်း

ညည်းညူကျလေး ပြောသည်။

ဆစ်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဘိယာနှစ်ခွက်ပေး၊ အား... သုံးခွက်သာပေးကွာ၊ မထူးတော့ပါဘူး၊ အစားအသောက် ရှောင်နေရတာ တယ်ဒုက္ခကြီးတာပဲ”

နေ့လယ်စာစားကြတော့ မာရီလူးက ဟုတ်တိပတ်တိမစား။

“ရှင် ဒီမြို့မှာ အနေတော်တော်များသလား” ဟု မာရီလူးက စတီဖင်ကိုမေးသည်။

“ဆိုပါတော့ ကိုယ့်အချိန်တွေ တစ်ဝက်လောက်က ဒီမှာကုန်နေတာပဲ၊ ကိုယ့်နဲ့ကိုဒီမှာပြောင်းဖွင့်ရင်တောင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်”

စားပွဲထိုး ရောက်လာသည်။

“ရှင်နဲ့က ဖုန်းလွှမ်းဆက်နေပါတယ် မစ္စတာဘင်ဂျမင်၊ တယ်လီဖုန်း ဒီကိုယူလာဖူးရမလားရှင်”

ဆမ်က ခေါင်းခါသည်။

“နေပါစေ၊ ဟိုမှာပဲ လာပြောတော့မယ်၊ ဖုန်းယူလာနေရင် ကြာနေပါဦးမယ်” ဟု ပြောကာ ဆမ် ထလိုက်သွားသည်။

ဆမ် ထသွားပြီး ဖုန်းစကားပြောနေသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်နေသည်။

“သူ အရမ်းအလုပ်လုပ်တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မနားဘူး” ဟု မာရီလူးက ပြောသည်။ စတီဖင်က တစ်စုံတစ်ရာပြန်မဖြေဘဲ မာရီလူးကို ကြည့်နေသည်။

“ရှင်ရော အဲဒီလိုပဲ အလုပ်လုပ်သလား”

စတီဖင်က ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရတော့မှာပဲ”

“ဖြေပုံက ဥရောပဘား ဆန်လိုက်တာ”

“ဒါလောက် အလုပ်မလုပ်ဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှောင်လို့မရတာတွေ ပေါ်ပေါ်လာတတ်တယ်”

“ရှင်တို့အားလုံးဟာ သိပ်အမေရိကန်ဆန်တာပဲ၊ အလုပ်ကိုပဲ ပထမဦးစားပေးတယ်၊ အချိန်သာကုန်သွားရော ရှင်တို့ ဘယ်တော့မှ မပင်ပန်းဘူး၊ နောက်ထပ်အလုပ်ပေါ်လာရင် ထဲလုပ်ပြန်တာပဲ”

စတီဖင်က ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း သဘောကျသည့် အမူအရာမျိုးတော့ သူ မျက်လုံးထဲမှာ ပေါ်မလာပေ။

“ကိုယ်ကတော့ ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး”

မာရီလူးကလည်း ပြန်ပြုံးသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာလည်း ပျော်ရွှင်သည့်အရိပ် မရှိ။

“ကျွန်မကို ရှင် သဘောမကျပါဘူး” ဟု မာရီလူးက ရုတ်တရက် ပြောသည်။ မေးခွန်းထုတ်သည့်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့စိတ်ထဲရှိသည်ကို ဖွင့်ပြောသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ဒီလိုမပြောဖူးပါဘူး”

“ကျွန်မအင်္ဂလိပ်စကားက သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒီလိုပြောရင် ပိုမှန်မလားမသိဘူး၊ ကျွန်မကို ရှင် လက်မခံနိုင်ဘူးလို့လေ”

“ဒါလည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါက ကိုယ့်တိစ္ဆာမဟုတ်ဘဲ”

“ရှင်ဟာ သိပ်အမေရိကန်ဆန်တယ်၊ သိပ်မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ဟာ သူ့စိတ်ဆွေ

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မဟာ သူ့အတွက် သိပ်မကောင်းလှတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ချင်ထင်နေ
တယ်”

“မင်းကရာ ကောင်းလို့လား”

“ကျွန်မတော့ ကောင်းတယ်ထင်တာပဲ၊ နေရာအတော်များများမှာပေါ့လေ၊ သူ့
အလုပ်အတွက်ဆိုပါတော့၊ နောက်ပြီးတော့ ဘာခေါ်မလဲ၊ သူ့ရဲ့ အတ္တစိတ်အတွက်ရာ
ဆိုပါတော့”

စတီဖင်က ဘာမှပြန်မဖြေ။

“တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မလို မိန်းကလေးမျိုး
နဲ့နေဖို့ လိုအပ်တယ်၊ တခြားမင်းသမီး ပေါက်စကလေးတွေနဲ့စာရင် ကျွန်မဟာ သူ့အတွက်
ပြီးကောင်းတယ်၊ မင်းသမီး ပေါက်စကလေးတွေ၊ ဇာတ်ရံမင်းသမီးကလေးတွေကျတော့
သူ့ဆီကပဲ ရသမျှ အကုန်ခွာယူသွားကြမှာလေ၊ ကျွန်မကတော့ သူ့ဆီကရယူသလောက်
သူတို့ပြန်ပေးတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ အတူတူနေတဲ့အခါမှာ သူ့ဟာ တကယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားတယ်”

“သူ့ဟာ အမြဲတမ်း တကယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဆမ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့်
နီရဲနေသည်။

“အလကားကောင်တွေ၊ တို့ညစာစားဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရတော့မယ်၊ ဒါရိုက်တာနဲ့
စာရေးဆရာက ဇာတ်ညွှန်းပေါ်မှာ အငြင်းပွားနေကြတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီည သူတို့နဲ့တွေ့ပြီး
ညီနိုင်းပေးရမယ်၊ ဇာတ်ကားက မနက်ဖြန်စ၊ ရိုက်တော့မှာ” ဟု ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း
ပြောသည်။

“အိုး... ကျွန်မက အစီအစဉ်တွေအားလုံး လုပ်ထားတာ၊ အီတလီအစားအစာ
တွေ ဒီနေ့ ချက်မလို့” ဟု မာရီလူးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်သဖြင့် ပြောသည်။

ဆမ်က “သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စတီဖင်ကို ကြည့်သည်။

“ငါ တစ်ခုစိတ်ကူးမိတယ်၊ မင်း မာရီလူးနဲ့အတူတူ ညစာသွားစားပါလား၊ ငါ့ကိစ္စ
ဆမ်စောစောပြီးသွားရင် မင်းတို့ဆီကို တန်းလာခဲ့မယ်လေ”

“စတီဖင်မှာ တခြားအစီအစဉ်တစ်ခုခု ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့” ဟု မာရီလူးက ပြော
သည်။ သူ့လေသံထဲတွင် စိန်ခေါ်သည်လေသံမျိုး သိသိသာသာ ပါနေသည်။

“ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိပါဘူး”

ဆမ်၏မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“ကောင်းတယ်၊ သူ့ချက်တဲ့ အီတလီဟင်းတွေကို မင်းမစားရသေးဘဲနဲ့တော့ တကယ့်
အီတလီအစားအစာကို စားဖူးတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်ထားပြီးသားပါဗျာ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာကို
သွားမှာလဲ”

“ညရှစ်နာရီတိတိ၊ ဘန်ဂလိုနံပါတ်သုံး၊ ဘီဗာလီဟေးလ်ဟိုတယ်” ဟု မာရီလူးက
ပြောသည်။

“ပိုလွယ်သွားတာပေါ့၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီဟိုတယ်မှာပဲ တည်းနေတာ”

မာရီလူးက ထိုင်ရာမှထ၊သည်။
 “ရုပ်ရှင်ပြန်ရိုက်ဖို့ အချိန်စေ့သွားပြီ”
 ထွက်သွားသော မာရီလူးကို သူတို့နှစ်ယောက် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ
 ဆမ်က စတီဖင်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။
 “သူဖိတ်တာကို မင်းမငြင်းလိုက်တဲ့အတွက် ငါ သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်ကွာ၊ ကလေး
 မလေးက သူ့ကို မင်း သဘောမကျဘူးလို့ ထင်နေတာ မင်းသိသလား”

လေအေးစက် တပ်ဆင်ထားသော အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ သူထွက်လာသည်။
 အပြင်မှာ အပူရှိန် ရှိနေသေးသည်။ ပန်းနံ့များသင်းနေသည့် လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း
 သူ လျှောက်လာသည်။

ဘန်ဂလိုနံပါတ်သုံးသည် ရုံးများအလွန်မှာ ရှိသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း
 တက်လာခဲ့ပြီး တံခါးခေါင်းလောင်းကို ခေါက်သည်။

ခဏကြာတော့ တံခါးဖွင့်သွားသည်။ ဆံပင်နက်နက်နှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်
 အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို တလေးတစား နှုတ်ဆက်သည်။

အတွင်းမှာ အနည်းငယ်အေးသည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးများကို သူလှမ်းကြည့်
 သည်။ အားလုံးဖွင့်ထားသည်။

ပြတင်းပေါက်နားမှ သူပြန်အလှည့်တွင် အခန်းထဲသို့ မာရီလူး ဝင်လာသည်။
 “လေအေးစက်ဖွင့်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မချက်တဲ့ဟင်းတွေကို စားလို့မရဘူး
 အရသာ ပျက်သွားတတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အအေးမိကုန်နိုင်တာပေါ့”
 မာရီလူးက သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ “ဟုတ်ပါတယ်”
 ဟု တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းပြောသည်။

“ဆောရီးပဲ၊ ကိုယ် ရယ်စရာပြောတာပါ” ဟု စတီဖင်က ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်ရ
 သည်။

မာရီလူး ပြုံးလာသည်။
 “အမေရိကန်ဟာသတွေကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားမလည်သေးဘူး”
 “နောက်တော့ နားလည်သွားမှာပါ၊ အချိန်တော့ယူရတယ်”
 “ရှင့်တုတ်အကျီ ကျွန်မတို့ပေး”

ရိုးရိုးချည်အကျီကို မာရီလူးဝတ်ထားကြောင်း သူ သတိထားလိုက်မိသည်။ ဈေးမှာ
 သွားဝယ်လျှင် သုံးဒေါ်လာထက် ပိုပေးရမည်မဟုတ်သော အပေါစားဖြစ်သည်။ မိတ်ကပ်
 လည်း လိမ်းခြယ်ထားခြင်းမရှိ။

သူ သက်ပြင်း မသိမသာခွိုက်လိုက်သည်။ ဘာပဲဝတ်ထားထား အကြောင်းမဟုတ်
 ပါ။ သူသည် မိန်းမအစစ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူကမ်းပေးသည့် ကုတ်အင်္ကျီကို မာရီလူးက ချိတ်မှာသွားချိတ်သည်။

“အဲဒီဘားမှာ ကြိုက်ရာသာ စပ်သောက်ပေတော့၊ လည်စည်းပါ ဖြုတ်လိုက်ဦးလေ၊

အွန်မ မီးဖိုထဲ ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်”

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည့် မာရီလူးကို သူ့ကြည့်နေလိုက်သည်။ လည်စည်းကို ဖြုတ်ပြီး ဘားရုံရာသို့ လာခဲ့သည်။ စကော့ဝီစကီနှင့် ရေရောနေတုန်း မီးဖိုထဲမှအသံကို ကြားရသည်။

“မူးအောင်မသောက်နဲ့နော်၊ တော်တော်ကြာ စားလို့မပြန်ဘဲ နေဦးမယ်”

“မပူပါနဲ့၊ ကိုယ် အခုမှ တစ်ခွက်ပဲ ရောရပါသေးတယ်” ဟု သူကလည်း ပြန်အော် ပြောလိုက်လေသည်။

အခန်း(၆)

စတီဖင်က ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပစ်မှီချလိုက်သည်။ သူ အတော် ဝိုက်လေးသွားသည်။

“မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ၊ ကိုယ် အများကြီး စားပစ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်မလောက် မများပါဘူးလေ”

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး ဝင်လာသည်။ မာရီလူးက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန်းကို သွားကြရအောင်”

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။ မာရီလူးက သွား ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်ကဆက်သူမှာ ဆမ်ဖြစ်သည်။ သူနားထောင်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန်မှပေါ့”

စတီဖင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆမ်က ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”

စတီဖင်က ဖုန်းကိုလှမ်းယူသည်။ ဆမ်၏အသံကို ကြားရသည်။

“ငါ ဒီမှာ မပြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ဆီ မလာနိုင်တော့ဘူး၊ အိတ်ထဲ

ဟင်းတွေ ကောင်းကြောင်း ငါပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒီမှာ မင်း ဘယ်လောက်ကြာဦးမလဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ထပ်တွေ့ချင်သေးတယ်၊ စိတ်ထဲ ကလေးတွေ ရှိနေလို့”

“သုံးလေးရက် နေဦးမှာပါ”

“မနက်ဖြန်တော့ ငါအလုပ်များနေလိမ့်မယ်၊ သန်ဘက်ခါဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”
ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခင်ဗျားအတွင်းရေးမှူးကို ကျွန်တော့်ရုံး
ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်လေ”

“ကောင်းတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

စတီဖင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာအတွက်လဲ”

“ငါ့ကောင်းမလေးအပေါ် မင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလို့ပါ၊ အဲဒီအတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆမ်က ဖုန်းချသွားသည်။ စတီဖင်က မာရီလူးရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ မာရီလူးက
ဘားနားမှာ ရပ်နေသည်။ အရက်နှစ်ခွက်ကိုင်ပြီး သူ့ဘက်လှည့်လာသည်။ သူ့ကို တစ်ခွက်
ထွမ်းပေးသည်။ မာရီလူး၏လက်များ တုန်နေကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်” ဟုပြောရင်း မာရီလူးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊ တစ်နေကုန် နေပူကြီးထဲမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်၊
ပြီးတော့ အိမ်ပြန်လာပြီး ချက်ရပြုတ်ရသေးတယ်၊ ကိုယ်ပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဒါမှ
မင်း အနားယူလို့ရမှာ”

“မပြန်ပါနဲ့... မပြန်ပါနဲ့” ဟု တားသည်။

“မင်း အိပ်ရာထဲမှာ နားနေလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပေါ့”

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်၊ ဟင်းတွေက ကျွန်မချက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတယ်
က လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြီး ချက်ခိုင်းတာပါ၊ သူက ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာချက်သလို
ကောင်းကောင်း ချက်တတ်တယ်လေ”

“နောက်နေတာလားကွာ”

“ရှင် အံ့ဩသွားပုံရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အံ့ဩသွားရတာလဲ၊ ဒါဟာ ဟောလီးဝုဒ်လေ၊
မြင်နေရသလို ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ အစစ်ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး”

စတီဖင်က ဘာမှမပြော။

“ကျွန်မ ဘာမှမချက်တတ်ဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မသင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ကျွန်မ ဆယ့်လေးနှစ်
အသက်အရွယ်တုန်းက ကျွန်မတို့ရဲ့ မာစာလာမြို့ကို ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ရောက်လာ
တယ်၊ ကျွန်မကို သူတွေ့သွားတယ်၊ ကျွန်မက ဆယ့်လေးနှစ်သမီးဆိုမေမယ့် လူကောင်ကတွေး
တယ်၊ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အဲဒီဒါရိုက်တာနဲ့အတူတူ ရောမမြို့ကို ကျွန်မ လိုက်သွား
တယ်၊ ကျွန်မအဖေလည်း ပျော်သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မအပြင် သူ့ကျွေးရမယ့်
အိမ်ပေါက်တွေက ခုနှစ်ပေါက်တောင် ရှိနေတာကိုး”

သူ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းသွားသည်။

“ကျွန်မတို့ အိတ်လီလူမျိုးတွေဟာ ရှင်တို့ထင်ထားသလို ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
သိပ်အယူသည်းကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင် လိုင်လာငွေ တစ်သောင်းလောက်

အတွက်နဲ့လည်း ဂုဏ်သိက္ခာ အပျက်ခံချင်ခံကြတာပဲ”

လိုင်လာတစ်သောင်းဆိုသည်မှာ ဒေါ်လာနစ်ဆယ်ထက်ပင် နည်းနေသေးသည်။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု နောက်ဆုံးတွင် သူကလှမ်းပြောသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မအဖေပြောတဲ့ စကားတစ်ခုရှိတယ်၊ ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်ကိစ္စမှာမဆို သူတန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိတာချည်းပဲတဲ့၊ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာမှာလည်း သူတန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိတာပဲတဲ့၊ အဲဒီသင်ခန်းစာကိုယူပြီး ကျွန်မဘဝခရီးကို လျှောက်နေတာ၊ အဲဒီဒါရိုက်တာနဲ့ တွေ့ပြီးတော့လည်း တခြားလူတွေနဲ့ ထပ်တွေ့ပါတယ်၊ အခုတော့ ဆန်နဲ့ တွေ့နေရပြန်ပြီပေါ့ လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်”

မာရီလူး၏မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များကို သူ့မြင်နေရသည်။

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သူ့ကို မင်းချစ်နေပြီလား”

မာရီလူးက စတီဇင်ကို မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

“မချစ်ပါဘူး၊ ရှင်ဆိုလိုတဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ မချစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်မနည်း ကျွန်မဟန်နဲ့ ကျွန်မချစ်တယ်၊ သူ့ကိုလေးစားတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုနေနေတာလဲ၊ မင်း ဒီလိုဆက်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး လေ၊ အခု မင်းဟာ သိပ်ကိုအောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ မင်းသမီးဖြစ်နေပြီပဲ”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်း ပြောကြည့်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါတို့ ကျွန်မ မယုံဘူး၊ ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကျွန်မအနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်ရှိမနေရင် ကျွန်မ ကျဆုံးသွားမှာကို ကြောက်တယ်”

“ဒါ မမှန်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါဟာ ဘယ်သူကမှ လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်တာပဲ၊ ကင်မရာရေ့မှာ မင်းရပ်တယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရပ်တယ်၊ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ တခြားလူမရှိဘူး၊ တခြားလူကြောင့် ရပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘာသာမင်း ရပ်တာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေတာ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက မြင်နိုင်အောင် ဖိတ်တားပေါ်မှာ မင်းရပ်နေတယ်၊ အဲဒါဟာ မင်းပဲ”

မာရီလူးက သူ့ဆီသို့ ဖန်ခွက်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ အင်မတန်စိတ်ကောင်းရှိပြီး သနားကြင်နာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ စတီဇင်ဂေါက်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းဟာ အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ အိတ်လီမလေး၊ နောက်ပြီးတော့ ဟင် တွေဟာ မင်းချက်တာ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ကိုယ်စားဖူးသမျှထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံး အိတ်လီအစားအစာပဲ”

“ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မယုံတယ်၊ ရှင်မှာ မိန်းမရှိသလား”

“မရှိဘူး၊ ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ကွာရှင်းလိုက်တာလား”

“ဆုံးသွားတာ”

“အိုး...”

ကြင်နာသည့်အမူအရာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။

“သူကို ရှင်ချစ်သလား”

စတီဖင် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။

“ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အစက ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး၊ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားမှ သိတာ”
မာရီလူးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ အချိန်တုန်းကတော့ ဘာမှ
လွန်သွားတော့မှသာ သိစမြဲပဲ”

စတီဖင်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးသွားပြီ၊ ကိုယ်သွားတော့မှပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကင်မရာ
မင်း လှလှပပလေး ရပ်နေနိုင်ဖို့ လိုသေးတယ်လေ”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မ အလုပ်မလုပ်ဘူး”

စတီဖင် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“မင်း အပြင်မထွက်ဘူးလား၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တာတို့ တစ်နေရာရာကို သွားတာတို့”
မာရီလူးက ခေါင်းခါသည်။

“မသွားပါဘူး၊ လူမြင်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မာရီလူးဘာဇီနီဆိုတဲ့ အင်မတန်
တောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက တစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါ သွားလာနေ
အိတာ လူမြင်လို့ မကောင်းဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအဖို့တော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊
တောင်ရနေပါပြီ၊ ဒီလိုပဲ နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

“ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင်းအောင်းနေတယ်ဆိုတာ
ကောင်းသေးဘူး”

“ဒီဘဝမျိုးနဲ့ ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ နောက်
တားနှစ်ကားရိုက်ဖို့ ကျွန်မ စာချုပ်လက်မှတ်မထိုးတော့ဘူး၊ ကျွန်မ အီတလီကို ပြန်တော့
တို့မှာ ကျွန်မ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မဟုတ်

“ဒီအကြောင်း ဆမ်သိသလား”

“မသိဘူး၊ သူ ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ၊ အခုနလေးက ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“မင်းတိုင်းပြည်ကိုပြန်ရင် နယူးယောက်မြို့ကို ဖြတ်သွားမှာလား”

“ရှင်က ဖြတ်သွားပါလို့ပြောရင် သွားပါမယ်”

“ကိုယ်ပြောနေပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မလာပါမယ်”

စတီဖင်က သူ့ဆီသို့ တိုးသွားသည်။ မာရီလူးက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဘတ်ပေါ်မှာ ခေါင်းမှေးတင်ပြီး အချိန်အကြာကြီး ရပ်နေကြသည်။ အတော်ကြာတော့မှ
စင်က သူ့မျက်နှာကလေးကို အသာအယာ ဆွဲမော့ယူပြီး နမ်းသည်။

“ဂွန်နိုက် အီတလီမလေး”

“ဂွန်နိုက် စတီဖင်ဂေါက်”

ခုံပေါ်မှလည်စည်းကို သူ့ကောက်ယူသည်။ မာရီလူးက သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ချိတ်မှ
ချိတ်ယူပေးသည်။ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်လာခဲ့သည်။

မာရီလူးက အပေါက်ဝမှာရပ်ပြီး အကြာကြီး ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။ စတင် ပျောက်သွားတော့မှပင် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့ အလွန်စိတ်ချမ်းသာသွားလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်ချမ်းသာလိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒီဥစ္စာ ရှင်တွေ့ပြီးပြီလား ဆမ်”

“ဘာလဲ”

ဆမ်က ညစာကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေရာမှ ဒင်းနိုစ်ကို မော့ကြည့်သည်။ ဒင်းနိုစ်က အထောက်အကူပြုတင်စာကို လှမ်းပေးသည်။ မျက်နှာပေါ်ရှိ သဘင် တိုကလေးတစ်ပုဒ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“မြင်းစီးသူရဲများ ကားရိုက်ပြီးလျှင် အိတ်လီနိုင်းသို့ မာရီလူးဘာဇီနီ ပြန်မည်ဆိုခြင်း ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကို တွေ့ရသည်။

ဆမ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စားမြဆက်စားနေသည်။

“နောက်နှစ်ကားဆက်ရိုက်ဖို့ ရှင် စာချုပ်ထားတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ထားတာ”

“မရိုက်တော့ဖို့ တို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ သူ ဒီမှာမပျော်ဘူး၊ ရောမမြို့မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်တဲ့”

“ဒါဆိုရင် ရှင်အစီအစဉ်တွေ ကမောက်ကမများ ဖြစ်ကုန်ဦးမှာလားဟင်” ဟု ဒင်းနိုစ်က မေးသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်မှုများ လျော့ပါးသွားသည်ကို မပေါ်အောင် ထိန်းသိမ်းသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ ညဘက်ဆို ကိုယ် အိမ်စောစော ပြန်နိုင်တော့မှာပေါ့။ သူ့သွားထောင့်က ကောက်ကောက်လိုက်နေဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ”

“ဒီနေ့ညလိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ညလို” ဟုပြောရင်း ဒင်းနိုစ်၏လက်ကို သူ ဆွဲထားလိုက်သည်။

အခန်း(၇)

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ကလေးမှာပင် စတီဖင်က သူ့အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်
လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်နေသည်။ သူက ကောက်ကိုင်သည်။

“တယ်လို့... ”

“စတီဖင်ဂေါက်လား” ဟူသော ခပ်ဝဲဝဲအသံကို ကြားရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ နယူးယောက်မြို့ကိုရောက်ရင် ဖုန်းဆက်ပါလို့ ရှင်မှာထားလို့လေ”

“အိတ်လီမလေး... မင်း ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“ကျွန်မ နယူးယောက်မြို့ကို ရောက်နေပြီလေ၊ အခု လေဆိပ်မှာ၊ ကျွန်မစီးလာတဲ့
ယာဉ်ပေါ်မှာ အခုလေးပဲ ဆင်းတယ်”

“ရုပ်ရှင်ကားက ရိုက်လို့ပြီးသွားပြီလား”

“မနေ့ကပဲ ပြီးတယ်၊ အခန်းနည်းနည်းပါးပါးမှာ ဒီနေ့မနက် အသံသွင်းပေးနေရလို့၊
ဟုတ်ရင် အစောကြီးကတည်းက ဒီကိုရောက်တယ်”

“မင်းထွက်လာတာ ဆင်သိသလား”

“မသိဘူး၊ ကျွန်မ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်လာတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့၊ ရှင်ဆီ
ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်သေးတယ်၊ တစ်ခါမှ ဆက်လို့မရဘူး”

“မင်းကို လာကြိုမယ်ကားရှိသလား”

“မရှိဘူး၊ ဒီကိုထွက်လာဖို့ ဒီနေ့မနက်မှ ကောက်ကာင်ကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊
အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးကိုတောင် ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်းကပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းပြီး
အားလုံး လိုက်ခဲ့ပေတော့လို့ မှာခဲ့ရတယ်”

“နာရီဝက်အတွင်း မင်းဆီကို ကားလွှတ်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မ အငှားကားနဲ့ လာခဲ့မယ်”

“မင်းဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့ အိတ်ထဲ မလေး၊ တက္ကစီဆိုတာ သာမန်လူတွေအတွက်ပါ”

မာရီလူးက ရယ်သည်။

“ဒီလိုဆို ကျွန်မ စောင့်နေမယ်နော်၊ ယူနိုက်တက် လေကြောင်းကုမ္ပဏီ ဧည့်ခန်းမှာ ရှိမယ်”

စတီဖင်က ဖုန်းကိုပစ်ချပြီး အောက်ဆုံးထပ်သို့ ခေါ်သည့်ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ကျုပ်ဒရိုင်ဘာကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ၊ အိုး... နေပေစေတော့၊ ကျုပ် အခုဆင်းလာတဲ့ အသင့်စောင့်နေပါလို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ ဝိုင်းအုံနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မာရီလူး ဧည့်သည်နေရာတွင်ရှိကြောင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာနေစရာ မလိုတော့ပါ။

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား သတင်းထောက်များသည် ဘယ်ဘယ်လို ပေါ်လာကြသည်မသိ။ စကတ်တိုတိုကလေးဝတ်ပြီး ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် မာရီလူးကို သူတို့ ဓာတ်ပုံဝိုင်းရိုက်နေကြလေသည်။

စတီဖင်က ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များနောက်တွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူ့ကို မာရီလူး လှမ်းမြင်သွားသည်။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြပြီး လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“စတီဖင်ဂေါက်...”

သတင်းထောက်များက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ မာရီလူးကလည်း သူ့ဆီပြေးလာသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လျှပ်တပြက်မီးများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ပွင့်သွားသည်။ မီးရှူးမီးပန်း ပစ်လွှတ်လိုက်သော ထင်မှတ်ရသည်။

“တစ်ခါလောက် ထပ်လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်တော့်တင်မရာ ဂျမ်းဖြစ်သွားလို့” ဟု ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ယောက်က အော်ပြောသည်။

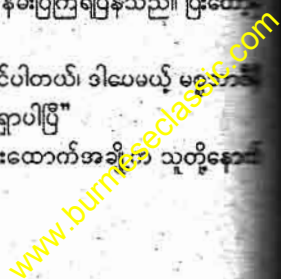
မာရီလူးက မေးခွန်းထုတ်သည့်ပုံမျိုးဖြင့် စတီဖင်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲကွယ်”

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် နမ်းပြုကြရပြန်သည်။ ပြီးတော့ စတီဖင်က သတင်းထောက်များဘက်သို့ လှည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကတော့ ဒီနားမှာ တစ်ညလုံး ရပ်နေနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတူဘဲ က ခရီးအဝေးကြီးက လာရတာဆိုတော့ သိပ်ကိုပင်ပန်းနေရှာပါပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သတင်းထောက်အချို့က သူတို့နှောင့်

လိက်လာသည်။

“ဒါဟာ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ခုများလားဗျာ” ဟု တစ်ယောက်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေပါ” ဟု စတီဇင်က ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ချင်းသိတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ” ဟု နောက်တစ်ယောက်က မေးပြန်သည်။

“တစ်လလောက်ကြာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲဗျာ”

သတင်းထောက်များ ရယ်ကြသည်။ မာရီလူး၏ အဝတ်သေတ္တာမှာ ကားထဲသို့ ချောက်နေပြီ။ ဒရိုင်ဘာက တံခါးဖွင့်ပြီး အသင့်စောင့်နေသည်။ မာရီလူးက ကားပေါ် အလျင် ထက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူတက်သည်။

“ဒီမြို့မှာ ကြာဦးမလား” ဟု သတင်းထောက်တစ်ယောက်က မေးသည်။

မာရီလူးက သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်မ အခု မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူးရှင်”

စတီဇင်က ဒရိုင်ဘာကို အချက်ပြလိုက်သည်။ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သတင်းထောက်များ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ကားအလယ်မှမှန်ကို စတီဇင်က ထင်သည်။ ပြီးတော့ မာရီလူးဘက်သို့ လှည့်သည်။

“နယူးယောက်မြို့က လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုနေပါတယ် အိတလီမလေး”

မာရီလူးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ပြောသည်။

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပြောတာပေါ့”

“ရှင်တို့ ကျွန်မယုံတယ်၊ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ဘာထူးဆန်းနေတာလဲ”

“လူတွေပြောတာကို မယုံတဲ့အကျင့်ကြီး ပါနေပြီ၊ အခု ရှင်ပြောတော့ ရှင်တို့ ကျွန်မယုံနေတယ်၊ ဟိုညက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ညစာအတူစားကြပါရောလား၊ အဲဒီညက ပြီး ရိုက်နေတဲ့ရုပ်ရှင်ကား ပြီးခဲလိုက်တာလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်၊ ရှင်နောက်ကို လိုက်လာ ခဲ့ပဲ အချိန်ရှိသမျှ စဉ်းစားနေတာ”

စတီဇင်က ငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မပြောတာကို ရှင်ယုံသလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွယ်” ဟု သူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ပြောသည်။

မာရီလူးက စတီဇင်၏လက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းမှာကပ်သည်။

“ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ” ဟု လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

မာရီလူးသည် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို စတီဇင်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထား

သည်။ ပြီးတော့ လှုပ်ရှားသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“စတီဇင်ဂေါက်... လောကကြီးမှာ ကျွန်မ မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် ကျွန်မ ကြောက်တယ်ကွယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ လောကကြီးမှာ မင်းဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာအန္တရာယ်နဲ့မှ မတွေ့နိုင်ပါဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ဆီရောက်နေပြီပဲ၊ အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်” ဟု စတီဇင်က လေသံထိုးဖြင့် ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မင်းခြေထောက်ပေါ်မှာ မင်းမြဲမြရပ်ပါ၊ မင်းဘဝကို မင်း တည်ဆောက်နေတာပဲ၊ သတ္တိမေ့ထား”

“ဆမ်လား” ဟု ဖုန်းထဲမှ အသံပေါ်လာသည်။ ရော်ဂျာကိုဟင်၏ အသံဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဆမ်ကပြန်ဖြေသည်။ ရော်ဂျာနှင့် စကားမပြောလိုသဖြင့် သူ့အသံ သိပ်မူမမှန်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကောင်မလေး ဒီနေ့မနက် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိသလား” ဟု သရော်တော်တော်လေသံဖြင့် မေးသည်။

“သိပ်သိတာပေါ့၊ ဘီဗာလီဟေးဟိုတယ်မှာ မာရီလူးရှိနေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ မနေ့မနက်ကပဲ ကားရိုက်လို့ပြီးသွားတာ” ဟု ဆမ်က စိတ်လက်မကြည်မသာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်လား၊ သိပ်သေချာတာပဲလား၊ ဒီလိုဆိုရင် နယူးယောက်မြို့က အိုက်ဒယ်ဇိုင်းလေဆိပ်မှာ စတီဇင်ဂေါက်နဲ့ သူ တအားဖက်နမ်းနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဒီနေ့သတင်းစာတွေထဲ ဘာဖြစ်လို့ ပါလာတာလဲ” ဟု ရော်ဂျာကမေးသည်။

“သူမဟုတ်ပါဘူး”

ဆမ်က မယုံကြည်သည့်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတွေ ပို့ပေးလိုက်ရမလား”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားကိုယ့်ပါပြီ၊ အလကား ကောင်မစုတ်”

တယ်လီဖုန်းချပြီးသည်နှင့် ဆမ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်နေတော့သည်။ သူ စောစောကတည်းက သိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ စတီဇင်နှင့် မာရီလူးတို့ ညစာအတူစားပြီးသည် အချိန်မှစ၍ မာရီလူး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အကျိုးအကြောင်းကို မာရီလူးအနေဖြင့် သူတို့ ပြောပြဖို့တော့ကောင်းသည်။

ခဏနေတော့ သူ စိတ်ပေါ့သွားသည်။ သူ့ဘဝထဲမှ မာရီလူး အလွယ်တကူ လွတ်ထွက်သွားသည်မှာ ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမည်ဆိုသူမသိခဲ့။ သည်လိုအဖြစ်မျိုးမှာ သူ့အတွက် သောကကြီးရလွန်းလှသည်။

အသက်ကြီးလွန်းသွားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၈)

“ကျွန်တော်တို့ ကျားခြီးဆွဲမိသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တွေရိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် တခြားရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ ခြေ သလုံး ဖက်ရတော့မယ်။ သူတို့သနားမှ ရုပ်တည်နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးကို ရောက်သွားမယ်” ဟု စတီဖင်က ရှင်းပြသည်။

“ဒယ်ဒီတို့အလုပ်ဟာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အသံလွှင့်လုပ်ငန်းပဲ” ဟု စပင်ဇာ စင်ကလဲယားက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတာ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းပဲ။ သတင်းစာထုတ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းပဲ။ စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းဆိုရင်လဲ မများဘူး။ အားကစားလုပ်ငန်းတွေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ နိုင်ငံရေးလုပ်နေတာဆိုရင်လည်း မှန်တယ်။ ကနေဒါကို သမ္မတဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ထုပ်ပေးခဲ့ကြတာပဲ”

စင်ကလဲယားက ဘာမှမပြောဘဲ စတီဖင်ကို ငေးကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ လူထုဆက်သွယ် နေ့ လုပ်ငန်းဖြစ်တယ်။ လူထုကို သတင်းပေးတယ်။ ပညာပေးတယ်။ ဖျော်ဖြေတယ်။ ဒါကြောင့် အရာရာတိုင်းဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆိုင်နေတယ်။ နှစ်ဆယ်တစ်လက်မပဲရှိတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား မြင်ကွင်းကလေးကို အခြေခံပြီး ကမ္ဘာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွယ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပရိသတ်ကို လုံလောက်တဲ့ အစားအစာမပေးနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်း ပျက်ပြီ”

အဘိုးကြီးက သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်နေသည်။ အတော် တလေးကြာမှ စတီဖင်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်သင့်တယ်လို့ မောင်စိတ်ကူးရထားသလဲ”

“အခုချက်ချင်းကဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းက စကြရတော့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ကားတွေ ရိုက်ထုတ်ရမယ်၊ ဒီနေရာမှာ နည်းလမ်းနှစ်ခုရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပိုင်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို ထောင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှိပြီးသား ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုကို ဝယ်ယူဆွဲဆောင်တာပဲ”

“သားမှာ စိတ်ကူးထားပြီးသားရှိနေပြီလို့ ထင်တယ်”

စတီဖင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ထရန်စစ်ဝါးရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ရင်ရနိုင်တယ်”

“မောင်မိတ်ဆွေက အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဆမ်က ထုတ်လုပ်သူသက်သက်ပါ၊ ကုမ္ပဏီနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ထရန်စစ်ဝါးကုမ္ပဏီအတွက် သူက ဇာတ်ကားတွေ ထုတ်လုပ်ပေးရုံသက်သက်ပဲ၊ တခြားလုပ်ငန်းတွေမှာ သူ့မကျွမ်းကျင်ပါဘူး”

“ကုမ္ပဏီကို သူတို့ရောင်းမယ်လို့ ဘာကြောင့်ထင်တာတုံး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကတည်းက သူတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ နှစ်မှတ်လည် အစီအစဉ်တွေကို ကျွန်တော် လေ့လာနေခဲ့ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကစပြီး သူတို့နှစ်စဉ် အရှုံးပြုခဲ့တယ်၊ အခုဆိုရင် သန်းပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက် ရှုံးသွားပြီ၊ သူတို့လက်ထဲမှာ နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေက သန်းတစ်ရာငါးဆယ်လောက် တန်တယ်လို့ သူတို့ချေဖြတ်ထားတယ်”

“သူတို့ထုတ်ရောင်းထားတဲ့ အစုပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“သုံးသန်းရှိပါတယ်၊ တစ်စုကို နှစ်ဆယ်နှစ်ခေါ်လာနဲ့ ထုတ်ရောင်းထားတာပဲ၊ တစ်စုကို ကျွန်တော်တို့က ခေါ်လာသုံးဆယ်ပေးမယ်ဆိုရင် တစ်ပတ်အတွင်း အားလုံးက ကျွန်တော်တို့ ချုပ်မိပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်”

“ဒါဆိုရင် သန်းကိုးဆယ်တောင် ကျမှပဲ” ဟု စင်ကလဲယားက ပြောသည်။

“ငွေလက်ငင်းပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ အစုပြန်ပေးရုံပဲ”

“ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ မဝယ်ချင်ဘူး၊ ဝယ်မယ်ဆိုရင် လက်ငင်းပေးပြီးတော့ပဲ ဝယ်ချင်တယ်”

“ဒါကတော့ ဒယ်ဒီသဘောပဲ၊ ဒယ်ဒီက အကြီးဆုံးမဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးက ပြုံးသည်။

“ဥပဒေဌာနကို လေ့လာခိုင်းလိုက်ဦး၊ အစုရှယ်ယာ အရွယ်အရွင်းတို့၊ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့ဥပဒေတို့၊ ပြည်ထောင်စုအက်ဥပဒေတို့ ငြိနေတာတွေ ရှိချင်ရှိနေနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် ခိုင်းပြီးပါပြီ၊ သူတို့ လေ့လာနေကြပါတယ်”

“သူတို့ ဘာကြောင့်ရှုံးနေတာလဲ၊ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ အမြတ်ငွေကိုပါ လာထိခိုက်နိုင်သလား”

“သီးခြားလုပ်သွားရင် မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတာက သူတို့ပိုင်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီကိုတော့ ဖယ်ထုတ်လိုက်မယ် စိတ်ကူးတယ်”

“လိုချင်တဲ့လူ ရှိပါမလား”

စတီဖင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆမ်ဘင်ဂျမင်၊ ဆမာကန် ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ဖို့ သူ အကြီးအကျယ် စိတ်ကူးယဉ်နေတာ၊ ဒါပေမယ့် အဆင်သင့်ဖွဲ့စည်းပြီးသား ကုမ္ပဏီကို သူ့ရွာလို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီကို သူ ဘာကြောင့်လိုချင်တယ်လို့ ထင်ရတာလဲ၊ အဆီအနှစ်တွေ အားလုံး မောင်က ယူထားပြီးနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီသဘောမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ဖြန့်ချိပေးဖို့ လူလိုနေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုစီစဉ်လိုက်ရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နစ်နာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်ကားဖြန့်ချိတဲ့ လုပ်ငန်းမှာတော့ သူဟာ အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒါထက် ဒီနေ့သတင်းစာမှာ သားနဲ့အတူတူပါလာတဲ့ မိန်းကလေးက တယ်ချောပါလား၊ အီတလီရုပ်ရှင်မင်းသမီးလေ၊ အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိနေသလဲ”

စတီဖင်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“မိတ်ဆွေအဆင့်လောက်ပါပဲခင်ဗျာ”

“ဒီမိန်းကလေးဟာ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ရဲ့ မိတ်ဆွေလို့ ကြားဖူးတယ်”

အဘိုးကြီးမသိတာ ဘာမှမရှိပါလားဟု စတီဖင်က တွေးလိုက်မိသည်။

“ဟိုတုန်းက ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီမိန်းကလေးကြောင့် သားနဲ့ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး မထိခိုက်နိုင်ဘူးလို့ပဲ မျှော်လင့်ရတော့တယ်၊ အထူးသဖြင့် သူနဲ့ အလုပ်တူလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာပေါ့၊ တချို့ယောက်ျားတွေက ဒါမျိုးကို မယားထိတာထက် ပိုနာတတ်တယ်”

စင်ကလဲယားပြောသည့်စကားမှာ သိပ်မမှားလှပါ။ စတီဖင် နှိုးပြန်ရောက်သောအခါ ဆမ်က ဟောလီးဝုဒ်မှနေ၍ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ငတုံး . . . ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ မင်း ရှုပ်နေပြီမဟုတ်လား” ဟု ဆမ်က ရယ်ရင်းပြောသည်။

ရယ်ပင်ရယ်သော်လည်း သူ့လေသံထဲတွင် စိတ်ဆိုးသည့်လေသံ ပါနေကြောင်း စတီဖင် အကဲခတ်မိသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းတော့ ခင်ဗျား ဝန်ခံရမှာပါဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြီးသွားချိန်အထိ ကျွန်တော် သည်းခံစောင့်နေခဲ့တာပဲ” ဟု စတီဖင်က ပြန်ပြောသည်။

“စတီဖင် . . . မိန်းကလေးက လိမ္မာတယ်ကွဲ့၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါကွာ၊ မင်းလိုလူမျိုးတစ်ယောက် သူလိုနေတယ်” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။ သူ့ အလေးအနက်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

“တော်ပါပြီ ဆမ်၊ မာရီလူးကိစ္စကြောင့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီနဲ့ ငါနဲ့ သဘောတူညီချက် ရထားတာထဲမှာ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာတယ်၊ သူတို့အတွက် ရိုက်ပေးရမယ့်ငါးကား ရိုက်လို့ပြီးသွားပြီ၊ အခု ငါ့အတွက်

ငါးကားရိုက်ရတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ ငွေပြတ်နေပြီ၊ ဇာတ်ကားသစ်ကို ဖြန့်နိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်တဲ့”

“ဒါတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခရက်ဒေါက်က အစကတည်းက အကွက်ကို ဆင်ခဲ့တာပါ”

“သူတို့က ခုနှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ထည့်မယ်၊ ကျန်တဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို ငါကထည့်ရမယ်တဲ့”

“နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းရဲ့ တန်ဖိုးက ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“ငါ့အတွက် ကားငါးကားဆိုရင် ခြောက်သန်းနှစ်သိန်းခွဲ လိုတယ်၊ ဒေ့ဖ်ဒိုင်းမွန်းက လေးသန်းချေးမယ်၊ ကျန်တဲ့နှစ်သန်းနှစ်သိန်းခွဲကို မင်းဆီက ချေးချင်တယ်”

“အဲဒီရုပ်ရှင်ကားတွေ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ရမလဲ” ဟု စတီဇင်က ပြန်မေးသည်။

“ပြည်တွင်းမှာဖြန့်ပြီး သုံးနှစ်ကြာရင် ရမယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားလိုတဲ့ငွေ ပေးမယ်၊ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုပဲ သတ်မှတ်မယ်”

“ဘာစည်းကမ်းလဲ”

“နောက်ဆိုရင် သဘောတူညီချက်မူကြမ်းကို သေသေချာချာဖတ်ပါ၊ ပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးပါ၊ ခရက်ဒေါက်က သေသေချာချာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့တာ၊ အကျပ်အတည်းကနေ ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့နေရာမှာ ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့အခြေလုပ်တတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ဆက်လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ သူမထင်ခဲ့ဘူး”

“ငါ့ရှေ့နေကိုတော့ အလုပ်ထုတ်ပစ်ရတော့မယ် ထင်တယ်ကွာ” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းထောင့်က ခရီးဆောင်သေတ္တာကို စတီဇင် ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိသည်။ အရက်သွားထည့်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြားဖွင့်ကာ သတင်းနားထောင်နေလိုက်သည်။

သူ့နောက်ဘက်မှ အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သံကြားသော်လည်း သူလှည့်မကြည့်။

“အိမ်ကို ရှင် ဒါလောက်စောစော ပြန်ရောက်လာမယ် မထင်ဘူး၊ ဆမ် ဖုန်းဆက်တယ်၊ ရှင်နဲ့ စကားပြောလိုက်ရသေးသလား” ဟု မာရီလူးက ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လာရင်း မေးသည်။

“ပြောလိုက်ရတယ်”

“ကျွန်မ သွားဖို့ကောင်းပြီ၊ ဒီနေ့ညကိုးနာရီမှာ ရောမမြို့ကိုထွက်မယ့် လေယာဉ်ထဲနဲ့ လိုက်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ပြီးပြီ၊ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဘာအတွက် စိတ်မကောင်းရတာလဲ”

“ကျွန်မကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာပေါ့” ဟုပြောရင်း သူ့အသံလျှော့ဝင်သွားသည်။

“အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူးကွာ၊ အံ့ဩနေတာတစ်ခုပဲ နိဗ္ဗာန်” ဟု စတီဖင်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

“မင်းသိတာ ဘာရှိသလဲ၊ အချစ်အကြောင်းကိုလည်း မင်းမသိဘူး၊ အရာရာကို ဆွေးကြောက်နေဖို့ပဲ မင်းသိတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ကဲ... ဝှစ်ဘိုင် စတီဖင်ဂေါက်”

မာရီလူးက လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ စတီဖင်က ထိုလက်ကို ဆွဲ ချွဲ နည်းနည်းကလေးမှ မလှုပ်။

“ထွက်မပြေးပါနဲ့”

“ထွက်ပြေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်တာ” ဟု မာရီလူးက ပြန်ပြော သည်။

“အတူတူပဲပေါ့၊ မင်း အခုပြန်သွားရင် မင်းသိချင်နေတဲ့ ဘဝအကြောင်း ဘယ်တော့မှ သိရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မင်း တစ်သက်လုံး အခုလိုပဲ ကြောက်နေတော့မယ်” မာရီလူးက ငြိမ်နေသည်။ စတီဖင်၏မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်ကြည့်နေ သည်။

“ကျွန်မကို ဒီမှာနေစေချင်တယ်လို့ ပြောနေတာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စတီဖင်က မော့ကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ချစ်ချင် ချစ်သွားနိုင် ကြတာပဲ၊ ဒီလိုချစ်သွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရှားတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်လွတ်မခံသင့်ဘူး” မာရီလူးက သူ့ခြေထောက်နားမှာ ခွေးထောက်ထိုင်ချသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပေါင်ပေါ် မှာ မျက်နှာအပ်ထားသည်။

“စတီဖင်ဂေါက်... ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်နေမိပြီထင်တယ်ကွယ်”

အခန်း(၉)

ရေခွေးဖြည့်ထားသည့် ရေကူးကန်ထဲမှာ ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာ ကူးနေရာမှ ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ မာရီလူး တက်လာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လှမ်းယူပြီး ကိုယ်ပေါ်မှ ရေများထိ သုတ်နေသည်။

သူ့နောက်ကျောဘက်တွင် စကားပြောနေသံများကို ကြားနေရသည်။ သူတို့ထံ လှည့်ကြည့်သည်။ ရှေ့ကစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် အလုပ်ရွပ်နေသည်။ တစ်ချက်ကလေး ခေါင်းမဖော်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို မာရီလူး လှမ်းကြည့်သည်။ ကမ်းခြေတွင် ကျောက်ချထားသည့် ဇိမ်ခံသင်္ဘောတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ စတီဖင်နှင့်အတူ နှစ်ယောက်တည်း ထိုသင်္ဘောလျှောက်စီးရလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟု တွေးကြည့်မိသည်။

သူတို့ဆီသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ စတီဖင်သည် တစ်နေ့ခင်းလုံး စာရွက်များကိုချပြကာ စင်ကလဲယားအား ရှင်းပြနေသည်။ သူတို့အနားသို့ ရောက်သွားသောအခါ စတီဖင်၏ အသံကို သဲသဲကွဲကွဲကြားရသည်။

“ကျွန်တော်တို့အတွက် သဘောတူညီချက်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပွဲစားတွေထပြောကြတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ အုပ်လိုက်မိပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ လက်ရှိအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို အစုရှင်တွေက မကြိုက်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က ငွေလက်ငင်းမလိုချင်ပါဘူး”

“သူတို့က ဘာယူမှာလဲ” ဟု စင်ကလဲယားက မေးသည်။

မာရီလူးက သူ့ကလေးထိုင်ပေါ်မှာရှိနေသည့် စီးကရက်ဘူးကို လှမ်းဆွဲသည်။ သမီးညှိနေချိန်မှာပင် စတီဖင်က ပြန်ဖြေသည်။

“တစ်စုကို ငွေသုံးဆယ်နှုန်းနဲ့ အာမခံချက်ယူမယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တစ်စုကို ငါဒေါ်လာနှုန်းနဲ့ ဆုငွေထပ်တောင်းတယ်”

“ဒီအံတိုင်းဆိုရင် ပထမတုန်းက သားတွတ်ထားတာထက် ဒေါ်လာဆယ့်ငါးသန်း ဝီပေးရမယ့်သဘောပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရနိုင်တာတွေ ရှိပါတယ်၊ ပထမအချက်က ကျွန်တော်တို့ အတိုး ခုမယ်၊ ဒုတိယအချက်က သူတို့ကို ငွေသားလက်ငင်းပေးစရာ မလိုဘူး၊ တတိယအချက်က သူတို့ကို ငွေပေးရတဲ့အချိန်မှာ သန်းတစ်ရာငါးဆယ်တန်တဲ့ သူတို့ရဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေကို ကျွန်တော်တို့ အသုံးပြုနေပြီး ဒါကြောင့် ငါးကြွင်းဆီနဲ့ ငါးကြွင်းပြန်ကြော်တဲ့ သဘောပဲ၊ သူတို့ငွေ သူတို့ပြန်ပေးတာပဲ”

“ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီကို မောင်ခွဲထုတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတာ သူတို့နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ်၊ သူတို့ အရေးမလုပ်ပါဘူး၊ ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းကြောင့် သူတို့ ကုမ္ပဏီ အနံ့ပေါ်နေတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာလေးတစ်ခု ထာတွေ့နေရတယ်”

“ဘာများလဲ” ဟု စင်ကလဲယားက မေးသည်။

“ဆမာကန် ရုပ်ရှင်ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီထဲကို ငွေထည့်ဖို့ သူတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူတို့မှာ အကြောင်းပြချက်ရှိသလား”

“အကြောင်းပြချက်တွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုမှ မခိုင်လုံပါဘူး၊ အဓိက သူတို့ပြောနေကြတာကတော့ ဂျူးလူမျိုးနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အတူတူတွဲမလုပ်ချင်ဘူး ဆိုတာပဲ”

“ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီကိုပါ ယူရမယ်ဆိုရင် ဒီကုမ္ပဏီကိုဝယ်ရတာ ဘာအကျိုးကျေးဇူး မှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ နှစ်စဉ်ရုံးနေတဲ့ ငွေငါးသန်းကို ကိုယ်က ဝင်ခံရမလို့ ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“သားပြောပုံက မသေချာသလိုပဲ”

“ကြီးစားမကြည့်ဘဲနဲ့တော့ အတိအကျသိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆမ်ဘင်ဂျမင်လို တဲ့ ငွေတစ်ဝက်ကို ကျွန်တော်တို့က စိုက်ထုတ်ပေးရင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျန်တဲ့ငွေကို သူ ဘယ်လိုရှာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲလိုတယ်”

“သူနဲ့ စကားပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးပါဘူး၊ ဒယ်ဒီရဲ့ သဘောတူညီချက်ကို ကျွန်တော် စောင့်နေတာပါ”

“သဘောတူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားသွင်ယ့်ချင်းက သားစိတ်ပျက်အောင်တော့ မလုပ်တန်ကောင်းပါဘူးနော်၊ ဟိုကုမ္ပဏီနဲ့ သဘောတူညီချက် မရသေးခင် ဒီအကြောင်းတွေ သူ့ပါးစပ်ကပွင့်သွားရင် စီစဉ်ထားတာအားလုံး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်”

“ဒါကိုလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒီဘက်ပိုင်းမှာ အားလုံးစီစဉ်ပြီးတော့မှ သူနဲ့တွေ့ မှာပါ၊ သူနဲ့ သဘောတူတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ငန်းစလို့က်မှာပဲ”

“အလုပ်ဖြစ်မယ်လို့ တကယ်ထင်သလား”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ အစုရှယ်ယာ ခုနှစ်ဆယ့်- တစ် ရာခိုင်နှုန်းကိုင်ပြီးမှ လုပ်ငန်းစတင်တာပဲ၊ နောက်ထပ် ကိုးရာခိုင်နှုန်းရရင် ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်

တို့ ထင်တိုင်းခြယ်လှယ်လို့ပြီ။ ကိုးရာခိုင်နှုန်းဆိုတာကလည်း ပထမဆုံးနေ့မှာတင် ရနိုင်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကသာ ဟာကွက်မရှိစေနဲ့၊ ချောင်ပိတ်မိနေတာမျိုးဆိုတော့ မမြင်ချင်ဘူး” ဟုပြောရင်း စင်ကလဲယားက ထိုင်ရာမှ ထ၊သည်။

စတီဖင်က ရုတ်တရက် ပြုံးလိုက်သည်။

စင်ကလဲယားကရယ်ပြုံး မာရီလူးဆိုသည့် သွားသည်။

“မာရီလူး၊ အိမ်ရှင်ဝတ္တရား မကျေပွန်သလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်” ဟု အီတလီဘာသာဖြင့် တောင်းပန်သည်။ အီတလီစကားကို မွတ်နေအောင် သူပြောနိုင်သည်။

မာရီလူးကလည်း အီတလီဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတော့ တစ်သက်လုံး ဒါမျိုးတွေကိုပဲ တွေ့နေတာပဲ။ ယောက်ျားတွေဟာ အမြဲတမ်း အလုပ်အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား။”

“အခုလိုဖြစ်ရတာ မင်းသူငယ်ချင်းကြောင့်လေ၊ မင်းနဲ့ အတူတူနေရမယ့်အချိန်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအကြောင်းကိုပဲ သူ ဆွေးနွေးချင်နေတာကတော့ နည်းနည်းရှူးတယ်ထင်တယ်” ဟုပြောရင်း စတီဖင်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

သူတို့ အီတလီဘာသာဖြင့်ပင် ဆက်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူက ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ လူအများကြီးအတွက်လည်း ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရူးတော့မရူးပါဘူး”

“အင်း... ဒီစကားက အတော်လေးနက်တာပဲ၊ အီတလီလည်းဆန်တယ်၊ မင်းဆိုလိုတာကို နားမလည်တဲ့အတွက် အဘိုးကြီးနားလည်အောင် မင်းရှင်းပြပေးနိုင်မလား”

မာရီလူးမှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

“အကျုပ်ကိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဖြေစရာမလိုပါဘူး” ဟု စင်ကလဲယားထခပ်မြန်မြန်ပြောသည်။

“မဖြေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာပါ”

စင်ကလဲယားက ငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မအဖို့ဆိုရင် သူဟာ ချစ်သူလို့ ထင်မိပါတယ်၊ ဆန်ဘင်ဂျမင်အတွက်ဆိုရင် သူဟာ မိတ်ဆွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ထိုက်တန်တဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း သူ ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်အဖို့တော့...”

မာရီလူးက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦး၊ ကျုပ်အဖို့ဆိုရင်...”

“ရှင့်အဖို့တော့ သူဟာ ရှင်ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ သားတစ်ယောက်ပါပဲ”

“သူ့အတွက်ကျတော့ သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများတွင် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသည်။

“သူ့ကိုယ်သူ့အဖို့တော့ သိပ်မကောင်းလှပါဘူး၊ ဘယ်တော့မှ အကောင်အထည်ပေါ်မလာနိုင်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုနောက်ကို သူ တန်းတန်းစွဲလိုက်နေတယ်”

“ထုတ်လုပ်ရေးဌာနကို ဘယ်သူက ကြီးကြပ်မှာလဲ၊ ငါက အဲဒီလူနဲ့တွဲပြီး အလုပ် ထုပ်သွားရမှာ” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“ဂျက်ဆာဗစ်က တာဝန်ယူလိမ့်မယ်၊ သူ့အေဂျင်စီလုပ်ငန်းကို ရောင်းပစ်တော့မယ်” ဟု စတီဖင်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ငါ သဘောကျတယ်” ဟု ဆမ်ကပြန်ပြောသည်။

ရော်ဂျာက ဝင်မေးပြန်သည်။

“ရှင်းအောင် မေးစမ်းပါရစေဦး၊ ထရန်စ်ဝါးစင်ကလဲယားက စတူဒီယိုနဲ့ နိုင်ငံခြား ဖြန့်ချိရေးကို ယူမယ်၊ ဆမာကန်ထရန်စ်ဝါးက ပြည်တွင်းဖြန့်ချိရေးနဲ့ ကနေဒါနိုင်ငံ ဖြန့်ချိရေးကို ယူရမယ်၊ ကုန်ကျငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ထည့်မယ်၊ အမြတ်ငွေကို တစ်ဝက်စီခွဲယူမယ်၊ သဘောတူညီချက်မှာမပါဘဲ တခြားကားတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့က ရိုက်နိုင်တယ်၊ အဲဒီကား တွေကို ခင်ဗျားက ရုပ်မြင်သံကြားဖြုတ် ဝယ်မယ်၊ ဒီလိုလား”

“ခင်ဗျားသဘောပေါက်နေပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ရုပ်မြင်သံကြားအတွက် ဇာတ်လမ်း တွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပါတယ်” ဟု စတီဖင်က ပြန်ပြောသည်။

“ငါတော့ သဘောတူတယ်”

ဆမ်ကဝင်ပြောရင်း ဒေဖ်ဒိုင်းမွန်းဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“ခင်ဗျားရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကျုပ်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်၊ ငွေထုတ်အဖွဲ့အတွက် အားလုံးပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ၊ ဆယ်ငါးသန်းနဲ့ ခင်ဗျားစလုပ်နိုင်တာပဲ” ဟု ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ ဒေဖ်ဒိုင်းမွန်းက ပြောသည်။

“အလျင်တုန်းက ငါလုပ်ခဲ့သလိုပဲ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေဝယ်ပြီး ဖြန့်မယ်ဆိုရင်ကော၊ မင်းအနေနဲ့ ဘာပြောစရာရှိသလဲ” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“အလျင်အတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ၊ ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့စည်းကမ်း ဘာမှမရှိပါဘူး၊ အလျင်ဆုံး တော့ ကျွန်တော်သိချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားငွေနဲ့ ခင်ဗျားလုပ်တာပဲ၊ သင့်တော်တယ် ထင်ရင် လုပ်ပေါ့” ဟု စတီဖင်က ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင် တရားမျှတပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ ငါတောင်းဆိုပါရစေ”

“ဘာလဲ”

“ခရက်ဒေါက်ကို ဒီအကြောင်း ငါကိုယ်တိုင် ပြောပြပါရစေ၊ ဒီခွေးသားကို ဆော်ဖို့ စောင့်နေတာ ကြာပြီ”

အခန်း(၁၀)

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ၊ ပထမဆုံးနေ့မှာပဲ အစုရှယ်ယာ ကိုးဆယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်း ကိုယ်တို့ရလိုက်တယ်” ဟု စတီဖင်ကပြောရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု မာရီလူးက ပြန်ပြောသည်။

“အောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ရှမ်းပိန်သောက်ကြရအောင်”

စတီဖင်က ရှမ်းပိန်ပုလင်း သွားယူသည်။ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲမှာ ထည့်သည်။ မာရီလူးကို တစ်လုံးပေးသည်။

“အထုပ်အပိုးပြင်ကွာ၊ လော့ခ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ကို သွားကြမယ်”

“ကျွန်မ ထုပ်ပိုးပြီးနေပါပြီ”

မာရီလူးက သူ့ဖန်ခွက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စတီဖင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့လိုက်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ရောမမြို့ကို ပြန်တော့မှာ”

စတီဖင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘာလို့ပြန်မှာလဲ၊ သူတို့ကမ်းလှမ်းတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ မင်းမရိုက်ချင်ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“နစ်ကီက ကမ်းလှမ်းလိုက်ပြီလေ၊ ကျွန်မ သဘောကျတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ပဲ၊ လတ်ထပ်မယ်တဲ့”

စတီဖင်က ဘာမှမပြော။

မာရီလူးက စားပွဲပေါ်မှ ကြေးနန်းစာရွက်ကို ယူပေးသည်။

“အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ လက်ထပ်ဖို့ ပြန်လာတော့”

နစ်ကီ။

“ဒီလိုဖြစ်သွားပြီကိုး” ဟု စတီဖင်က လေသံပျော့လေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီလိုဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ”

စတီဖင်က သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ လေသံတိမ်သွားသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။

“ဘယ်လိုတစ်ခုတော့ ရှိတာလဲ”

ရုတ်တရက် လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့လာသည့်အလား မာရီလူးက ခေါင်းခါသည်။ ခဏကြာမှ စကားပြောနိုင်သည်။

“ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူးလေ၊ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှင်ခင်မင်းသမီး၊ ကျွန်မမှာ အလုပ်ရှိတယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အသွင်မတူနိုင်ပါဘူး”

“မင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ပေါ့”

သည်တစ်ခါ အံ့အားသင့်ရသူက မာရီလူးဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကို ရှင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ ပြောနေတာလားဟင်”

“ထင်တာပဲ၊ ဒီလိုသဘောမျိုးပဲ ရောက်တယ်မဟုတ်လား”

မာရီလူးမှာ ချက်ချင်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို ချစ်ပါတယ်လို့ ရှင် တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး”

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်ပါတယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ မာရီလူး ဝင်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် အချိန်တွေဆွဲနေရတာလဲ မောင်ရယ်”

“ကိုယ်ဟာ အင်မတန်တုံးတဲ့ အကောင်ပါ။ ရုတ်တရက် မင်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ချိတ်ရတော့မှာပါလားဆိုတာ သဘောမပေါက်သေးတဲ့ အချိန်အထိ မင်းကိုချစ်နေမှန်း ကိုယ့်ဘာကိုယ် မသိခဲ့ဘူး”

မာရီလူးက သူ့ကို မြန်မြန်နမ်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့နှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်သွားကာ ရှင်ခင်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စတီဖင်ဂေါက်၊ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

စတီဖင်မှာ လက်ထဲကဖန်ခွက် လွှတ်ကျလုနီးနီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါလောက်လည်း အံ့ဩမသွားပါနဲ့လေ၊ အသွင်တူတဲ့ အကြင်လင်မယား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိထားတာပဲ၊ ကျွန်မကလည်း မင်းသမီးအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာထက်ပဲ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရတာကို ပိုမက်မောနေသလား” ဟု စတီဖင်က မေးသည်။

“ကျွန်မက လောဘကြီးတယ်၊ အမြဲတမ်း လောဘကြီးနေတာရှင်၊ နှစ်ခုစလုံး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်နဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တစ်ခုပဲ ရွေးစရာရှိတယ်”

“နှစ်ကိုနဲ့ဆိုရင် . . .”

“နှစ်ခုစလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မသိတယ်၊ ကျွန်မအကြောင်း သိလည်း သူ့သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ မကန့်ကွက်ဘူး၊ ကဲ . . . ရှင် စိတ်အေးအေးထားတော့၊ ရှင်ဘဝ လုံခြုံသွားပါပြီ”

မာရီလူးက ရှင်ခင်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်မော့လိုက်ရင်း ပြုံးသည်။

စတီဖင်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာသည်။ ခဏကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အားပါးတရ ပြိုင်တူရယ်ကြသည်။ စတီဖင်က လက်နှစ်ဖက်ကို ကားပေးလိုက်သည်။ သူ့ရင်ခွင်

ထဲသို့ မာရီလူးရောက်လာသည်။

“အိတ်လီမလေး... ကိုယ်တို့ မြို့ထဲကိုသွားမယ်၊ မင်းအတွက် အကြီးကျယ်ဆုံး ညတစ်ည ဖြစ်ရစေမယ်”

“မသွားဘူး၊ ဒီည ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းမယ်”

စတီဖင်က သူ့ကိုနမ်းသည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်ပါတယ်၊ မင်း ယုံတယ်မဟုတ်လား”

မာရီလူးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မောင်ကို ကျွန်မယုံပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင်ပြောဖူးတာကို သတိမလျှော့ပါ။ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ချင်ချစ်သွားနိုင်ကြတယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါ ကျွန်မတို့ ချစ်သွားကြပြီ၊ ဒါပေမယ့် မောင်မသိသေးတာကို ကျွန်မ သိနေတယ်”

စတီဖင်က နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အချစ်မှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်၊ တစ်ခုက လက်ထပ်တဲ့အချစ်မျိုး၊ နောက်တစ်ခုက တခြားအချစ်မျိုး”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် စတူဒီယိုဝင်းထဲသို့ ကားမောင်းဝင်သွားရင်း ထူးခြားချင်စရာ ကို ဆစ် သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ဂိတ်စောင့်က ခါတိုင်းလို ဝတ်ကျေတမ်းကုန် နှုတ်မဆက်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်သည်။ အလုပ်သမားအချို့က ပြောလက်စ၊စကားကို ချက်ချင်းရပ်ဝံ့ကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ရုံးခန်းထဲရောက်သွားတော့ စာရွက်စာတမ်းများ တောင်ပုံရာပုံ ရှိနေနှင့်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“သတင်းစာတိုက်တွေက တယ်လီဖုန်းဆက်နေကြတယ်” ဟု သူ့အတွင်းရေးမှူးက ဆီးပြောသည်။

“ညနေပိုင်းကျရင် ကြေညာချက်ထုတ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် စတီဖင်သည် နယူးယောက်မြို့တွင် ထရန်စ်ဝါးကုမ္ပဏီ အကြီးအကဲများနှင့် အစည်းအဝေး ကျင်းပနေလောက်ပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း သူ့သိနေသည်။

“မစ္စတာခရက်ဒေါက် ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ ခဏလောက် တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့”

ခွေးသားက နည်းနည်းကလေးမှ အချိန်မဖြုန်းပါလားဟု ဆစ်က တွေးလိုက်မိသည်။ လာစမ်းပေစေ။ သူ့ဒုက္ခရောက်သွားပြီဆိုတာကို သိရသောအခါတွင် သူ့မျက်နှာ ဘယ်ထိ ဖြစ်သွားမည်ကို မြိန်မြိန်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ဦးမည်။

“ကျုပ် အခုအားနေပြီလို့ ပြောလိုက်”

အတွင်းရေးမှူးက ခရက်ဒေါက်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“အခုလာပြီတဲ့” ဟု ဖုန်းပြန်ချရင်း ပြောသည်။

ခရက်ဒေါက် ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်လာသည်။ သူက လက်ဆန့်တန်းပေးသည်။ ပြီးနောက်

သားသည် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဆမ်း၊ အခုလိုဖြစ်သွားတာဟာ ထရန်စ်ဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီအတွက် အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ဆမ်က သူ့ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေမိသည်။

ခရက်ဒေါက်က စီးကရက် ထုတ်သောက်သည်။

“ခင်ဗျား အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ သတ္တဝါပဲ၊ ခင်ဗျားကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဒါကို ရော ခင်ဗျားသိရဲ့လား” ဟု ဆမ်က အသံကုန်အော်သည်။

ခရက်ဒေါက်က ပြုံးသည်။

“သေသေချာချာ သိတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါတောင် ခင်ဗျားက ဂရုမစိုက်ဘူးလား၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“ဂရုမစိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဆမ်... ကျုပ်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ အခု ကျုပ် စီးကရက်သောက်နေတယ်၊ ရှိုက်တောင်ဖွာနေသေးတယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်လို့ ကျုပ်အစာ အိမ်ရောဂါ ဘာမှမဖြစ်တာ ဆယ်နှစ်အတွင်း ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေး ခြင်းမယ်၊ ကျုပ်နေရာကို ဘယ်သူနဲ့ အစားထိုးဖို့ သူတို့ စဉ်းစားထားကြသလဲ”

ခရက်ဒေါက်ကမူ အေးအေးဆေးဆေးမေးရင်း စီးကရက်ကိုလည်း အားပါးတရ နှိုက်နေသည်။

“ဂျက်ဆာဗစ်”

ဆမ်ကပြန်ဖြေရင်း တည်ငြိမ်နေသည့် ခရက်ဒေါက်ကိုကြည့်၍ မယုံကြည်နိုင် အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

“ဂျက်ဆာဗစ်... အရွေးကောင်းပဲ၊ အင်မတန် အရည်အချင်းရှိတဲ့လူ၊ အခု သောက်ဆီရင် သူလည်း အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်နိုင်နေရောပေါ့၊ ဒါမှ သူအလုပ်ပြုမယ်လေ”

ဆမ်က သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။ ချိုးနှိမ်၍ ရမနိုင်သော သူတစ်ယောက်အဖြစ် ခြင်လာသည်။ ဟောလီးဝုဒ်တွင် ထုတ်လုပ်ရေးဌာန အကြီးအကဲအဖြစ် သူလောက်အလုပ်ပြုသူ တစ်ယောက်မှမရှိသေး။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ထရန်စ်ဝါးကုမ္ပဏီအတွက် ငွေရအောင် သူလုပ်ပေးခဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ သူပိုင်ကုမ္ပဏီကဲ့သို့ သဘောထားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။

သည်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို ထုတ်လုပ်ရေးဌာနတွင် တာဝန်ပေးထားမည်ဆိုပါက အခက်အခဲ မပေါ်နိုင်ကြောင်း ဆမ်တွေးမိလာသည်။

ဆမ်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ အမှန်ကန်ဆုံးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ ယုံကြည်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ခရက်ဒေါက်၊ ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော် ယူလိုက်တဲ့အတွက် အပြင်မှာ သာ ကျွန်တော် အချိန်ကုန်ဖို့ရှိတယ်၊ ဒီမှာ သိပ်ထိုင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ငယ်စား ထုတ်လုပ်ရေးဌာနကို ကွပ်ကဲသွားဖို့ လူတစ်ယောက်လိုတယ်၊ အဲဒီလူကတော့ ခင်ဗျားပဲ၊ စီမံကိန်းတွေကို ခင်ဗျားသိတယ်၊ အစီအစဉ်တွေကို ခင်ဗျားသိတယ်၊ ထုတ်လုပ်ပုံ ထုတ်လုပ်နည်းတွေကို ခင်ဗျားသိတယ်၊ စတူဒီယိုအကြောင်းကို ခင်ဗျားသိတယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်ကားတွေ ထုတ်လုပ်ပေးစေချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ထရန်စ်ဝါးကုမ္ပဏီအတွက် ခင်ဗျားလုပ်ပေးနေတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်
အတွက် တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ပေးဖို့ပဲ” ဟု ဆမ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် အခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်
အတွက် ဇာတ်ညွှန်းကောင်းတွေရွာပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီရှိနေပြီ
ကြောင့် ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ကားတွေ ထုတ်လုပ်ရတော့မယ်”

“ကျွန်တော် ချက်ချင်းစပြီး အကောင်အထည် ဖော်ပါမယ်”

ခရက်ဒေါက်က စီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။
စီးကရက်က သူ့ကို ချက်ချင်း သစ္စာဖောက်သွားသည့် အမူအရာမျိုး ပေါ်လာသည်။ ပြာဒူ
ထဲမှာ ထိုးခြေလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ” ဟု ဆမ်က မေးသည်။

“စီးကရက်လေ၊ ကျွန်တော့်အစာအိမ်ရောဂါကို လောင်ကျွမ်းသွားပြန်ပြီ
အလုပ်ပြန်လုပ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ ရောဂါပြန်ထလာတာပေါ့ဗျာ”

အခန်း(၁၁)

“ရှင်မပြုချင်ဘူးလို့ပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ၊ မင်းအဘိုးနဲ့ အဘွားက ဖလော်ရီဒါ
နေပြီးတော့တောင် ဒီကိစ္စအတွက် တမင်လာရတာ” ဟု ဆမ်က အသံကုန်အော်မေးသည်။

ဂျူနီယာ၏ အမူအရာကတော့ ခေါင်းအလွန်မာသည့် ပုံမျိုးပင်။

“ထားလိုက်စမ်းပါ အဖေရာ၊ ဒါလောက်တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ အပိုတွေလုပ်
နေလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ”

“ဘာကိစ္စ အဓိပ္ပာယ်မရှိရမှာလဲကွ၊ မင်းဟာ ဂျူးလူမျိုး၊ ဂျူးလူမျိုးဟာ အရွယ်ရောက်
တာရင် သာသနာ့ဝန်ကို ကိုယ်နိုင်သလောက် ထမ်းဆောင်ရမယ်၊ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်းရှင်ပြု
မယ်၊ မပြုရင် မင်းကိုယ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အရိုးတွေအကုန်လုံးကို ရိုက်ချိုးပစ်မယ်”

ဒင်းနိစ်က သူ့သားကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲ... သား သွားတော့၊ မင်း အဖေကို အမေ ကြည့်ပြောထားပေးမယ်”

ဂျူနီယာက တာစကားမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်သွား
သည်အထိ သူတို့ ငြိမ်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ ဆမ်က ဒင်းနိစ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီကလေးတွေ ပျက်စီးအောင် မင်း ဖျက်ဆီးထားတာ၊ ငါကျော့ခိုင်းလိုက်တာနဲ့
ဆင်ပြိုင်တည်း ကလေးတွေ စည်းကမ်းမဲ့ချင်တိုင်းမဲ့အောင် မင်း အလိုလိုက်တော့တာပဲ၊
မင်းဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထားရတဲ့ သားကိုတောင် ရှင်ပြုအောင် မင်းနားမချနိုင်ဘူး၊ မင်း ဘာ
အသုံးကျတဲ့ မအေလဲ”

ဆမ်မှာ စကားကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒင်းနိစ်ကို
ကြည့်နေသည်။ သူ့လေသံ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။

“အဖေကြီး... ဘာဖြစ်လို့ တို့ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေကြရတာလဲ”

ဒင်းနိစ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်မက စ.ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လုံး ရှင် လောကထံကို ရောက်နေတာမဟုတ်လား၊ ရှင်ကိုတောင် ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်တွေ့ရသလဲ”

“အလုပ်တွေက များလွန်းလို့ပါကွာ၊ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို အသားကျ ဖြစ်ဖို့ စည်းနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် အလျင်တုန်းက သူတို့ တစ်နှစ်ငွေ ငါ့ရှုံးခဲ့သလို တိုလည်းရှုံးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရောမမြို့မှာရှိတဲ့ ချာလီကိုခေါ်ပြီး ငါ့လက်ထောက် အဖြစ် ခန့်လိုက်တော့ အခြေအနေတွေ ကောင်းလာပါတယ်”

“ဒီအတိုင်းသာ ရှင်ဆက်လုပ်နေရင် ဒုက္ခဖြစ်မယ်၊ ခရက်ဒေါက်ကို ထုတ်လုပ် ငှာနမှာ တာဝန်ပေးထားပြီးပြီ၊ ရော်ဂျာကို အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်တွေ ပေးထားပြီးပြီ၊ နှစ်ခု ရာစုကုမ္ပဏီက လူတစ်ယောက်ကို အရောင်းမန်နေဂျာ ခန့်ထားပြီးပြီ၊ ဒါတောင် ရှင် လောက ခေါင်းရှုပ်နေတုန်းပဲလား”

“ငါက တာဝန်အကြီးဆုံးကိုးကွ၊ မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်မနေရင် ငါ့အ ကျောမှာ အားလုံးဖြောင်ကုန်ကြမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလူတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်လခကြီးတွေ ပေးထားဦးမှာ”

“ဒီတော့မှ ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေမှာ ငါ အေးအေးဆေးဆေး အာရုံစိုက်နိုင်မှာ”

“ဒါထက် အားလုံးအဆင်ပြေနေတယ်ဆို၊ ဘာပြဿနာတွေ ရှိသေးလို့လဲ”

“စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ရဦးမယ်ကွာ၊ လွန် နှစ်ထဲမှာ သူတို့အတွက် ငါ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ရှာပေးခဲ့တယ်ထင်သလဲ၊ ခုနှစ်သန်းထက် ရှာပေးခဲ့တယ်၊ တို့ရတာထက် ပိုပြီးရှာပေးခဲ့တယ်”

“ဒင်းနီစ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆမ်ကိုကြည့်နေသည်။”

“မာရီလူးရဲ့ ကားတစ်ကားတည်းနဲ့တင် သူတို့ ငွေလေးသန်းကျော် မြတ်သွားတာ”

“မာရီလူး အဲဒီကားရိုက်ဖြစ်တာက စတီဖင်ကြောင့်မဟုတ်လား၊ ဟောလီးဝုဒ် သူ ပြန်မလာချင်တော့ပါဘူးလို့ ပြောချွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် အခု စတီဖင် ပြန်ခေါ်တော့ သူပြန်ရောက်လာတယ်လေ”

“မလာဘဲနေမလားကွ၊ သူတို့လင်မယား ငွေသုံးသန်းပိုက်ပြီး အခုပြန်သွားပြီ ငါတို့ကရတော့ တစ်သန်းခွဲပဲရတယ်၊ ယူနိုက်တက်အားတစ်ကုမ္ပဏီက ငါတို့ရိုက်တဲ့ကားတွေ နိုင်ငံခြား ဖြန့်ချိခွင့်လိုချင်တယ်လို့ စကားကမ်းလှမ်းနေတယ်၊ ကြေးလဲပိုရမယ်”

“ဒင်းနီစ်က သူ့ကိုအကဲခတ်ကြည့်နေသည်။”

“ကျွန်မသာဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို ဒါလောက်အလျင်စလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီ ငန်းကို လုပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတာ စတီဖင်မဟုတ်လား”

“သူ့အကျိုးအတွက် သူလုပ်နေတာပါကွာ၊ ဖြန့်ချိရေးကုမ္ပဏီကို ငါသာမယ့် ထရန်စဝါး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို သူဝယ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှုံးနေတဲ့ကုမ္ပဏီကို ဘယ်သူကဝယ်မှာ အခုတော့ ငါက သူတို့မရှုံးအောင် ဝင်လုပ်ပေးရတယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ ဘာအကျိုးတော့ ပြန်မပြုဘူး”

“ဒီအကြောင်း စတီဖင်ကို ပြောပြပါလား၊ သူတို့သာပြောပြလိုက်ရင် အခု အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သေသေချာချာ ယုံကြည်တယ်”

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အဲဒီကောင်ဟာ သိပ်ခေါင်းမာတယ်၊ စာအုပ်ကြီးအထိ”

တော်လှုပ်တယ်၊ စာချုပ်တာ စာချုပ်ပဲလို့ သဘောထားတဲ့အကောင်”

“အဘိုးကြီးတော့ မိုးမီးလောင်နေပြန်ပြီ” ဟုပြောရင်း ဂျူနီယာက ရေကူးကန်ဘေး
ထိုင်နေသည့် သူ့အစ်မ မိရီယမ်နားမှာ ဝင်ထိုင်ချသည်။

မိရီယမ်က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ဖတ်နေဆဲ ဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်

“ရှင်ပြုဖို့ကိစ္စပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးနဲ့အဘွားလည်း ဖလော်ရီဒါကနေ လာကြလိမ့်မယ်တဲ့”

“မင်းကလည်း အဖေပြောတာကို နားထောင်လိုက်ရောပေါ့ကွာ၊ ဒီအတွက် သူ
လောက် အားခဲနေတယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့”

ဂျူနီယာက အကျီချွတ်သည်။

“ငါကိစ္စရော အမေက ပြောမှပြပါ့မလား”

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အဘိုးကြီး အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်
အောင်၊ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ငြိမ်အောင် အမေလုပ်ရဦးမယ်လေ၊ သူ့စိတ်ကောင်းလေးဝင်နေမှ
ပြန်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲတယ်၊ ငါကလည်း ကြာကြာမစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ
အပြန်အလှန်မပေးရင် နေရာမရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းက လျှောက်တဲ့လူတွေ
နဲ့ သတ်လို့ ကုန်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

ဒင်းနိစ်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ကြည့်သည်။ ရေကူးကန်ထဲတွင် သားနှင့်သမီး
ရေကူးနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဆမ်... ဒီမှာလာကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ခေါ်သည်။

ဆမ်က ဖတ်လက်စ၊ သတင်းစာကို ချခဲ့ပြီး ထ၊လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ လင်
သားနှစ်ယောက် အတူရပ်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့ကလေးတွေက လိမ္မာပါတယ်၊ တခြားကလေးတွေအကြောင်းများ ကြား
အောင် စိတ်မချမ်းသာစရာပဲ၊ ဒီခေတ်ကလေးတွေ မလွယ်ဘူးနော်၊ ယုံကြည်နိုင်စရာတောင်
မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ရှင်တော့ပြုမှဖြစ်မယ်”

ဆမ်က စောစောကနေရာသို့ ပြန်သွားပြီး သတင်းစာကို ပြန်ကောက်သည်။

“ပြုမှာပါ၊ မပူပါနဲ့”

ဆမ် စိတ်ကောင်းလေးဝင်နေပြီဟု ဒင်းနိစ်ထင်သည်။ ယခုအချိန်ကလေးတွင်

မိရီယမ်ကိစ္စကို ပြောမှဖြစ်တော့မည်ဟုလည်း တွက်ကြည့်သည်။

“မိရီယမ်ရဲ့ ရှေ့ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ကျွန်မ မေးကြည့်တယ်ဆမ်၊ သူ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာပေါ့လေ”

ဆမ်က သတင်းစာကိုဖတ်ပြီး မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်ချင်သတဲ့လဲ”

“သမီးလေးက သိပ်ချောတာမဟုတ်လား၊ သူ နယူးယောက်ကိုသွားပြီး ကျောင်းတက်ချင်တယ်တဲ့”

“ဒီကကျောင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူတက်ချင်တဲ့သင်တန်းမျိုး ဒီမှာ ကောင်းကောင်းမရှိဘူးဆို ပြောတယ်”

“ဘာသင်တန်းမျိုးလို့လဲ”

“သရုပ်ဆောင်သင်တန်း”

“သရုပ်ဆောင်သင်တန်းလား၊ ဘာလဲ... သူက မင်းသမီးလုပ်ချင်လို့တဲ့လား”

ဆမ်၏အသံ ကျယ်လာပြန်သည်။

“အဲဒါ-ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျောင်းကပွဲမှာ သူ သရုပ်ပါပါကနိုင်ခဲ့တုန်းက ရှင်ပဲ ဂုဏ်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သေးတယ်လေ”

“မတူဘူးကွ၊ ဟိုဟာကကျောင်း၊ ကျောင်းမှာကတဲ့ပွဲ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ မင်းအသိသားနဲ့၊ အလကား ကောင်မတူတစ်ကောင်မှ အသုံးကျတာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး ပျက်စီးနေကြတာ၊ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပေါင်းစုံမှာ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်လို့ ငါ့သမီးသွားနေတာကို မမြင်ချင်ဘူး”

“မိရီယမ်က ဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ သူက ယုံကြည်ချက်ကြီးပါတယ်”

“အိုး... နယူးယောက်မြို့မှာ သူတစ်ယောက်တည်း သွားနေမှာကိုတော့ ဘာနည်းနဲ့မှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးကွ”

“သူတစ်ယောက်တည်း ဒီအတိုင်းလွတ်ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရော်ဂျာကလည်း သူစောင့်ရှောက်ပျံမယ်လို့ ပြောတယ်”

ဆမ်မှာ တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်ပြီး ဂုဏ်ယူလိုက်မိသည်။ သို့သော် မျက်နှာထားတော့ တင်းထားသည်။

“သမီးလေးကို သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ ဆမ်၊ ခွင့်မပြုရင် သူ့အသည်းခွဲသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” ဟု ဒင်းနိစ်က လေပျော့ကလေးနှင့် ဆက်ပြောနေလေသည်။

အခန်း(၁၂)

“မောင်ရင့်သူငယ်ချင်း ဖတ်တီးတော့ ငွေဖောက်လာပြန်ပြီ” ဟု ရုံးခန်းထဲသို့ စတီဖင် ခင်သွားသောအခါ ဂျက်က ဆီးပြောသည်။

စတီဖင်က မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။ ဂျက်၏ အတွင်းရေးမှူးက သူ့အတွက် တော်ဖီလာချပေးသည်။

“အခု ဘာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ” ဟု စတီဖင်က မေးသည်။

“သူ့အတွက် ကျုပ်တို့ရွာပေးထားတဲ့ အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းသုံးခုကိုရိုက်ပြီး ဆခြားကုမ္ပဏီနဲ့ဖြန့်ဖို့ လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ သဘောတူညီချက်ထဲမှာ မပါဘူး”

“အဲဒီတော့ . . .”

စတီဖင်က တော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း လေအေးကလေးဖြင့် ဘာမှမဖြစ် သလို ပြန်မေးသည်။

“လုပ်မနေနဲ့ စတီဖင်၊ ဒါဟာ တရားသဖြင့်မဟုတ်ကြောင်း မောင်ရင့်သိတယ်၊ ဆခြားကုမ္ပဏီအတွက်ကျတော့ ကုန်ကျစရိတ်အနည်းဆုံးနဲ့ သူ့လုပ်ပေးနေတယ်၊ ဒီအတိုင်း လုပ်နေရင် ကျုပ်တို့စတူဒီယို အရုံးမပေါ်အောင် ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထိန်းထားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူကဖြန့်မယ်ဆိုတာ ကြေညာပြီလား”

“ယူနိုက်တက်အားတစ်က ဖြန့်မှာ၊ ဒီကိစ္စကို မောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့နဲ့ စာချုပ်ထားတာပဲ၊ သူပိုက်ဆံနဲ့ သူ့ရိုက်တာ၊ ရိုက်ချင် တဲ့ကား ရိုက်ပေါ့၊ ဖြန့်ချိရေးကိုလည်း သူ ကြိုက်ရာရွေးနိုင်တာပဲ”

“သူ့ကို မောင်ရင် ဘာမှ အရေးမယူတော့ဘူးပေါ့” ဟု ဂျက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးမေးသည်။

“မလိုပါဘူးဗျာ”

“ဒီလိုဆိုကောင်းပြီ၊ ကျုပ် အလုပ်ထွက်တယ်၊ သူ့အတွက် ကျုပ်က ဇာတ်ညွှန်းကောင်းတွေရှာပေးတယ်၊ သူက အများအတွက် ရိုက်ပေးတယ်၊ ကျုပ် နွားလုံးလုံးဖြစ်နေတာလား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဇာတ်ညွှန်းကောင်းကောင်းတွေ ရှာမပေးနဲ့တော့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ လုပ်စရာတွေ ပြည့်နေတာပဲ၊ သူ့ဇာတ်လမ်း သူ့ဘာသာသူ ရှာပေစေ၊ သူ့ဇာတ်ကားကို သူ့ငွေနဲ့ သူ ရိုက်ပေစေ”

“မောင်ရင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်လို့ရတဲ့ဇာတ်ညွှန်း သူ့ကိုပေးရမယ်လို့ သဘောတူစာချုပ်ထဲမှာ မပါဘူးလေဗျာ၊ အခုပေးနေတယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ချင်း အစုစပ်တွေမို့လို့ ကူညီတဲ့သဘောနဲ့ ပေးနေတာမဟုတ်လား”

“ဒါဆိုရင်ကောင်းတယ်၊ ဇာတ်ညွှန်းကောင်းကောင်းတွေ ကျုပ်တွေ့မယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ရမလဲ” ဂျက်က ဆက်မေးသည်။

“ဝယ်ပေါ့ဗျာ၊ ထုတ်လုပ်သူကို နောက်မှရှာတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကြိုက်တာ မဝယ်ရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်လည်း စာချုပ်ထဲမှာ ပါတာမှမဟုတ်ဘဲ”

စတီဇင်က ကော်ဖီပန်းကန်ကိုချပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ အပြင်ဆီလှမ်းကြည့်သည်။ စတူဒီယိုလမ်းများပေါ်တွင် လူတွေ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။

“သူတို့ အလုပ်များနေကြပါလား”

“ကားတိုတွေရိုက်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီလေ၊ နောက်လဆိုရင် ပြနိုင်ပြီ” ဟု ဂျက်ကပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဆမ်နဲ့ရော အခုတလော စကားပြောဖြစ်သလား”

“သူလည်း ဒီဘတ်ကို ခြေဦးတောင် လှည့်မလာပါဘူး၊ ခရက်ဒေါက်နဲ့ပဲ ကျုပ်အလုပ်လုပ်နေရတယ်”

“သူလာတာတွေ့ရင် ပြောစမ်းပါဗျာ၊ သူနဲ့ကျွန်တော် စကားလေးဘာလေး ပြောတာပေါ့”

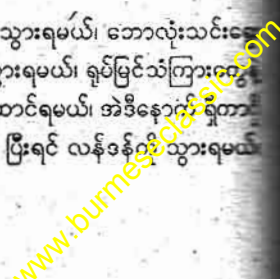
စတီဇင်က စောစောက ကုလားထိုင်သို့ ပြန်သွားပြီး ထိုင်သည်။ မျက်လုံးများထဲ သူ မှိတ်ထားသည်။

“မောင်ရင် နေကောင်းရဲ့လား” ဟု ဂျက်ကမေးသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့ဗျာ၊ တစ်လလုံး အလုပ်တွေနဲ့ နမ်းလုံးနေရတာ”

“မောင်ရင် နားလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“အချိန်မရှိပါဘူးဗျာ၊ မနက်ဖြန် မွန်ထရီယယ်ကို သွားရမယ်၊ ဘောလုံးသင်းနေ့ချယ်တဲ့ကိစ္စ လုပ်ရမယ်၊ နောက်နေ့ကျတော့ ဝါရှင်တန်ကို သွားရမယ်၊ ရုပ်ပြင်သံကြားတွေ ပတ်သက်ပြီး ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်မှာ ဆွေးနွေးကြတာ နားထောင်ရမယ်၊ အဲဒီနောက် ရုတ်တရက်ကို သွားရမယ်၊ သတင်းစာဆရာများ ကွန်ဖရင့် တက်ရမယ်၊ ပြီးရင် လန်ဒန်ကို သွားရမယ်”

ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား ပူးတွဲထုတ်လွှင့်နေတာ ဘာတွေလိုသလဲဆိုတာ ကြည့်ရမယ်”
ဂျက်က ခေါင်းကိုယမ်းနေသည်။

“ယူနိုက်တက်အားတစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ရုပ်ရှင်သုံးကားဖြန့်မယ်အကြောင်း သူတို့ကို
ခင်ဗျားပြောပြတော့ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်တာများ ရှိသလဲ” ဟု ဆစ်ကမေးသည်။

“ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘူး၊ ဂျက်က တစ်ခုခုတော့ပြောမယ်လို့ ထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ
မပြောဘူး၊ အခုဆိုရင် တစ်လတောင်ကြာသွားပြီ၊ သူတို့ပြဿနာနဲ့ သူတို့ ရှုပ်နေကြတယ်နဲ့
တူတယ်” ဟု ခရက်ဒေါက်က ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့ကားတွေရော ဘယ်လိုနေသလဲ”

“အဆင်ပြေပုံရပါတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကစပြီး သူတို့ကားတွေ စ.ရိုက်နေကြတယ်”

“နိပ်ပုံရရဲ့လား”

ခရက်ဒေါက်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ကောင်းမယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ဒီခေတ်
မှာ ခြောက်သိန်းတန်ကားရိုက်လို့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ဇာတ်ညွှန်းကောင်းကောင်း လိုချင်ရင်တောင်
အဲဒီလောက်ငွေပေးရတာ”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ”

ဆစ်မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကားသုံးကားကို ယူနိုက်တက်အား
တစ်ကုမ္ပဏီနှင့်ဖြန့်ဖို့ စာချုပ်လိုက်သည်ကိုစွန့်၍ ပတ်သက်၍ စတီဇင်က ဘာများပြောမလဲ
ဆိုသည်ကို သူ သိချင်နေသည်။ သူတို့ဘက်က လှုပ်ရှားလာမှသာလျှင် မူလသဘောတူညီ
ချက်များကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ဖို့ ပြောနိုင်မည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ဖို့လိုက်နေတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းတွေ အခြေအနေရော ဘယ်လိုရှိသလဲ”
ဟု ဆစ်ကမေးပြန်သည်။

“မရတော့ဘူး၊ အားလုံး လက်လွတ်ကုန်ပြီ” ဟု ခရက်ဒေါက်က ပြန်ပြောသည်။

“လက်လွတ်ကုန်ပြီ... တစ်ယောက်ယောက်က ဝယ်သွားတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ခရက်ဒေါက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဝယ်လိုက်လို့ ကျွန်တော်ပြောထားတယ် မဟုတ်လား” ဟု
ဆစ်က မေးသည်။ သူ့အံ့သံ အနည်းငယ်မှာလာသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဆမ်၊ ဒါပေမယ့် ဝယ်ဖို့မေးကြည့်
လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရောင်းပြီးသွားပြီ”

“ဘယ်သူဝယ်သွားတာတဲ့လဲ”

“မသိဘူး၊ ဇာတ်ညွှန်းနှစ်ခုစလုံးကို ဝယ်သွားသူဟာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်တယ် ဆိုတာ
လောက်ပဲ သိရတယ်”

“တစ်ဦးတည်းတဲ့လား၊ လီဗိုင်းလား” ဟု ဆစ်က စဉ်းစားရင်း ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး၊ လီဗိုင်းဝယ်သွားတာဆိုရင် သတင်းစာတွေထဲမှာ ပါမှာပေါ့၊ အခုဟာက ဆင်ဒီကိတ်အသစ်နဲ့တူတယ်၊ သူတို့စာချုပ်ပြီးမှ ကြေညာမယ့်သဘော မျိုး ရှိတယ်”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှေးအောင်စုံစမ်းစမ်းဈာ၊ သူတို့စာချုပ်ပြီးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုတော့ ကြံနိုင်တာပေါ့”

“စုံစမ်းကြည့်ပါမယ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီပြာဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိသေးတယ်၊ နောက် တစ်ပတ်ဖြန့်မယ်၊ ရောင်းအကောင်းဆုံး နံပါတ်တစ်စာအုပ်ဖြစ်မယ်လို့ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာက ဟောကိန်းထုတ်ထားတယ်၊ ငါးသိန်းပေးဖို့ ကျွန်တော် ကမ်းလှမ်းထားတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဘယ်တော့ အကြောင်းပြန်မတဲ့လဲ”

“အခုချက်ချင်းကို သိနိုင်လောက်ပါတယ်၊ ပွဲစားက အခုနပဲ ဖုန်းဆက်တယ်၊ မကြာ ခင် အကြောင်းပြန်မယ်တဲ့”

— ထိုသို့ပြောနေခိုက်မှာပင် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။

“ဟောဒီတယ်လီဖုန်း ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟုပြောရင်း ခရက်ဒေါက်က ကောက်တိုင် သည်။

သူ့ခဏ နားထောင်နေသည်။ စောစောက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး ပျောက်သွား သည်။ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချသည်။ မယုံကြည်နိုင်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒီစာအုပ်လည်း ပါသွားပြန်ပြီ၊ ခုနှစ်သိန်းခွဲ ပေးဝယ်သွားတယ်တဲ့”

ဆမ်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်သူဝယ်သွားတာတဲ့လဲ”

ခရက်ဒေါက်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“သူတို့ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ စောစောက ဇာတ်လမ်းနှစ်ခုကို ဝယ်သွားတဲ့လူပဲ ဖြစ်နိုင် တယ်”

ဆမ်က ထိုင်ရာမှထ၊သည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်တော့ဘူး၊ တခြားဇာတ်လမ်းတွေကိုပါ သူတို့ဝယ်နေတယ်လို့ ကြားမိသလား”

“မကြားဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ အဲဒီသုံးခုကိုပဲ ရွေးဝယ်တာ”

“ကျွန်တော် အနံ့တစ်ခုရပြီ၊ ခင်ဗျားရောရသလား” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ” ဟု ခရက်ဒေါက်က ပြန်မေးသည်။

“ယူနိုက်တက်အားတစ်ကုမ္ပဏီကတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ကားတွေ ဖြန့်မယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီက တုံ့ပြန်မှုမလာဘူးလို့ အခုအချိန်အထိ ခင်ဗျားထင်နေ တုန်းလား” ဟု ဆမ်ကမေးသည်။

ခရက်ဒေါက်၏ အစာအိမ်ရောဂါမှာ ချက်ချင်းဆိုးလာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆေး တစ်လုံး ကမန်းကတန်း ကောက်ဝါးလိုက်ရသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား တော်တယ်ထင်ထားတာတွေအားလုံး မကုန်ပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် စတီဗင်ဂေါက်အကြောင်း ခင်ဗျားထက် ကျွန်တော်က ပိုသိထားလို့ရင် လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတာကို မကြိုက်ကြောင်း ပြလိုက်တဲ့ သူနည်းစံတူ

အဲဒီဇာတ်ညွှန်းတွေကို လက်နက်အဖြစ်နဲ့ အသုံးပြုပြီး သူ့စိတ်ကြိုက် ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာအောင် သူလုပ်တော့မယ်”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ”

“စတီဖင်ထင်ထားသလို ကျွန်တော်ဟာ ငတုံးမဟုတ်ကြောင်း လုပ်ပြရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တမ်းလွမ်းချက်အားလုံး သူတို့သိအောင်လုပ် ကိုယ်မလိုချင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းအပေါ်စားတွေကိုပါ ဝယ်ဖို့ကမ်းလှမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ထက်ဦးအောင် စတီဖင် အကုန်လိုက်ဝယ်လိမ့်မယ်၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့မှ ဇာတ်လမ်းအစုတ်အပွဲတွေပိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သူလာပြီး နှုတ်ထောက်ရစေမယ်”

အခန်း(၁၃)

မိန့်ခွန်းပြောရန် ဆမ်ဘင်ဂျမင် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည် အချိန်မှာပင် အခမ်းအနား အတွင်းသို့ စတိဖင်ဂေါက် ဝင်သွားသည်။ နီးရာစားပွဲမှာ လွတ်နေသည့် ကုလားထိုင်တစ်ထိုင် တွင် ကမန်းကတန်း ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ နံရံမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခု ချိတ်ထားသည်။

‘ဆမ်ဘင်ဂျမင်၏ ရှင်ပြုမင်္ဂလာနှင့် မွေးနေ့အခမ်းအနား’

ပရိသတ်ငြိမ်သွားအောင် ဆမ်က ပန်းကန်ကို ဇွန်းနှင့်ခေါက်သည်။ အခန်းထဲမှာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူ့မျက်နှာပြုံးနေသည်။ အနည်းငယ်လည်း ယိမ်းထိုးနေသည်။

“မိတ်ဆွေများခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်သားရဲ့ ရှင်ပြုမင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ကြွရောက် လာကြတဲ့အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီကိုဝင်လာကြတုန်းက သတိမထားခဲ့ဘဲ တာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဘာလဲဆိုတာ အပြင်မှာ ခိုးလိပ်ရွိုက်စိကားဖြူကြီး အစီးငါးဆယ် အဆင်သင့်ရပ်ထားပါတယ်။ ဒီအခမ်းအနားပြီးရင် အဲဒီကားတွေက ခင်ဗျားတို့ကို လေဆိပ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ လေဆိပ်မှာ ဒီစိရစ်အမျိုးအစား လေယာဉ်ပျံအစီးငါးဆယ် အဆင်သင့် စောင့်နေပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို အာဖရိကတိုက် ကင်ညာနိုင်ငံကို မနားတမ်းပျံဆင်းပြီး ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဟိုရောက်တဲ့အခါကျတော့ မျက်နှာဖြူ အမဲလိုက်မုဆိုးငါးဆယ် စောင့်နေပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့အတူ ဆင်ဖြူအစီးငါးဆယ်လည်း ရှိနေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီဆင်ဖြူတွေစီးပြီး ခင်ဗျားတို့ အမဲလိုက်ကြရပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို သေနတ်ဖြူတစ်လက်စီ ပေးပါမယ်။ တောထဲမှာ ကျားဖြူအကောင်ငါးဆယ်ကို ပစ်ကြရပါမယ်”

ရယ်မောသံများသည် အခန်းထဲမှာ မိုးချွန်းသလို ပေါ်ထွက်နေသည်။ ဆမ်ဆင် ပြောနေသည်များကို မည်သူမှ မကြားတော့။

ဆမ်က သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသည့် သူ့သားဂျူနီယာကို ငုံ့နမ်းသည်။ ပြီးတော့ ဘေးမှာ ထိုင်ချသည်။

“စတီဖင်က လူ့အုပ်ကိုတိုးပြီး သူတို့ဆီသို့သွားနေသည်။ ဆမ်က တခြားနည်းသည် များနှင့် စကားပြောနေသည်။ ဒင်းနိစ်က စတီဖင်ကို အလျင်တွေ့သွားသည်။

“စတီဖင်” သူက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သည်။ စတီဖင်ကလည်း သူ့ပါးကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်။ သိပ်ကိုပျော်စရာကောင်းတဲ့ အခမ်းအနားကလေးပဲ”

“ရှင်အခုလိုလာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာနော်၊ ကျွန်မတို့ မတွေ့တာကြာပြီ၊ ရှင်ကို သူ့ဟင်းတွေ ချက်ကျွေးရဦးမယ်”

“အလုပ်ကလေး နည်းနည်းပါးသွားတဲ့အခါကျရင်တော့ လာစားပါ့မယ်”

“အသားတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားရင်တောင် ပုပ်ကုန်နိုင်ပြီ၊ မတွေ့တာ လေးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီမဟုတ်လား” ဟု ဒင်းနိစ်က ပြောသည်။

“အဲဒီလောက်တောင် ကြာသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ ရှင် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ အကယ်ဒမီဆုတွေရလို့ နှည့်ခံပွဲလုပ်တုန်းကလေ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဒါလောက်မကြာစေရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် တတိပေးပါတယ်၊ ဂျူနီယာ ငါ့ကိုမှတ်မိသေးသလား”

စတီဖင်က ဂျူနီယာကို လှည့်နှုတ်ဆက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ် အန်ကယ်စတီဖင်”

စတီဖင်က ပြုံးသည်။ အိတ်ထဲမှ ငွေငါးရာပါ စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ပေးသည်။

“မိရီယမ်ရော ဘယ်မှာလဲ၊ သူတို့ နှုတ်ဆက်သွားချင်လို့” ဟု စတီဖင်က ဒင်းနိစ်ကို ငှမ်းမေးသည်။

“အခုလေးပဲ ဒီနားမှာရှိသေးတယ်” ဟုပြောရင်း ဒင်းနိစ်က ပတ်လည်သို့ လှည့်ကြည့် သည်။

“အိမ်ပြန်သွားပြီ မေမေ၊ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်စရာရှိလို့တဲ့” ဟု ဂျူနီယာက ဝင် ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မနက်ဖြန်မနက် နယူးယောက်ကကျောင်းကို သူပြန်ရမှာလေ” ဟု ဒင်းနိစ်က ပြောသည်။

“သူနဲ့မတွေ့လိုက်ရတာ စိတ်မနေကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သူ့ကိုမြင်ရင် ရှင် မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းကိုလှလာ တာ”

“သူ့နှာခေါင်းကို ခွဲစိတ်ပြီးမှ ပိုလှလာတယ်” ဟု ဂျူနီယာက ပြောသည်။

“ဂျူနီယာ . . .”

ဒင်းနိစ်က လှမ်းငေါက်သည်။ စတီဖင်က ရယ်သည်။

“ရပါတယ် ဒင်းနိစ်၊ ဒါ မိသားစုကိစ္စပဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး”

ထိုအခိုက် သူတို့အနားသို့ ဆပ်ရောက်လာသည်။

ဆပ်က ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သည်။ သူတို့ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ငါ့သားကို ကြည့်စမ်းပါဦးကွ၊ ဒီကောင် အရပ်ခြောက်ပေမြင့်မယ်” ဟု ဆပ်ကပြောရင်း သူ့သားကို သဘောကျစွာ လှည့်ကြည့်သည်။

“အခုကိုပဲ အရပ်က အတော်ကြီးမြင့်နေပါပြီ” ဟု စတီဖင်က ပြောသည်။

“လာ... အရက်သောက်ကြမယ်” ဟုပြောပြီး ဆပ်က စတီဖင်ကို အရက်ကောင်တာဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ စကော့ပီစကီနှစ်ခွက် တောင်းသည်။ နှစ်ယောက်အတူတူ သောက်ကြသည်။

“အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု ဆပ်ကမေးသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲဗျာ၊ နည်းနည်းပါးပါး မြတ်လိုက်၊ နည်းနည်းပါးပါး ရှုံးလိုက်တယ်” ဟု စတီဖင်က ပြန်ဖြေသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့လထဲက ငါ ဇာတ်လမ်းတွေ တော်တော်ဝယ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်” ဟု စတီဖင်က ပြန်ပြောသည်။ သူ့လေသံထဲတွင် စိတ်ဝင်စားသည့် အရိပ်အယောင်မပြ။

ဆပ်က စတီဖင်၏မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ဟန်ဆောင်ထားသည့် အမူအရာတို့ ရှာကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာတစ်ခုကိုမှ အကဲခတ်၍ မရ။ ဘာအမူအရာကိုမှ ထူးခြားခြားရှားရှားမရ။

“တို့နှစ်ယောက်တွေ့ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“စတူဒီယိုမှာ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်ရှိနေမယ်” ဟု စတီဖင်က ပြန်ပြောသည်။

“မနက်ကျရင် မင်းကို ငါလာတွေ့မယ်” ဟုပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။ “ဒီနေ့ အခမ်းအနားကတော့ သိပ်ကိုပျော်စရာကောင်းတာပဲကွာ၊ ဂျူးရှင်ပြုပွဲမှာ ဒါလောက်စည်တာ တစ်ခါမှမရှိဖူးဘူး” ဟု ဆက်ပြောသည်။

မီရီယမ်သည် နောက်ဆုံးသေတ္တာကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး သေတ္တာကိုပင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ ကားမောင်းဝင်လာသံ ကြားသည့် ကမန်ကတန်း မီးထပိတ်လိုက်သည်။ မိသားစုနှင့် တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည်မှာ စိတ်ပန်းလှချေပြီ။

အမှောင်ထဲမှာ အဝတ်အစားချွတ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။ သူ့ချင်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာသေး။ ဂျူနီယာ၏ ရှင်ပြုကိစ္စရှိမနေလျှင် လွန်ခဲ့သည့် အပတ်ကတည်းက နယူးယောက်မြို့သို့ သူပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သည်ထို့ကြောင့် မပြန်နိုင်ဘဲ အချိန်တွေ ကြန့်ကြာနေရသည်။

ရှင်ပြုပွဲတုန်းက မြင်ကွင်းများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။ သူ့အဖေက မိန့်ပြောရန် ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဘာကိုကြည့်နေတာလဲဟင်” ဟု ဂျူနီယာက သူ့နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုင်းမေးခဲ့သည်။

သူက ပြန်မဖြေ။ သူကြည့်နေသည့်ဘက်သို့ ဂူနီယာက လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒါ အန်ကယ်စတီဖင်လေ” ဟု ဂူနီယာက ပြောသည်။

မိရီယမ်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ စတီဖင်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်ခြင်းကြည့်နေသည်။

“သူ့ကို မမ စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်” ဟု ဂူနီယာက ပြောပြန်သည်။

“သွားစမ်းဟာ”

ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။ စတီဖင်ကို မျက်နှာလှဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်။ သူ့အဖေက မိန့်ခွန်းပြောနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဂူနီယာလည်း အဖေဘက်သို့ အာရုံရောက်သွားသည်။

ဂူနီယာပြောသည်မှာ မှန်သည်။ စတီဖင်ကို သူတစ်သက်လုံး စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ သူ့အဖေရိုက်သည့် ကားတစ်ကား အကယ်ဒမီဆုများရသဖြင့် ဧည့်ခံပွဲလုပ်သည့်ညတုန်းက ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။

ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့်တွဲပြီး စတီဖင်ရောက်လာသည်။ ထိုမင်းသမီးကို သတ်ခွင့်သာရမည်ဆိုလျှင် မိရီယမ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီးကို သတ်ပါမည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး စတီဖင်အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း စိတ်များလှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ စတီဖင်နှင့် ရွှေလည်တွဲရသည့်အကြောင်း မကြာခဏ အိပ်မက်မက်သည်။ သူ့အကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ မကြာခဏပါသည်။ ဘယ်တော့မှ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ သူနှင့်တွဲလျက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကတော့ အမြဲပါလေ့ရှိသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးသော်လည်းကောင်း၊ စံပြမယ်သော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပါနေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်လိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဖေ မိန့်ခွန်းပြောပြီးသောအခါ စတီဖင်က သူတို့စားပွဲဆီသို့ ထလာသည်။ မိရီယမ်မှာ ထွက်ပြေးချင်စိတ် ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မောင်ဘက်သို့လှည့်ပြီး လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“ငါ အိမ်ပြန်နှင့်ပြီး အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်လိုက်ဦးမယ်၊ အမေမေးရင်ပြောလိုက်”

ပြီးတော့ သူထွက်လာခဲ့သည်။ စတီဖင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးသည်။ စတီဖင်က သူ့ကို လုံးလုံးမမှတ်မိ။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ထူးဆန်းသည့် ခံစားချက်တစ်မျိုးကို ခံစားနေရသည်။

ယခု ထိုအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင်း ပိုဒေါသဖြစ်လာသည်။ ဘာကို ဒေါသဖြစ်နေမှန်း မသိ။

ကုတင်စွန်းမှာ ပြန်လာထိုင်သည်။ စီးကရက်ကို တစ်ဝကြီးရှိုက်သည်။ နေ့ခင်းတုန်းက စတီဖင်တစ်ယောက်တည်း လာသည်။ အမျိုးသမီးအတွဲ ပါမလာ။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တွဲနေဖို့ သေချာသလောက်ရှိသည်။

စီးကရက်ကို တစ်ဝကြီး ရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ပြီးတော့ စတီဖင်၏နာမည်ကို အသံထွက်ပြီး ခေါ်မိသည်။ ထူးဆန်းသော ခံစားချက်များ ပေါ်လာပြန်သည်။ စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲမှာ ထိုးခြေပစ်လိုက်သည်။

မျက်ရည်များကျလာသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဒီကောင် ငါ့ကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးနေပြီ၊ သူ့ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး ခြေတင် ကောင်လို ပြုံးနေတယ်၊ ‘ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းပါပဲဗျာ’ တဲ့၊ ပြီးတော့ ငါ့ဆော်တော့တာပဲ”

ဆမ်က အိမ်ထဲသို့ဝင်လာရင်း ဒေါသကြီး ပြောနေသည်။ ဒင်းနိစ်က ဘာမှနှားလည်ဘဲ အထိတ်တလန့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောနေတာလဲ”

“စတီဗင်ဂေါက်အကြောင်း ပြောနေတာပေါ့ကွ၊ ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောရဦးမှာလဲ၊ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေကြီးလေ၊ မနေ့တုန်းက ဂျူနီယာရဲ့ ရှင်ပြုကိုလာပြီး တို့ကျွေးတာတွေ ဆိုသွားတဲ့ ဖိခွေးသားလေ”

“ကျွန်မတော့ မယုံဘူး၊ စတီဗင် ဒါမျိုးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သိပ်လုပ်တာပေါ့ကွ၊ ငါက သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်၊ စာချုပ်ထဲမှာ မှားနေတာလေးတွေကို ပြန်ပြင်ချင်တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သူက တရားသူကြီးတစ်ယောက်လို သူ့ကုလားထိုင်မှာ မြန်မြန်ကြီးထိုင်နေတယ်၊ ‘ယူနိုက်တက်အားတစ်’နဲ့ စာမချုပ်ခင် ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ့သင့်တာပေါ့လို့ သူကပြောတယ်၊

ငါ့ကိုယ်ငါ ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ မလုပ်မဖြစ်လို့ လုပ်ရကြောင်း ငါက ရှင်းပြတယ်၊ ငါ တစ်ကျပ်ရတိုင်း စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီက နှစ်ကျပ်ရနေတဲ့အကြောင်းကို ငါက ပြောပြတယ်၊ ဒီတော့ သူက ‘စာချုပ်ကို ခင်ဗျား သေသေချာချာဖတ်ပြီးမှ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ အတင်းအကျပ် သဘောတူခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ ပြန်ပြောတယ်၊

ဒါပေမယ့် ငါက မင်းအကျိုးအတွက် သဘောတူခဲ့တာ၊ မင်းလုပ်ချင်နေတဲ့အလုပ် ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာလို့ ပြန်ပြောတယ်၊

သူက ‘ခင်ဗျား ငွေခုနှစ်သန်းခွဲတောင် ရခဲ့ပြီပဲ၊ ဘယ်မှာအကျိုးမဲ့ဖြစ်လို့တုန်း၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေပါ၊ ဒါကြောင့် စာချုပ်သက်တမ်းပြည့်ဖို့ ငါးနှစ်လိုသေးပေမယ့် ခင်ဗျားစိတ်မချမ်းသာဘူးဆိုရင် သဘောတူညီချက်စာချုပ်ကို ဖျက်ပေးပါမယ်တဲ့၊ သူပြောပုံက”

“ဒီတော့ ရှင်က ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ” ဟု ဒင်းနိစ်က မေးသည်။

“ငါဝယ်ထားတဲ့ လေးသန်းခွဲတန်ဖိုးရှိတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ ငါကမေးတယ်၊

‘အဲဒါတွေက ခင်ဗျားဝယ်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဝယ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကန်တာပဲ၊ စာချုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကို အသိပေးရမယ်ဆိုတာပါပေမယ့် ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ထံ

အသိမပေးဘူး' လို့ ပြောတယ်။ သူပြောနေပုံက မိုးလေဝသအကြောင်းပြောသလို တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။

အရက်ကို မော့လိုက်ပြန်သည်။

“သူ့မျက်နှာကို ငါစိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲလို့ အကဲခတ်ကြည့် တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှအကဲခတ်လို့ မရဘူး။ သူ့အတွက် ငါရှိမှဖြစ်မယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရတယ်။ အမှန်ကတော့ ငါ့ကို သူလိမ်နေတာ”

ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်သည်။ ထိုဖန်ခွက်ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေ သည်။

“အဲဒီနောက် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ တို့အကျိုးဆောင်တွေ မနက်ဖြန် တိုင်ပင်ကြလိမ့်မယ်”

ဒင်းနိစ်ကို သူမော့ကြည့်ပြန်သည်။ သူ စိတ်ထိခိုက်နေကြောင်း မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။

“ငါလုပ်မိတာတွေ မှားသွားပြီထင်တယ်ကွာ” ဟု ပြောသည်။

ဟောလီးဝုဒ် (၁၉၆၀-၁၉၆၅)

စာအုပ်- လေး

စတီဖင်ဂေါ့တ်

အခန်း(၁)

အမှောင်ထဲမှာ ပေါ်ထွက်လာသည့် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံက ကျွန်တော်
အားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်ပင် ဖုန်းကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ရသည်။

“စတီဖင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း အိပ်ချင်မပြေသေးသဖြင့်
ညီညွတ်မှုမရှိပါ။

“ကျွန်တော်အိန်ဂျယ်ပါ”

သည်တော့မှပဲ ကျွန်တော် အိပ်ချင်ပြေသွားတော့သည်။ အိန်ဂျယ်သည် ကျွန်တော်
ထို့ ရုပ်မြင်သံကြားဌာန နေပိုင်းအစီအစဉ်ကဏ္ဍ၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက
သူ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်။ ကင်မရာရှေ့မှာ သရုပ်ဆောင်
ခြင်းထက် ကင်မရာနောက်မှာ အလုပ်လုပ်ခြင်းက သူ့ကို ပိုမိုအောင်မြင်စေသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်မှစ၍ သူ့ကို ကျွန်တော်၏ တရားမဝင်သော လက်ထောက်အဖြစ်
အသုံးပြုခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် ဟောလီးဝုဒ်မှာသာ အနေများနေသည်။
ထို့ကြောင့် နယူးယောက်မြို့နယ်အတွင်း ကျွန်တော်ခိုင်းသည်များကို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လူတစ်
ယောက်လိုသဖြင့် သူ့ကို ထိုတာဝန်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပြော . . အိန်ဂျယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ဒီမှာတော့ အားလုံးမီးလောင်ကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားလာရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”
ခြေထောက်ကို ကုတင်အောက်သို့ ကျွန်တော်ချလိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“အဘိုးကြီးက ဘုတ်အဖွဲ့ အထူးအစည်းအဝေး ခေါ်ထားတယ်”

“ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဖိတ်စာရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလာဖို့ကောင်းတယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြား အထူးအစီအစဉ်နဲ့ သက်ပြီး ခင်ဗျားကို ဝိုင်းအုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ကြားနေရတယ်” ဟု အိန်ဂျယ်က ပြောသည်။

သူဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်လွှင့်ပြသနေသည့် ရုပ်မြင်သံကြားများမှာ ကောင်းပါသည်။ သို့သော်လည်း အစီအစဉ် ညံ့နေသည်။ အစုရှယ်ယ ဈေးနှုန်းများ တက်မလာ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ကြားပြီး ဖြစ်သည်။ ဒါနို့တော် ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်များက သိပ်မကျေနပ်။

“သူတို့ကို ကျွန်တော် ပြောပြထားပြီးသားပဲ၊ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်လို့မရဘူး၊ အစီအစဉ် တော့ ညံ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အစားမထိုးနိုင်သေးခင် ဒီအတိုင်းပဲ မှေးနေရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့သဘောမတူတာကို ခင်ဗျားက ဇွတ်လုပ်နေတယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဟောင်းကြီး တစ်ယောက်လည်း ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဝင်ပါနေတယ်”

“ကျုပ်မှာ မိတ်ဆွေဟောင်းတွေ အများကြီးပဲ”

“အခုလူနဲ့တော့ တူမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒင်ရပ်ချီလေ... ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဟောင်း ခင်မိတ်ဆွေမိတ်ဆွေ သူပေါင်းနေတယ်၊ သူတို့ကားတွေကို ခင်ဗျားက ရုပ်မြင်သံကြားမှာမဟုတ်ဘဲ သူတို့ကို ဘေးဖယ်ထုတ်ပစ်နေတယ်တဲ့၊ ကနေဒီသမ္မတဖြစ်ရေးကိစ္စတွေ ခင်ဗျားလုံးပန်းနေတဲ့ အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီးမအုပ်ချုပ်တော့ဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်”

“ခင်ဗျား သတင်းတော့စုံသားပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“စာတွေ ကျွန်တော်ဖတ်နေရတယ်၊ အမှာစာတွေ”

“ဘယ်ကရတာလဲ”

“အဘိုးကြီးဆီက၊ ကျွန်တော့်ကို သူ့ခေါ်တယ်၊ ကော်မတီတစ်ခု ဖွဲ့ခိုင်းတယ်၊ အခု အနေတွေကို လေ့လာခိုင်းတယ်၊ သူ့ကို အစီရင်ခံရမယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို သွယ်ဝိုက်ပြီးသတိပေး လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သူက တခြားဘာပြောသေးသလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး၊ သူ့အကြောင်း ခင်ဗျားသိသားပဲ၊ အေးတီအေးစက်ကြီး” မှန်ပါသည်။ စင်ကလဲယား၏ စစ်မှန်သော စရိုက်အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဆယ်နာရီ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ခုနှစ်နာရီ”

“ဒီညနေ ကျုပ်ရောက်မယ်၊ ရှစ်နာရီတိတိ ကျုပ်အခန်းမှာ လာတွေ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားကြောင်း သူ့လေသံက သိသာနေသည်။ ပြီးတော့မှ တံခါး ဆိုင်းလေသံဖြင့် သူဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပေးချင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ ရုပ်ရှင်မင်း သူ့ဘာကားမှတော့ မရိုက်ရသေးဘူး၊ မာရီယန်းဒါလင်တဲ့၊ သူက ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ကျုပ်တို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ရင်းနှီးမုန်းသိတဲ့အချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပေးနားပူနေတော့တာပဲ။ နောက်တစ်ခါ ခင်ဗျား နယူးယောက်မြို့ကိုရောက်လာရင် တွေ့ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ရတယ်။ သတင်းစာထဲမှာပါသမျှ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ သူ့ အကုန်သိတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိတာထက်တောင် သူက ပိုသိနေပုံပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခေါ်ခဲ့ပါ”

“ဖိတ်ကိုပါ ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့မယ်နော်”

ဖိတ်ဆိုသည်မှာ သူ့အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီနေ့ညတွေ့မယ်”

တယ်လီဖုန်းဘားကို ဖိလိုက်ပြီး ပြန်လွှတ်သည်။ အော်ပရေတာက ထူးသည်။

“အခုမနက် နယူးယောက်မြို့ကိုထွက်မယ့် လေယာဉ်ပုံမှာ တစ်နေရာ စီစဉ်လိုက်ပါ”

ဗုပြောပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချထားသည်။

ကုတင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုသို့ဆင်းလာရင်း စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျက်ဆာပစ်၏အိမ်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ သူ အိပ်ရာမှ မထသေးချေ။

“ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော် နယူးယောက်ကိုသွားမလို့” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်။

“တစ်ခုခု ပြဿနာပေါ်လို့လား” ဟု သူက မြန်မြန်မေးသည်။

“ကျွန်တော်မရင်းနိုင်တဲ့ ပြဿနာဆိုတာ မရှိပါဘူးဗျာ”

“လေဆိပ်ကို မော်တော်ကား မောင်းပို့ပေးရမလား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးစမ်းပါ”

“ပြော”

“ဆပ်ဘင်ဂျင်အကြောင်း နောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ သိချင်တယ်၊ သူ ဘာတွေ ထုပ်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်နေသလဲ”

“မနှစ်တုန်းက နယူးယောက်မြို့ကို သူပြန်ပြောင်းသွားကတည်းက သူ့အကြောင်း နှုတ်သိပ်မကြားရတော့ဘူး။ မကြာခင် ခုကတွေ့နေရတယ်ဆိုတာရယ်၊ အကြွေးတွေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ပြန်ဆပ်နေနိုင်တယ်ဆိုတာရယ်ပဲ ကြားတယ်၊ သူ ကံဆိုးနေတယ်၊ သူ့နောက် ဆုံးကားတွေ မအောင်မြင်ဘူး။ ဆယ်တစ်သန်းလောက် ရွံးသွားတယ်”

“အဲဒါကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော်သိချင်တာက အခုလောလောဆယ် ဘာတွေထဲမှာ သူဝင်ပြီး ပတ်သက်သလဲဆိုတာပဲ”

“ချက်ချင်းစုံစမ်းပေးမယ်”

“ညကျရင် နယူးယောက်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းကို ဖုန်းဆက်ပါ”

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သည်။ ရေအေးတစ်လှည့် ရေပူတစ်လှည့်စိမ်ပြီး နူးလိုက်သဖြင့် လန်းသွားသည်။

နယူးယောက်မြို့ ကနေဒီလေဆိပ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ ညနေခြောက်

နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဆီးနှင်းတွေ သဲသဲလှုပ်အောင် ကျနေသည်။ သည်တော့မှပင် နာတာရှည်
တော်ချိန် ကျရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မီးများဖွင့်လိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးနှစ်
ကျွန်တော်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း အားလုံး ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် ရှိနေသည်။
သေတ္တာထဲက ရေခဲသည်ပင်လျှင် ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဖြစ်သည်။

အရက်တစ်ခွက် ထည့်ပြီးချိန်မှာပင် ဖုန်းခေါင်းလောင်းမြည်သည်။ ဆက်သွယ်
ကျွန်တော်၏ အတွင်းရေးမှူး ဖော်ဂါတီဖြစ်သည်။

“ကြိုဆိုပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်မ အောက်ကလော်ဘီထဲကို ရောက်နေပြီ၊ စာ
စာတမ်းတွေလည်း ပါလာတယ်”

“တက်ခဲ့လေ”

နောက်ထပ်အရက်တစ်ခွက် ထပ်စပ်သည်။ စပ်ပြီးချိန်တွင် တံခါးခေါင်းလောင်း
ကြားရသည်။

အဝမှာ သူ့ရပ်နေသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ဆီးနှင်းပွင့်များ တင်နေသည့်
သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။

“ဟယ်လို... စတီဗင်”

သူ့ပါးကို ကျွန်တော်နမ်းသည်။ ပြီးတော့ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးသည်။

“ဒီပြန်ရောက်ရင် မင်းကိုတွေ့ရတာလေးတစ်ခုပဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာ ပြန်ရောက်
သလို ခံစားရတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက် ဟောဟိုမှာ ဝီစကီ အဆင်သင့်စပ်ထားတယ်”
ဘားဆီသို့ သူထွက်သွားသည်။ အရက်ခွက်ကို ကောက်သောက်သည်။

“အောင်မယ်လေး... ကောင်းလိုက်တာ၊ နွေးသွားတာပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြော။ သူက အရက်ကိုတုန်အောင်သောက်ပြီးမှ ကျွန်
ဆီ ပြန်လာသည်။

“ရှင်ပြန်လာတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အခြေအနေအားလုံး သိပ်မထောင့်
လှဘူး”

“ပြောစမ်းပါဦး”

“ရေမျက်နှာပြင်အောက်က ရေစီးကြောင်းတွေလို့ ပြောရမလို့ဖြစ်နေပြီ၊ အထောက်
ကနေကြည့်လို့ မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမယ့် အတွင်းမှာတော့ အတော်ရှုပ်နေပုံပဲ၊ လူတိုင်း စိတ်
ရှားနေကြတယ်၊ အဲဒါတွေကိုကိုင်တွယ်ဖို့ ရှင်ကလည်း ဒီမှာမရှိ၊ အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ထိုင်
ရှင်းနေတယ်၊ ဆင်းလာလိုက်တဲ့ စာတွေကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ မနည်းပါဘူး။ လူ
လန့်နေကြတယ်၊ ကျွန်မ နောက်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တာ
ကျွန်တော်က သူ့အတွက် အရက်ထပ်စပ်ပေးလိုက်သည်။

နယူးယောက်မြို့သည် ကျွန်တော်နေရမည့်နေရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုလုံး၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီမြို့မှာပဲ ကျွန်တော်
မည်။

အလုပ်လုပ်ဖို့ထက် ကျွန်တော့်ရာထူး တည်မြဲရေးအတွက် နယူးယောက်မြို့
နေရမည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်က ရာထူးတည်မြဲနေချင်သေးသပဲ ဆိုလျှင်ပဲလေ။

ယခုရာထူးမှာ ဆက်လက်တည်မြဲနေချင်သေးသလား၊ မနေချင်တော့ဘူးလားဆို
သည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ရေရေရာရာ မသိပါ။

□□□

အခန်း(၂)

ကောင်းသည့်နှစ်များရှိသလို မကောင်းသည့်နှစ်များလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့
တော့ နှစ်မျိုးစလုံးကို ကြုံတွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်နေရသူနှင့် တူသည်။ ပြေးတက်သူ
အကျင့်လည်း ပါနေပြီ။ အရှိန်နည်းနည်းကလေး နှေးသွားလျှင် ကျွန်တော်လဲပြိုကျတော့မည်
ဟု လူတိုင်းက ထင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်တော့မှ အရှိန်ကိုမနှေးရဲဘဲ အပြေး
တက်နေခဲ့ရသည်။

စင်ကလဲယားကို ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုပါ။ သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်ရပါမည်။ လုပ်ငန်း
ကြီး မှန်မှန်လည်ပတ်နေစေရန် အမြဲတမ်း သူ စောင့်ကြည့်နေရပေမည်။ အရှိန်နှေးသွားမည်
ဟုထင်လျှင် ကြိမ်တို့ပေးရမည်။ တစ်ခုခုမှားယွင်းလျှင် သူ ပြုပြင်ရမည်။ အရေးယူစရာရှိသည့်
အရေးယူရမည်။

တစ်ခုခုမှားလျှင် သူအရေးယူရမည့်သူမှာ ကျွန်တော်ပဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည်
ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံး ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲနေရသူ မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ်ရောက်လာတာ ဘယ်သူတွေ သိသလဲ”

“အခုလောဟဆိုရင် တစ်ရုံးလုံး သိကုန်ကြရောပေါ့။ ကျွန်မ ဒီကိုထွက်လာ
တစ်ရုံးလုံး မီးတထိန်ထိန်နဲ့ မနက်ဖြန်မှာ ရှင်အတွက် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်
နေကြတယ်” ဟု ဖော်ဂါတီက ပြောသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ်မလာဘူး၊ ဒီကနေပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲ အလုပ်လုပ်
အိပ်ချိန်းမှာ သီးခြားခလုတ်တပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးပါ”

ကျွန်တော်ဆိုလိုသည်ကို ဖော်ဂါတီ သဘောပေါက်ပါသည်။ အိပ်ချိန်းတွင် သီးခြား
ခလုတ် တပ်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်အိမ်ခန်းမှာ ကျွန်တော်ရှိနေသည်ဟု မည်သူက
မည်မဟုတ်။ ရုံးမှာထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်ဟုသာ ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

“တခြားတွေထွေးထွေး ရှိသေးသလား” ဟု ဖော်ဂါတီက မေးသည်။

“တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ စင်ကလဲယားကို ကိုယ်နဲ့ဆက်မပေးနဲ့၊ သူနဲ့ စကားမပြောချင်

“သူက အတင်းဆက်ခိုင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုယ် အခုပြောတဲ့အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်၊ ဒီလိုကစားရတာမျိုးတွေ စိတ်ကုန်ပြီ၊ သူလည်း စိတ်ကုန်နေမှာပါပဲ”

တခြားပြောစရာရှိသည်များကို ဖော်ဂါတီက ဆက်ပြောပြသည်။ အားလုံးစုံတော့ ချစ်စရာအုပ်ကိုင်တတ်ပြီး တံခါးဆီသို့သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်အတူတူ လိုက်သွားသည်။ သူကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ဝတ်ပေးသည်။

သူထားသွားသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော် အလုပ်မနေသည်။ အချိန်ဘယ်လောက် ကြာသွားသည်မသိ။ နောက်ဆုံးစာရွက်တစ်ခုကို စစ်ဆေးရာမှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်း မြည်သည်။

စိတ်တွေပျံ့လွင့်နေရင်းဖြင့်ပင် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သည်တော့မှပင် ကျွန်တော့်အဖွဲ့များ ပစ္စုပ္ပန်ကာလသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူ၏ကျောပေါ်သို့ ကျနေသော ရွှေရောင်ဆံပင်များက ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ နှုတ်က ခပ်မျောမျော၊ မျက်လုံးများက မရမ်းနှင့်အပြာရောင် ရောစပ်ထားသည်။ မျက်စိကလေးများ တပ်ထားသည်။ သားမွေးအင်္ကျီပွကြီးပေါ်တွင် ဆီးနှင်းပွင့်တွေ တင်နေသည်။

နှာခေါင်းက ပေါ်လွင်လွန်းလှသည်။ ပြုံးလိုက်သောအခါ ဖြူဖွေးညီညာသည့်သွားပေါ်သွားသည်။

“ဟယ်လို... ” ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်မိသည်။

“ကျွန်မ မာရီယန်းဒါလင်ပါ” ဟု သူကပြောသည်။

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“အထဲကိုဝင်ပါ ဒါလင်...”

တံခါးပိတ်ပြီး သူ့သားမွေးအင်္ကျီပွကြီးကို ကုချွတ်ပေးသည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော့်ရေမှကြိုပြီး သူဝင်သွားသည်။ အခန်းကို မျက်လုံးကစားကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က နှုတ်ရပ်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူလှည့်လာသည်။

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ နေရာမှန်း သိသာပါတယ်”

“ဘာသောက်မလဲ” ဟုမေးရင်း ဘားရှိရာသို့ သူ့ကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာသောက်နေသလဲ”

“စကော့ဝီစကီ”

“ကျွန်မလည်း အဲဒါပဲသောက်မယ်၊ လွယ်သွားတာပေါ့”

ကျွန်တော်က သူ့အတွက် အရက်ထည့်ပေးသည်။ စောစောက ဖော်ဂါတီသောက်သည့် ဖန်ခွက်ပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းနီအစကို သူမြင်သွားသည်။

“ကျွန်မလာတာ စောသွားတယ်နော်၊ အနှောင့်အယှက်ပေးမိသလို ဖြစ်သွားပြီ”
“အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးလာပြီး လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောသွားတာပါ”

“အိုး... ”

သူ ဒါပဲပြောသည်။ ကျွန်တော်က စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး ပြင်ဆင်ပေါက်နားက စားပွဲပေါ်မှာ သွားတင်သည်။ ကျွန်တော်နောက်သို့ သူလိုက်လာပြီး ပြင်ဆင်ပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီအပေါ်ကနေကြည့်ရတာ မြင်ကွင်းလှတယ်နော်” ဟု ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်လည်း အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သည်နေရာမှကြည့်လျှင် မြင်ကွင်းတယ်လောက်လှပကြောင်း ကျွန်တော် မေ့သလောက်ပင် ဖြစ်နေပါပြီ။

“မင်း နေတတ်သလိုနေနော်၊ ကိုယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ချွေးစေးတွေနဲ့ တစ်ညလုံး ကပ်စေးစေးဖြစ်နေတယ်”

ဘားဆီသို့ သူပြန်သွားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။

ရေပန်းအောက်မှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကျွန်တော် ရပ်နေမိသည်မသိမာရီယန်းဒါလင်၏ ခေါ်သံကိုကြားတော့မှ သတိရသည်။

“တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်၊ ကျွန်မ နားထောင်လိုက်ရမလား”

“နားထောင်လိုက်ပါကွာ”

ခဏကြာတော့ သူပြန်လာပြီး အပြင်က အော်ပြောသည်။

“လော့စ်အိန်ဂျူလိစ်မြို့က လှမ်းဆက်နေတာ၊ ဂျက်ဆာပစ်တဲ့”

ရေပန်းခဲလတ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး တံခါးအပေါ်မှ သူ့ကို ကျော်ကြည့်သည်။

“အဲဒီနံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ဖုန်း ဒီကိုကမ်းလိုက်စမ်းပါကွာ”

သူကမ်းပေးသောဖုန်းကို ကျွန်တော် လှမ်းယူသည်။

“ဂျက်... ”

“မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ အသံတလေးက တယ်သာယာပါလား”

“ခင်ဗျားမသိပါဘူး၊ ကျွန်တော် စုံစမ်းခိုင်းထားတာတွေ ရပြီမဟုတ်လား”

“ကျုပ်တို့ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ သူတော်တော် ချောက်ကျနေတယ်၊ ဘဏ်တွေကလည်း ပွက်လောရိုက်နေပြီ၊ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းဖို့ စီစဉ်ပြီးနေကြပြီ၊ ဒင်ရန်နီ သူချဉ်းကပ်တယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီတွေကို သူပိုင်တဲ့ရုပ်ရှင်ကားတွေရောင်းဖို့ စီစဉ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊ ဘယ်လောက်အထိ ပတ်သက်သလဲ”

“ကျုပ်တို့ရုံးမှာ ဒင်ရန်ချီရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်းတွေ ရှိနေသေးတယ်လား၊ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့အကျပ်တွေ နေတာ သူသိသွားဒါကြောင့် အဲဒီကားတွေကို ကျုပ်တို့ကုမ္ပဏီကိုရောင်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်”

“ကောင်းပြီလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“တခြားဘာရှိသေးသလဲ”

“အခုအချိန်အထိတော့ ဘာမှမရှိသေးပါဘူး။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”
မာရီယန်းဒါလင်ကို ဖုန်းပြန်ပေးလိုက်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါပတ်ကာ အပြင်သို့ ကျွန်-
တော် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် ရေသုတ်သည်။

“နောက်ကျောကို ကျွန်မ သုတ်ပေးမယ်လဲ” ဟု သူကပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောခိုင်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကျောကို နှိပ်ပေးနေသလို ဖြစ်နေ
သည်။ အကြောအခြင်များ လျော့သွားသည်။ ထိုအခိုက် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။
အိန်ဂျယ်နှင့် သူ့အမျိုးသမီးဖိတ်တို့ ဝင်လာသည်။

“ဩ . . . ခင်ဗျားတို့က တွေ့နှင့်နေကြမှကိုး”

“အရက်သောက်နှင့်ကြ၊ ကျုပ် အဝတ်လဲပြီးရင် ထွက်ခဲ့မယ်”

အိန်ဂျယ်တို့ ထွက်သွားသည်။ မာရီယန်းဒါလင်က ကျွန်တော့်အနားမှာ ရပ်နေ
သည်။

“မင်းလည်းသွားလေ”

“ရှင့်ကို အဝတ်လဲပေးရမလားလို့”

“ဟား . . . ဟား . . . ကိုယ် ကလေးလေး မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ လူကြီးဖြစ်နေတာ
ကြာပြီ၊ သွား . . . ခဏနေရင် ထွက်ခဲ့မယ်”

ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီး အပြင်ထွက်လာတော့ ဘားနားမှာ သူတို့ ဝိုင်းထိုင်
နေကြသည်။ ဖိတ်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော့်အတွက် အရက်တစ်ခွက်ထည့်သည်။

ကျွန်တော်က အောက်ထပ်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ညစာပို့ပေးဖို့ မှာလိုက်သည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ အိန်ဂျယ်က အလုပ်ကိစ္စများအကြောင်းပြောဖို့ စကားစ၊
သည်။ ကျွန်တော်က တားလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်မပြောပါ၊ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်”

စားပွဲထိုးများက ပန်းကန်များကို သိမ်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောမီကြ
ခဲ ငြိမ်နေသည်။ အိန်ဂျယ်က ထိုင်ရာမှထ၊သည်။

“ဖိတ် . . . ကိုယ်တို့ သွားကြရအောင်လေ”

ကျွန်တော် သူတို့ကို မတားပါ။ နေရာမှလည်း မရွေ့ပါ။ အိန်ဂျယ်နှင့်ဖိတ် ထွက်သွား
ပြီးသည့်နောက်တွင် မာရီယန်းဒါလင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေး
ကြည့်နေမိကြသည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်” ဟု သူကမေးသည်။

“ကိုယ် နားမလည်နိုင်လို့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက ကိုယ်နဲ့တွေ့ချင်ရတာလဲ”
သူကပြုံးသည်။

“ရှင့်ကိုသဘောကျလို့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ထပ်ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“ပြောရမယ်ဆိုရင် အရှည်ကြီးပဲ၊ တစ်နေ့ကျမှ ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်”
ထိုင်ရာမှထပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ သူ ဝင်သွားသည်။

အခန်း(၃)

ဘားမှာထိုင်ရင်း ကျွန်တော် ဝီစကီ ဆက်သောက်နေသည်။ ဘာမှလည်း ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တော့။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ မာရီယန်းဒါလင် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ရှင် တစ်ညလုံး ဒီမှာထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေတော့မှာလားဟင်” ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မကို ပြန်စေချင်ပြီလား” ဟု မေးသည်။

“မပြန်စေချင်ပါဘူး”

“ကျွန်မကို တစ်ညလုံး ထိုင်ကြည့်နေမှာလား”

“ကြည့်နေဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ သီချင်းဖွင့် နားထောင်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဓာတ်စက်ရုံရာသို့သွားပြီး ဖွင့်သည်။ အခန်းထဲမှာ တေးသံပျံ့လွင့်လာသည်။ ထိုတေးသံနှင့် သူ လိုက်ကနေသည်။ သူ့ကို သည်အတိုင်း ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။

အတော်ကလေးကြာတော့ သူ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“စတီဖင်” ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ရူးများနေသလား မသိဘူးနော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

သူ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အရက်တစ်ခွက်လောက် ပေးပါဦး” ဟု တောင်းသဖြင့် တစ်ခွက်စပ်ပြီး ဖေးလ်

သည်။

အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း အကုန်မော့ပြီး အခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စောစောက ချွတ်ထားခဲ့သည့် သားမွေးအင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်သည်။ တံခါးဝမှာရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဝွဒ်နိုက်”

“ဝွဒ်နိုက်” ဟု ကျွန်တော် ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဖုန်းမြည်လာသည်။ ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်သည်။ အောက်ထပ်မှနေ၍ မာရီယန်းဒါလင် ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင့်ကို ပြောစရာတစ်ခု မေ့သွားလို့”

“ဘာများလဲ ဒါလင်”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်”

ပြီးတော့ ဖုန်းပြန်ချသွားလေသည်။

ထိုညက အိပ်မက်ဆိုးများ ကျွန်တော်မက်နေသည်။ သည်အိမ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးများကို မက်စမြဲဖြစ်သည်။ သည်အိမ်ထဲမှာ ဘာဘရာရီနေသည်ဟု ဆင်မှတ်နေမိသည်။

တခြားကို ပြောင်းသင့်ပြီဟု ဆမ်ပြောသောစကား မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် မျက်စိမှိတ်ထားသည်။ ဘာဘရာကို မြင်နေရသည်။ မှောက်လျက်အိပ်သည်။ ဘာဘရာကို တွေ့နေရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မာရီယန်းဒါလင် ကနေသည်ကို မြင်ယောင်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် မာရီယန်းဒါလင်၏ မျက်နှာမဟုတ်တော့ဘဲ ဘာဘရာ၏မျက်နှာ ဖြစ်လာသည်။

မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် အိပ်ဆေးထဲသောက်လိုက်ရတော့သည်။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်နေသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာပြီး

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ကောက်နားထောင်သည်။ ဆက်သူမှာ အိန်ဂျယ်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် အခန်းတံခါး လာခေါက်သေးတယ်၊ မရတာနဲ့ အောက်ပြန်ဆင်းလာပြီး

ဆေးဆက်တာ” ဟု ပြောသည်။

“အပေါ် ပြန်တက်ခဲ့လေ”

တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်အတွက် နံနက်စာကိုပါ ဖုန်းဆက်မှာသည်။ ပြီးတော့

အချိန်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

အိန်ဂျယ်က မာရီယန်းဒါလင်အကြောင်း သိချင်နေသည်။ သို့သော် မမေး။ ကျွန်-

တော်ကလည်း အချိန်ကုန်ခံပြီး ရှင်းပြမနေတော့။ ကော်ဖီသောက်ရင်း သူပြောပြသည့် လုပ်

ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည်များကို နားထောင်နေသည်။

သူ အလွန်တော်ပါသည်။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်း ရှိသည်။ ရည်မှန်းချက်ကြီးသည် သို့သော် စင်ကလဲယားကိုတော့ သူမမိပါ။

စင်ကလဲယားက ရေကို နှော့ကာထားသည်။ ရေအောက်တွင် ဘာရှိသည်ကို မမြင်ရ။ စင်ကလဲယား မြင်စေချင်သလောက်သာ သူမြင်ရသည်။ စင်ကလဲယား သိသော် သလောက်သာ သူသိရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားမှ တင်ဆက်နေသည့် အစီအစဉ်ညှပ်သည်။ ဖျော်ဖြေ များ ကောင်းသည်တော့ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း အစီအစဉ်ညှပ်ဖြင့် ကြော်ငြာများ ကုန်ဆင်း သွားသည်။ ဝင်ငွေလျော့သွားသည်။

သည်လို့ဖြစ်မည်ကို အစကတည်းက ကျွန်တော်သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ စင်ကလဲယားလည်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အခိုက်အတန့်ကာလတွင် ကျွန်တော် အစားထိုးစရာမရှိ။ သည်အတိုင်းပဲ လုပ်သွားရမည်။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ပိုမိုကောင်းသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများဖြင့် အစားထိုးကာ အစီအစဉ်ပိုကောင်းအောင် ပြုပြင်ယူရမည်။

သည်အတိုင်းဖြစ်လာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ လုပ်သည့် မဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သလိုလုပ်ခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ စင်ကလဲယားက အိန်ဂျယ်ကို အသုံးချသည်။ သူလိုချင်သည်များ အိန်ဂျယ် ကိုခိုင်းသည်။ အိန်ဂျယ်ကို သူဆုံးရှုံးရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူမသိ။

“ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားချဉ်းကပ်ပုံ ချဉ်းကပ်နည်းနဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်က အိန်ဂျယ်ရှင်းပြပြီးသောအခါ ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စတီဖင်”

ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်။

“ခင်ဗျားကို အထူးအစီအစဉ်ဌာန ပြောင်းပေးမယ်၊ ခင်ဗျား ရာထူးတစ်ဆင့် တက် သွားပြီ၊ တစ်နှစ်ကို လခတစ်သောင်းခွဲ ပိုရမယ်၊ ခင်ဗျား အားလုံးကို တာဝန်ယူရမယ်၊ အဆင် ပြေအောင် ခင်ဗျားလုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်တယ်”

ထိုစကားကြားတော့ ကျွန်တော်ကို သူပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

“လော့စ်အိန်ဂျယ်ကို ခင်ဗျား ချက်ချင်းသွားတော့၊ ဟိုကအခြေအနေတွေကို ထိန်း၊ ရုပ်မြင်သံကြား ဖျော်ဖြေခန်းတွေပိုကောင်းလာအောင်လုပ်၊ ခင်ဗျားရဲ့သဘောထား ထင်မြင်ချက်တွေ ကျုပ်သိချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဒီညပဲ လေယာဉ်ပျံနဲ့ လိုက်သွားပါမယ်၊ ဒါထက်... စင်ကလဲယား ပေးဖို့ အစီရင်ခံစာ ကျွန်တော်ဆီမှာ အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်၊ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု ထိုင်ရာမှထရင်း မေးသည်။

“သူတောင်းထားတာပဲ၊ သူ့ကိုပေးလိုက်ပေါ့”

“လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ခင်ဗျားအတွက် မိတ္တူတစ်ခုပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အခန်းထဲမှ သူထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူအပြန်

ချောက်သည်နှင့် ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ သူ့အစီရင်ခံစာသည် စင်ကလဲယားဆီသို့ ကြိုတင်
ချောက်နှင့်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်နေစရာ မလိုပါ။ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ခိုင်း
ထတည်းက စင်ကလဲယား သိပြီးဖြစ်နေလောက်ပြီ။

အိပ်နေသော ဂျက်ဆာပစ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော် နှိုးလိုက်သည်။

“အဲဒီကို အိန်ဂျယ်လာနေပြီ၊ အလုပ်တွေနဲ့ မိထားလိုက်” ဟု ကျွန်တော်က ဂျက်ကို
ပြောသည်။

“စိတ်ချ၊ ပထမတန်းစား ပြုစုမှုမျိုး သူ ရယူပါစေမယ်”

“အဲဒါတွေစီစဉ်ပြီးရင် မိရာလေယာဉ်ပျံနဲ့ ဒီကို ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ဒင်ရစ်ချိနဲ့ ဆမ်ဘင်ဂျမ်နဲ့ သဘောတူညီချက်ကို ခင်ဗျားကို ကိုင်တွယ်ခိုင်းချင်လို့”

“ခဏနေပါဦး၊ အဲဒီကိစ္စက ထိပ်ဆုံးအဆင့်က လုပ်ရမှာမဟုတ်လား၊ မောင်ရင်က
စင်ကလဲယားရုပ်မြင်သံကြားဌာနရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ပါ ယူထားတာမဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်
က ဝင်ရှင်းရင် မစ္စတာစင်ကလဲယားက ဘာပြောမလဲ”

“လာသာလာခဲ့စမ်းပါလေ၊ စင်ကလဲယားကိစ္စ ကျုပ်တာဝန်ထား”

တယ်လီဖုန်းပြန်ချပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကျွန်တော်ညှိသည်။ စင်ကလဲယားက
ထစားချင်သည်။ သူ့မှာ ကစားပိုင်ခွင့်လည်း ရှိပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ အဲ့အားသင့်စရာကလေးများနှင့် ကြုံတွေ့ရအောင်တော့ ကျွန်-
တော် လုပ်ရပေတော့မည်။ နောင်တွင် သည်လိုမကစားသင့်ကြောင်း သူသင်ခန်းစာရသွား
အောင် လုပ်ရပေတော့မည်။

အခန်း(၄)

နောက်နေ့ ရုံးသို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ အိန်ဂျယ်၏ အစီရင်ခံစာ ကျွန်တော်
စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ ကောက်ယူပြီး တောင်လွန်မြောက်လွန် လုပ်မိသည်။ ထိန်း
ဂဏန်းတွေ များလွန်းလှသည်။

စင်ကလဲယားနှင့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ ချောက်ချဖို့မကြိုးစား။

အိန်ဂျယ်ကို နယူးယောက်မှာထားလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ကင်းကွာလွန်းသည်။ ငါ
ကြောင့် လော့စ်အိန်ဂျယ်စိဖြို သို့ရွှေ့ပြီး ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာ ထားရမည်။ သို့မှသာ
သူ့ကို ကျွန်တော့်စိတ်တိုင်းကျ ကိုင်တွယ်နိုင်မည်။

ယခု သူတင်ပြသည့် အစီရင်ခံစာထဲမှာ ဘာအသစ်အဆန်းမှ မပါ။ လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်နှစ်လောက်တုန်းကလည်း သည်လိုအစီရင်ခံစာမျိုး စင်ကလဲယားထံသို့ ကျွန်တော် တင်ပြ
ဖူးသည်။ စင်ကလဲယားက စိတ်မဝင်စားခဲ့။

အစီရင်ခံစာကို အမှိုက်ခြင်းတောင်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အင်
တာကွမ်းခလုတ်ကို နှိပ်သည်။

“စင်ကလဲယားရောက်လာရင် သိချင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“သူ အခုပဲရောက်နေပါပြီ” ဟူသော စင်ကလဲယား၏ အသံက ကျွန်တော့်ရုံးခန်း
ပေါက်ဝမှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ဆီသို့ လက်ကမ်းထေး
လိုက်သည်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယား”

ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲယူရင်း သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်သည့်ပုံ ပေါ်သွားသည်။

“ဒီလေသံမျိုးကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ မိသားစုပုံသဏ္ဍာန်မဟုတ်ဘဲ လူ
ငန်းသဘောအရ တွေ့မယ်ဆိုတဲ့သဘာမျိုးလား” ဟု သူက မေးသည်။

“အခု အချိန်ကျနေပြီလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲရွှေမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အိန်ဂျယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လော့စ်အိန်ဂျယ်ခံ ပို့လိုက်ရတာလဲ” ဟု သူက စတင် ပစ်ခတ်သည်။

“သူ့ကို အသေသတ်မလို့ ပို့လိုက်တာလေ၊ ဒီလိုညစ်ပတ်တာမျိုး ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်ကလည်း တည့်တည့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ သူ့ကို ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် ခိုင်းတာ”

“အဲဒီလိုခိုင်းတာတော့ ဒယ်ဒီမှားတာပေါ့၊ သူဟာ ကျွန်တော့်လက်အောက်က လူပဲ၊ ဒယ်ဒီခိုင်းချင်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ခိုင်းရမယ်”

“သူ့အစီရင်ခံစာက မဆိုးပါဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဒါမျိုး ကျွန်တော် တင်ပြဖူးသေးတယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒယ်ဒီမကြိုက်ဘူး၊ ပြဿနာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ကြိုတင် ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ အခု ပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံရပြီ၊ ဒယ်ဒီက အစီအစဉ်ဟောင်းကြီးကို ပြန်လုပ်ချင်နေတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ မလုပ်ချင်ခဲ့ဘူး”

“ဒယ်ဒီဟာ အုပ်ချုပ်ရေးဘုတ်အဖွဲ့ရဲ့ သဘာပတိဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲ ပေါ်လာပြီဆိုရင် ဝင်ဖြေရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒီနှစ်တိုး တက်မှုဟာ အားရစရာကောင်းတယ်လို့ သားကိုယ်တိုင်ကလည်း မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒယ်ဒီ တစ်ခုမေ့နေပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ အရာရာကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ် ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော့် အခွင့်အာဏာကို ဘယ်သူဝင်သုံးတာမှ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီဝင်ရှုပ်တာကိုတောင် မှ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါလောက် ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်တာမျိုး မဖြစ်နဲ့လေ၊ ဒယ်ဒီက သားကို ဝင်ပြီး ကူညီတာပါ”

“ဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒယ်ဒီစည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်တာပဲ၊ နောက် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ”

“တစ်ခုခုမှားနေပြီလို့ မြင်တဲ့အခါမှာတောင် ဝင်ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

သူ့အသံ အနည်းငယ်မာလာသည်။ ဒေါသဖြစ်လာကြောင်း ကျွန်တော် သတိထား လိုက်မိသည်။

“ဒယ်ဒီလုပ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖို့ပဲ”

သူစိတ်ကို သူပြန်ထိန်းသည်။

“အခု မောင်ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့က သိချင်နေပြီ၊ ဒီနှစ် ဝင်ငွေဆယ့် တစ်သန်းတောင် လျော့သွားတယ်”

“ကျသွားတဲ့ဝင်ငွေတွေကို ခလုတ်ကလေးနှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ ပြန်မရနိုင်ဘူး”

“မောင်ဟာ လော့ဘ်အိန်ဂျလိစ်မြို့မှာ အနေများလွန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် နယူးယောက်မှာ အရောင်းကျကုန်တာ”

“ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်သစ်စမယ့် နောက်စက်တင်ဘာလဆိုရင် ဒီလိုမထိခိုက်နိုင်တော့ပါဘူး”

“အဲဒါက အဝေးကြီးလိုသေးတာပဲ၊ နှစ်သစ်ကူးဖို့တောင် တစ်ပတ်လောက် လိုသေးတယ်၊ အခုလာမယ့် ဆောင်းနဲ့နေ့အတွက် စိတ်ပူရမယ်၊ ဒါကိုရင်ဆိုင်ကြရအောင် စတီဆင် အေဂျင်စီတွေအကြောင်း သားလောက်သိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီကို သာပြန်လာပါ၊ နှစ်နေရာမှာ တစ်ချိန်တည်း ရှိမနေနိုင်ဘူး”

“အင်း... အခုမှပဲ ဒယ်ဒီ သဘောပေါက်တော့တယ်၊ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း နှစ်နေရာစလုံးမှာ ကျွန်တော်ရှိမနေနိုင်ဘူး၊ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ဒယ်ဒီ မှားနေ တယ် အေဂျင်စီတွေအကြောင်း ကျွန်တော့်လိုပဲ သေသေချာချာသိတဲ့ တခြားတစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဂျက်ဆာပစ်လေ၊ သူတစ်သက်လုံး အေဂျင်စီလုပ်ငန်းတွေပဲ လုပ်လာတာ ဒယ်ဒီ မေ့နေပြီ”

“ဒါပေမယ့် စတူဒီယိုက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ့အလုပ်ကို သူ့လုပ်နေတာပဲ၊ စတူဒီယိုလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်သွားဖို့ လူတွေလည်း သူ့မှာရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို အပေါ်တင်ပေးဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

ခဏကြာအောင် သူ ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားနေသည်။

“သူ့ကို ဘာခိုင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“ဒီကိုလိုက်လာဖို့ ကျွန်တော် ခေါ်ထားပြီးပြီ၊ ဆစ်ဘင်ဂျမင်ရဲ့ ပြဿနာကို သူ့လင်ပဲထိုးအပ်ပြီး ဖြေရှင်းခိုင်းရမယ်”

“နေပါဦး၊ ဒီအလုပ်က မောင့်အလုပ်ပဲ”

“အဲဒီအလုပ်ဟာ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌရဲ့ အလုပ်လေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သားဟာ အခုအချိန်အထိ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌပဲမဟုတ်လား”

“အဲဒါ ကျွန်တော် မှားသွားတာပေါ့၊ စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်နဲ့ ဒယ်ဒီရာထူးကို ကျွန်တော် ယူလိုက်တဲ့အခါမှာ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီခွဲရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ကျွန်တော် လက်လွှတ်သင့်တယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ထံ ပြောင်းပေးသင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခုအချိန်ဟာ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီခွဲမှာ ဥက္ကဋ္ဌသစ်ရှိသင့်ပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“အဲဒီတော့ မောင်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်နဲ့တုန်းက ဒယ်ဒီလုပ်ခဲ့သလိုပဲ လုပ်မယ်သေလူတွေအားလုံး အရွေးပိုင်းဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားရမယ်”

သူ အားပါးတရရယ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထ၊သည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှည့်သွားသည်။

အပေါက်ဝရောက်တော့ လှည့်ကြည့်သည်။

“တစ်ခုလောက် မေးချင်သေးတယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ဒယ်ဒီ ဘယ်တော့လောက် အနားယူလို့ရမလဲဆိုတာများ ခန့်မှန်းလို့ရပြီလား”

ကျွန်တော်က မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီအသက် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ် ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ အနားယူနိုင်ပါတယ်”

သူ့ ရယ်မောပြီး အပြင်ထွက်သွားသည်။ ပိတ်သွားသည့်တံခါးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော်လည်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခုခုတော့ သူ နှိုးသွားသည်။ သို့သော်လည်း စစ်ပွဲကြီးတစ်ခုလုံးကိုတော့ သူ အနိုင်ရရှိသွားလေသည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်ထက် သူတော်နေသေးသည်။ သူလိုချင်သည့် အရာများအားလုံးကို ရအောင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားမိပါတော့သည်။

ရုံးထဲမှ ကျွန်တော်ထွက်လာတော့ မှောင်နေပြီ။ မော်တော်ကားရပ်ထားသည့် နေရာသို့ ကျွန်တော် တောက်လျှောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို လှမ်းတို့သည်။

“မိုးချုပ်တဲ့အထိကို အလုပ်လုပ်နေပါလား မစ္စတာဂေါက်”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သောအခါ မာရီယန်းဒါလင်ကို တွေ့ရသည်။ သားမွေး အင်္ကျီတစ်မျိုးကို ဝတ်ထားပြန်သည်။ မွေးပွဲကော်လာများကို ဆွဲထောင်ကာ မျက်နှာဖုံးမတတ် ကွယ်ထားသည်။ တောက်ပြောင်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများကိုသာ မြင်ရသည်။

“ညနေငါးနာရီကတည်းက ဒီနေရာက လာစောင့်နေတာ” ဟု သူကပြောသည်။

“မိုက်တာပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်ကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ အပေါ်ထပ်ကို တက် မလာတာလဲ”

“ရှင်ယုံမလားမသိဘူး၊ ကျွန်မ ကြောက်လို့”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“ရှင်က ကျွန်မကို မတွေ့ချင်ဘူးလို့ပြောပစ်မှာ ကြောက်လို့”

“တစ်ညနေလုံး ဒီဆီးနှင်းတွေထဲမှာ သွေးခဲမတတ် ရပ်စောင့်နေတာနဲ့စာရင် အဲဒါက တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါလောက်တော့လည်း မအေးပါဘူး”

“ကဲ... ကားထဲဝင်” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ သူ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“မဝင်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို လာစောင့်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို ရှင်နဲ့အတူတူ လိုက်ဖို့ ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ ညတုန်းက ကျွန်မ ရူးကြောင်ကြောင်လုပ်ခဲ့မိတာ ဝမ်းနည်းကြောင်း

ပြောပြဖို့ လာစောင့်နေတာ”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ညတုန်းက ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ဘူး၊ ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားတာ ဒါကြောင့် ရူးပေါပေါတွေ လျှောက်လုပ်မိတယ်”

ထိုသို့ ပြောနေရင်းမှာပင် သူ့မျက်နှာကလေးသည် အလွန်နုနယ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ကားထဲသို့သွင်းသည်။

“ကားပေါ်တက်စမ်း”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်သည်။ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်လိုက်တတ်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ဒီရိုင်ဘာက ဘယ်မောင်းရမလဲဟု လှည့်မေးသည်။

“မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မာရီယန်းဒါလင်ကို မေးသည်။

“တမ်းနားလမ်းနဲ့ (၇၈) လမ်းထောင့်”

ပြီးတော့ ကားထောင့်ထဲမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ သူ့ကို သေးသေးကလေး ဖြစ်သွားသလားဟု ထင်ရသည်။

မော်တော်ကား မောင်းထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က အပူငွေပေးစက်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဗဟိုပန်းခြံနားသို့ ရောက်သောအခါ ကောင်းစွာနွေးသွားသည်။

“အချမ်းပြေသွားပြီလား” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ စီးကရက်ရှိသလားဟင်”

ကျွန်တော်က တစ်လိပ် မီးညှိပေးလိုက်သည်။ သူ အားပါးတရ ဖွာနေသည်။ ခဏကြာတော့ ချမ်းသဖြင့် တုန်နေသည့် သူ့ကိုယ်လုံး ငြိမ်သွားသည်။ ပန်းခြံထဲမှာရှိနေသည့် ဆီးနှင်းများကို သူ လှမ်းငေးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဟင်” ဟု ပြန်မေးသည်။

“တမ်းနားလမ်းနဲ့ (၇၈) လမ်းထောင့်ဆို၊ မင်းပဲပြောတာပဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီကိုမသွားချင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်ကိုသွားချင်သလဲ”

ကျွန်တော်ကို သူပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာရှေ့တွင် စီးကရက်မီးခိုးများ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည်။

“ရှင်နောက်လိုက်မယ်”

“ကိုယ်က အိမ်ပြန်အိမ်တော့မှာကွ၊ သိပ်ပင်ပန်းလာလို့”

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူစိုက်ကြည့်နေသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်လည်း အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီနားမှာ ချထားပေးခဲ့”

ကျွန်တော်တို့သည် ဗဟိုပန်းခြံအလယ်လောက်သို့ ရောက်နေကြပြီ။ ဆီးနှင်းများက တသောသောကျနေသည်။ ကားလမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဆီးနှင်းများဖုံးနေသည်။

“မင်းရူးနေသလား၊ ဒီနေရာကနေပြီး မင်းအိမ်ကိုရောက်အောင် တစ်နာရီလောက် လျှောက်ရမယ်”

“ဆီးနှင်းခဲတွေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရတာ ကျွန်မ သဘောကျတယ်၊ အဲဒီနားမှာ

ရပ်လိုက်တော့”

တစ်ဆက်တည်း ဒရိုင်ဘာ၏ပခုံးကို လက်နှင့်တို့ကာ ရပ်ခိုင်းသည်။

ဒရိုင်ဘာက လမ်းဘေးမှာ မော်တော်ကား ထိုးရပ်သည်။ မာရီယန်းဒါလင်က တံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းသည်။ အပြင်မှအအေးဓာတ်များ ကားထဲ ထောင်းခနဲဝင်လာသည်။

“ဒီနေရာအထိ လိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တံခါးကို သူပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ပလက်ဖောင်းပေါ် သို့ သူတက်သွားသည်။ မော်တော်ကားစထွက်စတွင် သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသေးသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ သူလမ်းလျှောက်နေသည်။ ကော်လာများကိုထောင်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ် သို့ ဆွဲအုပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ သူ့နှာခေါင်းလှလှကလေးကိုသာ ကျွန်တော် မြင်ရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ကား သူ့ကို ကျော်လာသည်။ နောက်မှာ သူ့ကျန်ခဲ့သည်။ ကုရှင်ပေါ် သို့ ကျွန်တော် မှီခိုလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ကားနောက်မှန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လာထိသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို နောက်ထပ် ဆီးနှင်းခဲ တစ်ခု လာထိပြန်သည်။ တတိယဆီးနှင်းခဲတစ်လုံးကို သူ့ကောက်လုံးနေကြောင်း မြင်တွေ့လိုက် ရသည်။

“ကားရပ်စမ်း”

ကားရပ်သွားသည်။ အောက်သို့ ကျွန်တော်ဆင်းသည်။ တတိယမြောက်ဆီးနှင်းခဲ က ကျွန်တော့်အနားမှ ဝှီခနဲ ဖြတ်သွားသည်။

ကျွန်တော်က လမ်းပေါ်မှ ဆီးနှင်းများကို ကောက်ယူပြီး အလုံးလုံးသည်။ သူ့ကို လှမ်းပေါက်သည်။ သူ့ပခုံးကိုသွားမှန်ပြီး တစ်စစီ ကြေမွလွင့်စဉ်သွားသည်။

“မင်းကို ထိပြီကွ” ဟု ကျွန်တော်ကအော်သည်။

ကျွန်တော်ကုန်းပြီး နောက်ထပ်ဆီးနှင်းများကို ကောက်ယူမိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူပစ်လိုက်သည့် ဆီးနှင်းခဲက ကျွန်တော့်ကုပ်ကိုထိပြီး ကျောတွင်းသို့ အေးစက်လွန်းသည့် နှင်းခဲများ ပျော်ဝင်သွားသည်။ ဆီးနှင်းများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လုံးကာ သူ့ကို ကျွန်တော် အဆက်မပြတ် ပေါက်သည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်၏နောက်ကွယ်သို့ သူပြေးဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်ကွယ်မှ နေ၍ ကျွန်တော့်ကို အဆက်မပြတ် ဝစ်ပေါက်တော့သည်။ သူ၏ ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်နေသံ များကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ သူပေါက်သည့် နှင်းခဲများ ကျွန်တော်နှင့် လွဲနေသည်။

သစ်ပင်နားသို့ ကျွန်တော်ပြေးကပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဆက်မပြတ် ပေါက်သည်။ သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ သူပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ခုန်ဆွဲသည်။ နောက်ကျောကို ဖမ်းမိသည်။

အရှိန်လွန်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆီးနှင်းခဲများပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ပြီးတော့ နိမ့်လျှောက်ဘက်ဆီသို့ နှစ်ယောက်လုံးပူးလျက် လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ အလိမ့်ရပ်သွား သောအခါ သူ့မျက်နှာကို ဆီးနှင်းများဖြင့် ကျွန်တော် ပွတ်သည်။

“ဒီလို မလုပ်ရဘူးဆိုတာ နားလည်ပြီလား၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

ကျွန်တော် အတောမသတ်အောင် ရယ်မိသည်။

အသက်ကင်းမဲ့သူလို ချက်ချင်း သူငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
နေသည်။

“ရှင်ရယ်နေတာကိုး၊ ရှင် တကယ်ရယ်တတ်တာကိုး” ဟု ပြောသည်။

“ဘာရူးကြောင်ကြောင်စကားတွေ ပြောနေတာလဲ”

“မရှူးဘူး၊ ရှင် တကယ်ရယ်တတ်တယ်၊ ရှင်ရယ်တာ တစ်ခါမှ ကျွန်မ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး”
ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို သူသိမ်းဖက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းမှာ အေးစက်နေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် လျှာကတော့ ပူနွေးနေပါသည်။

အတော်ကြီးကြာတော့မှ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှူနိုင်ကြတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ရင်း
သူပြောနေပြန်သည်။

အခန်း(၅)

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့မှ ဂျက်ဆာဗစ် ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများ နီရဲနေသည်။ နယူးယောက်မြို့ ကနေဒီလေဆိပ်သို့ မနက်ခုနစ်နာရီ ရောက်သည်။ ကျွန်တော်အခန်းသို့ ရှစ်နာရီ ဆယ်ငါးမိနစ်တွင် ရောက်လာသည်။

တံခါးခေါင်းလောင်းသံကြားတော့ မာရီယန်းဒါလင် လန့်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ကမန်းကတန်း စောင်ဆွဲခြုံသည်။

“ဘယ်သူလဲဟင်” ဟု မေးသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ့ ကိုယ်ချိန်းထားတဲ့လူတွေထဲက ပထမဆုံး ရောက်လာတဲ့လူပဲ”

“ကြာမှာလား”

“နှစ်နာရီလောက်ကြာမယ်”

“အိုး... ”

“မင်း အပြင်ထွက်ချင်တဲ့အခါမှာ ထွက်လာနိုင်ပါတယ်၊ ပုန်းနေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်မ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ နေ့လယ်မတိုင်ခင် သူပြန်သွားရင် ကျွန်မကိုပြော

နော်”

“မပြန်ရင်ကော”

“သူ့ကို ကျွန်မသတ်ပြီး ရှင်ကို ဒီအိပ်ခန်းထဲဆွဲခေါ်မယ်”

ကျွန်တော် အပြင်ထွက်လာခဲ့က် သူ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဂျက်မှာ ချမ်းလွန်းသဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေသည်။

“အဘိုးကြီးက တစ်ချက်ကလေးတောင် မကန့်ကွက်ဘူးလား၊ မကြိုက်တဲ့အရိပ်အယောင်ကလေးတောင် မပြဘူးလား” ဟု သူကမေးသည်။

“တစ်ခွန်းတောင် မပြောပါဘူး၊ မကြိုက်တဲ့ အရိပ်အယောင်လည်း မပြပါဘူး သူ သဘောတောင် ကျသွားပုံရပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်လွန်းလို့ မနေ့တုန်းက မောင်ရင် ဖုန်းဆက်ပြောတော့ ကျုပ် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်”

“အခု ခင်ဗျား ယုံပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီနေ့မနက်ပဲ သတင်းစာတွေကို ကြေညာချက် ထုတ်ပေးမယ်၊ (၂၁) ဟိုတယ်မှာ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲ မစ္စတာစင်ကလဲယားနဲ့အတူ နေ့လယ်စာ စားရမယ်၊ နှစ်နာရီခွဲရင် စည်းခန်းမထဲမှာ ငှာနအကြီးအကဲတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“မောင်ရင် အဲဒီမှာရှိနေမလား”

“နေ့လယ်စာ စားတဲ့နေရာမှာ မရှိဘူး၊ အစည်းအဝေးမှာ ရှိမယ်”

“ကိစ္စတိုင်းမှာ မောင်ရင်သဘောတူညီချက်ယူပြီး လုပ်ပါမယ်”

“မလိုဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူ့ဆီကို တင်ပြရမှာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ တင်ပြဖို့မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ အခုအချိန်ကစပြီး ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သွားပြီ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခင်ဗျားဘာသာချမှတ်၊ ခင်ဗျားကြိုက်တာ လုပ်၊ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း အသိပေးနေဖို့တစ်ခုပဲ လိုတယ်”

“တကယ်လို့ ကျုပ်မှားကုန်ရင်ရော”

“ခင်ဗျား အလုပ်ပြုတ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား မမှားနိုင်ပါဘူး၊ အနည်းအတန်း လွှဲမှားသွားတာတွေတော့ ရှိနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အမှားထက် အမှန်တွေကိုပဲ ခင်ဗျား ပိုလုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လောင်းရဲတယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ”

သူ၏လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ စာရွက်စာတမ်းများ ဆွဲထုတ်သည်။

“လမ်းလားရင်း အစီအစဉ်တွေကို လေ့လာကြည့်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ် စိတ်ကူးတချို့ လောတယ်၊ နားထောင်ကြည့်မလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ပြောပြမယ့် ပထမနှစ်ချက်ကိုတော့ မောင်ရင် သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောမှာသာပြောပါ”

“အခုထုတ်လွှင့်နေတဲ့ အထူးအစီအစဉ်တွေကို ကျုပ် ပယ်ဖျက်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနေရာတွေမှာ ရုပ်ရှင်နဲ့ အစားထိုးမယ်၊ စိတ်ကြိုက်ပြေဖျော်ခန်း မရမချင်း ရုပ်ရှင်တွေ အစားထိုးထားတယ်၊ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းတွေ ဝယ်မယ်”

သူက စကားဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ”

“အိန်ဂျယ်... သူ့ကို မောင်ရင်သဘောမကျတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ သူဟာ ဝယ်တယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲအလုပ်ကို လုပ်နိုင်တယ်၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် သူ့ကိုခန့်ချင်တယ်”

ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော် ငြိမ်နေသည်။

“ဒါကို မောင်ရင်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ် ကြိုပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလေဗျာ၊ သူနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ရမှာက ခင်ဗျားပဲ၊ ခင်ဗျား နောက်ကျောကို အမြဲတမ်း ပြန်ကြည့်နေရလိမ့်မယ်”

“ဒါလောက်မှ ကျုပ်မှာ သတိမရှိဘူးဆိုရင် ဒီအလုပ်ဟာ ကျုပ်နဲ့မတန်တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ တခြားဘာရှိသေးသလဲ”

သူဆက်ပြောသည်။ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး မူလအစီအစဉ်များကို သူ ဖယ်ထုတ် ထားသည်။

“ဒီအစီအစဉ်တွေဟာ သိပ်ကြာနေပြီ၊ သုံးနှစ်ကနေ ငါးနှစ်အထိ ကြာနေပြီ၊ ဒါ ကြောင့် အဲဒါတွေအတုနဲ့လုံးကို လုံးလုံးမလွှင့်တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် အစားထိုးစရာ အလုံအလောက် မရှိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် မိန်းကလေးတွေကို ယိမ်းသဘောမျိုးရိုက်ပြီး အစားထိုး ထုတ်လွှင့်ချင်တယ်၊ ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ခင်ဗျားချမှတ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အိုကေ... ဒါဖြင့်ရင် ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ”

“ခင်ဗျား ရုံးကိုရောက်ရင် အကြံပြုထားချက်ကို ခင်ဗျားစားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ရလိမ့် မယ်၊ နဂိုက သဘောတူထားတဲ့ စာချုပ်မိတ္တူကိုလည်း တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား အဲဒါကို အလျင်လေ့လာကြည့်ဦး၊ ပြီးမှ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောမယ်”

သူ့ကို အခန်းဝသို့ ကျွန်တော် လိုက်ပို့သည်။

ထိုနေရာမှာ ကျွန်တော် ခဏရပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် ဘာသည်။ ကော်ဖီထည့်သောက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် အသက်သိပ်ကြီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ယခု ဂျက်ယူသည့်တာဝန်ကို နှစ်ပေါင်းဒါလောက်ကြာအောင် ကျွန်တော် လုပ်သင့်။ စောစောကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှဲပေးခဲ့ဖူးကောင်းသည်။

ယခုတော့ မည်သူ့ကိုမှ စိတ်မချနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကန့်ရုန်းလုပ်ခဲ့ သည်။ အမှန်တော့ စင်ကလဲယားလိုပဲ ကျွန်တော် လုပ်သင့်သည်။ တာဝန်များကို သူ့နေရာနှင့် သူ ခွဲဝေပေးသင့်သည်။ ကိုယ်က ပေါ်လစီကိုင်ပြီး ထိန်းပေးရုံသာ ထိန်းပေးသင့်သည်။

ယခုမှ ပေါ်လစီကိုင်သူလည်း ကျွန်တော်၊ လုပ်ငန်းအားလုံးကို အကောင်အထည် ဖော်သူမှာလည်း ကျွန်တော်။ နေရာတကာမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေသည်။

“ပြန်သွားပြီလား” ဟု အိပ်ခန်းဆီမှ မေးသံကြားရသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ မာရီယန်းဒါလင်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို ဟန့်ကလေး ထကာ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နေသည်။

“ပြန်သွားပြီ”

“ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မက ဒီတစ်သက်တော့ သူ လုံးလုံးမပြန်တော့ဘူး ထင်နေတာ” ဟု ပြောရင်း အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“ကော်ဖီသောက်မလား” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဖျော်ရည်တစ်ခုခုများ ရှိမလား”

“နာနတ်သီးဖျော်ရည် ရှိတယ်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ”

ရေခဲသေတ္တာသွားဖွင့်ပြီး နာနတ်သီးဖျော်ရည်ကို ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲထည့်သည်။
ပြီးတော့ ဗောဓိကာအရက် ထပ်ရောသည်။ မြည်းကြည့်ပြီး “ကောင်းတယ်” ဟုပြောသည်။
ကျွန်တော်ကိုလည်း “သောက်ကြည့်ပါလား” ဟု လှမ်းပြောသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဘယ်နှစ်နာရီလောက် ခွဲသွားပြီလဲဟင်”

“ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ်”

“သေတော့မှာပဲ၊ ဒီနေ့မနက် အသံအစစ်ခံဖို့ ချိန်းထားတာ မေ့သွားတယ်၊ ကျွန်မ
တယ်လီဖုန်း ခဏသုံးမယ်နော်”

“သုံးလေ၊ ကိုယ် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ မာရီယန်းဒါလင်သည် နောက်ထပ်
နာနတ်သီးဖျော်ရည်နှင့် ဗောဓိကာရောထားသော ဖန်ခွက်တစ်လုံးနှင့် ဖြစ်နေပြန်သည်။

“အသံစစ်ဖို့ ကျွန်မ ရောက်မလာတဲ့အတွက် ကျွန်မကိုယ်စားလှယ်က စာရင်းဖျက်
လိုက်တယ်” ဟု မာရီယန်းဒါလင်က ဆီးပြောသည်။

“အလုပ်က ကောင်းရဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကြော်ငြာဇာတ်ကားတိုကလေးပါ။ ကျွန်မ အချိန်မီရောက်သွားရင်လည်း မရနိုင်ပါ
ဘူး။ သူတို့က စန္ဒရာဒီးလိုပုံစံမျိုး လိုချင်တာ၊ ကျွန်မက အဲဒါမျိုးတော့ မရဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။

“ရှင် အလုပ်သွားတော့မလား”

“နေ့လယ်စာစားပြီးမှ သွားမယ်”

“ကောင်းတယ်”

အခန်း(၆)

“သူတို့ရုပ်ရှင်ကားတွေ အားလုံးအတွက် ခြောက်သန်းလို့ခွင်တယ်လို့ တောင်းတယ်၊ ကျုပ်က လက်လှန်ပစ်မလို့” ဟု ဂျက်က ပြောသည်။

“လုပ်လေ”

ဂျက်က ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကတော့ သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ရင်ဆိုရင် အဲဒါတွေကို ထိန်းသေဝယ်မှာပဲလို့ သူတွက်ထားတယ်”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုတွက်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ သူနဲ့တစ်ခါမှ ကျွန်တော် စကားမပြောဖူးဘူး”

“စတူဒီယိုမှာ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြတုန်းက မောင်ရင်က ယူမလို့လို့ ပြောခဲ့တယ်တဲ့၊ အခုတော့ သူ့အနေနဲ့ ငွေကို အသေရရ အရှင်ရရ ရဖို့ပဲ အရေးကြီးနေပြီ” ဟု ဂျက်က စီးကရက်မီးညှိရင်း ပြောသည်။

“ဒါက သူပြဿနာပဲဗျာ”

“ဒင်ရစ်ချီက ကျုပ်ကိုပြောတယ်၊ သူ့ရှေ့နေတွေက အားလုံးကို လေ့လာနေတယ်တဲ့၊ ကျုပ်တို့က ဆမ်ရဲ့ရုပ်ရှင်ကားတွေကို မဝယ်ရင် ကျုပ်တို့ကို သူတို့က တရားစွဲမယ်တဲ့”

“မစွဲပါဘူးဗျာ”

“မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ သေချာပေါက် ပြောနိုင်တာလဲ”

“စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ ဆမ်အနေနဲ့ သူ့မှာ ငွေကြေးသိပ်ကျပ်စည်းနေကြောင်း ဆက်ဖော်ဝန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ သူ့အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေမှန်းသိရင် ကြွေးရှင်တွေက ဆက်မှာမဟုတ်လား” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထသည်။

“တချို့ကားတွေကတော့ ဒါလောက်မဆိုးဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ ဒီလုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနော်၊ ခင်ဗျားဝယ်ချင်ဝယ် မဝယ်ချင် ခင်ဗျားကြိုက်တာလုပ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစိတ်ကိုတော့ ခိုင်မာပြတ်သားအောင် ဆုံးဖြတ်ပေး ဒါဟာ ခင်ဗျားအလုပ်ပဲ”

သူ ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ “ကောင်းပြီလေ” ဟုပြောကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။

အင်တာကွမ်း မြည်လာသည်။
“မစ္စဒါလင် လိုင်းနံပါတ်လေးကနေ ဖုန်းဆက်နေပါတယ်ရှင်”
ကျွန်တော် ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
“ဟယ်လို... ဒါလင်”
“နေ့လယ်စာ ဘယ်လိုစားမှာလဲ၊ ကျွန်မ အရမ်းဆာနေပြီ”
“ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ့်မှာ ချိန်းထားတာရှိနေလို့”
“လုပ်ငန်းကိစ္စလား၊ အပျော်ကိစ္စလား”
“အပျော်ကိစ္စ”

“တခြားကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ အတူသွားလို့များတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မသတိပေး ဟု ဒေါသသံနှင့် ပြောသည်။

“ကိပ်အန်းက ကိုယ့်အဒေါ် လာလို့ပါကွာ”
“ဟုတ်လား၊ သူ့ကို လေးရာသီဟိုတယ် ခေါ်သွားမှာမဟုတ်လား” ဟု မာရီလင်က ငေါ့တော့တော့မေးသည်။
“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”
“တော့ကိုမုန်းတယ်” ဟုပြောပြီး ဖုန်းပစ်ချသွားသည်။

လေးရာသီဟိုတယ်ရှိ ရေကူးကန်ဘေးမှ စားပွဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည်။ အပူပန်းခွေ နောက်ကျနေသည်။ သည်မြို့ကိုရောက်တိုင်း သူ့အလုပ်များတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြိုတင်သတိရဖို့ ကောင်းသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အရက်ထိုင်သောက်ရင်း အဒေါ်ရောက်လာပြီး အချိန်ကို စောင့်နေရသည်။ စတုတ္ထမြောက်ခွက်မှာ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ရောက်လာသည်။ သည်နှုန်းနှင့် သောက်နေလို့ကတော့ အဒေါ်ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် ဇက်ကျိုးနေတော့မည်။

အဒေါ်ဝင်လာမည့် အပေါက်ဝဆီသို့သာ ကျွန်တော် ငေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ပန်းကို လာတို့သည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။

“တော့ကို တော့ကောင်မက ဒုက္ခပေးထားပြီမဟုတ်လား” ဟု မာရီယန်းဒါလင်က မေးသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်မိမှာပင် သုတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စားပွဲတစ်လုံးမှာ သူဝင်ထိုင်သည်။ စားပွဲထိုးကို သူ့အရက်မှာ နေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုပြုံးပြသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လျှာပြန်ထုတ်ပြသည်။

“အဲဒီကလေးမလေးက မင်းအသိလား”

ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိသော အဒေါ်ပရူးဒင့်က မေးသည်။ ကျွန်တော်

ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

“အသိပဲဆိုပါတော့” ဟုပြောရင်း အဒေါ်ပရူးဒင့်ကိုနှိပ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

စားပွဲထိုးကလေးက အဒေါ်အတွက် ကုလားထိုင်ထိုးပေးသည်။ အဲဒေါ်က မာတီနီ

နာသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“အဲဒီကလေးမလေး သိပ်ချောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆံပင်ကို ဆေးဆိုးထားတယ်၊

နာခေါင်းကိုလည်း ပြင်ထားတယ်” ဟု ပြောသည်။

“အဒေါ် ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်သလဲ” ဟု ကျွန်တော်က အဒေါ်ကိုပြန်ကြည့်ရင်း

မေးသည်။

“ဆံပင်ဆိုးထားတာကတော့ ပြောရတာ လွယ်ပါတယ်၊ လောကကြီးမှာ သဘာဝ အတိုင်း ဒါလောက်နှာတ်လှတဲ့လူ ဘယ်ရှိနိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ အဒေါ်ပရူးဒင့်ကတော့ လောကကြီးတွင် သူမသိတာ ဘာမှမရှိဟု ထင်ရသည်။ သူ့အသက် ခုနစ်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ သို့သော် အရာရာကို မြင် ဘတ်တုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု မေးသည်။

“ပြေပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီမှာ ဥက္ကဋ္ဌသစ်ခန့်လိုက်တဲ့အကြောင်း သတင်း အတွေ့ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရလို့ မင်းများ အလုပ်ပြုတ်သွားပြီလားလို့”

“ဟား... ဟား... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဆိုတော့ အလုပ်တွေက သိပ်များတယ်၊ ဒါကြောင့် ရုပ်မြင်သံကြားဌာနခွဲရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတစ် ယောက်ခန့်ပြီး သူ့ကို တာဝန်တွေ ခွဲဝေပေးလိုက်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ မင်း ထိပ်ကိုရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ မင်း အလုပ်တွေ သိပ်လုပ်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဒါလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်”

“မင်း သိပ်ဝိန်တယ်”

“အဒေါ်ကို စောင့်နေရတာနဲ့ ပိန်သွားတာပါ အဒေါ်၊ ဟား... ဟား...”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သော်လည်း အဒေါ်ကမရယ်။ မာတီနီကို တစ်ကျိတ်သောက် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။

“မင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဘာကြောင့် အချိန်ဆွဲနေတာလဲ၊ မင်းအသက် ငယ်တော့ဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က စစ်မှန်တဲ့ဇနီးလောင်းရဖို့ စောင့်နေတာပါ၊ အဒေါ်လို အရည်အချင်း

ရဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမို့ကိုမှ လိုချင်တာ”

“ခေါက်ထားစမ်း”

အဒေါ်ပဇ္ဇာဒင့်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

စားပွဲထိုး ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ပေးသည်။

“ဟိုအမှိုသမီးက ပေးခိုင်းလိုက်တာပါခင်ဗျာ” ဟု ပြောသည်။

စာတိုကလေးကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ညစာ အတူစားမလား၊ စိတ်မဆိုးရင်ပေါ့လေ” ဟု ရေးထားသည်။ ကျွန်

က ပြန်စာတိုကလေးရေးပြီး စားပွဲထိုးနှင့် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဟိုသူငယ်မလေးကို နေ့လယ်စာအတူတူစားဖို့ ဖိတ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု အဒေါ်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော်သာဖိတ်ချင်ရင် အဒေါ် ဒီကိုရောက်တဲ့အချိန်ကတည်းက ဒီစားပွဲ သူ့ရောက်နေရောပေါ့ အဒေါ်ရယ်”

“ငါ့အတွက် နောက်ထပ်မာတီနီတစ်ခွက် ထပ်မှာစမ်း၊ မင်း ငါ့ကို ဒီလိုမပြောဘူး” ဟု မျက်နှာထားကြီးနှင့် ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီအဒေါ်၊ ကျွန်တော် သွားဖိတ်လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထသည်။ သို့သော်လည်း မာရီယန်းဒါလင်သည် သူ့စားပွဲမှာ မရှိတော့ချေ။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ မင်း ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နေ့လယ်စာစားပွဲကို မင်း ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီ၊ သူ့ကို မင်းမောင်းထုတ်လိုက်ပြီ၊ ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းသလဲ”

အဒေါ်ပဇ္ဇာဒင့်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“စတီဇင်... မင်းဟာ ငယ်ငယ်က အကျင့်တွေ အခုအထိ မဖျောက်သေးဘူးဟိုတုန်းကလို့ ရိုင်းစိုင်းတုန်းပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ချသည်။ စားပွဲထိုး လှမ်းခေါ်သည်။

“ဝီစက်ထပ်ပေးကွာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ခွက်ပွားသာ ယူခဲ့ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။ အရက်မူးအောင်သောက်ဖို့မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပါ။

“သုံးနဲ့ မင်း ချစ်နေကြသလား” ဟု အဒေါ်ကမေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်း မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သူငယ်မလေးလေ”

“ကျွန်တော့်နဲ့ စကားပြောတဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်ရည်းစားပဲလို့ အသက်က ထင်နေတော့တာပဲနော်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်”

“မင်းအကြောင်းတွေ ငါသိနေပါတယ် စတီဇင်ရယ်၊ သတင်းစာတွေထဲမှာ အတမ်း ဖတ်နေရတာပါ”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“သူငယ်မလေးကို မင်း သဘောကျနေတယ်”

ကျွန်တော်က ဖန်ခွက်နှင့် မျက်နှာကို ကွယ်ထားမိသည်။

“စတီဖင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း သူ့ကို သဘောကျတယ်ဆိုရင်... တကယ် သဘောကျတယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပြီးခဲ့
တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ကြောက်လည်း ကြောက်မနေနဲ့” ဟုပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ
အလွန်တရာ နူးညံ့နေသည်။

ကျွန်တော့်ရုံးမှ ဂျက်ပြန်သွားသောအချိန်မှာ ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေလေပြီ။
တစ်နေ့ခင်းလုံး သူ့အလုပ်များနေသည်။ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတော့ စာရွက်စာတမ်း တစ်
ဆုပ်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။

“တစ်ညနေလုံး အိန်ဂျယ်နဲ့ဖုန်းဆက်ပြီး အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေတယ်၊ ဒီသူငယ်က
ဒီအကြောင်း သေသေချာချာသိတယ်၊ ဒါကြောင့် သင့်လျော်မယ့် တေးဂီတအစီအစဉ်တွေ
လုပ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

သူက စာရွက်စာတမ်းများကို စုသိမ်းသည်။

“ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီတစ်ခုခုနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့လည်း ကြိုးစားနေတယ်၊ ဒါမှပဲ
ဆိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်လား”

“ဒီအကြောင်းလည်း ကျုပ် စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူရွာလို့မရသေးဘူး”

“ဘော့အင်ဒရူးဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒီလူဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရနိုင်ပါ့မလား”

“ခင်ဗျား ဆွေးနွေးကြည့်လေ၊ မနက်ဖြန်မနက် ခင်ဗျားဆီကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်
မယ်”

“သူ စိတ်ဝင်စားပါ့မလား၊ သူဟာ အအောင်မြင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ”

“စိတ်ဝင်စားပါလိမ့်မယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို သူ ချဉ်းကပ်
ဖူးတယ်၊ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီတစ်ခုပါ တွဲလုပ်ဖို့ပေါ့လေ၊ သူ အားလုံးတာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောဖူး
တယ်”

“ဒါဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ... ကျုပ် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဟိုတယ်ပြန်ပြီး အိပ်
တော့မယ်”

သူထွက်သွားသည့် အချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။ ကျွန်တော်
မကိုင်မီ၊ ဆက်မြည်နေသည်။ သည်တော့မှပင် ဖော်ဂါတီ ပြန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရကာ
ကောက်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“စတီဗင်...” ဟု ခေါ်သံကြားရသည်။ သီချင်းသံများကိုလည်း ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။

“ပြော ဒါလင်”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ညစာလိုက်မကျွေးတာလဲ”

“ကိုယ် အလုပ်တွေ များနေလို့ပါကွာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ စောင့်နေတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ အရမ်းပဲ ကျွန်မ တစ်ညနေလုံး ငိုနေတယ်၊ မတတ်သာလို့ အပြင်ထွက်ခဲ့ရတာ”

“ဖုန်းထဲမှာ သီချင်းသံတွေ ကြားနေရတယ်၊ မင်းတို့ ဟန်ကျနေပုံရသားပဲ”

“ကျွန်မကို လာခေါ်မလား စတီဗင်”

ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ခဲတံကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လိပ်စာပေး”

(၂၈) လမ်းမှာရှိသော အဆောက်အအုံတစ်ခုပေါ်သို့ ကျွန်တော် တက်ခဲ့သည်။ လှေကားများက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ဟောင်းနွမ်းလှသည်။ ဆူညံသည့် သီချင်းသံများကို ကြားနေရသည်။ လူငယ်ပေါင်းများစွာတို့သည် တစ်လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ အခန်းတစ်ခု၏ အပေါက်ဝရောက်တော့ ထူငယ်တစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

“ခင်ဗျားနောက်ကျနေပြီ၊ ဝင်ခ ငါးဒေါ်လာပေးရမယ်” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ငါးဒေါ်လာထုတ်ပေးသည်။ သူက ကောက်ကွေးနေသော တုတ်ချောင်းကလေးတစ်ချောင်း ပေးသည်။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ မြည်ဟည်းနေသည့် သီချင်းသံများသည် နားကွဲမတတ် ဖြစ်နေသည်။ လူငယ်ပေါင်းများစွာ ကျပ်ကျပ်ခဲနေသည်။ အားလုံး ရူးရူးမူးမူး ဖြစ်နေကြသည်။ သံသေးသံကြောင်မျိုးစုံဖြင့် အော်ဟစ်နေကြသည်။

အခန်းလယ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွန့်လိမ်ပြီး က၊နေသည်။

ကျွန်တော်ရှိနေသည့်ဘက်သို့ သူ မျက်နှာမူလာသည်။

ကျွန်တော် နှလုံးသွေးရပ်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

မာရီယန်းဒါလင် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ကုတ်ချိတ်တည်း ပြေးဆင်းလာခဲ့မိလေသည်။

အခန်း(၇)

“မစ္စတာ ဆမ်ဘင်ဂျမင် တယ်လီဖုန်းဆက်နေပါတယ်ရှင်” ဟု ဖော်ဂါတီက ပြောသည်။

ခလုတ်ကို ကျွန်တော် နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို... ဆမ်”

“မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မုန်းနေတာလဲ စတီဗင်” ဟု သူက တန်းမေးသည်။ အပြစ်တင်သည့်လေသံ ပါနေသည်။

“ဟား... ဟား... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုထင်တာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ဂျက်ဆာဗစ်ကို ငါနဲ့ မင်းဆိုင်ပေးတယ်၊ ဒီကောင်နဲ့ ငါ ဘယ်လိုမှ အပေါက်အလမ်း မတည့်ဘူးဆိုတာ မင်းအသိသားနဲ့”

“ကျွန်တော်က ဆိုင်ပေးတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဒါက သူ့အလုပ်ပဲ၊ စင်ကလဲယား ခုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီမှာ သူ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သွားပြီလေဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သွားထားမလဲ၊ အမြဲတမ်း မင်းနဲ့ငါ တိုက်ရိုက်အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်ရတော့တာလဲ”

“ဒီအလုပ်ဟာ ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်တော့ဘူး ဆမ်၊ သူ့ကိုကျော်ပြီး လုပ်စေချင်လို့လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“မိတ်ဆွေအရင်းတွေပဲကွ၊ လုပ်ရမှာပေါ့” ဟု သူက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး ဆမ်၊ ဒီလိုစည်းကျော်တာမျိုး ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး”

သူ ခဏကြာအောင် တိတ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဟာ မင်းကို ညစာလာစားပါလို့ဖိတ်ရင် ငြင်းမယ်ဆိုတဲ့ သဘော

မိုးလား”

“သိချင်ရင် ဖိတ်ကြည့်လေဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဒီညလာစားကွာ၊ တို့တုန်းကလို့ပဲ ဖျော်ဖျော်ပါးပါး စားကြတာပေါ့၊ ဂျွန်နီယာလည်း ကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်ရောက်နေတယ်၊ မိမိရယ်တပါ တို့ဂုဏ်ရှိသွားအောင် ညစာ လာစားပေးမယ်တဲ့၊ မင်းကြိုက်တတ်တဲ့ ဂျွန်ဟင်းတွေပါ ဒင်းနိုစ်ကို ချက်ခိုင်းထားလိုက်မယ်”

“သိပ်ဒုက္ခရာမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကြိုတာနဲ့စားတာပေါ့၊ လိပ်စာသာပေး”

“ပဉ္စမရိပ်သာ၊ အမှတ်ခုနှစ်ရာ”

ဆစ်ဘင်ဂျင်မင်သည် ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်နေပေပြီ။ သူ့မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည့် အရှေ့ဘဝနှင့်ရပ်ကွက်နှင့် ခိုင်းယှဉ်လျှင် ပဉ္စမရိပ်သာသည် နတ်ဘုံနတ်နန်းဖြစ်ပါသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့ အကျပ်အတည်းပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်မှန်ချင်မှ ဟုတ်မှန်ပေလိမ့်မည်။

သူ့ဘဝဟောင်းသို့သာ သူပြန်ရောက်သွားမည်ဆိုလျှင် သူ့ခမျာ အသည်းကွဲရာပေလိမ့်မည်။

အင်တာကွမ်းမှ အသံမြည်လာသည်။

“မစ္စတာ ဂျက်ဆာဝစ်နဲ့ မစ္စတာ ဘော့အင်ဒဇူတို့ ရောက်နေကြပါတယ်ရှင်”

“အဆဲလွတ်လိုက်ပါ”

ဖော်ဂါတီက အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးသည့် အချိန်မှာပင် ဖော်ဂါတီက ကော်ဖီများ ယူလာပေးသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဂျက်နဲ့ တွဲမိသွားကြပြီကိုး၊ ကျုပ်တို့စိတ်ကူးကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးရရှိ ကျွန်တော်စောင့်နေတာ ကြာပြီဗျာ” ဟု အင်ဒဇူက ပြောသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ဓာတ်ပြားလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂျက်က ခင်ဗျားကို ရှင်းပြပြီးပြီမဟုတ်လား”

“သဘောလောက်ပဲ ပြောပါတယ်၊ အသေးစိတ်ကိုတော့ ခင်ဗျား ရှင်းပြလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဇိုးရိုးလေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အသံလွှင့်ရုံရှိတယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားရုံတယ်၊ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ အခုလုပ်မယ်၊ အားလုံး သီးခြားဌာနတွေဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီရဲ့ အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန်ယူဖို့ပါပဲ၊ ကိုယ်တာဝန်ယူရတဲ့ဌာန အောင်မြင်အောင် အကြီးအကဲတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို ကိုယ်လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲဗျာ၊ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ကျွန်တော် အာဏာတွေ အများကြီး ရသွားတော့တာကိုး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလတုန်းက ဆင်ဘောလစ် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီက ဝှိုးရိဝင်က ကျွန်တော်နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်တယ်၊ သူတို့ကုမ္ပဏီကို ရောင်းချင်ကြောင်း ပြောတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ခဏကြာအောင် သူ စဉ်းစားနေသည်။

“ကုမ္ပဏီကတော့ မဆိုးပါဘူး သူတို့ဓာတ်ပြားတွေ ရောင်းခဲ့ရူးတယ်၊ နာမည်ကြီး တယ်၊ ဓာတ်ပြားဟောင်း အတော်များများလည်း သူတို့မှာရှိနေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မကောင်းတာက ဘာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ပဲ၊ သူတို့ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ သိပ်ညံ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကုမ္ပဏီ အဖွဲ့ပေါ်နေတာ၊ အခုတော့ အကြွေးတွေလည်း ပစ်လည်ပိုင်းနေပြီလေ”

“ကြွေးဘယ်လောက်ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးသလဲ”

“နှစ်သန်းနဲ့ သုံးသန်းကြားလောက်မှာ ရှိတယ်လို့ကြားတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ”

“အဲဒီလောက်ပေးပြီး ဝယ်ဖို့ရော တန်ပါ့မလား”

“တန်ပါတယ်၊ နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီပဲ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တို့ပြင်လိုက်ရင် အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ”

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့တွင် ရှိနေသည့် ဆင်ဘောလစ် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီမှ ဂျိဇိုဝင် ကို ဖုန်းဆက်ပေးရန် ဖော်ဂါတီအား ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

အစီအစဉ်များကို ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြောနေကြသည်။ အတော်ကလေးကြာသွား တော့ ဂျိဇိုဝင်နှင့် အဆက်အသွယ် ရပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ဂါတီက ပြောသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်တော် ကောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဂျိ”

“ကောင်းတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး စတီဇင်၊ ခင်ဗျားခံရော”

သူ့ခွဲခန်းထဲတွင် လူတွေများသဖြင့် အများပြောဖုန်းခုံထဲမှ ပြန်ဆက်နေဟန်တူ သည်။ ပဲ့တင်သံကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကုမ္ပဏီ ရောင်းဖို့တီဇူ အလျင်သုံးလေးလလောက်က ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အခြေအနေ ဘာများ ထပ်ထူးသေးသလဲ သိချင်လို့”

“သိပ်မထူးပါဘူး စတီဇင်၊ နှစ်ဦးလောက်သာ ကမ်းလှမ်းတာမျိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ တွဲလုပ်လို့ရနိုင်တဲ့ လူမျိုးတွေမဟုတ်ဘူး ဒီတော့ ဖြစ်သလိုပဲ ဆက်လုပ်နေရ တုန်းလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ စိတ်ဝင်စားတုန်းပဲလား”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဘယ်တော့လောက် ဆွေးနွေးချင်သလဲ” ဟု သူက ခပ်ဆဆလုပ်နေပြီး မှ မေးသည်။

“မနက်ဖြန် ကျွန်တော် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ကို ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော့်စတူဒီယိုကို လာပြီး နေ့လယ်စာစားပါလား”

“ဆယ်နှစ်နာရီခွဲဆိုရင် အဆင်ပြေမလား”

“ကောင်းတယ်” ဟုပြောပြီး ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ထုတ်နှင့် အင်ဒရူးဘက်သို့ လှည့်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မနက်ဖြန် သူနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့မယ်၊ ထူးခြားစွာ

www.burmeseclassic.com

အကြောင်းကြားမယ်” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ရုံးခန်းထဲမှ သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်သွားပြီး ဖော်ဂါတီဝင်လာသည်။

“ရှင်တို့ ဒီမှာစကားပြောနေတုန်း မစ္စဒါလင် ဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါရှိသွားပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ဆက်ရင် ကျွန်မ လိုင်းပြောင်းပေးလိုက်ရမလား”

“မပေးနဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီးမှ သူ့ကို ကျွန်တော်ပြန်ခေါ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့မစ္စတာဂေါက်”

“မစ္စဒါလင် ဖုန်းထပ်ဆက်ဦးမှာပဲ၊ ဆက်ရင် ကိုယ်က သူ့နဲ့ စကားမပြောချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဖော်ဂါတီ ငြိမ်သွားသည်။

“အဲဒီလိုကြီး ပြောရမှာလား”

“အဲဒီလိုကြီးကို ပြောလိုက်”

“စတီဖင် မတွေ့ကြရတာ ကြာလှပြီ” ဟု ဒင်းနီစ်က ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်ယူလာသည့် နှင်းဆီပန်းများကို သူ့ကိုပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးကို နှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြာလှပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား အလျင်တုန်းကထက် အသက်ပိုငယ် သွားတယ်လို့ ထင်ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ ဘာကြောင့် အမြဲတမ်း တွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ အခုမှပဲ ကျွန်မ သဘောပေါက်တော့တယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ကြီးဝင်အောင် ရှင် တတ်နိုင်လို့ပဲ ဟဲ... ဟဲ” ဟု ပြောရင်းရယ်သည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်ဝင်သွားသည်။ အပြင်ကပန်းခြံမှာ ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်နေကြောင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ မော်တော်ကားသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

“ကြိုက်တာသာ ထည့်သောက်နော်၊ ဆမ် ရေချိုးနေတယ်၊ အခု ပြီးတော့မှာပဲ” အိမ်ဖော်က ကျွန်တော့်အတွက် အရက်လာထည့်ပေးသည်။ အိမ်ကို ကျွန်တော် မျက်စိကစားကြည့်သည်။

အခန်းထဲသို့ ဂျူနီယာ ဝင်လာသည်။ သူ့အရပ်ကြီး မြင့်လှသည်။ ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ဆီတန်းလာပြီး နှုတ်ဆက် သည်။

“အန်ကယ်စတီဖင်”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“ဂျူနီယာ... ငါကပဲ အရပ်နိမ့်သွားတာလား၊ မင်းကပဲ အရပ်မြင့်လာတာလား ပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ တို့ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရှင်ပြုပွဲတုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာပါပဲ”
ထိုသို့ပြောနေခိုက်မှာပင် ဆမ် ဝင်လာသည်။

“မင်း သဘောကျရဲ့လားဟေ့” ဟုပြောရင်း အခန်းကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ကောင်းပါ့ဗျာ”

“မိရီယမ်ဘယ်မှာလဲ” ဟု ဆမ်က ဒင်းနိစ်ဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“အခု ရောက်လာစော့မှာပါ”

“ရှစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ၊ ငါ့သမီးကတော့ အချိန်ကို နည်းနည်းကလေးမှ လေးစားဘူးကွာ၊ သူနဲ့ချိန်းလိုက်ရင် အမြဲတမ်း နောက်ကျတာချည်းပဲ” ဟုလည်း ကျွန်တော့် ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆယ်တစ်နာရီထိုးမှ ပြန်မှာပါ၊ သန်းခေါင်မှာထွက်တဲ့ လေယာဉ်ယုံနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်သွားမလို့”

ထိုအခိုက် တံခါးခေါင်းလောင်း မြည်သည်။

“မိရီယမ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါ သွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ်” ဟုပြောပြီး ဆမ်က တံခါးဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က ဒင်းနိစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီမှ စကားပြောသံ များကို ကြားနေရသည်။

“ဘယ်လိုအဝတ်အစားကို ဝတ်လာတာလဲ၊ လူမြင်ကောင်းအောင်လည်း ကြည့်ပြီး ဝတ်ဦးမှပေါ့” ဟုသော ဆမ်၏ ဒေါသတကြီးပြောသံကို ကြားရသည်။

သို့သော် ပြန်ဖြေသံကိုတော့ မကြားရ။

“အဖေကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ” ဟုပြောရင်း ဂျူနီယာက ပြုံးသည်။

သူတို့ ဝင်လာကြသည့် အချိန်မှာပင် တံခါးအက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သည်။ ဆမ်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သို့သော်လည်း မိရီယမ်က ဝင်မလာဘဲ အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

ဆမ်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မိရီယမ်... အန်ကယ်စတီဖင်လေ... မမှတ်မိဘူးလား”

မိရီယမ်မှာ ခဏကြာအောင် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

သူ့လက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာများကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“မိရီယမ်... ” ဟု ကျွန်တော်က ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား အကဲခတ်ကြည့်နေသော ဂျူနီယာကို သူ့ပုခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ နောက်

ပြောင်သည့် အမူအရာမျိုးလည်း ပါဝင်နေသည်။

ဘာတွေဆက်ဖြစ်တော့မည်ကို သိသောသူသည် ယခုအခန်းထဲတွင် ဂျူနီယာတစ်ယောက်သာရှိကြောင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်မိလေတော့သည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ အန်ကယ်လို့ခေါ်ဖို့ အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးသွားပြီ ထင်တယ်” ဟု မိန့်သိပ်က ပြောသည်။

မိန့်သိပ်ဆိုသည်မှာ မာရီယန်းဒါလင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အခန်း(၈)

ကျွန်တော်ယူလာပေးသည့် နှင်းဆီပန်းများကို ပန်းအိုးထိုးပြီး အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက
ယူလာသည်။ ခင်းနှိပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“စန္ဒရားပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်ပါ” ဟု ခင်းနှိပ်က ပြောသည်။

ပန်းအိုးတင်ပြီးသောအခါ ညစာပြင်ဆင်ပြီးကြောင်း ပြောသည်။

မိရီယမ်ဘေးမှာ ကျွန်တော်ထိုင်သည်။ စကားတွေကို သူ့ ဖောင်လောက်အောင်
ပြောနေသည်။

“ဒီမြို့မှာ နေဦးမှာလားဟင်” ဟု ကျွန်တော်ကိုမေးသည်။

“ဒီနေ့ည ဆယ်နှစ်နာရီထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလစ်ကို ပြန်တော့
မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် ဂျူနီယာက သူ့အစ်မကို
ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

“မိရီယမ်ကလည်း လော့စ်အိန်ဂျလစ်ကို သွားချင်နေတာ၊ ဟိုမှာက အလုပ်ပိုပေါ
တယ်လို့ ပြောနေတယ်” ဟု ဂျူနီယာက ဝင်ပြောသည်။

“ငါ့ကိုသတ်ပြီးမှ သူ့သွားလို့ရမယ်ကွ၊ ဒီတစ်မြို့တည်း ငါ့မျက်စိအောက်မှာ ထားတာ
တောင် ငါ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေပြီလဲ” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက အစားအသောက်များ လာချပေးသည်။ ကုန်သွားသည့်
ပန်းတန်များကို သိမ်းသွားသည်။

“ဘယ်လိုသဘောရသလဲ စတီဖင်၊ ဟိုမှာက အလုပ်ပိုပေါတယ် မဟုတ်လား”
ဟု မိရီယမ်က ချိုမြသည့်လေသံကလေးဖြင့် မေးသည်။

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မင်းမှာ အနုပညာစီမံ အမှန်တကယ်ရှိရင် ဘယ်နေရာမှာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ကပေါတယ်လို့ ထင်တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“မင်း ဟိုမှာ အလုပ်သေသေချာချာရမယ်ဆိုမှ သွားခွင့်ပေးမယ်” ဟု ဆမ်က
လှမ်းပြောသည်။

မိရီယမ်က ကျွန်တော့်ကို ရွတ်နောက်နောက် အမူအရာဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။
“ကျွန်မကို အလုပ်တစ်ခုလောက် မပေးနိုင်ဘူးလား အန်ကယ်စတီဖင်”

“တော်ပြီ၊ ဒီကို စတီဖင်လာတာ ညစာစားဖို့လာတာ၊ မင်းတို့ဒုက္ခပေးတာခံခဲ့
တာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဒင်းနီစ်က လှမ်းဟန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒင်းနီစ်၊ ဒါမျိုးတွေ အမြဲတမ်းကြုံနေကျပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်
လည်း အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်”

“ဘယ်လို အဖြေမျိုးလဲဟင် . . .” ဟု မိရီယမ်က မေးသည်။

“မင်းဓာတ်ပုံတွေ ပို့လိုက်ပါ။ သရုပ်ဆောင်များ ရွေးချယ်ရေးဌာနကို ပို့ပေးလိုက်
မယ်”

“အဲဒီနောက် တာဖြစ်လာမလဲ”

“သူတို့ ဖိုင်တွဲမယ်၊ ပြီးရင် မေ့ထားလိုက်တော့ဆိုတဲ့ ဝိရိယထည့်ပြီး အမြဲတမ်း
သော့ခတ်သိမ်းထားလိမ့်မယ်”

စားပွဲအောက်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ပေါင်ကို သူ ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်
လန်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မမေးမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်” ဟူ၍လည်း အေးစက်သည့်လေသံဖြင့် ခြေ
လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် သွားတော့မှပဲ၊ ညစာကျွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒင်းနီစ်”
ဟု ကျွန်တော်က နာရီကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ရှင်နဲ့တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့က ဝမ်းသာနေတာ”

“ကျွန်မကိုဖိအားရစရာ ပို့ပေးခဲ့နိုင်မလား၊ ဆယ့်ကိုးလမ်းကို သွားမလို့ လမ်းကြောင်း
တယ်” ဟု မိရီယမ်က ပြောသည်။

“လိုက်ခဲ့လေ” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“နောက်ကြုံတော့မှ တွေ့ဦးမယ် အန်ကယ်စတီဖင်” ဟု ဂျူနီယာက ပြောသည်။
ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ အနားတွင် တစ်ယောက်မှမရှိသည်ကို မြင်သော
အခါ ကျွန်တော့်နားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“မိရီယမ်က အန်ကယ်ကို ကြိုက်နေတာဗျ၊ သူ ကလေးဘဝကတည်းက ကြိုက်
တာ၊ ဒါကြောင့် အန်ကယ်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ သူ တုန်လှုပ်သွားတာလေ”

ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ မာရီယန်
ဒါလင်အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့နေကြသည့် အကြောင်းများကို သူ မသိသည်မှာ သေချာ
သွားပြီ။

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲရောက်
တော့ ဆမ်က ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဟိုရုပ်ရှင်ကားတွေကို တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မိရီယမ်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့အမူအရာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ နေလိုက်သည်။

အောက်ထပ်ရောက်တော့...

“မင်း ကားထဲမှာ သွားထိုင်နေ၊ စတီဖင်နဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောလိုက်ဦးမယ်”
ဟု ဆစ်က မိရီယမ်ကို ပြောသည်။

မိရီယမ်က သူ့အဖေ၏ပါးကိုနမ်းပြီး ကားဆီသို့သွားသည်။ ဒရိုင်ဘာက သူ့အတွက်
တံခါးအဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသည်။ ကားတံခါးပိတ်သွားတော့မှ ဆစ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့
လှည့်လာသည်။

“အဲဒီသမီးတစ်ယောက်ကလည်း ပြဿနာပဲ၊ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ ရှုပ်
ချင်တိုင်း ရှုပ်နေတာ၊ သူ့အမေကို အသိမပေးရဲဘူးကွာ”

“သူ့အသက် ငယ်ပါသေးတယ်လေ”

“လူကောင်းသူကောင်းလေး တစ်ယောက်လောက်နဲ့တွေ့ပြီး သူ့ဘဝ အခြေတကျ
ဖြစ်သွားစေချင်တယ်”

“ဖြစ်သွားမှာပါ။ အချိန်တော့ စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ”

ခပ်ဆဆလုပ်နေပြီးမှ သူ စကားဆက်ပြောသည်။

“တို့နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေအဖြစ် ပေါင်းသင်းလာကြ
တာပါ။ ဒါကြောင့် မင်းကို မှန်တဲ့အတိုင်းပဲ ပြောပါမယ်။ မင်းသာမကယ်ရင်တော့ ငါ အကြီး
အကျယ် ချောက်ကျတော့မယ်”

မိရီယမ်က ကားထဲမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လောက်လိုသလဲ”

“လေးသန်း”

“ဒေ့စ်ဒိုင်းမွန်းဆီမှာ ချေးလို့မရတော့ဘူးလား”

“သူ့ဆီ မသွားရဲတော့ဘူး၊ သူ့ကိုလည်း ဆယ်သန်းဆပ်စရာ ရှိနေတယ်၊ သူ အကြီး
အကျယ် ဒေါက်တာနေတယ်၊ ငါ ကံသိပ်ဆိုးနေတယ်ကွာ၊ ရိုက်လက်စ ကားနှစ်ကားကလည်း
ရှိနေတယ်၊ ပြီးလှူပြီးခါနီးမှ တစ်နေတယ်၊ အဲဒီနှစ်ကားစလုံး အကြီးအကျယ် အောင်မြင်မှာ”

ရုပ်ရှင်သမားပါးစပ်က ထွက်လေ့ရှိသော စကားမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ရိုက်သည့်
ကားတိုင်း အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ရမည်ချည်း ဖြစ်သည်။ မိရီယမ်ကို ကျွန်တော် လှမ်း
ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီကားအတွက် ဘာအချုပ်အနှောင်တွေ ရှိသလဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး၊ နှစ်ကားစလုံး ငါ့ကုမ္ပဏီက ပိုင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ငါ့ကုမ္ပဏီရဲ့
အစုရှယ်ယာနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်တယ်”

“အဲဒီကားတွေအတွက် ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရနိုင်သလဲ”

သည်တစ်ခါတော့ သူ နည်းနည်းကလေးမှ မဆိုင်းတော့ဘဲ ပြောသည်။

“အခုလား... အခုတော့ တစ်ပြားမှ မရနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ငွေလေးသန်းရရင်
ဒီနှစ်ကား ပြီးအောင်ရိုက်မယ်၊ ပြီးသွားရင် တစ်နှစ်အတွင်းမှာကို နှစ်ဆယ့်ငါးသန်း တန်သွား

မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားကို ငွေလေးသန်း ကျွန်တော်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားကုမ္ပဏီက နှစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်း ကျွန်တော်ကိုပေးပါ၊ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားပြန်ဝယ်ပါ၊ အဲဒါ အချိန်မှာ ပေါက်စေ့၊ ဘယ်လောက်ပဲရှိနေနေ အခု ကျွန်တော်ပေးမယ့် လေးသန်းနဲ့ပဲ ပြန်ဝယ်ပါ”

“ငါ့ကုမ္ပဏီရဲ့ အစုရှယ်ယာ နှစ်ဆယ်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီက ဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ စင်ကလဲယားအနေနဲ့ ဝယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဝယ်မှာ” ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲပြီး တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ထားသည်။ သူ့ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့။ သည်လို စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျားရွှေနေတွေကို ကျွန်တော်ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းလိုက်၊ စတူဒီယိုမှာ ကျွန်တော်ရှိနေတယ်” ဟုပြောပြီး မော်တော်ကားဆီသို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူ့သမီးနှင့် ရည်ခံရသည့်အတွက် ပေးရသောငွေကြေးပမာဏက များပြားလွန်းတော့ချေသည်။

ကျွန်တော် ကားပေါ်တက်တော့ မိရီယမ်က တစ်မက်စွန်းသို့ ရွှေသွားသည်။
“ဆယ့်ကိုးလမ်းကိုမောင်း၊ ပြီးရင် ကနေဒါလေဆိပ်ကို ဆက်မောင်း”

“မမောင်းနဲ့၊ ကျွန်မ အိမ်ကထွက်လို့ကောင်းအောင် ပြောခဲ့တာ၊ ရှင်နဲ့အတူတူ လေဆိပ်ကိုလိုက်မယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”
“ရှင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့”
ကျွန်တော် တိတ်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်မပြောတာကိုတော့ ရှင် အနည်းဆုံး နားထောင်သင့်ပါတယ်” ဟု မိရီယမ်က ဆက်ပြောသည်။

“ဆယ့်ကိုးလမ်းကို မဝင်နဲ့တော့၊ လေဆိပ်ကိုသာ တန်းမောင်း” ဟု ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောသည်။

မိရီယမ်က ဒရိုင်ဘာနှင့် ကျွန်တော်တို့ကြားတွင် ခြားထားသည့်မှန်ကို ခလုတ်နှိပ်ပြီး တင်သည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။ သူက ကျွန်တော်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဘူးကို သူ့ဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

စီးကရက်ကို အားပေးတရဖွာရင်း ကူရှင်နောက်ကို သူမိုထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ မကြည့်။ ဒရိုင်ဘာ၏ခေါင်းကို ကြည့်နေသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မချစ်တယ်”
မော်တော်ကားက နှစ်ပြလောက်အထိ ရောက်လာသည်။
“ကျွန်မပြောတာကို မယ့်ဘူးမဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်

တော့ကို မကြည့်သေး။

ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြေဘဲ ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ အဖူးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ရှင်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အခုအချိန်အထိ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတာ၊ ချစ်ခဲ့ရတာ”

“မင်း ဘယ်သူဖြစ်ကြောင်း ငါ့ဆီကိုရောက်လာတဲ့ ပထမဆုံးညတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ”

“အစကတော့ နောက်ချင်ပြောင်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ ကျွန်မကြောက်လာတယ်။ ကျွန်မကို ရှင်၊ အတွေ့မခံတော့မှာကို ကြောက်လာတယ်”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်မှီပေါ်မှာ ခေါင်းမှီပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

“အခုတော့ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူးလေ၊ အားလုံး ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား” ဟု စိတ်ပျက်သည့် လေသံဖြင့် ကျွန်တော်ပြောမိသည်။

သူ နေရာရွှေ့သံ ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။

“မနေ့ညတုန်းက ကျွန်မဖြစ်နေတာကြောင့် ဖြစ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်လဲ”

“စိတ်ကစားလွယ်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို သင်ပြပေးဖို့ ငါဟာ သိပ်ကို အသက်ကြီးသွားပြီ”

“ကျွန်မကို ရှင် ဒီလိုပဲထင်သလား”

“မင်းကိုယ်မင်းရော ဘယ်လိုထင်နေလို့တဲ့”

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို နှိပ်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မလည်း တခြားမိန်းကလေးတွေလိုပါပဲ။ ချစ်တတ်တယ်၊ ကြောက်တတ်တယ်၊ ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကို လိုချင်တယ်၊ ကျွန်မဟာ ရှင်ရှုပ်နေတဲ့ တခြားအမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဘာများခြားနားနေလို့လဲ”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာမှ ဆွေးခြားလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“အိုး...”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ အလန့်တကြား ထအော်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ လေဆိပ်သို့ ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ တောင်းမပြောဖြစ်ကြတော့။

“စတီဖင်”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မကို ရှင်နဲ့အတူတူ ခေါ်သွားပေးပါ”

“မခေါ်ဘူး”

ကျွန်တော်၏ အေးစက်မာကျောသော လေသံကြောင့် သူ့ကိုယ်လုံးကလေး ရွံ့သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရလေသည်။ သူ့အသံကလေးလည်း ကလေးသံပေါက်သွားသည်။

“ကျွန်မကို ကန်မထုတ်လိုက်ပါနဲ့ စတီဖင်၊ ကျွန်မ သွားစရာ ဘယ်မှမရှိတော့ဘူး” မော်တော်ကား ခုပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ပြီးတော့ တာဘက်သို့ ကိုယ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မီရီယမ် . . . မင်းအတွက် ကောင်းသွားနိုင်တာလေး တစ်ခုကို လုပ်နိုင်မလား” မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မင်းအဖေပြောသလို လုပ်ပါ။ သင့်လျော်မယ့် သက်တူရွယ်တူ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှာပါ။ မင်းဘဝ အခြေတကျဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားပါ”

ကျွန်တော် တံခါးပိတ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သူက တံခါးကိုတွန်းထားသည်။

“စတီဖင် . . . ကျွန်မလိုက်ပါရစေ”

“တော်ပြီ မီရီယမ်၊ မင်းဟာ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေပြီ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသဘောမပေါက်ဘူးလား”

ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ စိတ်ပျက်ပြီးငွေ့စွာပြောရင်း ကားတံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လေဆိပ်ထဲသို့ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။ နောက်ဘက်သို့ လုံးဝပြန်ကြည့်တော့ပါ။

အခန်း(၉)

လေဆိပ်မှ လော့ခ်အိန်ဂျလ်စီမြို့ထဲသို့အသွား ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးဝင်သည့် နေရာသည် ဘဏ်တိုက်မှာရှိနေသော ဒေ့စ်ဒိုင်းမွန်း၏ ရုံးခန်းဖြစ်သည်။ စားပွဲနောက်မှ သူ့ ဩလာပြုံး နှုတ်ဆက်သည်။

“မလာစဖူးပါလား” ဟု ပြောသည်။

အခန်းထောင့်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားဖွင့်ထားသည်။ နောက်ဆုံး အစုရှယ်ယာဈေးနှုန်းများ လွှင့်နေသည်။ ပိုက်ဆံကို လူတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူ့အတွင်းရေးမှူးက ကော်ဖီလာချပေးသည့်အချိန်တွင် မေးသည်။

“နှစ်ခုတည်းပါ။ ပထမတစ်ခုက ဂျိုးရီဂင်ရဲ့ ဆင်ဘောလစ် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီ အကြောင်း နောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ အပြည့်အစုံသိချင်ပါတယ်”

“ဆယ်မိနစ်အတွင်း သိရစေ့မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘဏ်ရဲ့ စီးပွားလုပ်ဖက် ကုမ္ပဏီ ထိုင်းရဲ့အကြောင်း အပြည့်အစုံရှိပါတယ်”

သူ့အတွင်းရေးမှူးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော်လိုသည်များကို ပြောပြနေသည်။

“ဒုတိယတစ်ခုက ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ငွေလေးသန်းချေးချင်တယ်”

“ခင်ဗျားအတွက်လား”

“ကျွန်တော့်အတွက်ပါ”

“အင်း... ငွေတွင်းက သိပ်နက်တယ်ဗျာ” ဟု ဒေ့စ်ဒိုင်းမွန်းက ညည်းညည်းညည်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီကိုလာတာပေါ့၊ ငွေတွင်းနက်တဲ့အခါ မှာ ခင်ဗျားဆီကိုပဲ အားလုံးလာကြရတာ မဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား... ငွေစက္ကူတွေကို ကျွန်တော်ရိုက်ထုတ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်နေကြတာကိုး”

“မဟုတ်လို့လား”

သူ ထပ်ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ မျက်နှာတည်သွားသည်။

“အာမခံချက် ခင်ဗျားဘာပေးမလဲ” ဟု မေးသည်။

“စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီရဲ့ အစုရှယ်ယာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငွေ ဘယ်တော့လိုချင်သလဲ”

“အမြန်ဆုံး လိုချင်တယ်၊ အခုရရင် အခုလိုချင်တယ်”

“အခု ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ ငွေခွေးဌာနကို ဆက်သည်။ ခဏကြာအောင် လိုအပ်သည့် အမိန့်များ ပေးနေသည်။ ဖုန်းချပြီး ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လောက်လွယ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်နီးချင်း ဘဏ် တိုက်ခွဲကြည့်ဆီကို အလည်လာလိုက်ရုံပါပဲဗျာ”

ကျွန်တော်က ပြုံးသည်။

“တကယ်လို့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီငွေ ဘာသုံးဖို့လဲဆိုတာ မသိရဘူးလား” ဟု နူးညံ့သည့်လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဆမာကန်ကုမ္ပဏီက အစုရှယ်ယာ နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ဝယ်မလို့”

မယုံကြည်နိုင်သလို ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဆမ်ဘင်ဂျမင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဒီလောက်တော့ ဝအားထင်တယ်၊ ကျွန်တော် တို့အကြွေး သူ့ဆီမှာ ဘယ်လောက်တင်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ကျွန်တော် ဘာမှဖြေဖို့မလိုပါ။

“ရှစ်သန်းတောင် ရှိနေတယ်၊ သူ့ကို ငွေခွေးလိုက်မိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတုံးဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ”

ကျွန်တော်က ပြုံးသည်။ ဆမ်ကပြောတော့ ဆယ်သန်းဟုပြောသည်။ သူ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း သိစေလိုသဖြင့် ချဲ့ကားပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

“အခုဆိုရင် ဒါလောက်စိတ်ဆင်းရဲဖို့အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူ တူးဖော်တူးဖက်လူတစ်ယောက် တိုးလာပြီပဲ”

“ခင်ဗျား စိတ်မှမှန်သေးရဲ့လားဗျာ၊ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောရသလိုတော့ ဖြစ်နေတယ်၊ ခင်ဗျားကို ငွေခွေးတဲ့အတွက် မဆုံးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဘဏ်ဟာ အတိုးနှုန်းအများဆုံးဟု ဘဏ်ပါ၊ ဒါကြောင့် အတိုးရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ အကျိုးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ”

သူ စကားဖြတ်ထားပြီး အသက်ကို ဝ၊အောင်ရှူနေသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့”

သူ့အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။ စာရွက်အချို့ စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးသည်။

“အခုနတောင်းထားတဲ့ ဆင်ဘောလစ် ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစီရင်ခံစာပါ မစွတာဒိုင်းမွန်း”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အတွင်းရေးမှူး ပြန်ထွက်သွားသည်။ စာရွက်များကို သူ ဝံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီကုမ္ပဏီကို ခင်ဗျားဝယ်ချင်တယ်ဆိုရင် သိပ်မှန်တဲ့အလုပ်လို့ ကျွန်တော် ပြောရမိမယ်။ ကုမ္ပဏီကောင်းတယ်၊ လုပ်ငန်းကောင်းတယ်၊ အသုံးမကျတဲ့ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ခင်ဗျားပြင်ဖို့ လိုက်နိုင်ရင် ဘာမဆိုဖြစ်ပြီ။ ဒါပေမယ့် အခုနကိစ္စကတော့ ပိုက်ဆံတွေ အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ရိုးသားမှုကို ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်ဒေဖဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကောင်းလွန်ခဲ့ပြီဗျာ”

“ငွေမပေးရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး စကားလွန်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော့်ကို သူစောင့်ကြည့်သည်။ ဘာမှပြန်မဖြေတော့မည်ကို သိသဖြင့် ဆက်မေးသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာလောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသင့်ပါတယ်”

“ဒီလိုပြောကြစို့လား၊ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ကျေးဇူးဆပ်စရာတွေ နှိနက်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆံ့ကို ကျေးဇူးဆပ်တာပါ”

ဘဏ်တိုက်တွင် စီစဉ်စရာရှိသည်များကို စီစဉ်သည်။ လက်မှတ်ထိုးစရာရှိသည်များကို ထိုးသည်။ အစုရှယ်ယာလက်မှတ်များကို အာမခံသေတ္တာထဲမှထုတ်ပြီး ဒေဖဲဒိုင်းမွန်းကို အပ်သည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးလုပေပြီ။

“ဒီဘက်ကတော့ အားလုံးရှင်းသွားပြီ။ ခင်ဗျားဆီက အကြောင်းကြားချက်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဆမ်ရဲ့ငွေစာရင်းထဲကို လေးသန်း ပြောင်းထည့်ပေးလိုက်မယ်” ဟု ဒေဖဲက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် စတုဒီယိုကနေ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါမယ်”

စတုဒီယိုမှာရှိသည့် ကျွန်တော့်ရုံးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဂျိုးရီဝင် ရောက်နှင့် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါလား၊ ပြီးရင် တစ်ခါတည်းတန်းပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က ဂျိုးကိုပြောသည်။

“လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ စတီဖင်၊ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ”

ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သည်။ နယူးယောက်မှာရှိသည့် ကျွန်တော့်အကျိုးဆောင် ပေါလ်ဂျစ်တလင်နှင့် ဆမ်တို့ဆီသို့ ဖုန်းလှမ်းခေါ်သည်။ ပေါလ်ထံမှ ဖုန်းအလွင်ရ

သည်။ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ငွေ ရိုးရိုးလွဲပြောင်းလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ ပေါလ်” ဟု ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးတွင် ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ဆစ်နဲ့ သူ့အကျိုးဆောင်တွေ ခင်ဗျားကို အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် ပေးမယ်။ ခင်ဗျားလက်ကို အစုရှယ်ယာလက်မှတ်တွေ သူတို့အပ်ပြီလို့ ခင်ဗျားအကြောင်းပြောတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဆစ်ရဲ့ငွေစာရင်းထဲကို ကျွန်တော် ငွေပြောင်းထည့်ခိုင်းလိုက်မယ်” ပေါလ်နှင့် စကားပြောပြီးသွားသောအခါ ဆစ်ကို ဖုန်းဆက်၍ ရသည်။

“ပိုက်ဆံ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားအကျိုးဆောင်ကို ပေါလ်ဂျစ်တလင်နဲ့ ဆက်သွယ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ သူ အားလုံးစီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေါလ်ဂျစ်တလင်နဲ့ လုပ်ခိုင်းရတာလဲ။ သူ့နဲ့ငါ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ကြီး” ဟု ဆစ်ကပြောသည်။

“ငွေလေးသန်းတောင်ရဖို့အတွက်တော့ သူ့ကို ခင်ဗျားချစ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ပိုက်ဆံ ဒီနေ့ရနိုင်မလား”

“အစုရှယ်ယာလက်မှတ်တွေ သူ့ကိုပေးပါလို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားပေးပြီးလို့ သတူညီချက်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ခင်ဗျား ငွေလေးသန်းရပြီ”

“သူ့ကို ငါချစ်သွားပြီကွာ”

ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်အတွင်းရေးမှူးက ဂျိုးရီဂင်ကို အခန်းထဲသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာမစားခင် ဘာသောက်ချင်သလဲ။ အရက်ပြင်းတွေ ဒီမှာမရှိဘူး” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ဘော်ဘွန်းနဲ့ ရေခဲပေးပါ” ဟု ဂျိုးက ခပ်မြန်မြန်ပြောသည်။

အတွင်းရေးမှူးက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အရက်သွားစပ်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဂျိုးက အရက်သောက်ပြီး “အား... အခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်” ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အကျပ်အတည်းတွေ တွေ့နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ညဘက်ဆီမှာ အိပ်မပျော်တာကြာပြီ။ ကျွန်တော် နောက်ထပ်တစ်ခွက်လောက် ရနိုင်ဦးမလား”

ကျွန်တော်က သူ့ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး ဘားမှာ အရက်သွားဖြည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က လူလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ချိန်မှာပင် သူ တစ်ကျွတ်မော့သည်။

“သူတို့လက်မှာပဲ ကုမ္ပဏီကို ထိုးအပ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားရတော့မလားလို့ တော့စဉ်းစားမိတယ်။ ဆယ်ငါးနှစ်လုံးလုံး လုပ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ မလွယ်ဘူး။ ပင်လည်းပင်ပန်းလွန်း”

“သူတို့ကို ဘယ်လိုမောင်းထုတ်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်ပေးစရာရှိတာတွေ ပေးလိုက်ရုံပါပဲ”

“သူတို့ကို ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“တစ်သန်းနဲ့ ခုနစ်သိန်းလောက် ရှိတယ်”

“သိပ်မဆိုးပါဘူး”

“ခင်ဗျားအဖို့တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အဖို့ အသက်မရွံ့နိုင်
ဘူးဘူး”

“ကဲ... စိတ်အေးအေးထား၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်သွားကြတာပေါ့၊
အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထ၊မည်အပြုတွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်သည်။
ဘောက်ကိုင်သောအခါ နယူးယောက်မှ ကျွန်တော့်အကျိုးဆောင် ပေါလ်ဂျစ်တလင်ဆက်ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“အခုပဲ ဆစ် ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူတို့ ဒီကိုလာကြလိမ့်မယ်” ဟု ပေါလ်က ပြော
သည်။

“ကောင်းပါတယ်”

“စတီဖင်”

“ပြောပါ”

“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ကြောင်းတော့ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
ဆဲသေချာချာရော စဉ်းစားရဲ့လား”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“အကျိုးဆောင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအလုပ်နဲ့ပတ်သက်
တဲ့ ကန်ထရိုက်စာချုပ်ထဲမှာ ဘာပါတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့်
အခုလိုအလုပ်မျိုး မလုပ်ဖို့ တားမြစ်ထားတဲ့ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်တော့ ပါနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“မပါပါဘူး”

“ထိန်းသိမ်းရမယ့် စည်းကမ်းတွေတော့ ရှိတယ်နော်၊ ဆမာကန်ကုမ္ပဏီဟာ ခင်ဗျား
နဲ့ စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ၊ ငွေရင်းမြှုပ်နှံလိုက်တဲ့ကိစ္စမှာ
ပြဿနာပေါ်လာနိုင်တယ်”

“မပေါ်နိုင်ပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ သူတို့ ကျွန်တော် ငွေချေးတာ သက်သက်ပါပဲ၊
သူ့ရဲ့အစုရှယ်ယာလက်မှတ်တွေ ယူတာကတော့ အပေါင်ပစ္စည်းသဘောမျိုးပါ၊ ဒါကြောင့်
အဲဒီအစုတွေကို သူပြန်ဝယ်ဖို့ သဘောတူစာချုပ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ကျွန်တော် လုပ်ခိုင်းတာ
ပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် စာချုပ်ထဲမှာ စည်းကမ်းချက်ကလေးတစ်ခုတော့ ထည့်လိုက်ချင်တယ်၊
ပြဿနာပေါ်လာရင်တော့ အထောက်အကူ များများစားစား ပြုနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ဘေးဆီးရန်ကာသဘောပေါ့၊ ဒါကလေးလောက်တော့ လုပ်ထားလိုက်သင့်တယ်လို့ ကျွန်-
တော်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားက ဥပဒေအကျိုးဆောင်ပဲလေ၊ ကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်ပါ၊ အနေကြီး
တာက သူ့လက်ထဲကို ဒီနေ့ ငွေရောက်ဖို့ပဲ”

ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်သည်။ ဂျိုးကိုလမ်းကြည့်ရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဂျိုး... နေ့လယ်စာ သွားစားစို့”

“ဒီမှာပဲထိုင်ပြီး ကျွန်တော် အရက်သောက်လို့ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိစဉ်ပေးမယ်”

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲက သူ ပြန်ထွက်သွားသည့်အချိန်တွင် သူ အတော်ကလေး မူးနေပြီ။ အတော်ကလေးလည်း စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ အရက်ကြောင့်တော့ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေနှစ်သန်းခွဲရလိုက်ပြီး သူ့အကြွေးများ ရှင်းနိုင်တော့ မည်ဖြစ်သဖြင့် သူ ပိုစိတ်ချမ်းသာသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ နယူးယောက်မှ ဖုန်းလာသည်။ ဆက်သူမှာ ဆမ်ဖြစ်သည်။ သဘောတူစာချုပ်များအားလုံး ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားကြောင်း ပြောသည်။

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပါရစေကွာ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပါ၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားအစုတွေ ဖြန့်ယူပါ”

“အခုအချိန်ကစပြီး အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါပြီကွာ၊ အခုမှပဲ နှစ်သစ်မှာ တတယ် ပျော်နိုင်တော့မယ်”

သူပြောတော့မှပင် နှစ်သစ်ကူးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားလိုက်မိလေတော့သည်။

နှစ်သစ်ကူးပွဲအတွက် အစီအစဉ်များလုပ်ဖို့ အချိန်မရှိတော့ပါ။ သိပ်ကို နောက်ထု သွားပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဟိုတယ်ပြန်ပြီး ရေဝဝချိုးကာ ညစာစားမည်။ ပြီးတော့ ရုပ်မြင်သံကြား ရှေ့မှာထိုင်ကာ နှစ်သစ်ကူးပွဲတွင် ပျော်ကြရွှင်ကြသည်များကို ကြည့်ရန်သာရှိတော့သည်။

ရုပ်မြင်သံကြားရှေ့တွင်ထိုင်ရင်း ဝီစကီသောက်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ ပျော်မြူးနေကြ သူတို့၏ အသံများကို ကြားနေရသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားကလည်း နှစ်သစ်ကူးပွဲတော် မြင်ကွင်း များကို ထုတ်လွှင့်ပြနေသည်။

ညသန်းခေါင် ဆယ်နှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်အလိုတွင် ကျွန်တော့်အခန်းတံခါး ခေါင်း လောင်းသံ မြည်လာသည်။ ခဏစောင့်နေသည်။ အခန်းမှားမှန်းသိလျှင် ပြန်သွားမည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော်လည်း ထွက်မသွားပါ။ ခေါင်းလောင်းကို အဆက်မပြတ် နှိပ်မြိနှိပ်နေ သည်။

ခေါင်းလောင်းသံ မရပ်တော့သည့်အဆုံးတွင် ကုတင်ပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းသွား သည်။ တံခါးကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆောင့်ဖွင့်လိုက်သည်။ လာရောက်နှောင့်ယှက်သူတို့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

အပေါက်ဝမှာ မိရီယမ် ရပ်နေသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ထိတ် လန့်တကြား မော့ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ အချိန်မီ ဒီကိုရောက်မလာနိုင်မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

အညံ့ လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့မှ...
 "ဟက်ပီး နယူးယီးယား" ဟု ဆက်ပြောသည်။
 လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် ဖြန့်ကားပေးလိုက်သည်။
 ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူဝင်လာသည်။

□□□

အခန်း(၁၀)

ဘေးတစ်ဖက်စောင်းပြီး သူ့ကို ကျွန်တော်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။

“ဥဒ်မောနင်း” ဟု ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သည်။

“(၁၉၆၅) ခုနှစ် နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ” ဟု သူက ပြုံးရင်းပြောသည်။
“(၁၉၆၅) ခုနှစ် နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပြန်သည်။ သူ့ကိုနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“နံနက်စာ ဘာစားမလဲ”

“ကော်ဖီပဲ သောက်တော့မယ်”

“ကိုယ်ကတော့ အရမ်းဆာနေပြီကွာ” ဟုပြောရင်း အောက်ထပ်သို့ အစားအစာမှာလှမ်းမှာသည်။

“အဲဒါတွေကုန်အောင် စားနိုင်ပါ့မလား” ဟု သူကမေးသည်။

“စောင့်ကြည့်လေ”

“ကျွန်မသာ လိုက်မလာရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း နေရုံပေါ့”

သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို နမ်းလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် တံခါးခေါင်းလောင်းသံ ကြားသည်။ နံနက်စာလာပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မိရီယမ်က ရေချိုးခန်းဆီ သွားသည်။ ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်သည်။ သူပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း သိပ်လှတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“နံနက်စာ သွားစားတော့လေ၊ တော်တော်ကြာ အဆာလွန်ပြီး သေသွားရင် ကျွန်တောဝန် ဖြစ်နေဦးမယ်”

ကျွန်တော် နံနက်စာစား၍ တစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် မိရိယမ် ထွက်လာသည်။ သူ့ဆံပင်များ ရေအနည်းငယ်စို့နေဆဲဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သူဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီထည့်သည်။ ကျွန်တော် စားပြီးသွားသည့် ပန်းကန်လွတ်များကို မယုံကြည်နိုင်သလို ကြည့်သည်။

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ထလာခဲ့သည်။ ခန်းဆီးများကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ နေရောင်ဝင်လာသည်။

“အပြင်မှာ သိပ်လှတပဲ၊ ရုံးပိတ်ရက်ကလည်း သုံးရက်တောင် ဆက်နေတာ၊ ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်ကြရရင် ကောင်းမလား” ဟု ကျွန်တော်က မိရိယမ်ကို ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမလဲ” ဟု မိရိယမ်က မေးသည်။

“ပမ်းစပရိန်းကို သွားမလား”

“ပျင်းစရာကြီး”

“ဒီလိုဆို လတ်စ်ဗီဂတ်စ်ကို သွားမလား”

“လူရှုပ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် လာဂျီလာကို သွားမယ်ကွာ၊ ဇိမ်ခံသင်္ဘောတစ်စီး ငှားမယ်”

“လှိုင်းကိုမြင်ရုံနဲ့ ကျွန်မ လှိုင်းမူးတတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်စရာရှိသလဲ၊ အိမ်ထဲမှာပဲနေရုံပေါ့” ဟု ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် အဝတ်အစားလဲတော့”

မိရိယမ် အံ့ဩတကြီး ကျွန်တော်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အပြင်မထွက်ချင်ဘူးဆိုရင် သိပ်ကောင်းတဲ့နေရာကလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ခြံဝင်းထဲက ကားလမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး ကားရပ်သည့်နေရာတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ... လာ”

အိမ်ဆီသို့ ကျွန်တော့်နောက်မှ သူလိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်က သော့ထုတ်ပြီး တံခါးဖွင့်သည်။ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး သေတ္တာထည့်သည်။ သေတ္တာထဲမှာ သုံးရက်စာ အဝတ်အစားများ ကျွန်တော်ထည့်ယူလာခဲ့သည်။ ခလုတ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် နှိပ်လိုက်သည်။ အမိုးက တစ်ဖက်သို့ရွေ့ပြီး ပွင့်သွားသည်။ နောက် ခလုတ်များကို ကျွန်တော် နှိပ်ပြန်သည်။ နံရံများတွင် ရုပ်မြင်သံကြားမြင်ကွင်းများ ပေါ်လာသည်။

သူ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယ့်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ဒါ အစပဲရဲ့သေးတယ်” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်က ခလုတ်များကို ပြန်ပိတ်သည်။ အားလုံး နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ မှန်တံခါးများအားလုံးကို အလိုအလျောက် လျှပ်စစ်ခလုတ်ဖြင့် ထိန်းသည့်အကြောင်း ကျွန်တော်က ပြသည်။ ဧည့်ခန်းဘားခန်း၊ ထမင်းစားခန်းများကို ပြသည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ရေကူးကန်ကလေးသည် နေရောင်အောက်မှာ အရောင်တောက်နေသည်။

“လှလိုက်တာ” ဟု မိရီယမ်က ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ချွတ်တာ ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ချသွားသည်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်ကူးလာသည်။

“ဒါတွေကို ဘယ်သူပိုင်တာလဲဟင်”

“ကိုယ်ပိုင်တာ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ”

“ဒီမှာ ဘယ်သူတွေနေသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မနေဘူး”

မိရီယမ်မှာ တွေ့တွေ့ကလေး စဉ်းစားနေသည်။

“ကျွန်မဖြင့် နားမလည်တော့ဘူး၊ ဒီလိုနေရာမျိုး ရှိနေလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဟိုတယ်မှာ သွားနေတာလဲ”

“ဒီမှာနေဖို့ ကိုယ် အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဟိုတယ်မှာက လုပ်ကိုင်ပေးမယ့်လူတွေ အဆင်သင့်ရှိတယ်၊ တစ်ညတော့ ဒီမှာလာနေကြည့်ဖူးတယ်”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ဒီမှာ ဘာမှမရှိသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ရေကူးကန်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်မိတော့သည်။ ရေက နွေးနွေးထလေး ရှိနေသည်။ ရေထဲမှ ကျွန်တော်ပြန်ပေါ်လာပြီး ရှာကြည့်ရာ မိရီယမ်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရေထဲမှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို သိမ်းဖက်သည်။ ကျွန်တော်ပါ ရေအောက်သို့ ပြန်မြုပ်သွားသည်။

ခဏကြာမှ ပြန်ပေါ်လာကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ထအားဖက်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဟေး . . . အဲဒီလို အတင်းဖက်ထားရင် ရေနစ်သေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်က အော်ပြောသည်။

“အဲဒီလိုသေရတာထက် ပိုကောင်းတဲ့နည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတာရော ရှင်မသိဘူးလား” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

ညနေဘက်တွင် ဈေးသို့သွားပြီး ဟင်းချက်စရာများ ဝယ်သည်။ ညကျတော့

တော်တို့ကိုယ်တိုင် ချက်စားကြသည်။ ညစာစားပြီးသောအခါ မီးလင်းစို့ရွှေမှာထိုင်ရင်း ဓာတ်စက်နားထောင်ကြသည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတာပဲ၊ ဒါထက် ကျွန်မဟာ ရှင်မိန်းမနဲ့တူသလား”

ဟု မေးသည်။

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ညတုန်းက ဘာဘရာဆိုပြီး ရှင်ယောင်နေတယ်၊ ဘာဘရာဆိုတာ ရှင်မိန်းမလား”

ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဘရာ”

“ကျွန်မကြောင့် သူ့ကို သတိပြန်ရသလား”

သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်နည်းဆိုရရင်လည်း သတိရစရာပေါ့လေ”

“ဘယ်လိုနည်းမျိုးလဲ”

“ဘဝကို မြင်ပုံမြင်နည်းချင်း တူတယ်၊ ခံစားပုံချင်းတူတယ်၊ လက်တွေ့ဆန်တာချင်း”

တူတယ်”

ရုံးပိတ်ရက် သုံးရက်စလုံး သည်အိမ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ နေကြသည်။ ဈေးထွက်ဝယ်သည်မှအပ အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်။

တနင်္လာနေ့တွင် ဟိုတယ်မှာရှိသည့် ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများ အားလုံးကိုယူကာ သည်အိမ်ကလေးသို့ အပြီးပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

“ကျွန်မ အိပ်ခန်းတစ်ခုတော့ ရှာမှဖြစ်မယ်” ဟု မိရီယမ်က ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်၊ အဖေနဲ့အမေ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စုံစမ်းရေးဌာနက ကျွန်မ ဒီမှာ ရှင်နဲ့အတူတူနေနေကြောင်း ပြောလိုက်ရင် အကုန်ခွပ်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါအတွက်တော့ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ တယ်လီဖုန်းလိုင်းခွဲတစ်ခု ထပ်တပ်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့၊ သူတို့ ဖုန်းဆက်ရင် အဲဒီဖုန်းကို ဆက်လိမ့်မယ်”

“တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီကိုရော လိပ်စာ ဘယ်လိုပေးမလဲ”

“ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှမသိပါဘူးကွ၊ ဘာမှမထူးပါဘူး”

မိရီယမ်က ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းနေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့က ဒီကိုလိုက်လာပြီး ကျွန်မ ဘယ်လိုနေနေသလဲဆိုတာ ကြည့်မှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်မ အခန်းကောင်းကောင်း ငှားနေမနေ သေချာအောင် လာကြည့်မှာ”

“ဒီလိုဆိုလဲ သဘောပဲလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟီး... ဟီး... အဲဒီလို မျက်နှာကြီး ပုပ်မသွားစမ်းပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့ခွဲပြီး တကယ်သွားနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟန်ပြုအဖြစ်နဲ့ ငှားထားမှာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှာပါကွာ”

“ကျွန်မ မော်တော်ကားတစ်စီးလည်း လိုချင်တယ်”

“ကိုယ် စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ၊ မတ်စတန်း အမျိုးအစားကား မှာထားတယ်၊ မနက်ဖြန် ကျရင် ဒီကိုလာပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“ကားရောင်က အဖြူ၊ ကူရှင်က အနီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကလေးငယ်ငေးတစ်ယောက်လို ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖက်သည်။

ထိုနေ့က တနင်္လာနေ့ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂါနေ့ညနေ ကျွန်တော် စတုဒီယိုမှ ပြန်လာသောအခါ မိရိယမ်သည် ဂနာမငြိမ်ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါက်တံခွဲခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

“အခုထက်ထိ မော်တော်ကားလည်း လာမပို့ကြသေးဘူး” ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ် ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်ကျတော့ မေးကြည့်လိုက်ပါ့မယ်၊ ကိုယ် အဝတ်ကလေး လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် အပြင်မှာ ညစာသွားစားကြမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောနိုးပြောစဉ်ပုံစံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မ မဆာဘူး”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းတံခါး ဆောင့်ပိတ်သံကိုပါ ကြားရသည်။

ဘားကောင်တာသို့သွားပြီး ကျွန်တော် အရက်ထည့်သောက်သည်။ သူ့စိတ်မတည့် ငြိမ်အောင် ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဘားကောင်တာပေါ်မှ စီးကရက်ပြာခွက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ စီးကရက်တိုပေါင်းများစွာ ထိုးခြေထားသည်။

ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သောအခါ အဝတ်အစားလဲပြီး သူ့ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့လာပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ယူသည်။ ကျွန်တော်က မီးညှိပေးသည်။ သူ့မျက်လုံးအောက်တွင် အနည်းငယ်ညှိနေပြီး နဖူးပေါ်တွင်လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို မြင်ရသည်။

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား”

“မကောင်းဘူး” ဟု တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေရင်း စီးကရက်ကို နင်းဖွာနေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရှင် နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်နားလည်မှာပါ၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုးလား”

သူ ခဏငြိမ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် ပုံမျိုးကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ထင်သည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒါမျိုးဆိုပါတော့” နောက်ဆုံးမှ သူ ဝန်ခံသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ကျွန်မကို မော်တော်ကား ခဏပေးမလား၊ ဆေးခန်းကို ပြေးလိုက်ချင်တယ်၊ ဆေးဆိုင်ကိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ သင့်မယ့်ဆေး ရှာဝယ်လိုက်ချင်လို့”

“ကိုယ် လိုက်မောင်းပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ၊ ဒုက္ခမခံပါနဲ့၊ ရှင် ရေချိုးလိုက်၊ ကျွန်မ အခုချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါ”

“ဒီလိုဆိုလည်း သွားလေ၊ ကားထဲမှာ သော့တန်းလန်းရုံတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ကျွန်တော့်ပါးကိုနမ်းပြီး အပေါ်ထပ်သို့ သူ့ပြေးတက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ မော်တော်ကားမောင်းထွက်သံ ကြားရသည်။ ခွက်ထဲက အရက်ကို ကုန်အောင်သောက်ပြီး

ရေချိုးရန် အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော်တက်ခဲ့သည်။

ရေချိုးပြီး ဘားကောင်တာမှာ ကျွန်တော် ထိုင်အရက်သောက်နေသည်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာတော့မှ သူပြန်ရောက်လာသည်။ အိပ်ခန်းဆီမှ ခြေသံကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ ရေချိုးခန်း တံခါးပိတ်သံ ကြားရသည်။ ကျွန်တော် အရက်သောက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေသည်။ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာမှ သူဆင်းလာသည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သက်သာသွားပြီ” ဟု သူကပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း နေကောင်းသွားပုံပဲ”

ကျွန်တော်ပြောသည်စကား မှန်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ပြန်မြင်လာသည်။ ပိုပြီးတော့လည်း ရှင်လန်းလာသည်။

“ဘာဆေးတွေ ပေးလိုက်သလဲ”

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ ဆေးစားပြီး ခဏထိုင်စောင့်နေရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် နည်းနည်းကြာသွားတာ”

“မင်း အရက်သောက်ဦးမလား”

“မသောက်တော့ဘူး၊ ရှင် သိပ်ဆာနေရောပေါ့၊ ညစာသွားစားကြမယ်လေ” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်လက်မောင်းကို လာဆွဲကာ ပြုံးပြသည်။

ကျွန်တော့်အိမ်အောက်နားက တောင်စောင်းတွင် သူ့အတွက် အိမ်တစ်ခန်းရသည်။ ထိုအိမ်ခန်းမှာ ဖုန်းဆက်သွယ်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ လိုင်းတစ်လိုင်း ပိုဆွဲထားလိုက်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် သူ့အိမ်ခန်းတွင် ဖုန်းမြည်လျှင် ကျွန်တော့်အိမ်က လိုင်းခွဲတွင်လည်း လာမြည်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် အားလုံးအဆင်ပြေသွားသည်။

ကျွန်တော် မနက်ပိုင်း နှုံးသွားသည့်အချိန်များတွင် ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် မိရီယမ် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်စားလှယ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့ဘက်ပိုင်း မြို့ထဲသို့သွားကာ စတူဒီယိုအချို့မှာ အစစ်ဆေးခံသည်။ ဓာတ်နေ့တွင်တော့ သူ့အလုပ်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မေးကြည့်မိသည်။

“သိပ်မနိပ်ပါဘူး၊ အလုပ်ပေးဖို့ထက် လူကို ခြေတော်တင်ဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေကြတာ” ဟုပြန်ပြောသည်။

တစ်ညနေ ကျွန်တော် နှုံးပြန်လာတော့ ဧည့်ခန်းတွင် မီးရောင်မှိန်မှိန်ဖြင့် ဇွဲကရုတ်ထိုင်သောက်နေသော မိရီယမ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီနေ့ မင်း စောစောပြန်ရောက်နေသကိုး”

သူ့ ဘာမှပြန်မဖြေ။

ကျွန်တော်က သူ့အနားသွားပြီး သူ့ခေါင်းကိုနမ်းသည်။

“ကိုယ့်ကိုတော့ စကားပြောဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းသူလုပ်ချင်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ အလုပ်ရမှဖြစ်မယ်၊ မရလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်လိုနေရတာလဲ၊ မင်း ဒီကိုရောက်လာတာ နှစ်ပတ်သုံးပတ် ရှိသေးတာပဲ၊ နေသားတကျ ဖြစ်သွားတဲ့အထိတော့ အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့”

“အဖေ အကြီးအကျယ် ဒေါကန်နေပြီ၊ တစ်လအတွင်း အလုပ်ရရင် ခေရင် ဟိုကို ပြန်လာရမယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“မင်း သူနဲ့ စကားပြောရလို့လား”

“အခု ရှင်ပြန်ရောက်မလာခင်ကလေးပဲ ပြောရတယ်၊ အမေနဲ့ အဖေက ဖုန်းလှမ်း ဆက်တာ”

“ကြိုးစားပြီး ရှာဦးပေါ့ကွာ၊ တစ်ခုခုတော့ ရလာမှာပါ၊ နောက်ရာသီအတွက် ဇာတ် ကားတိုတွေ ရိုက်နေကြပြီပဲ”

“အသိအကျွမ်းမှ မရှိတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင်မှာလဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီမှာ မင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြုံးရင်းပြောသည်။

ကျွန်တော်ကို သူ့မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျှော်လင့်ချက်အရောင်က လေး ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မကို အကူအညီပေးမယ်လို့ ပြောနေတာလားဟင်” ဟု အားတက်သရော မေးသည်။

“ကူညီရမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်နော်”

“ဟီး. . . ဟီး. . . အခုလား. . . အခုလား” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်ဆီသို့ ပြေးချ လာသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သရုပ်ဆောင်ဌာနသို့ ကျွန်တော် လွှတ်လိုက်သည်။ ကောင်းဘိုင်ကားတစ်စီးထဲမှာ သူ့ကို ထည့်သုံးပေးဖို့ ရွေးလိုက်သည်။ အခန်းကတော့ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့် ဖြစ်သွားသောကြောင့် နယူးယောက်မြို့သို့ပြန်ရန် မလိုတော့ပါ။

လကန်ရက်တွင် ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးရှိသဖြင့် နယူးယောက်မြို့သို့ ကျွန်တော်သွားရသည်။ နောက်ထပ်အစီအစဉ်သစ်များပါ အတည်ပြုပေးစရာ ရှိသောကြောင့် ကျွန်တော် မတက်၍မဖြစ်။

မိရီယမ်က ကျွန်တော့်ကို လေဆိပ်သို့ ကားမောင်းပို့ပေးသည်။

“မြန်မြန်ပြန်လာနော်” ဟု သူကမှာသည်။

“ပြန်လာမှာပါ” ဟု ကျွန်တော်က ကတိပေးလိုက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ နယူးယောက်က ကောင်မတွေနဲ့ ပေးဝေးနေ၊ ကျွန်မက သိပ် အူတိုတတ်တဲ့ မိန်းမ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ဟား. . . ဟား”

သူ့ပါးကိုနမ်းပြီး ကျွန်တော် လေဆိပ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဆီးနှင်းများ ပိတ်နေသောကြောင့် ထိုညထွက်မည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်အားလုံးကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်ကြောင်း ကြေညာသည်။

တက္ကစီကားတစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ မိရီယမ် ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ စောင်က ခြေရင်းမှာ ကွာကျနေသည်။ သူ့ အကြီးအကျယ် အိပ်မောကျနေသည်။ သူ့ခိုးတစ်ထောင်လောက် အိမ်ကိုဝင်ဖောက်လျှင်တောင် သူ့နိုးမည်မတုတ်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ကလေးခြုံပေးပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှမီးရောင် သူ့အပေါ်ထိုးလျှင် နိုးသွားမည်စိုးသဖြင့် တံခါးပိတ်ပြီးမှ အတွင်းသို့ ဖွင့်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် မျက်နှာသစ်သည့် ကြွေခွက်နှစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ခု သုံးပြီး သူက တစ်ခုသုံးသည် သို့ကြွေခွက်အပေါ်ရှိ စင်ပေါ်တွင် သူက အလှပြင်ပစ္စည်းများ ရှိသည်။

ယနေ့ညတော့ သူ့အလှပြင်ပစ္စည်းများထဲမှာ ကျွန်တော် ယခင်တုန်းက မမြင်ဖူးသည့် ပစ္စည်းအချို့ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဖွန်း တစ်ချောင်း၊ မီးကျွမ်းထားသည့် သစ်သားမီးခြစ်ဆံတချို့နှင့် ဆေးထိုးအပ်တစ်ချောင်း တွေ့ရသည်။

ဆေးထိုးအပ်ဘေးမှာ စက္ကူအိတ်တစ်လုံးရှိသည်။ အိတ်ကိုယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ အတွင်းမှာ အိတ်သေးသေးကလေး အတော်များများကို တွေ့ရသည်။ တစ်အိတ်ထုတ်ပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖြူဖြူအမှုန့်များ ထွက်လာသည်။ နည်းနည်းယူပြီး လျှာနှင့်တို့ကြည့်သောအခါ ခါးသက်သက်အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း နားလည်သွားပါပြီ။ မော်တော်ကားအသစ် လာမပို့မည့်နေ့ တုန်းက သူ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

အဝတ်တစ်ထည်ယူပြီး ရေနွေးဆွတ်သည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး မီးအားလုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မိရီယမ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“စတီဖင်...”

သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်သည်။ ရေနွေးဆွတ်ထားသည့် အဝတ်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သည်။

“စတီဖင် ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” ဟုအော်ရင်း ရုန်းသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လက်မောင်းကို တင်းတင်းကိုင်ကာ အဝတ်နှင့် တအားပွတ်သည်။ လက်မောင်းပေါ်မှ မိတ်ကပ်များ အရည်ပျော်ပြီး ပျောက်ကုန်သည်။

ဖြူဖွေးသော သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် ဆေးထိုးအပ်ရာများကို တွေ့ရသည်။

ဒေါသတကြီးဖြင့် အဝတ်ကို ကျွန်တော် လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အလကားကောင်မ၊ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ ခွေးသူခိုးမ၊ နည်းနည်းမှ သောက်သုံးမလုပ်တဲ့

တဲ့ ကောင်မစုတ်”

အခန်း(၁၀)၂

ဧည့်ခန်းက ဘားကောင်တာမှာ ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး ဝီစကီသောက်နေသည်။
နောက်ကျောဘက်ရှိ လှေကားမှ ခြေသံကြားရသည်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ပါ။

ဧည့်ခန်းကို မိရီယမ် ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးက ကုလားထိုင်တစ်
လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“စတီဖင်”

“ဘာလဲ” ဟုထူးသော်လည်း ကျွန်တော်လှည့်မကြည့်ပါ။

“ကျွန်မ ဆေးစွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်
တည်း နေနေရလို့ ဒီလိုဖြစ်တာပါ။ ရှင်မရှိတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိပ်လို့မရဘူး”
ကျွန်တော် သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါ့ကိုလိမ်မနေနဲ့ မိရီယမ်၊ မင်းရဲ့ဘယ်ဘက်လက်မောင်း တစ်ဖက်တည်းမှာကို
အပ်ရာခြောက်ခုတွေတယ်၊ ညာဘက်မှာ ဘယ်လောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

“ဖြတ်ချင်ရင် အချိန်မရွေး ကျွန်မ ဖြတ်ပစ်နိုင်ပါတယ်”

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို အကြောင်ရိုက်နေတာလဲ
မိရီယမ်၊ မင်း ကြိုးစားဖူးလို့လား”

“ကျွန်မ လက်တွေ့ပြမယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

သူ့လက်ကိုဖြန့်ပြီး အထုပ်သေးသေးကလေးများကို ပြသည်။ ခုံပေါ်မှဆင်းပြီး ဘား
ကောင်တာနောက်သို့ သွားသည်။ လက်ဆေးကြောလေ့မှ ရေပိုက်ခေါင်းဖွင့်သည်။ အထုပ်
ကလေးများကို ဖွင့်ချသည်။

ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲမှ တစ်ထုပ်ကို ဖမ်းဆွဲယူသည်။ ဖွင့်ပြီး လျှာနှင့်တို့ကြည့်
သည်။ ဆော်ဒါမှုန့်များ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ထိုအထုပ် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဟာမျိုးတွေ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်တဲ့ အဇ္ဈေးမျိုးရိုသေးတယ်ဆိုတာ ငါ အခုမှပဲ သိရတော့တယ်”

ကျွန်တော့်ကို သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ရေခိုက်ခေါင်းကို ပြန်ပိတ်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မချစ်တယ်၊ ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“သိပ်သိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းလိုရောဂါသည်မျိုးကိုတော့ ငါက မချစ်နိုင်ဘူးကွ၊ အဲဒါကိုရော မင်းသိရဲ့လား”

ဖန်ခွက်ကိုချထားခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော်ကသွားသည်။ ခုံတန်းပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့မှ မီးရောင်များကို ကျွန်တော့်အောက်မှာ မြင်နေရသည်။ မြင်ကွင်းသည် အလွန်လှသောမြင်ကွင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ယနေ့ညတော့ သည်မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်အဖို့ မလှပနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သူလာရပ်သည်။

“ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲဟင်” ဟု မေးသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဒါ မင်းပြဿနာပဲ၊ ငါ့ပြဿနာမဟုတ်ဘူး”

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“ကျွန်မကို ဒီလို မပထုတ်လိုက်ပါနဲ့ရှင်” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို သိမ်းဖက်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။

“ကျွန်မကိုကယ်ပါ စတီဖင်၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါတော့” ဟု ငိုရင်းပြောသည်။

ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ အထပ်ထပ်အခါခါ နှမ်းသည်။ သူ့မျက်ရည်ပွများ ကျွန်တော့်လက်မှာ လာစို့သည်။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်... ကယ်ပါ... ကယ်ပါ...” ဟူသော စကားများကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ငိုချင်သွားသည်။ သူ့ကို ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်သာ ကျွန်တော်မြင်လာသည်။ သူ့ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးမိသည်။

ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲယူပြီး သူ့ပါးမှာ အပ်ထားပြန်သည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်” ဟု မေးသည်။ သူ့အသံသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

ကျွန်တော်က ပြန်မဖြေ၊ သူ့ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

“ပြောပါဦး၊ စတီဖင်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု ထပ်တလဲလဲမေးနေသည်။

“မင်းလုပ်နိုင်တာ သုံးခုရှိတယ်လို့ ငါစဉ်းစားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုကိုမှ မင်းလုပ်မယ်မထင်ဘူး”

“ပြောပါဦး” ဟု မေးပြန်သည်။

“ပထမအချက်၊ မင်း နယူးယောက်ကိုပြန်ပါ၊ မင်းမိဘတွေကို အကျိုးအကြောပြောပြပါ၊ သူတို့ရဲ့အကူအညီကို ရယူပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းသိရင် အမေ သေသွားလိမ့်မယ်”

“ဒုတိယအချက်၊ အင်္ဂလန်ကိုသွားပါ၊ ဟိုကဆေးရုံမှာ တက်ပြီးဖြတ်ပါ”

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ခွဲမနေနိုင်ဘူး၊ ဟိုမှာပဲ နေနေရလိမ့်မယ်၊ နှင့်ကိုတွေ့ချင်ရင် ပြန်လာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တတိယနည်းကတော့ ကြမ်းတမ်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူက ဘာမှပြန်မပြော။

“မနက်ကျရင် ဗစ္စတာကာလာမှာ မင်းတက်ပါ”

ဗစ္စတာကာလာသည် အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အကောင်းဆုံး မူးယစ်ဆေးဝါးဖြတ်သည့် ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံဖြစ်သည်။ ဈေးအလွန်ကြီးသည်။ နောက်ဆုံးပေါ်နည်းများနှင့် ကုသပေးသည်။ စိတ်ရောဂါအထူးကု ပါရဂူများနှင့်ပါ ကြပ်မတ်ပေးသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ သူတကယ်ကြောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“သိပ်ရှိတာပေါ့၊ မင်း ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ အခုအတိုင်း ဆက်နေသွား၊ ပြီးရင် လမ်းဘေးမှာ ခွေးသေဝက်သေ သေပေတော့”

သူ အကြာကြီး တိတ်နေသည်။ ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး သူ့ကိုပေးသည်။ ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော် တစ်လိပ်မီးညှိသောက်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ယခင်ကအတိုင်း အရေးအကြောင်းများ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဗစ္စတာကာလာမှာ ကျွန်မတက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ခွဲမသွားဘူးနော်” ဟု နောက်ဆုံးတွင်မှ သူ မေးသည်။

“မခွဲပါဘူး”

“ကျွန်မဆီကို မှန်မှန်လာကြည့်မလား”

“ကြည့်မယ်”

“တကယ်ပြောတာနော်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရှင် မလာဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မ မလုပ်ဘူး”

သူ့ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူပေးလိုက်သည်။

“မင်း လုပ်ရမှာပါကွယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ကူညီပါ့မယ်”

ဗစ္စတာကာလာသည် တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဆယ်ပေမြင့်သော သံဇကာဝင်းထရံများနှင့် ယူနီဖောင်းဝတ်များ စောင့်နေသည့် ကြီးမားသော သံဝင်းတံခါးကြီး ရှိမနေလျှင် လူချမ်းသာတစ်ယောက်

ယောက်၏ တောပိုင်းအိမ်ကြီးဟု အထင်မှားနိုင်သည်။

ပိတ်ထားသည့် ဂိတ်ဝံအပြင်တွင် ကျွန်တော် ကားရပ်လိုက်သည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်နာမည် ပြောပြလိုက်သည်။ ကင်းတဲတွင်းသို့ သူပြန် ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့အတူပါလာတာ လူနာလား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မစ္စဒါလင်” ဟု ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

ငါ့ပြီး ကားတွင်းသို့ ခဏကြာအောင် ကြည့်သည်။ မိရီယမ်က သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး လက်ချောင်းကလေးတွေကို လိမ်နေသည်။ အစောင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သည်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း ဆက်မောင်းသွားပါခင်ဗျာ၊ တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ ဘယ် ဘက်ကိုကွေ့ပါ။ ပင်မအဆောက်အအုံကို ကွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီရှေ့မှရပ်ပါ၊ ကားရပ် နေရာရှိပါတယ်၊ ဒေါက်တာဒေးဗစ် စောင့်နေပါလိမ့်မယ်”

ကင်းတဲကလေးအတွင်းသို့ သူပြန်ဝင်သွားသည်။ ခလုတ်တစ်ခုနှိပ်သည်ကို မြင်လိုက် ရသည်။ ဧရာမဂိတ်တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်းဝင်သွားသည့် အခန်း ကို သူ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်ကို ကွေ့ရသည်။ အတွင်းသို့ ကားရောက်သောအခါ တံခါးကြီး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

အဆောက်အအုံ၏ အဝင်ဝ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ချော ချောတစ်ယောက် ရပ်စောင့်နေသည်။ ဂျူတီကုတ်အဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ ကျွန်တော့်ကား ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူဆင်းလာသည်။

“မစ္စတာဂေါက် ဟုတ်ပါသလားရှင်” ဟုပြောရင်း လက်ဆန့်တန်းပေးသည်။ သူက ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ယူနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မ ဒေါက်တာရှယ်လီဒေးဗစ်ပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ကားတစ်ဖက်မှ မိရီယမ်ဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပတ်လျှောက်လာသောအခါ သူက မိရီယမ်ကို ဆီးနှုတ်ဆက်သည်။

“မစ္စဒါလင် . . . ကျွန်မ ဒေါက်တာရှယ်လီဒေးဗစ်ပါ၊ ရှင့်ရဲ့ ဆရာဝန်ပါပဲ”

မိရီယမ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို မော့ ကြည့်သည်။

ဒေါက်တာရှယ်လီဒေးဗစ်က ရယ်သည်။ ရွှင်ရွှင်ကလေး ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင် မယုံတော့ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မ ဆရာဝန်အစစ်ပါ။ နဲ့ခန်းထဲရောက်ရင် ကျွန်မ ရဲ့ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ ပြပါမယ်” ဟု ပြောသည်။

သည်တော့မှ မိရီယမ်ကလည်း ရယ်သည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။

“တွေ့ရတာ ပျော်ပါတယ် ဒေါက်တာဒေးဗစ်”

ဆရာဝန်မကလေးကို သဘောကျစွာ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိရီယမ်က သူ့ကို ချက်ချင်း သဘောကျသွားပုံရသည်။

လှေကားများအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆရာဝန်မကလေးက

သော့ထုတ်ပြီး တံခါးဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ တံခါးက ကျွန်-
တော်တို့နောက်တွင် အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားသည်။

“ဒီမှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ။ ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်
ခုက လှူထားတာပါ”

သူ့ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်း လမ်းမှာတွေ့ရသည့် ပစ္စည်းများအကြောင်းကို
သူရှင်းပြလာသည်။ နောက် အခန်းတစ်ခုသို့ရောက်တော့ သော့ထုတ်ပြီး ဖွင့်ပြန်သည်။
စောစောကအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဝင်ပြီးသောအခါ တံခါး အလိုလို ပြန်ပိတ်သွားသည်။

အခန်းထဲတွင် သက်တောင့်သက်သာနေနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဆရာဝန်
မလေး၏ စားပွဲနောက်တွင် ဆေးဗီရိုတစ်လုံးရှိသည်။

“အဲဒီခုံတန်းကလေးပေါ်မှာ ထိုင်ပါ မစွတာဂေါက်၊ မစွဒါလင်နဲ့ ကျွန်မ ထုံးစံအ
တိုင်း မေးစရာရှိတာလေးတွေ မေးလိုက်ပါရစေဦး၊ အဲဒီမှာ မဂ္ဂဇင်းတွေ ရှိပါတယ်” ဟု
ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ပြောသည်။

ကျွန်တော် ထိုင်သည့်အချိန်မှာပင် သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းတစ်ဖက်စွန်းသို့ သွား
သည်။ ဆရာဝန်မလေးက ပုံစံစာရွက်များကိုဆွဲထုတ်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့် မိရိယမ်ကို စတင်
မေးခွန်းထုတ်နေသည်။

မဂ္ဂဇင်းများကို ကျွန်တော် ကောက်ယူသည်။ ဆေးမဂ္ဂဇင်းများ ဖြစ်သည်။ အလွန်
ဟောင်းသော မဂ္ဂဇင်းများလည်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်ချထားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ
အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည့် လူနာများကို တွေ့ရသည်။ လူနာတိုင်း
တွင် သူနာပြုဆရာမ အစောင့်များပါသည်။ မြက်ခင်းများနှင့် ပန်းခြံများလည်း လှပသည်။

“ဒါလောက်ဆိုရင် ပြည့်စုံသွားပါပြီ” ဟူသော ဆရာဝန်မလေး၏အသံကို ကြားရ
သဖြင့် အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

မနီလာစာအိတ် ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး ဆရာဝန်မလေး ရပ်နေသည်။

“ရှင်မှာပါလာတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ဒီအိတ်ထဲကို ထည့်နော်၊ အာမခံသေတ္တာ
ထဲမှာ သိမ်းပေးထားမယ်၊ ဒီကပြန်တော့မှ ယူပေါ့”

မိရိယမ်သည် ဘာမှမပြောဘဲ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်များတို့ချွတ်ပြီး
စက္ကူအိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။

“လက်ပတ်နာရီပါ ချွတ်လိုက်ပါ” ဟု ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ပြောသည်။

မိရိယမ်က နာရီချွတ်ပြီး အိတ်ထဲထည့်သည်။ ဆရာဝန်မက အိတ်ကိုချိပ်ပိတ်ပြီး
စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ ပြီးတော့ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်သည်။

ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အသက်ကြီးကြီး သူနာပြုဆရာမကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။
စားပွဲရှေ့မှာရပ်ပြီး စောင့်နေသည်။

“မစွက်ဂရေဟမ်က ရှင့်အခန်းကို လိုက်ဖို့ပေးလိမ့်မယ်နော်၊ ဆေးရုံအဝတ်အစားတွေ
နဲ့ လဲဝတ်ရမယ်၊ ပြီးရင် ဆေးစစ်ကြတာပေါ့” ဟု ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“ဒီဘက်ကသွားမယ် သမီး”

သူနာပြုဆရာမကြီး၏ လေသံမှာ ကြင်နာမှုအပြည့် ပါရှိလေသည်။ တံခါးတစ်ခု

ကိုလည်း အသင့်ဖွင့်ထားသည်။

မိရီယမ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“မပူပါနဲ့၊ အခန်းထဲမှာ ရှင် နေသားတကျဖြစ်အောင် ကျွန်မတို့ စီစဉ်ပေးပြီးတာနဲ့ မစွတာဂေါက် ရှင့်ကို လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်က မိရီယမ်ကို အားပေးသည့်အပြုမျိုး လှမ်းပြုပြသည်။ သူ ပြန်ပြုပြသည်။ သို့သော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြုနိုင်စွာပါ။ သူ့နာပြုဆရာမကြီးနောက်သို့ သူ လိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာဒေးဗစ်ဆီသို့ သွားသည်။

ဒေါက်တာက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စောစောက မိရီယမ် ထိုင်သွားသည့် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ယခုအချိန်အထိ နွေးနေတုန်း ဖြစ်သည်။

“နောက်ဆုံးမူးယစ်ဆေးဝါးကို ဘယ်အချိန်က ထိုးခဲ့တယ်ဆိုတာများ သိပါသလား” ဟု ဒေါက်တာကမေးသည်။ အလုပ်သဘော အလွန်ဆန်သည့် လေသံဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် သိသလောက်ကတော့ မနေ့ညကပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“သူ ဆေးစွဲနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“မသိဘူး”

“ဘယ်နှစ်နာရီတစ်ကြိမ်လောက် သူ သုံးစွဲလေ့ရှိသလဲ”

“မသိဘူး”

ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းများ ထုတ်နေဆဲမှာပင် စောစောက မိရီယမ်ထံမှ သိရှိထားရသည့် အချက်အလက်များကို သူ လေ့လာကြည့်နေသည်။

“လူနာဟာ ဒီကို သူ့သဘောနဲ့သူ လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အတင်းအကျပ်ဖို့လို့ ရောက်လာရတာလား”

“သူ့သဘောနဲ့သူ လာတာပါ”

“သူကိုယ်တိုင် ပျောက်ကင်းချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိတယ်လို့ ထင်ပါသလား”

“ထင်ပါတယ်”

“အလွန်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်မ အကူအညီပေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ဒီလိုရောဂါမျိုးဟာ ရောဂါရှင်အပေါ်မှာ အများကြီးတည်တယ်ဆိုတာတော့ နေ့သိမှာပေါ့နော်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

သူက ပုံစံစာရွက်တစ်ခုကို ထုတ်သည်။

“အထူးပြုသနာတစ်ခုခုများ ပေါ်လာတယ်ဆိုရင် ရှင့်ကို ဘယ်လိုအဆက်အသွယ် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိပါရစေ”

ကျွန်တော့်တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များ အားလုံးကို ပြောပြသည်။ နယူးယောက်မှာ သည့် ကျွန်တော့်အခန်းလိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“ရှင့်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးရလိမ့်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါမျိုးဆိုတာ

အတိအကျပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ လုံခြုံရေးအစီအမံတွေ အင်မတန်တောင်
တာလည်း ရှင် သတိပြုမိမှာပေါ့၊ ဒါဟာ ဆေးရုံပါ။ ထောင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ခါ
တစ်ရံကျတော့ လူနာဟာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့ လာတွေ့နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”

“ကံကောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ်အတွင်း တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ပိုဖြစ်နိုင်စရာ
ခွဲတာကတော့ ဒုတိယပတ်ကျန်လောက်မှာ တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ပထမနှစ်ပတ်ကတော့
လူနာနည်းနည်း ပင်ပန်းမယ်၊ သူ့ကိုလာတွေ့လို့ ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား
ပါ့မယ်” ဟုပြောရင်း ထိုင်ရာမှ သူထသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်အတူ ထသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါနော်၊ သူ့အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ အခုလောက်ဆို
ရင် သူ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

စောစောက မိရီယမ်ထွက်သွားသည့် တံခါးပေါက်အတိုင်း သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်
လိုက်သွားသည်။ ပိုးသတ်ဆေးနံ့များရနေသဖြင့် ဆေးရုံဖြစ်ကြောင်း အသိစိတ်က ပြန်ဝင်လာ
သည်။ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး သူ တံခါးခေါက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ” ဟူသော အသံနှင့်အတူ သူ့နာပြုဆရာမ မစွက်ဝရေဟမ်က တံခါးဖွင့်ပေး
သည်။

“ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့မယ်နော် သမီး” ဟု မိရီယမ်ကို လှည့်ပြောရင်း အခန်းထဲမှ
သူထွက်သွားသည်။ တံခါးက အလိုလိုပိတ်ကာ သော့ခတ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

အဖြူရောင် ဆေးရုံအဝတ်အစားနှင့် မိရီယမ်မှာ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့်
ပို့တူနေသည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်က အခန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။
ပြတင်းပေါက် အလွန်မြင့်သည်မှအပ နေပျော်သော အခန်းတစ်ခန်းဖြစ်သည်။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူ့အောက်နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ကြောက်တယ်”

သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့လက်ကလေးကို ကိုင်ထားမိသည်။

“အမှန်ဆုံးအလုပ်ကို မင်းလုပ်လိုက်တာပါ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

တံခါးပွင့်သွားပြီး သူ့နာပြုဆရာမကြီးက ဘီးတပ်စားပွဲတစ်လုံးကို ထွန်းဝင်လာ
သည်။ ဆေးရုံသုံးစွဲချိန်းမျိုးစုံ စားပွဲပေါ်တွင် ပါလာသည်။

“လိုအပ်တဲ့ ဆေးစစ်တာလေးတွေ လုပ်လိုက်ရအောင်နော် သမီး” ဟု ကြင်နာသည့်
လေသံဖြင့် ပြောသည်။

မိရီယမ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်တော့တွေ့ရမလဲ”

“ရှေ့အပတ်ဆိုရင် လာတွေ့နိုင်မယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်”

“ကြာလိုက်တာ၊ အဲဒီထက်စောပြီး မလာနိုင်ဘူးလားဟင်”

“ကြိုးစားမယ်လေ”

မိရီယမ်က ကျွန်တော်ဆီသို့ လက်တမ်းပေးသည်။

“ကျွန်မကိုနမ်းပါဦး စတီဇင်”

သူ့ကို ကျွန်တော် နမ်းသည်။ ခဏကြာအောင် ဖက်ထားမိသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ စကြိုထဲတွင် ဒေါက်တာဒေးဗစ် စောင့်နေသည်။ သူနှင့်အတူတူ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူ နည်းနည်းကြောက်နေတယ်”

“ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ အစပိုင်းတော့ ဒီလိုပဲပေါ့”

အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာက ကျွန်တော်ထံ လက်ဝါးတစ်ဖက် ဖြန့်ပြသည်။ ကျွန်တော်က ငုံ့ကြည့်သည်။

“သူ့အဝတ်အစားအိတ် နှုတ်ခမ်းသားထဲမှာ ဒါတွေ့ဝက်ယူလာတယ်လေ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ကားဆီသို့ ကျွန်တော်သွားသည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ် နိုင်ငံတကာလေဆိပ်သို့ မောင်းခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နယူးယောက်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

အခက်ခဲဆုံးအပိုင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာပေပြီ။ ဆမ်နှင့် ဒင်းနိစ်ကို သူတို့သမီးအကြောင်း ပြောပြရပေတော့မည်။

အခန်း(၁၀)

ကျွန်တော်ရုံးသို့ စောစောပင် ရောက်သွားသည်။ ဖော်ဂါတီက ကော်ဖီအိုးနှင့် ပန်းကန်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲသို့ လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော် ကော်ဖီတစ် ကျိုက်သောက်ပြီးသည်အထိ သူစောင့်နေသည်။

“မနေ့တုန်းကဆိုရင် အားလုံး အကြီးအကျယ် လန့်နေကြတာ၊ ဒီနေ့အစည်းအဝေး ရှင်တက်နိုင်မလား မတက်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ ရှင် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။”

ကျွန်တော်က နောက်ထပ်ကော်ဖီထည့်သည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောဖြစ်။

“မစ္စတာစင်ကလဲယားကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရကောင်းမလားလို့တောင် ကျွန်မတို့ စဉ်း စားမိကြတယ်၊ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေးမှာက ရှင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ရှိရမှာမဟုတ်လား။”

စင်ကလဲယားသည် ကာရီဘီယန်သို့ သွားရောက်အနားယူနေသည်။ သူအနားယူ နေသည်မှာ တစ်လလောက်ပင် ကြာမြင့်သွားချေပြီ။ ကျွန်တော်က ဖော်ဂါတီကို မော့ကြည့် သည်။

“ကိုယ် အခု ဒီမှာရောက်နေပြီလေ။”

မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေသည်ကို သူ အလွန်သိချင်နေကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က ပြောမပြေ။ သူကလည်း မမေး၊ အလုပ်ကိစ္စ ကိုသာ တန်းပြောတော့သည်။

“အစည်းမဝေးမစင် မစ္စတာကျက်ဆာပစ်က ရှင်နဲ့တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့၊ သူတင်ပြ မယ့် အစီအစဉ်တွေကို ကြိုပြောထားချင်လို့။”

“မင်းပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးရင် သူ့ကို ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ပါ”

“လော့ဘ်အိန်ဂျလိစ်က မစ္စတာဂျိုးရိဂ် ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ဆင်ဘောလစ် ဓာတ်ငြှာကုမ္ပဏီ ရောင်းဖို့ကိစ္စ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က အတည်ပြုပြီးပါပြီတဲ့။ ဒီကအတည်ပြုပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပါတဲ့။ ဟိုမှာနဲ့ ဒီမှာ တစ်ပြိုင်တည်း သတင်းထုတ်ပြန်နေချင်လို့ပါတဲ့။”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“မစ္စတာ ဆမ်ဘင်ဂျမင် ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ နောက်ထပ် သဘောတူညီချက် အသစ်တစ်ခု အောင်မြင်အောင် လုပ်လိုက်နိုင်တဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ သူ့ကို ပြန်ဆက်ဖို့မလိုဘူး ပြောပါတယ်။”

“ဘာသဘောတူညီချက်လဲ”

ဖော်ဂါတီက သူ့မှတ်စုစာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မစ္စတာဆာပစ်က ရှင်နဲ့တွေ့ချင်တဲ့အထဲမှာ အဲဒီကိစ္စပြောပြဖို့လည်း ပါပါတယ်။ မနေ့တုန်းက ရှင့်ကို သူ့ရှာနေသေးတယ်။ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ဆီက ရုပ်ရှင်ကားတွေ သူဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအကြောင်း ရှင်းပြချင်လို့။”

“တခြား ဘယ်သူတွေ ဆက်သေးသလဲ”

“ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး။ ပုံမှန်ဆက်တဲ့ လူတွေပါပဲ”

“ကောင်းပြီ။ မစ္စတာဆာပစ်ကို လွှတ်လိုက်တော့”

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ဒါက ဒီနေ့ အစည်းအဝေး အစီအစဉ်ပါ” ဟုပြောပြီး စာရွက်တစ်ရွက် တင်ပေးသွားသည်။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး အစည်းအဝေး အစီအစဉ်စာရွက်ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။ စာလုံးတွေ အားလုံးဝါးနေသည်။ မိရီယမ်၏ မျက်နှာကလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာကလေး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံကို ယခုတိုင် မျက်စိထဲမှ ဖျောက်နှစ်မရ။

ဂျက် ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဖော်ဂါတီက သူ့အတွက် ကော်ဖီချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မောင်ရင့်ကိုကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုပဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ ပင်ပန်းနေလို့ပါ။ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကိစ္စ နောက်ဆုံးအခြေအနေအခြေ ပြောပြစမ်းပါ” ဟု ကျွန်တော်က အလုပ်ဘက်သို့ တောက်လျှောက် စကားပြောင်းလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ဒင်ရစ်ချီမပါဘဲ ဆမ်တစ်ယောက်တည်း ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ရုပ်ရှင်ကားတွေ ရောင်းဖို့ပဲ။ ကျုပ်တို့ ကြိုက်ရာအတွဲတစ်တွဲကို သုံးသန်း ရောင်းမယ်တဲ့။ အကောင်းဆုံးကား ဆယ်နှစ်ကားကို ရွေးယူလိုက်တယ်။ နှစ်သန်းခွဲနဲ့ ဈေးတင်သွားတယ်။ စောစောတုန်းက သူ လေးသန်းစွေးခေါ်နေတာ”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ဆမ်သည် အလကားလူမဟုတ်။ ကျွန်တော်ဆီက ငွေလေးသန်းရအောင် ယူသွားပြီးပြီ။ ယခု ကျွန်တော်ကုမ္ပဏီမှ နှစ်သန်းခွဲရအောင် ထပ်သွားပြန်သည်။ စုစုပေါင်း ခြောက်သန်းခွဲ သူ ရိတ်သွားပြီ။

ကျွန်တော် ငြိမ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး သဘောမတူသောကြောင့် ငြိမ်နေသည်။

ဂျက်က ထင်သွားသည်။

“မောင်ရင် သဘောမတူဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“တူပါတယ်၊ ဒင်ရစ်ချီက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အတိအကျတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက် စကားများကြတယ်လို့ သတင်းကြားတယ်၊ ဒင်ရစ်ချီက ပွဲခတောင်းတယ်၊ ဆစ်ကမပေးဘဲ တခြားတစ်နေရာမှာ ရင်းနှီးထားတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ ဒင်ရစ်ချီက သူ့ကို တရားစွဲမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတယ်၊ ကျုပ်သိသလောက်တော့ ဒါလောက်ပါပဲ”

“နယူးယောက်မြို့ဟာ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ အစီအစဉ်တွေ ပြောပြနိုင်ပြီလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ ရေးဆွဲထားသည့် နောက်ရာသီအတွက် ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်များကို တစ်ခုချင်း ရှင်းပြနေသည်။

ညနေငါးနာရီထိုးပြီးမှ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ပြီးသွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သို့ပြန်လာပြီး ဆစ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“မင်းဆီကရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့တင် ငါ သူ့ငွေဖြစ်တော့မယ်၊ ဟား...ဟား... မင်းဆီက ငါ့အစုရှယ်ယာတွေ ပြန်ယူလိုက်ရင် အခုနေအခါမှာ တန်ဖိုးက နှစ်ဆလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်တော်လည်း ရယ်မိပါသည်။ ထိုနေ့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော်ရယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က အရေးကြီးသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ့အိမ်မှာ မင်း ညစာလာစားပါလား၊ အိမ်မှာ ဒင်းနိုစ်နဲ့ ဂျူနီယာပဲရှိတယ်”

“ဂျူနီယာက ကျောင်းမှာလို့ ကျွန်တော်ထင်နေတာ”

“ကျောင်းထုတ်ခံလိုက်ရပြီလေကွာ၊ ကျောင်းစည်းကမ်းဖောက်လို့တဲ့၊ ဒီခေတ်ကလေးတွေအကြောင်း မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော် စကားမဆက်သေးဘဲ ခဏငြိမ်နေမိသည်။ သူ့ကိုပြောပြဖို့ အစီအစဉ် ဖျက်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မိရိယမ်သည် သူ့သမီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မှာ သိပိုင်ခွင့် အပြည့်အဝရှိပါသည်။

“ကျွန်တော် ညစာတော့ မစားနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုးနာရီလေယာဉ်ပျံနဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ကို ပြန်မလို့”

“ငါ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ချင်တာလဲ” ဟု သူကမေးသည်။

“ခင်ဗျားအဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအိမ်မှာပဲ ခြောက်နာရီနဲ့ လာတွေ့မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီတော့မှ တွေ့တာပေါ့”

“တခြားလျှောက်သွားမနေနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး” ဟု ဒရိုင်ဘာကိုမှာရင်း ဆစ်တို့အိမ်ရှေ့တွင် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။

အဆောက်အအုံတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲရောက်တော့ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်သည်။ သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြဖို့အလုပ်မှာ မလွယ်ပါ။ အခြားခက်ခဲသည့် အလုပ်တစ်သန်းလောက်ကို ကျွန်တော် လုပ်လိုက်ချင်သေးသည်။

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဆမ်နှင့် ဒင်းနီစ်တို့ ရှိနေကြသည်။ အိမ်ဖော်က ကျွန်တော့်အတွက် ဝီစကီ ယူလာပေးသည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ တော်တော်အရေးကြီးနေတယ် ထင်တယ်” ဟု ဆမ်ကပြောသည်။

ကျွန်တော်က ကြိုးစားပြုံးရင်း အရက်သောက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းထဲသို့ ဂျူနီယာ ဝင်လာသည်။

“ဟယ်လို... အန်ကယ်စတီဖင်”

“နေကောင်းရဲ့လားကွ” ဟု ကျွန်တော့်က ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဒီကောင်ကို ဘာမှသွားမေးမနေနဲ့၊ အလကားကောင်၊ ကျောင်းထုတ်ခံရတယ် ဆိုကတည်းက လူကြားလို့ ကောင်းသေးရဲ့လား” ဟု ဆမ်က ဒေါသတကြီးပြောသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြော။

ဒင်းနီစ်က အပြင်ထွက်ဖို့ ထိုင်ရာမှထသည်။

“လာ... ဂျူနီယာ၊ သူတို့အလုပ်အကြောင်း စကားပြောစရာရှိတယ်”

“မသွားပါနဲ့” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

ဒင်းနီစ်ကရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲက အရိပ်အယောင်များကိုကြည့်ပြီး ‘မီရီယမ်ရဲ့ အမေပါလား’ ဟူသောအသိ ပထမဆုံး ဝင်လာသည်။

“အခုပြောမယ့်ကိစ္စက ခင်ဗျားနဲ့လည်းဆိုင်တယ်”

ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူပြန်လှည့်လာသည်။

“မီရီယမ်နဲ့ ပတ်သက်နေတာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒင်းနီစ်မှာ ဆမ်ဘက်သို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ဆမ်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲနေသည်။ သူ ဘာစကားမှ မပြောပါ။ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် ကျွန်တော့်ကိုသာ ထိတ်လန့်တကြား ငေးကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။

“မနေ့မနက်တုန်းက ဗစ္စတာကာလာဆေးရုံကို မီရီယမ်သွားတက်တယ်”

အဓိပ္ပာယ်ကို ဆမ် နားလည်ပုံမရပါ။

“နေမကောင်းလို့လား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ သူက တို့ကို အသိမပေးတာလဲ၊ တို့ဟာ သူ့မိဘတွေပဲ”

ဆမ် ပေါက်ကွဲသွားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ မေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတာလား”

ကျွန်တော့်ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် အခက်ခဲဆုံး စကားများကို ပြောရလေတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေလို့ ဗစ္စတာကာလာဆေးရုံမှာ တက်ဖြတ်တာ”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ ဟေ့ကောင်... ဂျွန်နီယာ... မင်းအခန်း မင်းပြန်တော့” ဟုလည်း အသံကုန်အော်သည်။

“မသွားနဲ့၊ မီရီယမ်ဟာ သူ့အစ်မပဲ၊ သူ့ကို ဒီမှာပဲနေပေစေ” ဟု ဒင်းနိုစ်က ပြောသည်။

“မင်းဖျက်ဆီးတာ... မင်းဖျက်ဆီးတာ... သူ့ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်စေချင်တာမင်း၊ ငါ အကြိမ်ကြိမ် ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေအကြောင်း ငါသိလွန်းလို့ အကြိမ်ကြိမ် ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ဒီလိုဖြစ်ရပြီ၊ ဒီလိုဖြစ်ရတော့ မင်းကျေနပ်သွားပြီ မဟုတ်လား” ဟု ဒင်းနိုစ်ကို ဒေါသတိကြီး ကြိမ်းမောင်းတော့သည်။

ဒင်းနိုစ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားထိန်းနေသည်။ ခဏကြာတော့ ဆမ်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဆမ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဒီအကြောင်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“တစ်နေ့ညတုန်းက ကျွန်တော့်အိမ်မှာ သူ့ရှိတယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲ ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ ဆေးထိုးအပ်တွေတာက စွဲသိတာ”

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း မသင်္ကာသည့် အမူအရာဖြင့် အရောင်တောက်လာသည်။

“သူက မင်းအိမ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြေ။

ကျွန်တော့်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို သူ စုဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ငါမေးတာဖြေစမ်း ခွေးသား၊ မင်းအိမ်မှာ သူ့ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူ့မျက်လုံးထဲမှ ဒေါသရောင်များကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သူ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူနေနေတာ”

စည်ပိုင်းလောက်ဝသော သူ့လိုလူတစ်ယောက် ဒါလောက်လျင်မြန်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် ထင်မထားခဲ့။ ယခုမူ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ သူ့လက်သီးတစ်လုံး ကျွန်တော့်စိုက်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့သို့ ညွှတ်ကျသွားသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဇက်ပိုးပေါ်သို့ သူ့လက်များ ကျလာသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်ကျသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော့်ဘေးကို ဖိနှပ်ဦးဖြင့် ကန်ထည်လိုက်သည်။

“ပါပါ... ပါပါ...”

ဂျူနီယာကအော်ပြီး သူ့လက်ကိုဝင်ဆွဲသည်။

“ဖယ်စမ်း၊ ဒီခွေးသားကို အသေသတ်ရမယ်” ဟုပြောရင်း ဂျူနီယာကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ထိုင်ခုံအစွန်းကို တင်းတင်းကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ထရပ်သည်။ ဆမ်က ကျွန်တော့်ဆီသို့ တိုးလာသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်တွင် လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ဂျူနီယာက သူ့အဖေကို ပြေးဆွဲပြန်သည်။

“အန်ကယ်စတီဖင်ကို မိရိယမ် တစ်သက်လုံး ချစ်လာတာ ပါပါ”

ဆမ်က ဂျူနီယာကို ထိုးလွှတ်လိုက်သည်။ စာအုပ်စင်များဘက်သို့ ဂျူနီယာ လွင့်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စာအုပ်များ ပြိုကျလာသည်။

“ဖယ်စမ်းလို့ မင်းကို ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ဂျူနီယာက ကြောက်ရွံ့စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်မိပြီ။ သို့သော်လည်း လဲကျမသွားအောင် ခုံကိုထိန်းကိုင်ထားရဆဲ ဖြစ်သည်။

“ခွေးသား... ငါ့သမီးကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ မင်း မတင်းတိမ်နိုင်သေးဘူးလား” ဟု ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း အော်ပြန်သည်။

သူ့လက်သီးတစ်ဖက် နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်ကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုလက်သီးကို ကာကွယ်နိုင်စွန်း ကျွန်တော့်မှာ လုံးဝမရှိတော့ပါ။ ခွန်အားများ လုံးဝမရှိတော့ပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဒင်းနိုစ် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။

“ဆမ်...”

ထိုနေရာမှာ ဆမ် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ သူ ငြိမ်နေသည်။ လက်သီးကိုတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“မိရိယမ် အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ ဆမ်၊ အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ စတီဖင်အနေနဲ့ ကျွန်မတို့အပေါ် စေတနာမထားရင် လာပြောနေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး” ဟု ဒင်းနိုစ်က ပြောသည်။

ဆမ်က ဒင်းနိုစ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နင် ဖယ်စမ်း” ဟုလည်း ဒေါသတကြီးအော်သည်။

“သူဟာ ကျွန်မသမီး၊ ရှင့်သမီးမဟုတ်ဘူး ဆမ်၊ စတီဖင်ကို ရှင် လုံးဝရန်မရှာပါနဲ့” ဟု တည်ငြိမ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဆမ်မှာ ပြင်းထန်စွာ အထိုးအနှက်ခံလိုက်ရသူလို မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်နေသည်။ သူ့လက် တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ကျသွားသည်။ သူ့လက်ချက်ဖြင့် နာနေ

သည့်ကြားမှပင် သူ့ကို ကျွန်တော် အဆန်းကြီး သနားသွားမိပါသည်။ တွန့်တော်မူက်ခိ၌
မှပင် သူ သေးသေးကလေး ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

□□□

အခန်း(၁၄)

ဒေါက်တာဒေးဗစ်၏နောက်မှ သူ့ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သွားသည်။
“လူနာက သိပ်တော့မလွယ်ဘူး၊ အခုအချိန်ဟာ သူ့အဖို့ အခဲစားရဆုံးအချိန်ပဲလေ”
ဟု ပြောသည်။

• ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“သူ့ကို ရှင် တွေ့လို့တောင် ဖြစ်ပါ့မလားမသိဘူး”

“သူ ဒီကိုရောက်တာ အခု နှစ်ပတ်ရှိသွားပြီလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဒီရောဂါမျိုးက ယူပစ်သလိုပျောက်အောင် လုပ်လို့မရဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့က ကြိုး
စားကုရုံပဲ ကုလို့ရတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့စွဲနေတာက သုံးနှစ်တောင် ကျော်သွားပြီဆိုတော့
ချက်ချင်းဘယ်ပျောက်နိုင်မလဲ”

“အဲဒီလောက်တောင် ကြာသွားပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလောက်တောင် ကြာသွားပြီ၊ သူ့ကို ကိုယ်ခံကောင်းအောင်၊
စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ကြံ့ခိုင်အောင် လုပ်နေရတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ကို ဒီကခေါ်ထုတ်ပေးသွားဖို့
ရှင်ကို အယုံသွင်းလို့ ရလိမ့်မယ်ထင်နေတယ်”

ကျွန်တော်က နားထောင်နေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို ရှင်နားလည်ဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်၊ သူဟာ ရှင် ဒီကိုခေါ်လာတုန်းက
မိန်းကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဆေးကို အရမ်းတောင့်တနေတယ်၊ ဒီထဲကထွက်ပြေးဖို့ နှစ်ခါ
တောင် ကြိုးစားတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီအကြောင်း ပြောမပြုဖူးပါလား”

“ရှင်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးချင်လို့ပါ၊ ဒါမျိုးက ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊
သူနဲ့ ရှင်ကို တွေ့ပေးလိုက်ရင် ရှင်သနားလာအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ သူ့ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ ရှင်ဆီက
အခုအချိန်မှာ သူ အလိုအပ်ဆုံးကတော့ သူ့ကိုချစ်ဖို့နဲ့ သူ့ကို နားလည်ဖို့ပါ၊ သူ့ကို ရှင်

ကိုင်းတွယ်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ သိပ်သနားသွားကြောင်း မပြန့် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ အားပေးအားမြှောက်လုပ်ရာပဲ ကုန်မယ်။ သိပ်တော့ ချွေ့သနားလေး ရှင် ကိုင်းတွယ်နိုင်မယ်လို့ ထင်သလား။”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ” ဟုပြောရင်း စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက်ထဲမှာ ထိုးခြေကာ ထိုင်ရာမှထသည်။

ဒေါက်တာဒေးဗစ်နောက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။

“သူ့ကိုမြင်လိုက်ရရင် အံ့ဩသွားတဲ့ဟန် မပြပါနဲ့။ သူ နည်းနည်းပိန်သွားတယ်။ သူ့ကို အားပေးစကားပြောပါ။ သူ ချောကြောင်းလှကြောင်း ပြောပါ။ အဲဒါတွေဟာ အများကြီး အထောက်အကူ ပြုနိုင်ပါတယ်”

မိရီယမ်၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သည်။ မစွက်ဂရေဟမ်ပင် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့တို့တွေ့တော့ အခန်းထဲကို ပြန်လှည့်ပြောသည်။

“သမီးရေ... ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်လာပြီလေ။ သမီးတွေ့ချင်နေတဲ့ ဧည့်သည်”

“စတီဗင်...”

မိရီယမ်၏အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။

ရင်ခွင်ထဲသို့ တန်းဝင်သည်။ မစွက်ဂရေဟမ်က အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“စတီဗင်... စတီဗင်... စတီဗင်...”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို အထပ်ထပ်ခေါ်ရင်း ငိုတော့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် တင်း တင်းဖက်ထားသည်။ သူ့ဆံပင်များကိုလည်း ယုယံစွာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။

“ကျွန်မ အရုပ်ဆိုးနေမှာပေါ့နော်။ သူ့တို့က မိတ်ကပ်ကလေးတောင် လိမ်းခွင့်မဇီပးဘူး” ဟု ကျွန်တော်ကို မော်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“မင်း သိပ်လှပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မမှာ မှန်မရှိပေမယ့် ကျွန်မ ဘယ်လိုရုပ်မျိုး ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

“အလျှင်လိုပဲ ချောမြလှမြပါပဲ”

ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲမှထွက်ပြီး ကုတင်စွန်းမှာ သူ သွားထိုင်သည်။

“ကျွန်မဘေးမှာ လာထိုင်ပါ” ဟုလည်း ခေါ်သည်။

သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် သွားထိုင်သည်။ ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်ကို သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော် စကားမပြောနိုင်ပါ။ မငိုမိအောင် အထူးကြိုးစားပြီး ထိန်းထားရသည်။

“ကျွန်မ အခု ဆေးပြတ်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ဒီက ပြန်ခေါ်သွားပါတော့နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မင်း အားမရှိသေးဘူးလို့ ဆရာဝန်ကပြောတယ်။ ဒါကြောင့် အားရှိအောင် ဆက်နေရဦးမယ်တဲ့”

သူ ချက်ချင်း ဒေါသပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

“အဲဒီတောင်မကတော့ ဒီစကားမျိုးပဲ ပြောမှာပေါ့။ ကျွန်မကို ဒီမှာဆက်ထားမှ သူတို့ ပိုက်ဆံပိုရမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မဆေးပြတ်ပြီး အရမ်းကျန်းမာနေတောင် အဲဒီဆရာဝန်

မစုတ်က ရှင့်ကိုပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

“မင်းရဲ့ကျန်းမာရေး အများကြီးတိုးတက်လာပြီလို့ ကိုယ့်ကိုပြောပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် သတိနှင့် ပြန်ပြောရသည်။

“အလကားအရူးတွေ၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူနာတွေကို သူတို့ ဘယ်လိုဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြောပြရင် ရှင် ယုံမှတောင်မဟုတ်ဘူး၊ မစွက်ဂရေဟမ်ဆိုတဲ့ သူနာပြုဆရာမတို့ သိတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အရမ်းဆိုးတယ်၊ မိန်းမကြမ်းကြီး၊ ကျွန်မကို ရိုက်နှက်ထားတာကြည့်စမ်း၊ အရူးတွေ ချည်းပဲ”

မိရီယမ်က သူ့နောက်ကျောကို လှန်ပြသည်။ ဘာမှမရှိပါ။ အနည်းငယ်ပိန်သွားသောကြောင့် နံရိုးများပေါ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

“ကဲပါ . . . အအေးမိနေဦးမယ်၊ လာ . . . ဒီနားမှာပြန်လာထိုင်”

“သူတို့က လူတိုင်းကို အရူးလုပ်နေကြတာ၊ ကျွန်မကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမလဲ ကျွန်မက သူတို့ထက် ပိုလည်တာပဲ”

သူ့ကို ကျွန်တော်ကြည့်သည်။ သူ ငိုပြန်သည်။

“ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်သွားပါတော့ စတီဖင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာဆက်နေရင် ရူးတော့မှာ သေချာတယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပွေ့ထားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ ကျွန်တော့်တို့ သူ့မော်ကြည့်ပြန်သည်။

“ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်သွားပါတော့နော်၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်မ တကယ်နေကောင်းသွား ပါပြီ၊ ဆေးလည်းပြတ်ပါပြီ”

“ခဏတော့ နေပါဦးကွယ်၊ မင်းအားရှိလာအောင် ခဏတော့ စောင့်လိုက်ပါဦး”

သူ့ကိုယ်ကို ကုတင်ပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငို တော့သည်။ သူ့ပခုံးကလေးကို ကျွန်တော် သွားကိုင်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကို လာမထိနဲ့၊ သွားသေလိုက်” ဟုလည်း ဝေါသတကြီး အော်သည်။

ထိုနေရာမှာ ခဏကြာအောင်ရပ်ပြီး သူ့ကို ငြိမ့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ အပေါက်ခေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

“စတီဖင် . . .”

သူ့အော်သံကို ကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်သောအခါ ကြမ်းပေါ်သို့ သူ့ရောက်နေပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း သိမ်းဖက်ထားသည်။

“ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်သွားပါ၊ ကျွန်မ လိမ်လိမ်မာမာနေပါ့မယ်၊ ရှင့်ပြောစကားအားလုံးကို နားထောင်ပါ့မယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော်ဆွဲထူပေးပြီး ဖက်ထားမိသည်။

“အကြာကြီးနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ကျွန်တော့်အိတ်ထဲသို့ သူ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သတိမထားလို့က်မိ

မှာပင် အိတ်ထဲကဖောင်တိန်ကို သူ့ဆွဲယူလိုက်သည်။ ငြီးတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရွယ်ထားသည်။

“ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်ရင်ခေါ်၊ မခေါ်ရင် ရှင်မျက်လုံးကို ထိုးဖောက်ပစ်မယ်” ဟု အသံကုန်အော်သည်။

သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တကယ်လုပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် တံခါးဖွင့်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သော့ခတ်ထားတာပဲ၊ ကိုယ့်မှာလည်း သော့မရှိဘူး။ သူ့နာပြုဆရာမကြီးကို ခေါ်ဦးမှဖြစ်မှာပေါ့” ဟု ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်စွာပြောသည်။

ကုတင်ဘေးမှာရှိသည့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းဆီသို့ သူ့မျက်လုံးများ ရောက်သွားသည်။ ဒါလောက်အချိန်ဆိုလျှင် လုံလောက်သွားပါပြီ။ သူ့လက်ထဲမှ ဖောင်တိန်ကို ကျွန်တော် ပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်သည့် သူ့မျက်လုံးများမှာ မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မကို လိမ်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မကိုလိမ်တယ်” ဟု ကလေးသံကလေးဖြင့် ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုတော့သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ပေ့ထားရပြန်သည်။

“မင်း ဒုက္ခခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားသည်းခံလိုက်ပါဦး၊ မင်း အမြန်ဆုံးနေကောင်းရင် အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရောက်မှာပါ”

“ကျွန်မ ကောင်းနေပြီ . . . ကျွန်မ ကောင်းနေပြီ”

ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးပွင့်သွားသည်။ သူ့နာပြုဆရာမကြီး ဝင်လာသည်။ လူနာတွေ့ချိန် ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ပါဦးဆိုသဖြင့် လိုက်သွားရသည်။ ရုံးခန်းရောက်တော့ ဝိစင်္ကြံလက်နှစ်လုံးခန့် ထည့်လိုက်သည်။

“ဒါလေး သောက်လိုက်ပါ”

ရေသောက်သလို ကျွန်တော် သောက်ချလိုက်သည်။ မီးစနှင့် ထိုးသွင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“မလွယ်ဘူးနော်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင်တို့ စကားပြောနေကြတာတွေကို ကျွန်မတို့ နားထောင်နေတယ်၊ လူနာတွေရဲ့ အခန်းတိုင်းမှာ မိုက်ကရိုဖုန်း တပ်ထားပါတယ်၊ ဒါမှ သူတို့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ အမြဲသိနေနိုင်မှာပေါ့၊ ရှင် သူ့နဲ့ဆက်ဆံတာ သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲထင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်

လည်း ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာအောင် သူပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။
ကျွန်တော်နှင့်အတူတူ မော်တော်ကားဆီသို့ သူလိုက်လာသည်။

“တစ်ခုလောက် မေးပါရစေဦး မစ္စတာဂေါက်၊ သူ့ကို ရှင် ချစ်နေပါသလား”

ကျွန်တော် အကြာကြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အဖြေပေးလိုက်နိုင်
တော့သည်။

“ကျွန်တော်မသိဘူး”

ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို ခဏကြာအောင် သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ
မျက်လွှာချသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂေါက်” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ကားထဲဝင်ပြီး ကျွန်တော် စက်နှိုးသည်။ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဆောက်
အအုံဘက်သို့ ပြန်သွားနေသော ဒေါက်တာရှယ်လီဒေးဗစ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အခန်း(၁၅)

နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်သွားသောအခါ မိရီယမ်က ကျွန်တော်နှင့် မတွေ့လိုကြောင်း ပြောသည်ဟု သိရသည်။

“မနက်တုန်းကအထိ ကျွန်မကို ဘာမှမပြောသေးဘူး။ သူက မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတော့ ရှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင် အိမ်ကထွက်သွားနှင့်နေပြီ” ဟု ဒေါက်တာရှယ်လီ ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“နည်းမျိုးစုံနဲ့ သူ ပညာပြနေတာလေ။ သူ့ကို ခေါ်မသွားရကောင်းလားဆိုပြီး ရှင့်ကို သူ ဒဏ်ခတ်နေတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါမှ သူ့ကို ပြန်ခေါ်မယ်လို့ သူ့တွက်နေတယ်”

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုးတက်မှုတော့ ရှိတန်သလောက် ရှိပါတယ်။ သူ ဒီကိုရောက်တာ တစ်လရှိသွားပြီပဲ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဆေးကောင်းမှုတော့ အထိုက်အလျောက် လျော့ပါးစပြုလာပါပြီ။ ခက်နေတာက စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်နဲ့တွေ့ဖို့ ငြင်းနေတယ်။ တွေ့ပြန်ရင်လည်း စကားမပြောဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကြိုးစားရမှာပဲ။ အခုအချိန်အထိတော့ ကျွန်မတို့အားလုံးကို ရန်လုပ်နေတယ်”

မစ္စက်ဂရေဟမ် ဝင်လာသည်။ ဆရာဝန်ကို စာတစ်စောင် ပေးသည်။

“စာတိုက်က ထည့်ပေးပါလို့ ပြောတယ်”

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသည်။

“အိုး... နေကောင်းပါသလား မစ္စတာဂေါတ်၊ ကျွန်မတို့လူနာ ဒီကနေ့ အတော်ကလေး ခေါင်းမာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ” ဟု ကျွန်တော်ထံ

နှုတ်ဆက်ရင်း ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှ သူထွက်သွားသည်။

ဒေါက်တာဒေးဗစ်က စာအိတ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းပေးသည်။

ကျွန်တော့်လိပ်စာ တပ်ထားသည်။ ဖွင့်လိုက်သောအခါ ခဲတံဖြင့် ကလေးလေးလို ရေးထားသည့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရသည်။

ချစ်သောစတီဗင်

ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့ မနေ့က ရှင်လာတုန်းက ကျွန်မက မတွေ့ချင်ဘူးလို့ သူတို့က ရှင်ကို ပြောလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ညာတာ။ ကျွန်မကို ဒီမှာ အကျဉ်းသားလိုထားပြီး နေ့တိုင်းရိုက်ထယ်။ အမှန်တော့ ပိုက်ဆံ လိုချင်လို့ လုပ်နေတာ။ ကျွန်မ နေကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်။ ကျွန်မကို လာခေါ်ပါနော်။

မိရီယမ်

“ဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်” ဟုပြောရင်း စာကို ဒေါက်တာ ဒေးဗစ်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သူက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ရှေ့အပတ် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေးအတွက် နယူးယောက်မြို့ကို ကျွန်တော် သွားစရာရှိနေတယ်။ ဟိုမှာ ကျွန်တော် ဆယ်ရက်လောက်ကြာမယ်”

“စိတ်ချလက်ချသွားပါ မစ္စတာဂေါက်၊ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိရင် ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပြဿနာမှ မပေါ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

သို့သော်လည်း သည်တစ်ချို့တော့ ဆရာဝန်၏အထင် မှားသွားလေတော့သည်။

ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးမတိုင်မီ တစ်ရက်တွင် ဒင်ရစ်ချီက ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကို တရားစွဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီသို့ ဆမ်ရောင်းသည့် ရုပ်ရှင်ကား ဆယ်နှစ်ကားအတွက် ရသော ငွေနှစ်သိန်းခွဲပေါ်မှ ပွဲခ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ငွေနှစ်သိန်းခွဲရလို့မူနှင့် တရားစွဲခြင်းဖြစ်လေသည်။ ငွေနှစ်သိန်းခွဲအပြင် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှုအတွက် လျော်ကြေး၊ တရားစရိတ်များပါ ဆမ်ထံမှရလိုကြောင်း တောင်းဆိုသည်။

ဆမ်နှင့် တစ်ပါတည်း စင်ကလဲယား အသံလွှင့်ကုမ္ပဏီ၊ စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီနှင့် ကျွန်တော့်ကိုပါ ကြံရာပါများအဖြစ် ထည့်သွင်းတရားစွဲဆိုလိုက်လေသည်။ သူ ရသင့်ရထိုက်သော ပွဲခ၊မရအောင် ကျွန်တော်တို့က ဆမ်နှင့် တိတိတဆိတ် ကျိတ်ကြစည်သည်ဟု စွပ်စွဲသည်။

တရားစွဲဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သတင်းစာတိုက်များသို့ ကြေညာချက် တင်စောင်လည်း ထုတ်ပြန်လိုက်သေးသည်။ အကယ်၍ သူ၏တောင်းဆိုချက်များကို မလိုက်တော့

ပါက စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီနှင့် ဆမာကန်ကုမ္ပဏီတို့ ပူးပေါင်းပြီး ဥပဒေတိုဆန့်ကျင်ကာ ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းရှာသည့် အကြောင်းပါ ဖွင့်ချမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်သော ကြေညာချက်ဖြစ်သည်။

အစည်းအဝေးကျင်းပမည့် နေ့မှာပင် နယူးယောက်မြို့သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ ဂျက်က ကျွန်တော်ရုံးခန်းထဲမှာ စောင့်နေသည်။

“မောင်ရင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး၊ ဆစ်နဲ့ ဒင်ရစ်ဒီဟာ ဘာမှမထူးဘူး၊ နှစ်ကောင်စလုံး လောဘကြီးတဲ့ ခွေးသူခိုးတွေချည်းပဲ”

“ဒီစကား လူမကြားစေနဲ့နော်၊ ဟား... ဟား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမှုတွဲအပေါ် ဒီလိုပြောဖို့ မကောင်းဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ရယ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ အူမြူးနေရတာလဲ”

ဖော်ဂါတီက ကော်ဖီယူလာပေးသည်။

“ရှင် အဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှာ မစွတာစင်ကလဲယားက တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့”

“သူ ရောက်နေပြီလား”

“မနက်ရှစ်နာရီကတည်းက ရောက်နေပါတယ်” ဟု ဖော်ဂါတီက ပြန်ပြောသည်။

သူမသိတာ ဘာမှမရှိ။

ဖော်ဂါတီ ပြန်ထွက်သွားသည်အထိ ဂျက် စောင့်နေသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် အစီအစဉ်ကလေးတွေ ပြောပြရမလား”

“ပြော”

“အခုထုတ်လွှင့်နေတဲ့ ရော့ခ်ဖျော်ဖြေခန်းက လူသိပ်ကြိုက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် တစ်ပတ်မှာ နှစ်ခါလွှင့်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်”

“မလုပ်နဲ့”

“မလုပ်လို့မရဘူး၊ တခြားအစားထိုးစရာလည်း မရှိဘူး”

“ဆစ်ဆီက ရုပ်ရှင်ကား ဆယ်နှစ်ကားတောင် ခင်ဗျားဝယ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊

အဲဒါတွေလွှင့်”

“နောက်နှစ်အတွက် သိမ်းထားတာ”

“နောက်နှစ်အတွက် နောက်မှရှာစမ်းပါဗျာ၊ အခု လက်ထဲရှိနေတာကို အလှင်သုံး၊ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်လေ့လာခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အခုအစီအစဉ်တွေကောင်းရင် ကျွန်တော်တို့ ရုပ်မြင်သံကြားကို လူပိုကြည့်မယ်၊ လူပိုကြည့်ရင် ကြော်ငြာရှင်တွေ ပိုင်းလိုက်လာမယ်၊ ကြော်ငြာရှင်တွေ ပိုင်းလိုက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ အစုရှယ်ယာဈေးနှုန်းတွေ တိုးတက်လာမယ်၊ ဝင်ငွေပိုကောင်းလာရင် ပိုကောင်းတဲ့ ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်တွေကို စိတ်တိုင်းကျရှာနိုင်မယ်”

စကားဖြတ်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော်ထားခဲ့သည်။ စင်ကလဲယား၏ ရုံးခန်းသို့ သီးသန့်ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့သည်။ စားပွဲနောက်က ကုလားထိုင်မှာ သူ ထိုင်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“လေယာဉ်ပျံစီးလာရတာ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု သူ့က ထုံးစံအတိုင်း ယဉ်ကျေးစွာမေးသည်။

“ဒီလိုပါပဲခင်ဗျား၊ အနားယူရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဆောင်းရာသီမှာ အနားယူဖို့ ကာရီဘီယန်မှာ အိမ်တစ်လုံးလောက် ဝယ်လေးလို့တောင် စိတ်ကူးနေတယ်၊ ပမ်းဘီချိုမှာနားရတာ နည်းနည်းပြီးငွေလာပြီ”

“ဒီစိတ်ကူးမဆိုးပါဘူး” ဟုပြောရင်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒင်ရစ်ချီ တရားစွဲတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေက တစ်မနက်လုံး ထယ်လီဖုန်းဆက်နေကြတယ်”

“ကျွန်တော့်ဆီကိုလည်း ဆက်နေကြတာပါပဲခင်ဗျာ”

“ဆပ်ဘင်ဂျမင်နဲ့ကိစ္စကို ဒယ်ဒီ သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဟာလေထံ မေးကြည့်ရတယ်၊ ဟာလေကတော့ တရားစွဲစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဟာလေသည် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ၏ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ချုပ် ဖြစ်သည်။

“ဒင်ရစ်ချီ စွပ်စွဲထားသလို ဒယ်ဒီတို့ ပတ်သက်မနေဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ဒယ်ဒီ မသိတာတွေထဲက မောင်သိထားတာတွေများ ရှိနေသေးသလား”

“ရှိတယ်ထင်တယ်”

ဆမ်ကို ငွေလေးသန်းချေးလိုက်သည့်အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြသည်။ ထိုသို့ ငွေချေးလိုက်သည့်အတွက် သူ၏ ဆမာကန်ကုမ္ပဏီမှ အစုရှယ်ယာလက်မှတ် နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ် ယူထားကြောင်းပါ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ရှင်းပြသည်များကို ပြီးဆုံးသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သူနားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့မှ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

“ဒီလိုလုပ်လိုက်တာဟာ သိပ်တော့ ပညာရှိမဆန်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ဆမာကန်ကုမ္ပဏီထဲမှာ ကျွန်တော့်အစု နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ပါနေပေမယ့် သူ့ရုပ်ရှင် ဆယ်နှစ်ကားကို စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီအတွက် ဝယ်ပါမယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်မျိုး လုံးဝမပါဘူး၊ အဲဒီရုပ်ရှင်ကားတွေကို ဂျက်ဝယ်လိုက်တာ ကျွန်တော် သိတောင်မသိဘူး သူတို့နှစ်ယောက် သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်သိရတာ”

“ဒီအကြောင်းတွေ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ အစည်းအဝေးမှာ ရှင်းပြလိုက်ပါ” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ရည်စူးထားပါတယ်” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော်က ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အစည်းအဝေးမှာ ထိုအကြောင်းများကို ကျွန်တော်ရှင်းပြသည်။ သို့သော်လည်း အဖွဲ့ဝင်များသည် စင်ကလဲယားလို တည်ငြိမ်မှုမရှိကြပါ။

စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီနှင့် ဆမာကန်ကုမ္ပဏီသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အတူတူတူ လုပ်ကိုင်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဆမာကန်ကုမ္ပဏီမှ အစုရှယ်ယာထိ မဝယ်သင့်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ဖန် စင်ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားအတွက် ဆမာကန်ကုမ္ပဏီ ရုပ်ရှင်ဆယ်နှစ်ကား ဝယ်ယူခြင်းသည်လည်း မှားယွင်းကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် နှစ်နှစ်ကွမ်း အမြတ်ရအောင်လုပ်သည်နှင့် တူနေကြောင်း၊ တည်ဆဲဥပဒေများဖြင့် အရေးယူနိုင်

ကြောင်း၊ ဖွက်လောသံအောင် ဆွေးနွေးကြလေတော့သည်။

“ဒီကိစ္စကို တရားရုံးအပြင်မှာ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းလိုက်ရင် တောင်းခံထင်တယ်၊ တရား တပေါင် ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ နာတယ်” ဟု ဟာလေက ပြောသည်။

“အပြင်မှာဖြေရှင်းဖို့နည်းကို ကျွန်တော် တန့်ကွတ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ရုပ်ရှင်ဆယ့်နှစ်ကား ဆမ်ဆီကဝယ်တာကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုထယ်လို့ပဲ စွပ်စွဲကြမှာပဲ၊ ပြင်းလို့မရနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆမာကန်ကုမ္ပဏီမှာ ခင်ဗျားအစ နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီကုမ္ပဏီက ငွေမြတ်ရင် ခင်ဗျားအမြတ်ရမယ် အမြတ်ရအောင် ဝယ်ခွင့်ကို ခင်ဗျားပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်နေပြီ”

“ဆမာကန်ကုမ္ပဏီထဲမှာ ကျွန်တော့်အစုရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်အဖေလိုက်တဲ့ အကြွေး လေချာပေါက် ပြန်ရအောင် အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ် အစုရှယ်ယာလက်မှတ်တွေကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ သိမ်းထားတာ”

“ခင်ဗျားအကြွေးကို ဆမ် ပြန်ဆပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား” ဟု ဟာလေက မေးပြန်သည်။

“နည်းနည်းကလေးမှ သံသယမရှိပါဘူးဗျာ”

“အကြွေးပြန်ဆပ်တယ်ဆိုရင်လည်း စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီက ရုပ်ရှင်ဆယ့်နှစ်ကား ဝယ်လိုက်တဲ့အတွက် ပြန်ဆပ်နိုင်တာဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်နေပြန်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆမ်ဆီက ဒင်ရစ်ချီ ရှာရမယ့်ပွဲခဲကို ကျွန်တော်တို့ကစိုက်ပေးပြီး တရားမစွဲဖို့ ညှိနှိုင်းမှုဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ပိုရှုပ်ကုန်တော့မယ်”

“ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ လာဘ်ထိုးတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ လာဘ် ထိုးရင် နောက်ဆက်တွဲအနေနဲ့ ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်တဲ့ အမှုပေါင်းထောင်ချီပြီး ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ရိုးတယ်၊ ရှင်းတယ်၊ စာချုပ်စာတမ်း အပြည့်အစုံရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် တရားရုံးမှာပဲ ရင်ဆိုင်ပါ”

စည်းဝေးခန်းမတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ စင်ကလဲယားကို ကျွန်တော် လှမ်း ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဘာအမှုအရာမှ မရှိ။ ကျွန်တော့်ဘေးနားက တယ်လီဖုန်းခေါင်း လောင်း မြည်လာသည်။

“ခွင့်ပြုပါနော်” ဟု အားလုံးကိုတောင်းပန်ပြီး ဖုန်းကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။

ဖော်ဂါတီ၏အသံကို ကြားရသည်။

“ကျွန်မ အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ ပကောင်းပါဘူး မစ္စတာဂေါက်၊ ဒါပေမယ့် ကာလီ ဖိုးနီးယားပြည်နယ်တနေ ဒေါက်တာရှယ်လီဒေးဗစ် ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ကိုယ့်လိုင်းနဲ့ ဆက်ပေးလိုက်”

လိုင်းဆက်သံ ကြားရသည်။

“ဒေါက်တာဒေးဗစ်”

“သတင်းဆိုးပြောရမှာမို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာဂေါက်၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ လူနာ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဘယ်လိုပြေးတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မတို့လည်း မသိပါဘူး၊ ဒီနေ့မနက် သူ့အခန်းကို မစ္စတာဂရေဟမ်သွားတော့ လူနာမရှိတော့ပါဘူး၊ တစ်ဝင်းလုံး နေရာအနှံ့အပြား ကျွန်မတို့ ရှာကြပါတယ်၊ လုံးဝ မတွေ့ တော့ပါဘူး၊ ရဲကို အကြောင်းကြားပေးစေချင်ပါသလား”

ကျွန်တော် ခံစားစဉ်းစားသည်။ ရဲကို အကြောင်းကြားခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်နိုင် သည်။ သို့သော်လည်း သတင်းစာများမှ ခေါင်းစည်းစာလုံး အမည်းကြီးများကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

“မလုပ်နဲ့၊ ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်နဲ့၊ နောက်ထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့မယ်”

စားပွဲပတ်လည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် ဖုန်းစကားပြောနေခိုက် သူတို့ချင်း အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးနေကြသည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ မဲခွဲဆုံးဖြတ်မယ်၊ စင်ကလဲယားအသံလွှင့်ကုမ္ပဏီ၊ စင် ကလဲယား ရုပ်မြင်သံကြားကုမ္ပဏီနဲ့ မစ္စတာစတီဖင်ဂေါက်အပေါ် ဒင်ရစ်ချီ တရားစွဲဆိုထားတဲ့ အမှုကို တရားရုံးပြင်ပမှာ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းဖို့အဆိုကို ကျွန်တော် တင်သွင်းပါတယ်” ဟု ဟာလေ က ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် အပေါက်ဝဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။

“စတီဖင်... ခဏနေဦးလေ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အဆိုတင်နေတယ်၊ ခင်ဗျား မဲ ပေးသွားဦးမှပေါ့” ဟု ဟာလေက အလန့်တကြား လှမ်းအော်ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဘာသာ ခင်ဗျားတို့ မဲပေး၊ ကျုပ် ဘာကိုမှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု ပက်ပက်စက်စက်ပြောပစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း(၁၆)

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းသွားသောအခါ အဝင်ဝတွင် ဒေါက်တာရှယ်လီ
ဒေးဗစ် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသည်။

“ဒီလေယာဉ်ပျံနဲ့ ပါလာမယ်လို့ ရှင်အတွင်းရေးမှူးက ဖုန်းဆက်လို့ လာစောင့်နေ
တာ” ဟု ပြောသည်။

“အပင်ပန်းခံပြီး လာစောင့်နေတာ အားနာစရာကြီးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီကနေ
တောက်လျှောက် တန်းလာခဲ့မှာပေါ့”

“ကျွန်မ လာကြိုချင်စိတ်လည်း ပေါ်နေလို့ပါ။ နောက်ပြီး သူ့ကိုပြန်တွေ့အောင်
ဘယ်လိုရှာကြမလဲဆိုတာပါ။ တိုင်ပင်ချင်လို့” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တည့်တည့်
စိုက်ကြည့်သည်။

“သူ ဘယ်လို ထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ သိရပြီလား”

သူက ခေါင်းယမ်းသည်။

“မသိရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ထဲမှာပဲ သူရှိနေတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မတို့သိရပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“အလွတ်စုံထောက်ကို အကူအညီတောင်းပါတယ်။ အလျင်တုန်းက ဒါမျိုးကြုံတိုင်း
ကျွန်မတို့ အကူအညီတောင်းခဲ့တဲ့ အလွတ်စုံထောက်ပါ။ အားကိုးရပါတယ်”

အရက်ဆိုင်အတွင်းရှိ ထောင့်တစ်နေရာမှ စားပွဲဆီသို့ ကျွန်တော့်ကို ဦးဆောင်ခေါ်
သွားသည်။ ထိုစားပွဲတွင် လူငယ်တစ်ယောက် ဘီယာ ထိုင်သောက်နေသည်။ သူက ထိုင်ရာမှ
ထသည်။

“နစ်ဂျွန်း... စတီဗင်ဂေါက်ပါ။ နစ်က အလွတ်စုံထောက်ပါပဲ” ဟု ရှယ်လီဒေးဗစ်
က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သူ့အရပ်က ခြောက်ပေလေးလက်မလောက် မြင့်သည်။ ခပ်ခွမ်းခွမ်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့လိုကိုယ်လို လူတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်မှတ်ရနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကုလားထိုင်များမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒေါက်တာဒေးဗစ်က အရင်များ မှာသည်။

“ရှင် စုံစမ်းလို့ရသမျှ မစွတာဂေါက်ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

“လူနာဟာ ကမ်းခြေအဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်ကနေပြီး ထရပ်ကားတစ်စီးထဲ ဒီနေ့မနက် ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှာ တားစီးသွားပါတယ်။ စန်တာမော်နီကာရောက်တော့ အဲဒီကား ဓာတ်ဆီဝင်ထည့်နေတုန်း ဆန်းဆက်ဘူလား လမ်းမပေါ်ကနေတစ်ဆင့် တခြားထရပ်ကားတစ်စီးနဲ့ လော့စ်အိန်ဂျလစ်မြို့ကို လိုက်သွားပါတယ်။ အခုအချိန်အထိတော့ ဒီလောက်ပဲ စုံစမ်းလို့ ရပါသေးတယ်။ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းနေဆဲပါ”

“ပထမကားနဲ့ လိုက်သွားတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ပြည်တွင်းမှာ ပြေးနေကြတဲ့ ထရပ်ကားကြီးတွေမှာ ကြေးနန်းတပ်ထားကြပါတယ် ဒီရိုင်ဘာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရိုက်စကားပြောရတာပေါ့”

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိသလား”

“ကျွန်မတို့ဆေးရုံက ထွက်သွားတဲ့အချိန်အထိတော့ မရှိပါဘူး။ သူ့စွည်းတွေအားလုံး အာမခံသေတ္တာထဲမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်” ဟု ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ဝင်ပြောသည်။

“သူ ပိုက်ဆံလိုမှာပေါ့။ ကားသမားက သူ့ကို ဘယ် အလကားတင်သွားပါမလဲ”

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်” ဟု နစ်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ထရပ်ကားဒီရိုင်ဘာဆီက ရတာပါ”

“ဒီရိုင်ဘာက ဘာကိစ္စ သူ့ကိုပိုက်ဆံပေးရမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က နားမလည်သလို မေးပြန်သည်။

သူက ကျွန်တော်ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်လေ၊ သူဟာ စိတ်အခြေအနေမမှန်တော့တဲ့ ကလေးမဟုတ်လား” ဟု ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ပါ။

“အခုည ဆယ်နာရီခွဲပြီ၊ သူတို့လိုလူမျိုးတွေ ဆယ်တစ်နာရီမှာ ဆုံတတ်တဲ့နေ့ဆင် ကျွန်တော်သိတယ်။ သောကြာနေ့တိုင်း ဆုံတယ်။ ဒီနေ့ဟာ သောကြာနေ့လည်းဖြစ်တယ်။ အခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ကို သူ အဆက်အသွယ် မလုပ်သေးဘူးဆိုရင် အဲဒီနေရာက ရောက်နေလောက်ပြီ၊ ရဲတွေကိုလည်း အလွတ်သဘောနဲ့ စောင့်ကြည့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော် အကြောင်းကြားထားတယ်”

“ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ထောက်ခံစကား ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ပဲ အဲဒီနေရာကို သွားစဉ်းကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က အရက်ကို အကုန်သောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့အချိန်သွား၊ ဒီလေဆိပ်မှာပဲ ကျွန်တော့်ကားလည်း ရှိနေတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဆန်းဆက်နဲ့ ကလပ်လမ်းထောင့်မှာ ကျွန်တော်စောင့်နေမယ်” ဟု အလွတ်စုံထောက်က ပြောသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကားနဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့မယ် မစ္စတာဂေါက်” ဟု ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်လာကြသည်။

ဆန်းဆက်ဘူလင်း လမ်းကျယ်ကြီးနှင့် ကလပ်လမ်းထောင့်တွင် နေ့ဘက်၌ သာမန် ဖြစ်သော်လည်း ညဘက်တွင် လူငယ်များဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည်။ ဆိုင်မျိုးစုံတို့လည်း ဖွင့်ပေးသည်။ ရဲအဖွဲ့ဝင်များကလည်း မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ရင်း စောင့်နေတတ်ကြသည်။

လူငယ်ပေါင်းစုံဆိုသည်မှာ အသက်အရွယ်မျိုးစုံ၊ အသားအရောင်မျိုးစုံ၊ ယောက်ျားမိန်းမမျိုးစုံတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ အလွတ်စုံထောက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေမလိုပါ။ အားလုံးထက် ခေါင်းတစ်လုံးလောက်မြင့်နေသော သူ့ကို အလွယ်တကူပင် လှမ်းမြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှခွာပြီး အမှတ်မထင် လိုက်သွားသည်။ သူက လူငယ်များကြားသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ လူငယ်အားလုံးလိုလိုကို သူ သိပုံရသည်။

ခြေညောင်းအောင် လျှောက်မိသော်လည်း မိနိယမ်နှင့် ဆင်ဆင်တူသူကိုပင် မမြင်ရပါ။ ထို့ကြောင့် အလွတ်စုံထောက်က ကျွန်တော်တို့ကို မျက်ရိပ်ပြုပြီး မှောင်ရိပ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ ရှိပုံမပေါ်ဘူး” ဟု သူကပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“တခြားတစ်နေရာ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေရာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထူးရင် ကျွန်တော် ဘယ်ကို အကြောင်းကြားရမယ် ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ”

ကျွန်တော်က ဒေါက်တာဒေးဗစ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်က သွားစောင့်နေရင် ကောင်းမလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်တော့်အိမ် ဖုန်းနံပါတ်ကို အလွတ်စုံထောက်အား ပေးပြီး အမှောင်ထဲမှ မသိမသာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီအိမ်က တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်” ဟု လှေကားမှတစ်ဆင့်

အောက်ထပ်၍ ဧည့်ခန်းသို့ဆင်းလာရင်း ဒေါက်တာဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အရက်စပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်မ သောက်နိုင်ပါသေးတယ်”

အရက်နှစ်ခွက်စပ်ပြီး သူ့ကို တစ်ခွက်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်သောက်နေပြီး တအောင့်ကြာတော့ ကြီးမားသော မှန်တံခါးကြီးဆိုသို့ သူ ထသွားသည်။

“ကျွန်မတို့ ခဏလောက် အပြင်ထွက်လို့ရမလားဟင်”

ကျွန်တော်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။ ကြီးမားသည့်မှန်ချပ်ကြီး ဘေးသို့ ရွှေ့သွားသည်။ အိမ်အပြင် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ကြီး အပေါ်မှ စီးမြင်နေရသည်။

“ဒီနေရာလေးက သိပ်အေးချမ်းတာပဲနော်၊ အရမ်းတိတ်ဆိတ်တာပဲ” ဟု ဒေါက်တာ ဒေးဗစ်က ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ အိမ်လာဆောက်ထားတာ၊ မြို့လယ်ကို သွားချင်ရင်လည်း ချက်ချင်း ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာမှာ နေချင်ရင်လည်း ချက်ချင်း ရောက် သွားနိုင်တယ်”

“အဲဒီလို အပြောင်းအလဲမြန်ဖို့ဟာ ရှင်အတွက် အရေးကြီးသလား”

“အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်မလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်စေ၊တုန်းက အရာရာကိုသိတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ နောက်တော့မှ ကျွန်မသိတာ ဘာမှမရှိပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်တော့တယ်”

“ခင်ဗျား ပိုရင့်ကျက်လာလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ”

“အဲဒီဘွဲ့ ထူးကြီးနဲ့ အခေါ်ခံရတာကိုလည်း အတော်ငြီးငွေ့လာပြီ”

“ဆရာဝန်မကလေးလို့ ခေါ်ရင်ရော ဘယ်လိုနေမလဲ”

“တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မဟာ ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်ရှင်”

ဘာဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ ရောက်လာ သည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်မ ရေချိုးခန်း ဝင်လို့ရမလားဟင်” ဟု ဒေါက်တာရှယ်လီဒေးဗစ်က ကုတင် ပေါ်မှဆင်းရင်း မေးသည်။

ကျွန်တော်က ကုတင်ပေါ်မှာလှဲနေရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ သူ ဝင်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ ပြန်ထွက်လာ သည်။ တံခါးဘောင်ကို အားပြုကိုင်ပြီး သူ ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“တခြားရေချိုးခန်း ရှိသေးသလားဟင်၊ ကျွန်မ ဖျားသွားပြီထင်တယ်” ဟု တုတ်တုတ် သည့် လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“အောက်ထပ်မှာရှိတယ်၊ ဘားကောင်တာဘေးမှာ”

အောက်ထပ်သို့ သူ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းသွားသည်။

တုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ မိရီယမ်ရှိနေသည်။

အိမ်သာကမုတ်နှင့် ရေချိုးကြွေကန်နားမှာ သူ ခွေခွေကလေး လဲနေသည်။ လက်
မောင်းတွင် ဆေးထိုးအပ်တန်းလန်း ရှိနေသည်။

တစ်မြို့လုံး ကျွန်တော်တို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာနေသည့် တစ်ချိန်လုံး၊ ဒေါက်တာရှယ်လီ
ဒေးဗစ်နှင့် ကျွန်တော် တစ်ဖက်ခန်းထဲမှာ အကြည်ဆိုက်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး မိရီယမ်က
သည်အခန်းထဲမှာ ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခုမှပဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတော့သည်။ သူ သည်အိမ်ကိုပြန်မလာဘဲ
အခြားဘယ်နေရာသို့ သွားရမည်နည်း။

အောက်ထပ် ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေဆွဲချသံ ကြားရသည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်
ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး ရဲကို ဖုန်းဆက်သည်။ သတင်းအပြည့်အစုံ
ပြောပြလိုက်သည်။

ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို တအားဆောင်ချလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းလက်ကိုင်နှင့်
စကားပြောခွက်မှာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေသွားသည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိုတ်လိုက်သည်။

မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“လွန်ခဲ့သည် နွေဦးရာသီတစ်နေ့”

ညပိုင်း

လူတစ်ယောက်သည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည်။ ထို အစိတ်အပိုင်းများသည် လူပေါင်းများစွာနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဆိုင်သည့်လူများတွင် ချစ်သူများလည်း ပါမည်။ မချစ်သူများလည်း ပါမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် တော့ ထိုသူများနှင့် ကြုံတွေ့ပတ်သက်ခဲ့ရမည်ပင် ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် မျက်စိကစားကြည့်လိုက်သည်။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော် ရောက်နေသည်။

စင်ကလဲယားနှင့် ဂျွန်စတန်သည် အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ တိုးတိုးစကားပြောနေကြသည်။

ဆမ်ဘင်ဂျမင်နှင့် ဒေဖ်ဒိုင်းမွန်းသည်လည်း အခြားထောင့်တစ်နေရာမှာ တိုးတိုးစကားပြောနေကြသည်။

အိမ်အပြင်ခြံထဲမှာတော့ ဂျိန်းကာဒင်းသည် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ကြီးကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။

အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲမှာမူ ဒင်းနီစ်နှင့် ဂျူနီယာတို့သားအမိရှိနေပြီး လောကကြီးနှင့် အဆက်ဖြတ်ထားသလို တံခါးပိတ်ထားကြသည်။

ဂျိန်းကာဒင်းအနားသို့ ကျွန်တော်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု ကျွန်တော်ကမေးသည်။

“ကျွန်မအဖို့တော့ ရှင်ဟာ သိပ်မြင့်လွန်းနေတယ်၊ ရှင်က ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့ အမြင့်ကြီးမှာ ပျံသန်းနေတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက နိုးရိုးပန်ကာတပ် လေယာဉ်ပျံကလေးနဲ့ မြေပြင်ကကြွနိုင်အောင် ကြိုးစားရတုန်းလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါကလွယ်ပါတယ်ကွာ၊ သူတို့အကြောင်း သူတို့ ပြန်မစဉ်းစားကြတာ ကိုယ် သိရဲ အံ့ဩတယ်၊ သူတို့ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကို ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့လိုတယ်၊ နိုးနိုးလော့”

“ဒါလောက်လည်း မလွယ်ဘူးလေ၊ သူတို့လိုချင်ရင် ဘာမဆို အတုန်ရတယ် သိ ပေမယ့် သူတို့အလိုချင်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရှင်ကိုတော့ မရနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်က ဂျိန်းကာဒင်းကိုကြည့်သည်။

“သူတို့ တကယ်လိုချင်တာ ကိုယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကို လိုချင်တာပဲလို့ သူတို့ခေါင်း ထဲမှာ အတွေးရောက်နေကြတာသာ ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်ရင် သူတို့ တကယ်လိုချင်တဲ့ အစစ်အမှန်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ သိသွားကြမှာပါ”

“ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ အတွေးဟာလည်း ရှင်ဖြစ်နေတယ် စတီဒင် ရှင်ကိုပဲ ကျွန်မတွေးနေမိတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။

“ကျွန်မ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ဟိုကလေးမလေးဆုံးသွားတာ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်၊ ရှင်အတွက် ကျွန်မ ငိုခဲ့ရတယ်စတီဒင်၊ သူ့ကို ရှင် အရမ်းချစ်မှာ ပဲ”

ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုသာ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ချစ်သလား၊ မချစ် သလားဆိုသည်ကို ပြောနေစရာအကြောင်း မရှိပါ။ ရေခဲခန်းထဲတွင် မိရိယမ် အသက်ပျောက် နေသည့်အချိန်က တစ်ဖက်ခန်းတွင် ဒေါက်တာရှယ်လီဒေးဗစ်နှင့် ကျွန်တော် အကြည်ဆိုက် ချင်တိုင်း ဆိုက်နေခဲ့ကြသည်။

အသုဘကိုစွဲ ပြီးသည့်နောက် ဆမ်တို့အိမ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည့် ညနေ ပိုင်းကို သတိရနေသေးသည်။

အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူ့မျက်လုံးများနီရဲကာ မျက်နှာလည်း အနုံးနေသည်။

“သူတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေကြပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

ဧည့်ခန်းဆီသို့ ကျွန်တော်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံများကို ပြောင်းပြန်မှောက်ထားပြီး မှန်များကို အဝတ်ဖုံးထားကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါး ဖွင့်ထားသည်။ အခန်းဝမှာ ကျွန်တော်ရပ်သည်။

အခန်းထဲမှာ လူတွေပြည့်နေသည်။ ကုလားထိုင်မလောက်သဖြင့် အချို့က သေတ္တာ များပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်တော့ အသံတွေ အားလုံးတိတ်သွား သည်။

ကျွန်တော်လည်း အခန်းဝမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေမိသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရ မည်ကို မသိပါ။ အသုဘနှင့်ပတ်သက်သော ဂျူးတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ထိုအခက်အခဲမှ လာရောက်ကယ်တင်သူသည် ဒင်းနိစ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ပါးကို နမ်းပြီး အခန်းထဲသို့ လက်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ရှင်လာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောခွင့်ကို မရနိုင်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

ခပ်တိုးတိုး စကားပြောသံများ ပြန်လည်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဆစ်က ကျွန်တော့်ဆီ ထလာသည်။

“ကျွန်တော် မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောပါရစေဆစ်” ဟု သူ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ရင်း ကျွန်တော်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်မှန်ခွတ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည် သုတ်သည်။

“သူ့ဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဒီဆေးစွဲသွားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆစ်” ဟုပြောရင်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီဆေးကြောင့် ဖြစ်ရတာပါကွာ၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့သမီးလေး”

သည်စကားကိုပဲ သူ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေသည်။ အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် ဂျူနီယာကို တွေ့ရသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်က လည်း ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်တယ်ကွာ၊ စာကြည့်ခန်းထဲ သွားရအောင်”

သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ အိမ်ဖော်အမျိုး သမီးအား အရက်ယူလာပေးရန် လှမ်းမှာသည်။ အရက်နှစ်ခွက် ရောက်လာသည်။ သူ စကား စဖို့ ခက်နေပုံရသည်။

“ငါ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူးကွာ၊ ငါ အကြီးအကျယ် မှားခဲ့တယ်၊ မင်းကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မဆက်ဆံသင့်ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဒေါက်တာဒေးဗစ်နဲ့ ငါ စကားပြောပြီးပြီ၊ မိနီယမ်အတွက် မင်း ဘယ်လောက် အပင်ပန်းခဲ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာတွေ သူပြောပြတယ်”

ကျွန်တော် ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“ငါပြောချင်တာကကွာ... ငါ... သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လို ဖောက်ပြန်သွားမှန်း မသိဘူး၊ မင်း နားလည်စေချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

“ဒါတွေအားလုံး ပြီးသွားပါပြီ ဆစ်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မကောင်းတာပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူးလေ၊ ဒါတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ မိနီယမ် အသက်ပြန်ရှင်လာနိုင်တော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ငါ့မှာ နောက်ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပြန်တယ်၊ ဂျူနီယာပေါ့ကွာ၊ မင်းကို ငါ အကြမ်းကိုင်မိတဲ့ နေ့ကစပြီး ငါ့ကို လုံးဝ စကားမပြောတော့ဘူး၊ အခုအချိန်ထိပဲ၊ မျက်နှာ ချင်းလည်း မဆိုင်ဘူး”

“နောက်တော့လည်း ပြီးသွားမှာပါဗျာ”

“ငါတော့ မထင်ဘူး၊ ငါတော့ မထင်ပါဘူးကွာ၊ ထားလိုက်ပါလေ၊ ဒါက ငါ့ပြဿနာ ပါ။ လာကွာ... ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်သွားကြရအောင်”

အပေါက်ဝရောက်တော့ သူ ခဏရပ်သည်။

“မင်းကျေးဇူးတွေ ငါ့အပေါ်မှာ များလှပြီ စတီဖင်၊ ဆပ်လို့ကုန်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ကျေးဇူးမေ့တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်သက်လုံး မင်းကျေးဇူးတွေကို ငါဆပ်ပါ့မယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာ မင်း တစ်သက်လုံး ကောင်းလာခဲ့တာပါ၊ မင်းက တကယ့်မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်ပါပဲ” ဟု ပြောသည်။

“မင်းဟာ တကယ့်မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်ပါပဲ” ဟု သူပြောခဲ့သော စကားများကို ကျွန်တော် အမှတ်ရနေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးများကို တစ်သက်လုံး ပြန်ဆပ်နေပါမည်ဟု ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်နေပါသည်။

သို့သော်လည်း သုံးနှစ်သုံးမိုးသာ ကြာမြင့်သွားသည်။ သူ့အသံကို လုံးဝ မကြားရတော့။ ယနေ့မနက်ကျမှပဲ သူ့အသံကို ကြားရသည်။

နောက်ပြီးတော့ ‘မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးဆပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း’ ပြောပြီး ရက်သတ္တနှစ်ပတ်အကြာ-စင်ကလဲယား၏ ရုံးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေတုန်းကလည်း ထိုစကားလုံးများကိုပင် ကျွန်တော် ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိပြန်ပါသည်။

စင်ကလဲယားက ကျွန်တော်၏နှုတ်ထွက်စာကို ငုံ့ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“သား အလုပ်ထွက်စရာ မလိုပါဘူး”

“အခုပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အခြေအနေတွေအရဆိုရင် ဒါဟာ အကောင်ဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်”

“သားလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဒင်ရစ်ချီနဲ့ တရားမဆိုင်ဘဲ သူရသင့်တဲ့ ပွဲခဝေနှစ်သိန်းခွဲပေးလိုက်ဖို့ သားရဲ့မိတ်ဆွေ ဆမ်ဘင်ဂျမင်ကို တိုက်တွန်းဖို့ပဲရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်ပြောစကားကိုမှ သူနားမထောင်တာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် တိုက်တွန်းမလဲခင်ဗျာ၊ နောက်ပြီး အစည်းအဝေးမှာလဲ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် မယုံကြည်ပါဘူးလို့”

“ဒါပေမယ့် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့လည်း ညှိနှိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ခက်နေတာက ဆမ်ဘင်ဂျမင်က ခေါင်းမာနေတာပဲ၊ ဒါတွေအားလုံးကို ဒယ်ဒီတို့က စိုက်ပေးလိုက်ချင်တယ်၊ ပြီးရင် အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်ကြရုံပဲ၊ သားလည်း မေ့ပစ်လိုက်နိုင်ပြီပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ရုံးမှာရင်ဆိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်မှာပါပဲ၊ နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ရုံးသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ စွန်းထင်းသွားတဲ့ အမည်းစက်ကြီးကတော့ ပျောက်

တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူသွားသည်။ အပြင်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ဒယ်ဒီ အခုအနားယူလိုက်ပြီး ဒယ်ဒီနေရာကို သားက အစားထိုးတာဝန်ယူမယ်ဆိုရင် သားအတွက် ထူးခြားသွားနိုင်သလား”

ထိုစကားကြားတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆို့သွားသည်။ သူ့ဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ အလုပ်မှ အနားယူလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် ပုံကျနေသည့် အပြစ်များအားလုံးကို သူ လွှဲပြောင်းယူလိုက်မည်ဆိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။

“မထူးခြားတော့ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်တ ဖြေသည်။

ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် နေရာကို သူ ပြန်လှည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့များလဲ သားရယ်” ဟု နူးညံ့သည့်လေးသံဖြင့် မေးသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် စကားပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအလုပ်တွေကို ကျွန်တော် ပြီးငွေ့သွားပြီ ဒယ်ဒီ၊ နည်းနည်းလေးမှ မပျော်တော့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် သား ဘာလုပ်မှာလဲ၊ သား အငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ အသက်လေး ဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထ,သည်။

“တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်မှာပဲ ကျွန်တော် ပြန်နေတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရပ်နိုင်လို့ရတဲ့ နည်းလမ်းကို တွေ့အောင်ရှာမယ်”

ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ရပ်နိုင်သည့်အခါ။ ထိုအချက်သည် အခရာပဲ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဘာမှမရှိသော ဟာလာဟင်းလင်း ဘဝကြီးထဲတွင် နေရသည်မှာ မလွယ်ပါ။

ကျွန်တော် သုံးနှစ်လုံးလုံး ဘာမှမလုပ်ဘဲ သည်အိမ်ထဲမှာနေခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့သည်။ ဘာကိုစောင့်နေမိမှန်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိ။ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုခု ပေးနိုင်သည့် တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဒင်းနိစ် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ဆစ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ ဆစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

အပြင်သို့ ဒင်းနိစ် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲ

တွင် မျက်ရည်များကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ပါးကို သူနမ်းသည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ” ဟုပြောရင်း သူ့ကို ပြုံးပြမိသည်။

“ဂျွန်နီယာက ကျွန်မနဲ့အတူတူ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့တော့မယ်တဲ့” ဟုပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ ဂျွန်နီယာ ဆင်းလာသည်။ ခြံထဲမှာရှိနေသည့် ကျွန်တော်ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူ့ကို အံ့ဩစွာ ကျွန်တော် ငေးနေမိသည်။

“ရုတ်တရက် မင်းကို ငါ မမှတ်မိလိုက်ဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။ ရိတ်ပြီးစ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများကို စမ်းကြည့်နေသည်။ ဆံပင်လည်း တိုသွားသည်။ ဘီးနှင့် သပ်ရပ်စွာ ဖြီးထားသည်။

“မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ၊ အခု ကျွန်တော် လိမ္မာသွားပါပြီ”

ဟု မြန်မြန်ပြောသည်။

“ငါ သိပါတယ်”

“ကျွန်တော် ကောလိပ်ကျောင်း ပြန်တက်မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ဒါပဲ လုပ်စရာရှိတော့တယ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားက ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်ပါလား၊ အကျိုးရှိတဲ့အလုပ် လုပ်ချင်ရင် လှုပ်ရှားနေရတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ငြိမ်နေတဲ့လူအဖို့ ဒီလောကမှာ နေရာမရှိဘူး”

“မှန်တာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ဟိုတယ် ပြန်လိုက်သွားတော့မယ်၊ အစစအရာရာ အကူအညီ ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စတီဖင်”

သူက ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးသည်။ ‘အန်ကယ်စတီဖင်’ ဟု မခေါ်တော့သည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

“ရပါတယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျိန်း”

ဂျိန်းကားဒင်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အိမ်ထဲသို့ ဂျွန်နီယာ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကားမောင်းထွက်သွားသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆမ် ပြန်ဝင်လာသည်။ လေးယောက်သား ခေါင်းချင်းရိုက်ကြပြန်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ဒေဖ်ဒိုင်းမွန်း အပြင်ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူ ပြုံးပြသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကူးကို သူတို့အားလုံး သဘောကျတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားစိတ်ကူးအတိုင်းဆိုရင် အလုပ်ဖြစ်မယ်၊ သူတို့အားလုံး ပူးပေါင်းကြမယ်၊ စင်ကလဲယားက စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီနဲ့ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီကိုထည့်မယ်၊ ဆမ်က သူ့ရဲ့ ဆရာကန် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကို ထည့်မယ်၊ ဂျွန်စတန်က သူ့ရဲ့ ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီနဲ့ တိပ်ခွေထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံကို ထည့်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးနဲ့ ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံတွေပါ သူက ထည့်မယ်၊ ကုမ္ပဏီတွေအားလုံး ပူးပေါင်းပြီးတဲ့အခါ သူတို့လက်ထဲမှာ အစုရှယ်ယာ

နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းပဲ ချန်ထားပြီး ကျန်တာတွေကို အများပြည်သူဝယ်နိုင်အောင် ထုတ်ရောင်းမယ်။ ခင်ဗျားပေးတဲ့ အမေရိကန် ဆက်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်း ဆိုတဲ့နာမည်ကိုလည်း သူတို့အားလုံး သဘောကျကြတယ်။ ဖွဲ့စည်းကုမ္ပဏီပြီးရင် ဒီကုမ္ပဏီဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံး ကုမ္ပဏီဖြစ်မယ်”

“မဆိုးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“တစ်ခုကျန်သေးတယ်” ဟု ဒွေဖ်ဒိုင်းမွန်းက ပြောသည်။

“ဘာများပါလိမ့်”

“ဒါတွေအားလုံးဟာ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်မယ့် သူတာလည်း ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်လို့ သူတို့အားလုံးက ယုံကြည်ကြတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

“သူတို့လွတ်လိုက်လို့ ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော်လာတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ မပတ်သက်တဲ့အပြင်လူဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာကိုး”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သည်လုပ်ငန်းထဲမှာ သူ မပတ်သက်သဖြင့် သူက ဂျူရီလူကြီးတာဝန် ယူနေရသည်ဟု ဆိုလိုသည်။ အမှန်တော့ သည်လုပ်ငန်းကြီးအကောင်အထည်ပေါ်လျှင် သူ့ဘဏ်တိုက်မှာ ငွေပေါင်းများစွာ အပ်နှံတော့မည်ကိုတော့ သူ ထည့်မပြော။

“ဒီအလုပ်ကို ခင်ဗျားလုပ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီကုမ္ပဏီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အစုရှယ်ယာတွေဟာ အများကြီးဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဆမာကန်ကုမ္ပဏီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အစုရှယ်ယာ နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်။ စင်ကလဲယားကုမ္ပဏီထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အစုရှယ်ယာ ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို အခု အမေရိကန် ဆက်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်ရုံပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ အစုရှယ်ယာတွေ အသက်ဝင်နေဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား”

ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောသေးပါ။ စေ့စပ်ရေးသားကြီးအဖြစ် သူ ဆောင်ရွက်နေသည်ကိုသာ ကျွန်တော် ရယ်ချင်နေသည်။

“စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်ချင်တယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ်မဟုတ်လား။ အခုလုပ်ငန်းဟာ အသစ်ပဲ။ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းတာတွေအားလုံး ဒီမှာ ခင်ဗျားရမယ်။ တခြားဘယ်မှာမှ မရနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့က ခင်ဗျားကို စဉ်းစားစေချင်တယ်။ အလျင်စလို ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားပေးမယ့်အဖြေကို အိမ်ထဲကနေ သူတို့ စောင့်နေကြပါလိမ့်မယ်”

အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည့် ဘဏ်တိုက်ပိုင်ရှင်ကြီး ဒွေဖ်ဒိုင်းမွန်းကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဂျိန်းကာဒင်းဘက်သို့ လှည့်ခဲ့သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် တစ်ချက် မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ စင်ကလဲယားဂျွန်စတန်၊ ဆစ်ဘင်ဂျမင်နှင့် ဒွေဖ်ဒိုင်းမွန်းတို့လေးယောက်မှာ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြပြန်သည်။

“သူတို့ကိုကြည့်စမ်း။ ကမ္ဘာကြီးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ အကွက်ရိုက်နေကြတာလေ”

www.burmeseclassic.com

“သူတို့ဟာ အနည်းဆုံး ပျင်းရိငြီးငွေ့နေကြတဲ့ လူတွေမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်” ဟု ကျိန်းကာဒင်းက ပြောသည်။

“သူတို့ဟာ အသည်းမာတယ်၊ ရက်စက်တယ်၊ ပြင်းထန်တယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်တယ်၊ ဒါကိုတော့ မင်းသိပါတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ထဲက နှစ်ယောက်... ဒါမှမဟုတ် သုံးယောက်က တော့ ရှင့်ကိုချစ်တာ ကျွန်မ သေသေချာချာ သိတယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ရှင်ကလည်း သူတို့ကိုချစ်ပါတယ်၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဝန်မခံပေမယ့် ရှင် ချစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ကိုယ့်ကို အရှင်လတ်လတ် ဝါးစားနိုင်ဖို့အတွက် သူတို့အချင်းချင်း ကုတ်ကြစွဲကြ သတ်ကြဖြတ်ကြဦးမယ်လေ၊ သူတို့ဟာ သားစားသတ္တဝါတွေ” ဟု ကျွန်တော် ပြောမိသည်။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သတိထားရင် ပြီးတာပဲ၊ စောစောတုန်းက ဂျူနီယာ ပြောသွားသလိုပေါ့၊ ‘အကျိုးရှိတဲ့အလုပ် လုပ်ချင်ရင် လှုပ်ရှားနေရတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ငြိမ်နေတဲ့လူအဖို့ ဒီလောကမှာ နေရာမရှိဘူး’ ဆိုတာလေ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကိုယ် လက်ခံသင့်တယ်လို့ မင်းထင်တယ်ပေါ့”

ကျိန်းကာဒင်းက ဘာမှပြန်မဖြေ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

လော့စ်အိန်ဂျလစ်စ်မြို့ကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အလွန်ကို ညဉ့်နက်နေပါပြီ။ သို့တည်းမဟုတ် မိုးလင်းခါနီးအချိန်လည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် ရောင်နီပင် ပျိုးစပြုလေပြီ။

“မင်းရော ဘာလုပ်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကို ပြန်မယ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်အကြောင်းကို သတင်းစာတွေထဲမှာ ရွာဖတ်နေတော့မယ်”

သူ့ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ မင်း ဒီမှာနေပါလို့ ကိုယ်က ပြောမယ်ဆိုရင်ကော... ”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို သူ စိုက်ကြည့်သည်။

“နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် နေဖို့လား”

“အဲ့ဒီထက် ပိုမှာပေါ့လေ”

“ကျွန်မ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားလာပြီ”

ကျွန်တော် ဘာစကားမှမပြောဘဲ သူ့ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ထွက်ပြေးမသွားနဲ့နော်၊ သူတို့ကို အခုချက်ချင်း ကိုယ် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့ကြိုက်သလို ကြိုးအချည်ခံဖို့ အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားမိလေတော့သည်။

